Comando

LAURENCE GOUGH

ȚINTA: UN CONTROVERSAT LIDER ARAB.

FURTUNĂ ÎN DEȘERT

EDITURA NEMIRA

LAURENCE GOUGH

FURTUNĂ ÎN DEŞERT

ŢINTA: UN CONTROVERSAT LIDER ARAB

Nemira 1993

LAURENCE GOUGH , 1990
SANDSTORM

Prolog

ZÜRICH

Octombrie 1987

Sandstorm purta o pălărie neagră, elegantă, un pardesiu de lînă de aceeaşi culoare, lung pînă la glezne şi acel gen de pantofi negri rezistenţi, agreaţi de poliţişti în acţiune.
Aspectul lui exterior era solemn, mohorît, chiar funebru. Dar, în spatele hainelor cenuşii, al ochilor căprui calmi şi a feţei palide, proaspăt rase, se ascundea un tip jovial – iradia bună dispoziţie.

Fritz Hauser era unul din directorii executivi ai Băncii Centrale din Zürich. Hauser era exact omul de care Sandstorm avea nevoie – cu părul cărunt, tuns foarte scurt, îmbrăcat într-un costum albastru închis cu dungi fine – el părea că se potriveşte perfect în sala de conferinţe a băncii, cu atmosfera ei funestă, apăsătoare şi superfiltrată.

Strîngînd cu fermitate mîna întinsă a lui Hauser – osoasă,
cu piele nisipoasă – Sandstorm vroia să memoreze detaliile momentului: zumzetul vag al sistemului de aer condiţionat, nuanţa exactă a tapetului gri cu puncte aurii, chiar textura şi densitatea covorului scump de lînă pe care călca. Mai ţinu mîna lui Hauser cîteva secunde, o strînse încă o dată, apoi o lăsă.

Hauser reacţionă expirînd pe gură, ca o răbufnire a suferinţei, apoi spuse:

— Te rog, fă-te comod.

Sandstorm se trînti într-un scaun imens cu spătar, avînd o structură din bronz masiv, căptuşit cu piele neagră, strălucitoare. Desfăcu ambalajul unei ciocolate elveţiene de jumătate de livră, pe care i-o oferi lui Hauser. Bancherul refuză cu o mişcare politicoasă a mîinii. Sandstorm muşcă o bucată zdravănă şi îşi linse degetele.

Cei doi stăteau unul în faţa celuilalt la o masă de conferinţe realizată dintr-o placă masivă de bronz, de doi metri lăţime şi de cel puţin şase lungime. Suprafaţa mesei era netedă ca sticla şi rece ca gheaţa, o suprafaţă vastă pe care nu era nimic, întreruptă doar de ochelarii de soare, cu lentile oglindă, ai lui Sandstorm şi de triunghiul făcut de mîinile mici şi albe ale lui Hauser.

Sandstorm tuşi şi rezistă unui puternic impuls de a-şi aranja nodul cravatei. De fapt, era puţin nervos. O.K., puţin mai mult; să zicem chiar foarte nervos. Dar, oare, nu avea motive ? Doar nu îşi deschidea în fiecare zi un cont la bancă, de cinci milioane de dolari americani, în bancnote de douăzeci şi cincizeci, care nu pot fi urmărite.

Nu pentru că banii erau toţi ai lui, ci fiindcă cheltuielile erau, fără îndoială, mari într-o aventură ca asta.

— Realizez că pentru dumneavoastră este o procedară de rutină, aproape tot atît de interesantă ca şi spălatul pe dinţi. (*Sau punerea lor într-un pahar cu apă*.) Dar, cred că înţelegeţi că pentru cineva ca mine, experienţa aceasta este ieşită din comun, într-un fel chiar stresantă, spuse Sandstorm.

— Da, desigur. Hauser îl aproba dînd din cap, dar Sandstorm avea impresia clară că mişcarea înceată a craniului îngust al bancherului ţinea mai mult de un anumit grad de oboseală, deccît de concordanţa dintre gîndurile lor. Hauser era foarte slab, cu un fizic aproape cadaveric. Dacă avea optzeci de ani, îi arăta. Ochii îl salvau însă. Erau ochii unui om mult mai tînăr, mai alert şi oportunist – aceeaşi nuanţă de verde ca a banilor proaspăt tipăriţi.

— În primul rînd şi foarte important, spuse Sandstorm, trebuie să am acces imediat la fiecare penny din cont, oricînd şi fără un aviz prealabil.

— În timpul orelor de funcţionare a băncii, corectă Hauser.

Sandstorm clipi.

— Da, bine. Sigur că da. Se aplecă în scaun, schîmbîndu- şi poziţia. De asemenea, trebuie să pot afla prin telefon, fax sau altceva, cu exactitate, cîţi bani lichizi

sînt în cont la un moment dat. În plus, trebuie să ştiu la zi toate depunerile şi retragerile din cont.

— Acest lucru e posibil pentru că aţi semnat derogarea. Dar, subliniez, trebuie să folosiţi întotdeauna parola. Fără ea nu veţi avea acces la informaţii.

— Toate depunerile vor fi automat convertite în dolari americani, fără a ţine seama de cît de nefavorabilă ar putea fi rata de schimb ?

— Exact conform instrucţiunilor dumneavoastră.

Sandstorm se aplecă peste masă:

— Poate vă gîndiţi că încerc să joc o farsă I.R.S.*-**ului. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr, prietene. S**înt un patriot. Chiar şi bluza mea este în culorile roşu, alb, albastru.

Hauser zîmbi, arătîndu-şi dinţii lungi şi galbeni, dar încă ascuţiţi.

— În orice caz, o să vedeţi că Banca Centrală din Zürich este tot atît de discretă pe cît de eficientă.

— Perfect ! Sandstorm îşi puse ochelarii de soare, arătînd astfel că întîlnirea se terminase.

În mica dar funcţionala anticameră, o femeie drăguţă şi blondă care dispăruse cu pardesiul lui, reapăru acum ca prin farmec ca să i-l înapoieze. Cu o mică plecăciune îi oferi o cutiuţă – cît o grenadă defensivă – de catifea roşie sîngerie.

— Cu complimentele mele, domnule Sandstorm – spuse Hauser, folosind pentru prima şi ultima dată parola ridicolă.

Sandstorm cîntări cutia în mînă:

— Lasă-mă să ghicesc, e Brie ?

Hauser chicoti politicos în timp ce deschidea uşile de sticlă dinspre stradă. Sandstorm se opri în prag. Pe gulerul îngust al costumului la trei rînduri al lui Hauser, aproape imaculat, era o pată de pudră albă. Se droga oare neisprăvitul, lua cocaină ? Sandstorm păşi afară în vîntul înviorător şi în lumina ivorie de început de octombrie.

Stătuse aproape o jumătate de oră în bancă, dar taxiul lui era acolo unde-l lăsase, reţinut în loc de contorul care

* I.R.S. = Internal Revenue Service = Fisc

mergea şi de promisiunea unui bacşiş gras. Îşi întoarse faţa în direcţia din care bătea vîntul şi respiră adînc de cîteva ori, lăsînd aerul proaspăt care venea dinspre lac să-i înlăture din plămîni atmosfera apăsătoare a băncii.

Taximetristul, cufundat adînc în lectura unui Playboy, nu-l observă pe Sandstorm cînd acesta se urcă pe bancheta din spate. Sandstorm îl lovi uşor pe umăr ca să-i atragă atenţia. Omul tresări, încercînd instinetiv să evite lovitura care deja îl atinsese.

— La aeroport – spuse Sandstorm – repede, te rog. Se aşeză confortabil pe banchetă, deschise cutia roşie şi nu fu foarte surprins să descopere că Hauser îi dăduse un ceas Rolex din aur masiv. Un ceas de aur nenorocit. Ce încerca tipul să facă ? Să-i transmită un obscur blestem elveţian ? Să-l
îndepărteze, într-o încercare nebunească de a-l opri să se mai întoarcă vreodată după bani ? Sandstorm controlă concordanţa dintre Rolex şi ceasul său, Seiko. Seiko-ul era cu trei secunde în urmă, sau, poate, Rolex-ul era cu trei secunde înainte. Cîntări ceasul în mînă, greutatea lui mare dată de densitatea aurului dîndu-i un sentiment de plăcere. Oare cît valora ? Probabil patru mii de dolari. Cele cinci milioane ale lui nu-i aduceau nici măcar un cent dobîndă. Deschise geamul şi aruncă Rolex-ul pe stradă, între maşini.

O fată cu bicicleta, o studentă după cum arăta, coti ca să evite să treacă peste obiectul strălucitor. Îi aruncă lui Sandstorm o privire foarte mirată, se opri brusc şi sări de pe bicicletă. Un claxon sună. Se auzi un scrîşnet de frîne, care ar fi putut fi un ţipăt. Şoferul se uită în oglinda retrovizoare, dar nu putu vedea nimic din ce se întîmpla: traficul intens deja umpluse golul dintre ei şi locul incidentului.

Sandstorm îşi deschise servieta şi începu să noteze în agendă. Acum, cînd banii erau la locul stabilit, putea să înceapă să-şi alcătuiască echipa de şoc, care – pe hîrtie cel puţin – să fie capabilă de asasinarea dictatorului libian
Mu’ ammar al-Gaddafi.

Era la zece mii de metri deasupra Atlanticului de Nord,

încă departe de Washington, cînd realiză ce a fost pata de pe gulerul lui Hauser şi de ce palmele bancherului păreau aşa de nisipoase.

Pudră de talc.

Zîmbi stewardesei care trecea. Bătrînul Hauser nu era chiar aşa de sigur pe el precum pretindea.

De fapt, cine poate fi cu adevărat ?

1

CAIRO

Prins în mrejele euforiei produse de haşiş, care apărea ca o perdea de lumină strălucitoare şi dispărea la fel de repede, Charlie se împletici spre ceasul deşteptător şi îi fixă alarma la nouă fix. Apoi adormi cu gura deschisă şi mîna atîrnîndu-i fără vlagă pe covorul cafeniu, uzat, tot restul nopţii şi de-a lungul dimineţii următoare, fără a fi deranjat de respiraţia sa fetidă şi hîrîită.

La cîteva minute după ora unu, la prînz, uşorul şi din ce în ce mai ezitantul ticăit al ceasului se opri de tot. Charlie grohăi şi se rostogoli pe spate. Lemnul patului vechi trosni sub greutatea lui şi arcurile vibrară discordant. Particule de praf se ridicară din aşternut, plutind în razele de lumină. Charlie tuşi şi-şi deschise ochii urduroşi. Tăcerea îl trezise în cele din urmă; absenţa ticăitului liniştitor al ceasului. Se scărpină absent pe burtă şi atunci realiză că dormise îmbrăcat în smoching.

Se rostogoli pe o parte, se uită chiorîş în lumina caldă, galbenă şi deasă care pătrundea prin *mashrabiyah* – o fereastră mare, boltită, cu zăbrele fine de lemn şi sticlă colorată în partea de sus. Zăbrelele fărîmiţau lumina în raze ce pluteau străbătîndu-i camera, pentru ca, în final, să

formeze un pătrat orbitor, care atîrna ca un tablou miniatural pe peretele opus, chiar deasupra chiuvetei de fontă, plină cu vase murdare şi ochiuri de apă puturoasă. Fereastra data din secolul al cincisprezecelea. Fusese concepută în aşa fel, încît cei din cameră puteau să se uite afară fără a fi observaţi din stradă. Charlie îşi petrecea mult timp la fereastră – era un bărbat care învăţase să-şi preţuiască singurătatea, preferînd să păstreze o anumită distanţă faţă de ceilalţi.

Tuşi iarăşi, un spasm lung, uscat, care se prelungi. Prea mult haşiş. Mult prea mult coniac spaniol dulce. Insuficient din asta, nu îndeajuns din cealaltă. Cu un efort se strădui să stea în capul oaselor şi îşi aruncă picioarele peste marginea patului. Capul îi pulsa. Gura şi-o simţea parcă plină de nisip. Se pipăi şi găsi în buzunarul de la pieptul smochingului un pachet Cleopatra aproape plin. Pescui o ţigară şi scăpără un chibrit. Tipic, acesta fîsîi şi sîsîi puternic, dar nu se aprinse. Îl aruncă în chiuvetă şi încercă altul. Acesta aruncă norişori de fum înecăcios şi apoi se aprinse spectaculos. Concentrîndu-se, Charlie reuşi să-şi aprindă ţigara fără a-şi da foc. Îşi umplu plămînii şi expiră cu un oftat de uşurare.

În stradă, un măgar răgi apocaliptic şi un bărbat zbieră cu furie.

Se împletici pînă la chiuvetă, deschise robinetul şi lăsă apa să curgă pînă cînd se duse rugina. Se aplecă şi începu să bea lacom direct de la jet, dar imaginea apei scurgîndu-se în sifon îi dădu o stare de nervozitate. Stomacul i se contractă. Umbra lui tremura pe perete. Luă ibricul de aluminiu şi îl ţinu în lumină, încercînd să vadă dacă are înăuntru insecte moarte. Constatînd că ibricul era gol, puse cantitatea obişnuită de apă, apoi acţionă pistonul maşinii de gătit de vroiaj cu petrol, cu două ochiuri. Aceasta era una din multele curiozităţi din Cairo: deşi electricitatea era instalată de la sfîrşitul secolului trecut, multe zone ale oraşului continuau să nu aibă conducte de gaz.

Charlie aprinse arzătorul de la vîrful ţigării. Măgarul răgi iarăşi. Se auzi un zgomot surd de lovitură. Merse la geam şi se uită afară. Strada îngustă şi murdară era plină de

negustori, vînzători şi pietoni. O masă de oameni se adunare în jurul nefericitului măgar şi al stăpînului său, un arab înalt şi morocănos, care purta un sacou de culoare bleu, deasupra unei *galaba* maronie, jegoasă.

Se părea că arabul se ocupa cu strîngerea fierului vechi. Căruţa lui era plină pînă la refuz cu părţi ruginite de automobile, un sortiment bogat de diverse dispozitive, ceva care părea a fi o parte dintr-o maşină de tipărit veche şi o mie de piese şi fragmente de metal. Era un depozit de piese de schimb pe roţi, care momentan stătea pe loc. Mulţimea, ca de obicei, ţinea partea animalului.

Măgarul era înarmat cu o fire intransigentă şi arabul cu o coadă de mătură. Folosea băţul pe coastele proeminente ale animalului, cîntînd parcă o melodie. Măgarul încerca să-l muşte cu nişte dinţi galbeni ca fildeşul vechi. Charlie suflă un nor de fum spre tavan. Ibricul începu să fiarbă şi să scoată un fluierat vesel.

Se duse la aragaz, stinse focul, turnă jumătate din apa fiartă într-un vas de lemn şi adăugă ceai ceylonez în apa rămasă în ibric. Îşi dădu jos jacheta închiriată, pantalonii, şi îşi descheie cămaşa. Manşetele franţuzeşti şi gulerul ros erau negre de murdărie. Îşi scoase cămaşa şi o mirosi, umplîndu-şi nările cu izul fricii şi disperării care se revărsau din el cînd lucra, aşa încît, seara, la ieşirea din scenă, era la fel de ud ca după o baie în Nil.

Strînse ghemotoc cămaşa şi şi-o vîrî la subraţ, îşi turnă ceaiul într-o cană ciobită, decorată cu trandafiri roz. Suflă în ceai, sorbi din el şi îşi aprinse a doua ţigară.

Putea auzi încă bătaia ca de tobă a băţului, dar măgarul amuţise. Curios, privi pe fereastră. Animalul stătea pasiv pe coapsele osoase, urechile i se pleoştiseră şi limba îi atîrna fără vlagă. Arabul îl lovi cu răutate între ochi. Măgarul se ridică bălăbănindu-se pe picioare, zbieră nebuneşte şi apoi căzu pe o parte trăgînd şi căruţa după el. O avalanşă zgomotoasă de fier şi oţel se răspîndi pe stradă. Mulţimea se împrăştie strigînd şi rîzînd.

Copitele măgarului bubuiră pe căruţă, loviră orbeşte nişte bucăţi de metal, care se rostogoliră pe stradă. Linse

apoi caldarîmul cu limba umflată şi vînătă.

Apoi tremură şi muri.

Aburii din cana lui Charlie se ridicau spre tavan printre razele luminoase roşii, verzi şi albastre filtrate de geamul multicolor al ferestrei. Bău ceaiul, luă ibricul şi îşi umplu din nou cana. Merse în baia strîmtă cu cana de ceai şi vasul de lemn plin cu apă fierbinte. Cu un dop din lemn de salcîm astupă scurgerea de la cadă şi deschise robinetul de apă caldă la maximum. Se auzi un gîlgîit subteran şi apoi pe ţeavă începu să curgă un firicel de apă călduţă de culoarea sucului de portocale diluat. În timp ce cada se umplea încet, Charlie îşi săpuni faţa cu săpun autohton şi apă călduţă din vas. Cînd consideră că barba s-a înmuiat destul, luă oglinda şi lama.

Bărbieritul îi luă mult timp. Mîna îi era puţin nesigură şi lama tocită. Studiindu-se în oglindă, văzu o figură neclară, îndepărtată. Termină bărbieritul şi închise robinetul. În cadă se strînseseră trei sau patru degete de apă călduţă. Aprinse a treia ţigară şi intră în apă. La suprafaţa apei se adună o peliculă subţire de praf gălbui. Se întinse pe spate folosindu-

şi cămaşa murdară ca pernă.

Închise ochii…

Charlie locuia în Cairo de aproape doi ani. Apartamentul lui aproape ruinat era departe de zonele centrale ale oraşului şi foarte ieftin, chiar după tarifele din Cairo. Turiştii se aventurau rar în acea zonă şi poliţia turistică de asemenea. Nu prea agrea poliţia. Fusese şi el cîndva turist, dar această situaţie nu a durat mult. Viza i-a expirat la treizeci de zile după sosirea sa în Egipt, paşaportul – două luni mai tîrziu. Avea cîteva ocupaţii dubioase şi, pînă nu de mult, fără un scop bine definit.

Pe stradă, măcelarul din zonă tranşa măgarul în bucăţi pentru a-l vinde, folosind o *macheta** **pentru tăiatul cărnii şi un topor pentru oase.**

Charlie găsi bucata de săpun. Era de culoare gri-murdar

* Cuţit mare şi greu, folosit în special în America de Sud şi în Indiile de Vest pentru tăierea trestiei de zahăr şi a tufişurilor din junglă.

şi aspră ca gresia. Începu să-şi spele cămaşa. Verigheta străluci în lumină. Şaptesprezece ani pierduţi. Trase un ultim fum din ţigară, o stinse în baie şi o aruncă pe podea.

Avea 43 de ani, înălţimea de aproape 1,85 m şi ar fi arătat bine la aproximativ 82 kg, dar acum avea 10 kg mai puţin, încît i se vedeau oasele. Părul negru era înspicat. Fruntea era inteligentă, ochii de un albastru închis, nasul perfect drept, gura fermă şi jovială, iar bărbia puternică. Cîndva fusese un bărbat frumos, dar în ultimul timp trăsăturile sale se schimbaseră drastic. Acum arăta ca cineva care a dormit, a băut şi a fumat prea mult.

Toporul scîrţîi pe metal. Se auzi un sunet ascuţit de durere

Charlie zîmbi pentru prima dată după multe săptămîni. Poate că această zi nu va fi aşa de rea pînă la urmă !

2

MAGDALENA VALLEY, COLOMBIA

Hubie Sweets îşi petrecuse ultima jumătate de oră urmărindu-l pe Mungo Martin, care privea fix un gîndac căţărîndu-se pe ţeava puştii sale, un M 16. Metalul era acoperit cu o peliculă fină de unsoare pe care apa formase mărgeluţe. Gîndacul îşi alesese un drum întortocheat şi alunecos.

Ca şi drumul în viaţă, de altfel.

Era de culoare verde, fluorescentă, cu pistrui aurii din loc în loc. Avea capul negru ascuţit şi un set de mandibule ameninţătoare, cu dinţi ca de ferăstrău. În general, forma făpturii era aceea a unui cărăbuş, dar mai mare şi de aproximativ trei degete lungime. Părea că este capabilă de viteze mari, dar acum mergea încet, mişcîndu-şi picioarele

subţiri unul după altul, cu grijă parcă, ca să nu facă vreo greşeală.

Sweets îşi întoarse capul să se uite la ceasul lui Mungo. Era ora nouă şi douăzeci şi două de minute. De aproape patru ore, de la ivirea zorilor, stăteau chirciţi în sauna umedă a junglei. Timpul se tîrîse ca o insectă rănită. Era atît de plictisit, încît îi venea să urle. Nu ar fi fost o idee tocmai bună. Îl împunse pe Mungo în coaste şi îi şopti:

— Vrei să facem un mic pariu ?

— În legătură cu ce ? Mungo îşi pierduse interesul pentru insectă şi privea prin fîşia îngustă de junglă care îi despărţea de cîmpul de 2–3 acri plantat cu coca – frunzele de coca sclipeau argintiu în soare.

— Pariez pe cinci mii de pesos că gîndacul ajunge în vîrful ţevii la nouă şi jumătate.

— Cît e ceasul ?

— Şi douăzeci şi trei.

— Cît înseamnă cinci mii de pesos în bani adevăraţi ?

— Cam douăzeci de dolari.

— Facem pariul, fraierule. Mungo îşi întinse muşchii de la picioare. Începea iarăşi să aibă cîrcei. Un semn sigur de bătrîneţe.

Cîteva minute mai tîrziu, Sweets scoase un sîsîit. În diagonală, în partea opusă a plantaţiei, zărise o mişcare, o vagă licărire albă, care dispăruse cît ai clipi. Sweets ridică piedica armei sale. Mută pîrghia de armare pe foc automat.

— Unde ? întrebă Mungo.

— În colţul din dreapta îndepărtat.

Erau cinci; patru indieni înarmaţi pînă în dinţi şi un european înalt, îmbrăcat în costum alb şi cămaşă roz pal. Purta pălărie albă, moale şi ochelari negri. Apăruseră dintre tufişuri, la aproximativ cincizeci de iarzi spre stînga faţă de cum apreciase Sweets. Dar asta nu avea nici o importanţă. Columbienii se împrăştiaseră în cîmpul de coca. Erau scunzi, cu pielea de culoare cafenie, cu feţe plate şi lătăreţe şi ar fi putut proveni din oricare din cele peste patru sute de triburi din ţară.

Sweets aştepta ca ei să se împrăştie şi mai mult, dar

acest lucru nu s-a întîmplat. Dacă judecai după comportamentul lor, puteai crede că se aflau într-o excursie de plăcere în Disneyland.

Bărbatul în costum alb era ceva mai ponderat. Aşteptă cinci minute, apoi părăsi adăpostul copacilor şi îşi urmă avangarda în luminiş.

— Crezi că ăştia-s toţi ? – întrebă Sweets. Doar ei cinci ?

— Aşa se pare. Mungo stătea în genunchi luîndu-şi linia de ochire. Insecta căzuse pe spate, pe pămînt. Cele şase picioare băteau la unison, iar gîndacul se rotea încet în direcţie orară.

— Ei sînt cinci şi noi sîntem doi, spuse Sweets. Cum îi împuţinăm ca să fim egali ?

— Primul venit, primul servit. Hai să n-o mai lungim atîta. Să-i terminăm pe fraieri.

Sweets rîse înfundat.

— Prietene, îmi place la nebunie cum vorbeşti.

Cei patru columbieni împreună cu omul în costum înaintaseră aproape douăzeci de iarzi în cîmpul de coca. „Costumul” căută în buzunarul jachetei şi scoase un cuţit. În timp ce tăia plantele, controlîndu-le stadiul de coacere, lama cromată a cuţitului strălucea în lumina soarelui. Columbienii cercetau pereţii înalţi şi copleşitori ai junglei.

Sweets ştia din experienţele anterioare că atunci cînd vor începe împuşcăturile, supravieţuitorii se vor arunca la pămînt şi vor încerca să scape care încotro. Tîrîndu-se în mîini şi genunchi printre rîndurile de coca, nu vor putea înainta prea repede.

— Începi tu primul, spuse el. Eu mă ocup de cei pe care nu-i nimereşti.

Mungo îşi propti obrazul în patul puştii. Îşi luă ca ţintă cămaşa roz şi ochi al doilea nasture de sus. Bărbatul tăiase longitudinal frunza unei plante. O examina cu atenţie, ţinînd-o cu ambele mîini, stînd cu capul uşor plecat. Mungo inspiră adînc, îşi ţinu respiraţia, apoi expiră uşor, dînd afară jumătate din cantitatea de aer, dar păstrînd restul. Trase o rafală de trei gloanţe.

Bărbatul în cămaşă roz se învîrti pe loc şi îşi aruncă

braţele deasupra capului ca şi cum s-ar fi predat. Cuţitul îi zbură rotindu-se prin aer. Jacheta albă căpătă o culoare roşu aprins.

Mungo trecu pîrghia de armare pe foc automat şi trase, ţintind la nivelul picioarelor, pînă îşi termină încărcătorul. Omul pe care îl ucisese căzuse printre plante, strivindu-le. Cei patru columbieni dispăruseră. Îşi puse un nou încărcător la armă.

Se auzi un zgomot puternic cînd Sweets trase cu aruncătorul de grenade M 203. Mungo văzu vegetaţia tremurînd în locul în care grenada atinsese pămîntul. Unul din columbieni se ridică ţipînd şi începu să alerge spre ei. Mungo îl ochi, dar înainte de a apuca să apese pe trăgaci, explodă grenada.

Bum !

Columbianul zbură prin aer, de parcă ar fi sărit de pe o trambulină. Părţi de plante şi bulgări de pămînt se ridicară în aer şi apoi căzură la loc, lovind ca ploaia în frunzele de coca.

Sweets trase încă o grenadă. Nici un rezultat.

— Ce porcărie, zise Mungo.

Sweets se uită la el, zîmbind. Aşteptară.

Mungo se ridică în picioare.

Imediat veni o rafală dinspre plantaţie. Un Uzi după sunet.

Gloanţele tăiară frunzişul cîţiva centimetri deasupra capului lui Mungo. Acesta se aruncă la pămînt. Peste el căzură rămurele şi bucăţi de frunze.

— L-am nimerit, spuse Sweets, Bine lucrat. Trase încă o grenadă.

Bum !

Un columbian şchiopăta pe cîmp, trăgîndu-şi un picior. Rănit. Înnebunit. Mungo mută pîrghia de armare pe poziţia de foc semiautomat, îl ochi pe om în burtă şi îl reteză.

Aruncătorul de grenade răsună iarăşi. Încă o trombă de pămînt şi plante se ridică în aer.

— Termină cu grenadele, spuse Mungo.

— Din cîte socotesc eu, mai e unul în viaţă.

— Bine. O să le poată spune vecinilor şi prietenilor ce trăgători buni sîntem.

— Mi-au mai rămas cinci grenade.

— Şi ce dacă ? Am o durere de cap care ar putea ucide şi un elefant, dar cea mai apropiată aspirină este la o sută de mile depărtare. Mungo căută în buzunarul jachetei de luptă şi scoase un pachet de Winston.

— Fumezi ?

— Da, bineînţeles. Sweets continua să cerceteze cîmpul de coca. Jungla era tăcută. O tăcere mormîntală se aşternuse în urma focurilor de arme, a bubuiturilor exploziilor şi a ţipetelor răniţilor. Cine a spus că animalele sînt proaste ?

Mungo îi întinse lui Sweets o ţigară aprinsă. Se aşezaseră pe vine sub frunzele cărnoase, lucitoare, stînd în tăcere şi fumînd, lăsînd timpul să treacă. Cînd termină, Mungo strivi mucul ţigării cu tocul cizmei.

Gîndacul stătea pe spate şi bătea aerul cu picioarele, neputincios. Sweets îl împunse cu un băţ; gîndacul scoase un sunet supărat, ca şi clinchetul unui automat telefonic stricat.

— Insecta asta are sigur o greşeală de design, spuse el.

— Nu toţi avem aşa ceva ?

— Vorbeşte în numele tău, drăguţă.

Sweets întoarse gîndacul cu un băţ şi apoi, însoţit de Mungo, se îndreptă spre cîmpul de coca, pentru a cerceta urmările luptei.

Omul în costum alb avea în buzunarul de la piept un paşaport franţuzesc. Paşaportul fusese găurit în cîteva locuri de gloanţele lui Mungo şi se impregnase cu sînge. Sweets se uită în el, ştergînd sîngele coagulat de pe paginile rupte cu cămaşa mortului.

— Jean nu-ştiu-cum. Nu se mai înţelege. Luăm oricum paşaportul ?

— Aşa ne-au spus să facem, Hubie.

— Corect, spuse Sweets. Sîngele se scurgea din paşaport şi picura pe botul cizmelor lui.

Francezul mort avea în jur de cincizeci de ani, ochii de

un albastru intens, nas lung, subţire şi aproape fără bărbie. În gură avea plombe de aur. Sweets îi închise gura şi ochii. Găsi cuţitul la cîteva picioare depărtare de mort, pe pămîntul roşu şi moale. Era un cuţit de buzunar, cu lamă cu două tăişuri şi mîner de fildeş. Testă lama pe buricul degetului. Era destul de ascuţită. Închise cuţitul şi îl băgă în buzunarul uniformei. Mungo îi aruncă o privire ciudată, dar nu zise nimic. Sweets ştia totuşi la ce se gîndea acesta. Să-i jefuieşti pe morţi este cam acelaşi lucru ca şi profanarea mormintelor şi asta însemna să chemi ghinionul. Da, ce dracu' ! Era un cuţit frumos. Dacă nu îl lua el, sigur îl lua alt nenorocit.

Sweets se ridică şi se strecură printre plantele dese, căutînd celelalte cadavre. Găsi doi columbieni zăcînd unul lîngă altul, aproape atingîndu-se. Amîndoi primiseră cîteva lovituri şi Sweets aprecie că muriseră instantaneu. Cel mai bun mod de-a te duce, dacă tot trebuie să faci această „călătorie". Păşi cu grijă peste corpurile lor şi continuă să meargă prin cîmpul de coca în cercuri din ce în ce mai largi, pînă cînd găsi al treilea corp, la aproape două sute de picioare depărtare. Grenada defensivă îl rănise rău, dar încă trăia, cu ochii larg deschişi, încercînd parcă să înţeleagă situaţia. Zăcea pe o parte, ghemuit ca o minge maro cu pete roşii, ţinîndu-se cu mîinile de abdomen. Se lăsă pe vine lîngă el, căutînd cu atenţie un eventual cuţit sau pistol. Începu să desfacă mîinile omului şi realiză că era mai bine să le lase acolo.

Mungo îşi croi drum printre plante către Sweets.

— Cît de grav e ? – întrebă.

— Grenada i-a sfîşiat burta. Dacă se ridică în picioare, o să-şi verse maţele, ca sacii de plastic de gunoi pe care îi vezi în reclame la televizor.

— Ce să facem cu el ?

— Să fim miloşi, spuse Sweets. Se duse în spatele columbianului, se aşeză pe vine şi îşi pregăti Coltul.

Mungo Martin îşi scoase pachetul de Winston din buzunar, luă o ţigară şi i-o oferi rănitului. Omul dădu slab din cap. Mungo rupse filtrul ţigării, o aprinse şi o puse între

buzele uscate ale muribundului. Acesta trase din ţigară şi tuşi, expirînd fumul pe nări şi pe gură. Murmură cîteva cuvinte în dialectul castilian, uitîndu-se direct în ochii lui Mungo. Sweets îl împuşcă în cap, omorîndu-l instantaneu.

— Crezi că l-am păcălit ? – întrebă Sweets punîndu-şi pistolul în toc.

— Mă îndoiesc, dar să sperăm.

Sweets luă ţigara din gura mortului şi o stinse frecînd-o în ţărînă, apoi se ridică şi se îndreptă spre colţul îndepărtat al plantaţiei. Era timpul să planteze minele, să îngroape grenadele care îi mai rămăseseră şi să plece dracului de acolo.

Înapoi la civilizaţie. Băi reci şi femei calde, sau invers ?

— Ce-i aşa de hazliu ? – spuse Mungo Martin.

— Nimic, zise Sweets. Doar că înnebunesc mai repede decît mă aşteptam, asta-i tot.

3

CAIRO

Charlie şi-a petrecut cîţiva ani la Stanford şi apoi şi-a uimit familia şi prietenii înrolîndu-se în armată. *Apoi*, i s-a părut că aproape tot timpul a stat *sub* Vietnam, tîrîndu-se prin tunelele întunecoase şi întortocheate, dezamorsînd mine şi punînd în teren propriile-i capcane. Pentru Charlie, amintirile din război însemnau, în primul rînd, mirosul de hoit al pămîntului umed, păienjenişul de rădăcini ieşite la suprafaţă şi o stare persistentă de claustrofobie. După aceea, s-a întors la Stanford. A întîlnit-o pe Janet la o petrecere dată de unul din cluburile facultăţii, s-a însurat cu ea şi a lăsat-o însărcinată. Războiul era un subiect pe care nu-l discutau niciodată. A absolvit facultatea la începutul

anilor ’70, luîndu-şi diploma de inginer. Fiind unul dintre primii zece din promoţie, a fost angajat la o companie numită Trueforge, care se ocupa cu proiectarea şi realizarea de dispozitive de protecţie antifurt – de la lacăte simple pînă la seifuri de bănci. A muncit pe brînci cinci ani de zile neajungînd la nici un rezultat notabil. Apoi, în timpul liber, lucrînd la masa din bucătărie, i-a venit ideea unui lacăt mai simplu, dar mai eficient.

Şi-a dat demisia de la firmă, a făcut rost de bani pentru realizarea prototipului şi a încheiat un contract de distribuţie şi de împarţire a profitului cu o firmă care deţinea un lanţ de magazine de fierărie în toată ţara. Trei ani mai tîrziu, şi-a cumpărat o casă în Beverly Hills. Fiica lor, Heather, a crescut într-o casă cu şapte dormitoare, şase băi şi apartamente ale servitorilor deasupra garajului pentru patru maşini. Anii au trecut. Charlie, luptîndu-se cu consecinţele înaintării în vîrstă, construi un teren de tenis şi o piscină lungă de optsprezece metri.

De asemenea, mai deţinea şi un apartament mic cu vedere la ocean, într-un bloc din Marina del Rey. Apartamentul era ocupat – fără chirie – de o roşcată de nouăsprezece ani, pe nume Leslie. Leslie era acasă în fiecare după-amiază de luni şi de miercuri, şi aproape niciodată nu uita să zîmbească şi să spună „Mulţumesc”, cînd el îi lăsa cîteva sute de dolari pe măsuţa din hol, pentru cheltuielile zilnice.

Charlie avea tot ce-şi dorea, sau aşa credea.

Spre sfîrşitul lunii iunie, îşi folosi cartea de credit Amex şi cumpără trei bilete clasa întîi la Air Egypt cu destinaţia Cairo.

Seara următoare, într-o sîmbătă, s-a dus cu Janet să cineze la restaurantul italian care îi plăcea ei foarte mult – o cîrciumă în Venice. Spre sfîrşitul mesei, la ultimul pahar de vin, îi spuse:

— Ghici, dragă, ce am făcut ?

Janet se uită la el fără să clipească, pe deasupra paharului de vin.

— Plecăm în vacanţă, spuse Charlie. Zîmbi. O vacanţă,

prima după atîţia ani.

Janet ridică şervetul din poală şi îşi şterse buzele. Cînd Charlie retrăi apoi scena, realiză că gestul fusese doar o amînare; fusese atît de surprinsă de turnura conversaţiei, încît îi trebuise un moment să-şi revină.

— Mergem la Cairo, spuse Charlie.

— *Cairo* ? În Maine ?

— Iisuse, bineînţeles că nu. În Egipt.

— I-ai pomenit de asta lui Heather ?

— E o surpriză. Cadoul ei de absolvire. Charlie ar mai fi avut multe de spus, dar privirea lui Janet se întunecase dintr-odată.

— Ce este, ce s-a înrîmplat ? – spuse el.

— Heather s-a angajat pe perioada verii, Charlie. Lucrează la staţia de benzină Chevron, pe drumul către Melrose.

— Glumeşti. De cînd ?

— Ai trecut pe acolo săptămîna trecută, miercurea trecută mai precis.

— Da ?

— Conduceai Saab-ul. Ea ţi-a făcut plinul cu benzină premium. Nici măcar nu te-ai uitat la ea.

— Miercuri, spuse Charlie gînditor, agitîndu-şi rămăşiţa de vin din pahar.

— Pe la patru şi un sfert. Dacă încă nu ţi-ai amintit, în după amiaza aceea ai fost cu micuţa roşcată pe care ai ascuns-o în Marina del Rey.

— Hei, spuse Charlie, stai puţin…

— Nu. Nici măcar un singur minut în plus. Janet aruncă şervetul pe masă. Acesta lovi paharul şi stropii de vin roşu se împrăştiară pe faţa de masă albă.

— Te părăsesc Charlie, spuse ea.

Charlie stătea uitindu-se şocat la ea.

— Avocaţii mei vor lua legătura cu tine. Pretenţiile sînt foarte simple. Vreau jumătate din tot, incluzînd şi cuibuşorul acela de plăceri de o sută optzeci de mii de dolari, cu pat cu saltea cu apă şi vedere spre ocean şi portul de iahturi. Deci, ar fi bine să-i spui lui Leslie să

împacheteze şi să-şi mute funduleţul atrăgător de acolo. Ai înţeles ?

Charlie rămase cu gura căscată, nemişcat. O privea pe Janet grăbindu-se printre mesele înghesuite din restaurant, spre ieşire. Într-un tîrziu îşi reveni în fire. Bîjbîind după portmoneu, scoase cartea de credit, o aruncă pe masă şi zbieră după chelner.

Cînd ajunse pe trotuar, Janet îi scotea maşina – un Seville alb, mare – din parcare. Cînd sosi acasă, văzu maşina parcată la întîmplare, pe stradă, dar nevastă-sa nu era nicăieri.

De fapt, nici nu a mai văzut-o de atunci. Nici pe ea, nici pe fiică-sa. Cînd s-a dus la staţia de benzină Chevron, i s-a spus că Heather îşi dăduse demisia – şi nimeni nu ştia unde era, sau cum s-ar putea lua legătura cu ea.

A telefonat tuturor celor care ar fi putut avea vreo idee despre unde ar putea fi Janet. Nimeni nu ştia nimic. O conspiraţie a tăcerii. Cinci zile mai tîrziu, primi un telefon de la agenţia de turism, care se interesa de biletele pentru Cairo.

Mai vroia să plece în excursie sau nu ? Dacă mai vroia, să i se reţină biletele ?

— De ce nu? – spuse Charlie.

Avionul avea plecarea programată pentru a doua zi, la şapte dimineaţa. Stătu treaz toată noaptea, bînd Wild Turkey, şi apoi merse cu maşina la LAX *.

Cursa a decolat la timp. Avionul era plin, dar el avea loc destul – trei fotolii de clasa întîi.

În Cairo s-a lăsat în vroia ghidului său, un arab dolofan pe nume Abu. Abu i-a arătat Citadela şi cîteva moschei, mormintele vechilor Sultani ale căror nume nu le-ar fi putut înţelege, chiar dacă nu ar fi fost aproape beat. I s-a prezentat fugar Khan el Khalili – Bazarul Turcesc. Într-o permanentă stare de beţie, a rătăcit prin Muzeul de Artă Islamică, prin Muzeul Copt ** **şi prin vastul** Muzeu al Egiptului. A doua zi s-a dus cu un autobuz, a cărui instalaţie

* Aeroportul din Los Angeles.

** Copt, -ă = care aparţine populaţiei indigene a Egiptului.

de aer condiţionat nu funcţiona, la piramidele de la Gezir, unde s-a împleticit din cauza căldurii intense, însoţit de vorbăria monotonă şi interminabilă a lui Abu.

Timp de trei zile – pînă în a cincea zi – era programată o excursie cu vaporul pe Nil. Charlie pretinse că are rău de mare şi se stabili în barul hotelului Hilton. Acolo reuşi să se menţină într-o stare de beţie care, venind din partea unui american necioplit dar bogat, încă mai era tolerată de chelneri.

În ziua cînd ar fi trebuit să plece spre Los Angeles, conducerea hotelului îl anunţă politicos că trebuie să elibereze apartamentul; trebuia onorată o altă rezervare.

Charlie îşi aruncă hainele şi sticla în geamantan şi îl lăsă pe un şofer de taxi să-i găsească acel gen de hotel pe care nu-l
puteai vedea în broşurile turistice viu colorate.

Nu ştia cînd s-a întîmplat, dar, cumva, luase decizia să nu se mai ducă acasă. Oricum, nu încă...

Îşi petrecu următorii doi ani ca un fel de cetăţean al nimănui, ferindu-se de băieţii în costum şi de oamenii în uniformă albă – poliţia turistică. Era falit mai tot timpul, reuşind să facă rost, din cînd în cînd, de cîţiva dolari, mulţumită cunoştinţelor pe care le avea în domeniul dispozitivelor de siguranţă. Era chiar ventriloc, dar numai cînd lucrurile mergeau într-adevăr prost.

Ultimul loc de muncă fusese într-o bombă numită Clubul Mitocanilor. Scena avea şase picioare lungime şi cinci lăţime: o jumătate de foaie de placaj vopsită în negru, furată de pe un şantier din apropiere. Zona din spatele scenei era mascată de o perdea uzată, purpurie. În faţa ei erau masate în jur de douăzeci de mese mici şi rotunde. Cîteva lumînări pîlpîiau în întuneric, dar, din cauza tavanului jos al camerei de subsol, fără geamuri, supraîncălzită, şi a clienţilor fără înclinaţii romantice, majoritatea luminilor fuseseră stinse.

Stînd nemişcat în spatele perdelelor deformate, Charlie privea consumatorii, parcă uitîndu-se în gol. În lumina incertă a lumănărilor vedea rînjetele scurte ale celor din

Cheshire, licărirea luminii reflectate pe suprafaţa curbă a unui pahar, sclipirea unui diamant sau a unei alte pietre preţioase.

Charlie tuşi curăţindu-şi gîtul, întoarse capul şi foarte încet şi cu grijă scuipă în întuneric. Stătea cu mîinile băgate adînc în buzunar, mîna dreaptă fiind pe cutia mică de comandă cu două rînduri de butoane. Marilyn era cuibărită în mîna sa dreaptă şi Jimmy în stînga. Fusta de culoare roşu-aprins a lui Marilyn se ridicase foarte sus pe picioarele imposibil de lungi. Cu atît mai bine. Excitarea era numele jocului. Charlie păşi încet din spatele perdelei. Făcu trei paşi mici pe scenă, se aşeză pe o bancă neagră de lemn şi îşi încrucişă picioarele la glezne.

Îmbrăcămintea lui era de culoare închisă, mişcările încete şi prudente. Crezu, la început, că nimeni nu-l observase cînd şi-a luat locul pe scenă, dar îi observă apoi pe cei trei bărbaţi care-l priveau fix de la o masă de lîngă ring. Aveau ochii negri, lucioşi şi plini de secrete.

Charlie îşi aprinse reflectoarele – cinci sute de waţi – şi în încăpere se făcu brusc tăcere.

Cineva tuşi.

Bărbaţii cipeau ca bufniţele ţinute la distanţă de lumină.

Apăsă un buton şi spoturile roz, verzi şi albastre se stinseră, ţintuindu-l într-un cerc de lumină albă, strălucitoare. Lovi alt buton, stingînd toate luminile, cu excepţia uneia. Acum se afla total în întuneric, cu excepţia feţei, care fusese transformată într-un mozaic de lumini şi umbre. O aranjă pe Marilyn într-o poziţie sexy şi apăsă uşor cu degetul pe butoane. O lumină se aprindea şi se stingea ca şi flashul orbitor al unui blitz. În întunericul care urmă, publicului i se întipări o imagine orbitoare a lui Marilyn şi a lui Jimmy sărutîndu-se cu pasiune, cu trupurile conturate într-un halo de lumină verde-neon.

— Încetaţi odată, spuse Charlie, adoptînd tonul unui părinte sever. La urma urmei, voi doi încă nici nu aţi fost prezentaţi.

În sală se auziră chicoteli. Majoritatea clienţilor nu înţelegeau mai mult de un cuvînt sau două în engleză, deşi

nu ar fi admis asta niciodată.

Charlie îşi reluă monologul. Vorbind, se fîţîia continuu pe bancă. Nervii. Nu avea prea multă încredere în talentul său de comediant. Credea că luminile îi aduceau micul succes de care se bucura. Probabil aprecierea lui era corectă.

Luminile erau unice, fantastice. Îşi crease singur instalaţia – un inel de aluminiu lat cît banda de la pălărie, îmbrăcat cu piele şi material spumos, care se potrivea bine cu capul lui şi era suportul unei încrengături de fire de metal de aproximativ doisprezece iarzi lungime, care se încolăceau în spirale echidistante. Firele erau legate de cutia de control din mîna lui, fiecare terminîndu-se cu un spot de lumină care era îndreptat spre Charlie sau spre manechinele sex-maniace din poala lui. Cînd se mişca, luminile se mişcau împreună cu el, la unison. Putea să aprindă fiecare lumină pe rînd, sau o combinaţie de lumini, producînd efecte teatrale, care rar se întîmpla să nu facă plăcere publicului.

Un bărbat din spatele sălii chemă chelnerul cu o voce stridentă, stricînd atmosfera creată. Charlie îşi scurtă monologul lăsîndu-l pe Jimmy să-l întrerupă.

— Ca o arahidă, Marilyn ?

— De fapt, Jimmy, mi-ar plăcea ceva mai mare decît o arahidă. Zîmbi provocator spre cei trei saudiţi şi aceştia îl fulgerară supăraţi cu privirea pe Charlie, ca şi cum el ar fi fost vinovat de comportarea ei. Marilyn întinse mîna şi mîngîie coapsa lui Jimmy, unghiile roşii trecînd uşor peste dungile pantalonilor.

— Încetează ! urlă Charlie la ea.

— Vorbeşte pentru tine, spuse Jimmy, încurcat. Îşi duse mîna la guler şi lărgi nodul cravatei.

— Fă-te comod, spuse Charlie. Eu o să-mi păstrez, totuşi, hainele pe mine, dacă nu te superi.

— Timid ?

— Nu, spuse Charlie. Doar că acum sînt în timpul serviciului.

— Ca o variaţie, spuse Jimmy. Făcu mişcări către public,

arătându-şi dinţii galbeni. Se uită ştrengăreşte la Marilyn şi spuse: E cald aici, nu-i aşa ?

Charlie cuprinse cu mîna stîngă fesele de lemn ale lui Jimmy Carter. Degetul mijlociu pătrunse printr-o gaură din costumul marionetei şi se agită între picioarele subţiri. Împinse în afară, creînd o umflătură proeminentă a pantalonilor.

Jimmy părea să nu fi observat umflătura, dar Marilyn era foarte excitată, ochii albaştri sclipindu-i în lumină.

— Ai un castravete murat în buzunar, sau eşti bucuros că mă vezi ? spuse ea.

Chelnerii se vînzoleau în cîmpul vizual al lui Charlie – forme neconturate în lumina obscură, aducînd băuturi, udînd veselia sălii pline de musulmani excitaţi. Marilyn continua să-i facă avansuri lui Jimmy. Charlie era ocupat, manipulînd cele două manechine şi cercul de lumini. După ce monologă cinci minute, stinse totul cu excepţia unui singur beculeţ roz. În ciuda protestelor sale vehemente, Marilyn se tîrî de-a lungul picioarelor lui şi se aruncă în braţele lui Jimmy. Degetul rigid al lui Charlie tremură dedesubtul materialului subţire al pantalonilor lui Jimmy.

— Nu-mi mai sta aşa ca de-lemn-Tănase, zise Marilyn. Hai afară să ne jucăm.

Publicul tăcu şocat.

Charlie se jucă cu luminile, transformîndu-le din verde în albastru, apoi roz şi înapoi albastru. Cineva aruncă un fruct.

Cu cîteva luni înainte începuse să se adune, micşorase cantitatea de alcool şi haşiş. Muncea mai mult şi mai des şi îşi strînsese cîţiva dolari. Nu ştia de ce, dar se decisese, în sfîrşit, că era timpul să se întoarcă acasă, să suporte consecinţele şi divorţul. Sosise timpul să o ia iarăşi de la început. Dar avea o problemă. Din cînd în cînd, probabil din obişnuinţă, o dădea în bară şi mergea prea departe. Dădea dracului publicul, îşi pierdea slujba şi începea să se scufunde înapoi în gaura neagră şi adîncă.

Halucinaţia trecu.

Charlie se trezi în cadă, fierbînd în suc propriu. Plimbă

un deget de-a lungul peliculei galbene de praf care se strînsese la suprafaţa apei. Nilul, rîul clişeelor. Rîsul lui răsună între pereţii băii, transformîndu-se într-un acces de tuse aspră şi seacă.

Stătu nemişcat un moment, să-şi revină, apoi îşi aprinse încă o ţigară.

În cealaltă cameră, ceasul ieftin de pe birou măsura încet secundele ireversibile şi, ticăind, le transforma în tăcere.

4

ALEXANDRIA

La ultimul prînz din viaţa sa, Aziz Mehanna comandă o salată mică făcută din cubuleţe de ardei verzi şi felii subţiri de roşii cărnoase şi deformate, crescute în delta Nilului. Trezindu-i-se apetitul, mai comandă o duzină de stridii crude şi o felie de *baladi* – o pîine rotundă şi pufoasă. De băut, ceru şampanie Roederer's Cristal brut de la gheaţă, pe care o bău dintr-un pahar de coniac, pe care chelnerul îşi lăsase din plin amprentele.

Termină masa cu curmale, două căni de cafea şi o ţigară Rothmans, apoi ieşi, rîgîind uşor, din restaurantul cu aer condiţionat al hotelului, trecu prin hol spre ieşirea principală.

Deschise uşa batantă a hotelului; lambriurile lustruite de mahon şi geamurile prăfuite aruncau săgeţi de lumină albă. Temperatura era de aproximativ treizeci de grade. Golănaşul, căruia îi dăduse zece piaştri ca să-i păzească Mercedesul 650 SL decapotabil, era încă la post, ghemuit pe asfalt la umbra automobilului. Aziz îi dădu o ţigară care să-i ridice moralul şi apoi se întoarse înăuntru în hotel.

Recepţionerul îi ură o după-amiază bună. Aziz îl ignoră. Liftul învechit al hotelului îl duse la etajul trei unde se opri cu o zdruncinătură bruscă.

Apartamentul său se afla la capătul coridorului, pe partea stîngă, cu vedere la mare. Păşi înăuntru şi trînti uşa. Fereastra deschisă, ventilatorul de pe tavan care se rotea leneş şi briza Mediteranei menţinuseră în cameră o răcoare plăcută. Auzi zgomotul făcut de duş, sîsîitul apei şi huruitul conductelor. În acea dimineaţă, agăţase două franţuzoaice, Monique şi Lisa.

Ajunseseră la o înţelegere simplă şi profitabilă pentru ambele părţi: fetele îi satisfăceau dorinţele sexuale în schimbul locuinţei. Pînă acum lui i se părea că-a ieşit în avantaj.

Merse la fereastră, îşi aprinse o ţigară şi aruncă chibritul pe stradă. Lisa apăru din celălalt dormitor.

— Ţi-ai terminat afacerile ? întrebă ea.

Aziz încuviinţă; se eschivase să le invite la masă, spunîndu-le că are o întîlnire de afaceri. Se întoarse şi privi pe fereastră. Linia orizontului era o bandă aurie, subţire şi lucioasă, separînd verdele deschis al mării de albastrul pal al cerului.

Lisa veni lîngă el. O îmbrăţişă, aruncă mucul ţigării pe fereastră, o sărută pe gît şi începu să-i deschidă nasturii de la bluză.

— De ce n-am intra şi noi la duş alături de Monique ? spuse ea Scoase limba la el. După cum arăţi, ai avea nevoie de o baie bună.

Apa îi izbea faţa, orbindu-l. Îşi întoarse capul de la duza duşului şi descoperi că pe umărul lui se aşezase o pasăre neagră. Avea ochii mici, galbeni şi un cioc ascuţit, gălbui. Încercă să o dea jos de pe umăr. Pasărea flutură din aripi şi îşi înfipse ghearele în piele. Sîngele ţîşni din răni. Pasărea scoase un sunet scurt, triumfător. Îşi afundă ciocul în rîuleţele roşii de pe spatele lui, sugîndu-i sîngele. Aziz auzi o mulţime de bătăi din aripi. Cerul se întunecase.

Se trezi brusc. Era întins în mijlocul patului uzat de

hotel, între Monique şi Lisa. Corpul îi era acoperit de sudoare. Un vis, numai un vis. Se ridică şi privi în jur, încercînd să-şi aducă aminte unde se află.

Era seara tîrziu. Soarele apunea în Mediterana. Camera era plină de o lumină mov; ţipetele păsărilor negre se transformase că în vocile persistente, misterioase, ale muezinilor din Alexandria, care-i chemau pe credincioşi la rugăciune. Aziz stătu liniştit, ascultînd muzica familiară a vocilor şi bătăile din ce în ce mai potolite ale inimii sale. Lisa murmură ceva în somn; un nume pe care Aziz nu îl pricepea, dar care cu siguranţă nu era al său. Îşi plimbă uşor mîna peste şoldul ei, diferenţa dintre culoarea închisă a pielii sale şi albeaţa Lisei producîndu-i o mare plăcere. După puţin timp, muezinii se retraseră înapoi în moschei şi nu se mai auziră decît sunetele ocazionale făcute de cîte un vehicul ale cărui cauciucuri uruiau pe pavaj.

Aziz începu să moţăie, dar pocniturile arcurilor patului îl treziră de tot. Lumina mov se transformase într-un purpuriu intens. Camera era plină de umbre.

— Te simţi bine ? şopti Monique.

Aziz încuviinţă din cap, deşi nu era sigur că ea îl putea vedea în întunericul care se instala rapid.

Monique îi oferi ultima dintre cele două sticle de şampanie Roederer comandate prin Room-Service. Luă sticla şi o agită uşor. Era plină cam pe sfert. Îşi ridică capul de pe pernă, bău şi îşi lipi sticla rece de frunte.

— Ai avut un vis rău. Un coşmar.

— Mă ciugulea o pasăre.

— Ce pasăre norocoasă ! Se aşeză deasupra lui, încălecîndu-l. El îi oferi şampania. Monique luă sticla grea şi o duse la gură, ţinînd-o cu ambele mîini. Aziz îi privea gîtul în timp ce ea înghiţea. Scăpă sticla pe pat. Începuse să-i mîngîie sînii, cînd ea îl întrebă:

— Ce faci cu pistolul ?

— Ce pistol ? întrebă el nedumerit.

— Ăsta.

Soarele asfinţise. În întuneric îi era imposibil să-şi dea seama dacă ea ţinea arma îndreptată spre el sau doar i-o

arăta.

— Vînd diamante, răspunse el. Sînt angrosist. În acest gen de afaceri, uneori trebuie să te poţi apăra singur.

— Diamante ? Pot să le văd ?

— Sînt în seiful hotelului.

— Bineînţeles !

— Fii atentă, spuse el. Doar nu vrei să se întîmple un accident.

Monique îşi mişcă şoldurile provocator.

— O descărcare prematură, nu-i aşa ?

Muşchii stomacului lui Aziz se contractară involuntar, cînd îl atinse ţeava pistolului calibru 44 mm. Ţeava aluneca uşor în jos, pe burtă. O simţea împiedicîndu-se în părul des, pubian. Vîrful ţevii îi împungea şi înghiontea testiculele. Monique începu să-l maseze.

— E ceva în neregulă ? spuse ea după un moment.

— Se pare că sînt puţin zăpăcit.

— Nu-ţi place de mine ?

— Nu asta e problema.

Sticla goală de şampanie era prea departe. Trase de cearşaf încercînd să o apropie.

— Nu te mişca, te rog !

Aziz îngheţă. Ţeava revolverului îi împungea anusul. Monique se trase mai în spate şi apoi se aplecă deasupra lui. Simţi greutatea sînilor ei pe coapse, apoi limba şi umezeala caldă a gurii pe penis. După ce îl excită bine, se dădu la o parte şi se întoarse pe spate. Ridică mîinile şi Aziz se aşeză peste ea. Se înfipse adînc în interiorul ei, apoi îşi recuperă pistolul.

— Ţi-a fost frică ? întrebă ea.

— Bineînţeles că nu.

— Chiar deloc ?

— De tine, nu. De armă, da.

— Te ocupi, într-adevăr, cu vînzarea diamantelor ?

— De obicei nu le dăruiesc nimănui, dacă la asta te gîndeşti. O sărută pe gură, punînd astfel punct întrebărilor ei.

La miezul nopţii, făcu un duş mult dorit şi apoi merse în

dormitor, aprinse lumina şi începu să se îmbrace. Femeile îl priveau din pat, cu ochii pe jumătate închişi de somn.

— Ce faci ? – întrebă Lisa cu vocea îngroşată de somn.

— Plec.

— Cum adică, pleci din Alexandria ?

— Exact. Aziz se aplecă să-şi lege şireturile. Nu vă faceţi griji. Camera e plătită pînă la sfîrşitul săptămînii.

Era o minciună, dar nu îşi vor da seama decît a doua zi, cînd camera trebuia eliberată. Dar el va fi prea departe ca să le mai audă blestemele.

— Unde te duci ?

— Cairo.

Fetele schimbară o privire între ele.

— Putem să venim cu tine ? spuse Monique.

Aziz ridică din umeri.

— Cred că da. Dar odată ajunşi acolo, vă descurcaţi singure, înţelegeţi ?

— Desigur, spuse Lisa.

— Bine, atunci să vedem dacă vă puteţi îmbrăca cu aceeaşi viteză cu care v-aţi dezbrăcat. Sînt deja cu cîteva ore bune în întîrziere din cauza voastră.

Aziz îşi trase fermoarul de la pantaloni şi se duse la fereastră. Mercedesul era luminat de un felinar anemic, portocaliu. Golănaşul dispăruse. O duzină de lilieci mari se învîrteau cu repeziciune în jurul luminii, vînînd insecte.
Apărînd şi dispărînd rapid din şi în întuneric, liliecii arătau ca nişte fazani.

— Rahat !

Lovi cu palma în tocul ferestrei, merse la baie de unde se întoarse cu un prosop mare.

— Un suvenir ?

— Nu, ceva cu care să curăţ tapiţeria maşinii.

Părăsiră Alexandria pe la Sharia Canal, unde, în timpul lui
Ptolemeu, fuseseră zdrobiţi strugurii locali pentru a se face primul butoi de vin din lume. Aziz conducea sub viteza legală. Trecură pe lîngă mlaştinile lacului Maryut, cîmpurile de sare şi dealurile domoale. Monique stătea lîngă el; Lisa

era ghemuită în spate, printre bagaje. În curînd lăsară oraşul în mult în urmă, întunericul din jur fiind întrerupt doar de luminiţele roşii şi verzi care marcau conductele de petrol.

Şoseaua era dreaptă şi aproape perfect plană. Aziz făcea eforturi să se concentreze la volan. În lumina farurilor, particulele de mică din nisip străluceau ca un şirag nesfîrşit de strasuri. La Cairo, dacă se vor găsi bijuterii de luat, acelea nu vor fi false. Îşi imagina că aude clinchetul cheilor potrivite şi se şi vedea deschizînd uşa mică a unui seif, pregătindu-se să prindă în mîini o cascadă de pietre preţioase.

Rulau cu o viteză constantă de o sută douăzeci de kilometri pe oră. Liniile de marcaj de pe mijlocul autostrăzii păreau că se ating una de alta, că devin o singură fîşie albă care se pierdea în depărtare.

Monique îşi desfăcu centura de siguranţă.

— Ce faci ? strigă el. Rîzînd, Monique îşi aruncă pantofii, se prinse cu mîinile de rama cromată a parbrizului şi se ridică în picioare.

— Eşti nebună ? Opreşte-te !

Ea îl ignoră. Se aplecă înainte sprijinindu-se de parbriz. Mîinile îi erau ocupate cu nasturii bluzei. Materialul subţire se zbătea în vînt, fluturînd ca un abur în spatele ei în momentul cînd deschise ultimul nasture.

— Mai repede ! strigă ea.

Aziz apăsă pe pedala de acceleraţie şi maşina ţîşni înainte.

Monique tresari şi apoi rîse cu voce tare. Bluza dispăru în noapte.

— Mai repede, Aziz !

Vîntul îi învolbura părul. Sînii ei albi străluceau în lumina stelelor şi a lunii cît o unghie, agăţată undeva în partea de est a bolţii cereşti.

Aziz apăsă pînă la fund pedala de acceleraţie. Acul portocaliu al vitezometrului zvîcni sălbatic spre dreapta.

— Mai repede, mai repede !

O sută şaptezeci de kilometri pe oră. Apoi 180 km/h.

Aziz nu îşi forţase niciodată Mercedesul pînă la limită. Poate că acum venise timpul să o facă.

Fusta fetei i se ridicase în jurul taliei, materialul dansînd nebuneşte în vînt. Îşi luă mîna de pe volan şi îi mîngîie coapsele, trăgînd jucăuş de bikinii ei. Vîntul fragmenta rîsul fetei. Aziz îşi înfipse degetele în materialul mătăsos şi trase mai tare.

Monique ţipă.

Aziz apăsă din reflex pe pedala de frînă. Mercedesul derapă pe o pată de nisip. Cămilele apăruseră subit pe autostradă, dublîndu-şi şi redublîndu-şi dimensiunile, apărînd dintr-odată mai mari parcă decît viaţa. Aziz văzu ca prin ceaţă ochi închişi şi nări fremătătoare. Parbrizul explodă. Mercedesul zbură de pe şosea şi se rostogoli. Cele două franţuzoaice şi valizele lor ieftine zburară din maşină, dar Aziz era prins între volan şi scaun. Maşina lăsă o dîră largă pe solul stîncos al deşertului. Gîtul i se frînsese. Ochii, nasul şi gura i se umpluseră cu nisip.

O patrulă găsi resturile automobilului în lumina palidă a zorilor. Au tratat accidentul în mod obişnuit, ca ceva de rutină – fără nici o grabă adică – pînă cînd un ofiţer deschise portbagajul şi găsi geanta mică plină cu diamante furate, colecţia de şperacluri şi de extractoare de chei, valiza de aluminiu cu dublură moale, în care Aziz îşi ţinuse echipamentul electronic ultrasofisticat.

Veşti despre moartea neaşteptată a lui Aziz Mehanna ajunseră la asociaţii săi din Cairo, în după-amiaza acelei zile. O copie a raportului făcut de poliţie a fost obţinută la un preţ destul de mare şi toate detaliile accidentului au fost minuţios studiate.

O atenţie deosebită a fost acordată mediului din care proveneau cele două franţuzoaice.

În final, au ajuns la concluzia că accidentul nu fusese nimic altceva decît un simplu accident. Voinţa lui Allah, Allah fie slăvit !

Lumina verde ardea încă intens. Operaţiunea se putea desfăşura aşa cum fusese stabilit. Singura problemă era că echipei îi lipsea acum un spărgător de seifuri.

Numele lui Charlie a fost unul din primele la care s-au gîndit. Părea a fi o alegere ideală pentru operaţiune, din moment ce era foarte priceput şi în acelaşi timp putea fi oricînd sacrificat.

5

CAIRO

Felahienii * **denumeau oraşul** *Misr, umm al-duunyan*: Cairo, mama întregii lumi. Părerea lui Richard Foster era mai puţin romantică. Pentru Foster, oraşul nu reprezenta nimic mai mult decît douăzeci de mile pătrate de clădiri mohorîte şi dărăpănate, o căldură insuportabilă, gălăgie, murdărie şi acele înnebunitoare şi frecvente întreruperi de curent electric.

Foster era rezidentul C.I.A.** **din Cairo. Fusese transferat în primăvară, în urmă cu şase luni, de la Washington**. Încă de la început avusese o atitudine negativistă. Totdeauna îşi va aminti survolarea oraşului, zborul peste acoperişurile caselor celor extrem de săraci, făcut cu avionul Air Egypt 747, care îşi efectua ultimele manevre în vederea aterizării. Privise atunci un nivel de sărăcie atît de scăzut, pe care nici nu şi-l putuse închipui că ar putea exista. Cartiere de barăci mici şi prăpădite, hoarde de copii goi jucându-se la marginea dezastrului – alergînd în lumina soarelui şi în gaze de eşapament, pe acoperişurile clădirilor de trei-patru etaje, separate de străzi înguste şi întotdeauna supraaglomerate. Dumnezeule, turme de capre pricăjite păşteau printre antenele de televiziune !

* felah = ţăran sau muncitor agricol în ţările arabe.

** Central Intelligence Agency = Serviciul de spionaj şi contra spionaj al Spatelor Unite care operează doar în afara graniţelor.

Chiar de la cîteva mii de metri înălţime îşi dăduse seama că acceptarea postului din Cairo fusese o greşeală oribilă.

Apoi a coborît din avionul confortabil, cu aer condiţionat, în căldura sufocantă, nisip fin ca praful, un vînt atît de uscat, încît îţi usca instantaneu pînă şi umezeala ochilor.

Bine aţi venit la Cairo – mama lumii !

Foster se uită afară, prin fereastra cu geamuri blindate a biroului său. Stătea cu mîinile la spate. Ambasada americană era pe strada Shari Latin America, vizavi de „Shepheard" şi doar la cîteva minute de mers pe jos de Nil. Lui Foster îi plăcea să ia prînzul la „Shepheard" – descoperise că barmanul de acolo mixa cel mai bun cocteil Tom Collins din întreaga ţară nenorocită.

Se întoarse de la fereastră şi se aşeză la birou. Jack Downey se uita încruntat la el, fruntea lui lată şi foarte lustruită fiind îndoită de o clemă imensă. Foster luă un creion şi ciocăni uşurel vîrful nasului lui Downey. Lumina roşie a interfonului începu să pîlpîie. Se uită la ceasul de buzunar vechi – marca Marlin – şi văzu că era ora trei fix. Închise dosarul lui Downey şi îl puse cu faţa în jos pe birou, apoi se răzgîndi şi îl băgă într-un sertar. Închise sertarul şi apăsă butonul interfonului. Becul se stinse.

— Pofteşte-l înăuntru, Dorothy.

Uşa se deschise şi Jack Downey intră ţanţoş înăuntru. Conform datelor din dosar, Downey avea 1,77 m înălţime şi 77 kg, părul castaniu, fără lustru, şi o tendinţă de chelie. Obrajii îi erau dolofani şi avea tenul unui Moş Crăciun. Se îmbrăca bine şi, în general, răspîndea un anumit farmec pe care însă Foster nu-l sesiza.

Downey, intrînd în cameră, avea, de asemenea, aerul unui comis-vroiajor care vindea indispensabili. Trecuseră cîteva săptămîni de cînd cei doi nu se mai văzuseră. Foster se ridică, îi strînse mîna şi îi indică să ia loc pe un scaun în stil Queen Anne – desigur, nu original. Downey ţinea sub braţ un pachet mic, frumos împachetat. Foster era curios să ştie ce se afla înăuntru, dar nu întrebă.

Downey apucă scaunul de spătar şi-l trase mai aproape de birou. Se aşeză, încrucişîndu-şi picioarele în stil englezesc, şi pescui din buzunarul jachetei un pachet Camel şi o brichetă Zippo uzată. Aprinse bricheta şi îi zîmbi ironic şefului:

— Te superi dacă fumez ?

Foster făcu un gest elaborat cu mîna, care sugera clar – aş prefera să nu, dar, dacă nu te poţi abţine, fumează.

Downey aprinse ţigara şi exhală un nor de fum, scoţînd un oftat de plăcere.

— Cu ce te pot ajuta, Jack ?

Cînd avea de-a face cu oameni de genul lui Downey, Foster trecea direct la subiect.

— Aş dori o cafea şi o tartă cu lămîie, spuse el. Căruciorul e chiar aici pe hol. Te superi dacă o rog pe Dorothy să ne aducă cîte ceva ?

— Dorothy bate la maşină şi învaţă stenografia, Jack. Nu este o nenorocită de chelneriţă şi se supără foarte tare dacă îi ceri să se poarte ca atare.

Downey clipi; echivalentul unei ridicări din umeri.

— Ai o scrumieră ?

— Îmi pare rău.

Jack se aplecă cu mîna făcută căuş, gata să prindă scrumul lung care se formase la capătul Camelului.

Foster îşi studie ceasul de buzunar.

— Am două probleme, spuse Downey. Prima: aş vrea să-i angajez pe nişte tipi.

— Cum îi cheamă ?

— Hubie Sweets, Mungo Martin şi Liam O’Brady.

— Reîmprospătează-mi memoria; au mai lucrat pentru noi şi altă dată ?

Downey încuviinţă din cap.

— Recent, în America Centrală. Ceva treabă în Columbia.

— Ce anume ?

— Distrugerea plantaţiilor de coca.

— Au lucrat vreodată pentru tine, personal ?

— Da, bineînţeles.

— Unde ?

— În Nam *.

— Rahat, spuse Foster. Ai fost ofiţerul care-i coordona ?

— Nu. Locotenentul lor.

— Ce anume pregăteşti ?

— Încă e devreme, spuse Downey. Zîmbi. Încerc doar să pun ceva la cale, asta-i tot.

— Povesteşte-mi.

— Tot ce pot să-ţi spun acum este că am auzit nişte zvonuri foarte interesante. Totul e foarte vag, nimic concret. Ştii cum se pune problema.

— Prietenii ăştia ai tăi columbieni se ocupă de treburi urîte ?

— În Columbia ? Hai, Richard ! Doar ştii cum e acolo ! Viaţa-i ieftină şi muniţie se găseşte din plin. Downey făcu o pauză. Columbienii folosesc petrol lampant în procesul de transformare a frunzelor de coca în cocaină. Scenariul obişnuit: Sweets, Mungo şi O'Brady folosesc combustibilul ca să dea foc cîmpului cu coca. Apoi stau printre buruieni şi îl aşteaptă pe Fermierul Brown să apară.

— Şi cînd apare îl împuşcă, spuse Foster.

— Oamenii despre care vorbim, Richard, şi-au transformat de foarte mult timp lamele de plug în Uzi-uri.

Foster încuviinţă din cap. Jack Downey lucra în Orientul Mijlociu de aproape doisprezece ani. Cairo era oraşul lui şi îl cunoştea foarte bine. Dar Foster îşi lua meseria în serios, deci îl şicana puţin pe Downey înainte de a-i da aprobarea pentru o cerere care, de fapt, nu însemna prea mult.

Jack, privindu-l atent pe Foster, nu avea nici o idee despre ceea ce gîndea acesta. Se ridică şi merse pînă la biroul din lemn de trandafir. De aproape, simţea mirosul cerii cu care fusese lustruit. Aşezîndu-se uşor pe marginea biroului, îi zîmbi lui Foster şi îi spuse cu o voce aproape şoptită:

— Se pare că un colonel de Informaţii ataşat la Ambasada libiană din Siria vrea să ceară azil politic bunei şi bătrînei S.U.A. Colonelul va veni la Cairo într-o misiune

* Prescurtare de la Vietnam.

secretă în următoarele două luni şi atunci are de gînd să treacă la noi. Am şi pregătit o locuinţă clandestină, sigură. Acum am nevoie de cineva care să fie prin preajmă şi să răspundă la sunetul soneriei.

Foster aşteptă.

Downey scoase din buzunarul de la piept o foaie de hîrtie împăturită.

— Am întocmit un buget preliminar. O să am nevoie de aproximativ cincisprezece mii de dolari. Îl privea intens pe Foster în timp ce vorbea. Mai tîrziu, Foster s-a întrebat dacă Downey nu a văzut ceva în ochii lui care l-a determinat să adauge nonşalant: Pentru început.

Foster încuviinţă.

— O să-i spun lui Dorothy să se ocupe de asta.

Avea de gînd, de asemenea, s-o roage să aranjeze să i se facă lui Downey nişte fotografii. Omul se îngrăşase cu cel puţin 10 kg de cînd îşi făcuse poza care figura în dosar. Spuse:

— Ţine-mă la curent, Jack. Rapoarte zilnice, fie că plouă, fie că e soare.

— Nici o problemă.

Downey mai zăbovi indecis un moment, apoi se îndepărtă de birou şi se îndreptă spre uşile mari, duble, care duceau la anticameră. Strînse în mînă mînerul de bronz. Foster îi văzu tendoanele de la încheietura mîinii ieşind în evidenţă. Apoi mîna căzu de pe mîner.

„Acum vine bomba”, gîndi Foster.

Downey spuse:

— Cînd chestia asta libiana se termină, aş vrea ceva timp liber.

— Sună bine.

— Mă refer la o adevărată vacanţă, Richard. Cîteva săptămîni, poate chiar mai mult.

— Cît doreşti. Ţi-ai făcut nişte planuri ?

— E o doamnă din Londra cu care vreau să-mi petrec o bună perioadă de timp.

— O cunosc ?

— Sper că nu, spuse Downey şi îi făcu semmificativ cu

ochiul. Se întoarse lîngă birou şi îi dădu lui Foster pacheţelul pe carel ţinuse sub braţ.

— Ce este aici ?

— Ciocolată elveţiană.

— Am alergie la aşa ceva, Jack.

— Iisuse ! Ce păcat ! Downey nu părea totuşi foarte surprins. Iartă-mă, Richard. Data viitoare o să-ţi aduc flori. Apucă repede cutia, îi întoarse spatele şefului şi ieşi afară din cameră.

„Jigodie neruşinată”, gîndi Foster. Nu pentru prima dată se gîndea că dacă Downey nu ar fi aşa de bun în meseria lui, de mult ar fi primit un picior în fund şi ar fi fost dat afară.

Şi nu pentru prima dată, simţea o alinare la gîndul că nimeni nu rămîne perfect pentru totdeauna, că mai devreme sau mai tîrziu Downey va face o greşeală. Cînd se va întîmpla aceasta, va profita de ea. Îl va distruge, îl va toca, sau poate şi mai bine, îl va pune în sacul în care se pun materialele care trebuie arse.

În anticameră, Jack conversă puţin cu Dorothy, îi adulmecă parfumul aplecîndu-se peste biroul ei. Dorothy era din Alabama, dintr-un oraş mic şi prăpădit de care el nu auzise niciodată. Îi plăcea accentul ei sudic, picant – îi spusese odată că îi plăcea accentul atît de mult, încît ar fi în stare să stea să scrie după dictare numai pentru a-l auzi.

— Ştii cumva unde este căruciorul cu ceai şi prăjituri ? o întrebă.

— A trecut pe aici acum două minute. De ce ? Doreai ceva de acolo ?

Downey îşi subţie stomacul:

— O cafea şi cîteva dintre tartele acelea fantastice cu lămîie, mi-ar fi prins foarte bine – admise el lacom.

— Bine dar de ce nu mi-ai comunicat prin interfon ? spuse ea cu acel accent superb, melodios. Ţi-aş fi adus tot ce vroiai !

— Într-adevăr ?

— Te-aş minţi eu pe tine ?

„Probabil nu – îşi zise Downey –, dar cu siguranţă şeful

tău, da.” Era ceva la care trebuia să reflecteze, ceva de care trebuia să-şi amintească. Iisuse ! Dacă nu-l puteai crede pe propriul şef de filială, atunci în cine poţi să te încrezi ?

În nimeni.

6

Uşa se deschise brusc şi se lovi de colţul biroului. Oglinda se sparse. Bucăţi şi aşchii de sticlă argintată se rostogoliră ca o cascadă peste podeaua de lemn.

Charlie se ridică, luptîndu-se să se elibereze dintre aşternuturile răvăşite. Auzi paşi grijulii peste cioburile de sticlă. O lovitură puternică în plină figură îl întinse lat.

— Uită-te la mine !

Erau doi bărbaţi – scunzi, cu pielea cafenie, musculoşi, îmbrăcaţi în costume albe, mototolite. Cel care vorbise purta ochelari de soare cu lentile portocalii şi rame de metal aurit. Se aplecă deasupra lui Charlie; celălalt se postase lîngă piciorul patului.

— Eşti Charlie McPhee ? Omul cu ochelari punea întrebările. Îşi aprinse o ţigară şi stinse chibritul în aşternuturi.

Charlie reuşi să încuviinţeze dînd din cap. Vinovat, conform acuzaţiei. Auzi un clinchet metalic acut, se uită în lungul patului şi îl văzu pe cel de-al doilea bărbat scoţînd un pistol automat. Vîrful urît al ţevii pistolului era îndreptat în direcţia generală a inimii sale. Mintea îi gîndea rapid. Oamenii aceştia puteau fi oricine, dar se îndoia profund că erau de la
Imigrări.

Omul cu arma privea direct prin el fără să clipească.

— Ce vreţi ? Ce pot face pentru voi ?

— Consumi haşiş, Charlie ?

— Despre asta e vorba ? Droguri ?

Ochelaristul făcu un gest vag.

— Dă-te jos din pat.

— Ce ?

Cel cu pistolul rîse de el. Îl lovi în coaste cu ţeava armei. Corpul îi amorţi. O a doua lovitură îl lăsă parcă fără oase, dezorientat şi ameţit. Pentru o secundă nu mai simţi nimic şi apoi durerea îl copleşi. Simţi o mişcare în spatele lui. Gulerul tricoului i se strînse în jurul gîtului, tăindu-i respiraţia şi sufocîndu-l.

Jimmy şi Marilyn stăteau unul lîngă altul pe singurul scaun de lemn din cameră, privindu-l.

— Ridică-te, Charlie ! Bine. Acum sprijină-te în mîini şi desfă larg picioarele. Excelent.

Presiunea din jurul gîtului slăbi. Ochelaristul îi zîmbi superior.

— Un bufon într-un club de noapte ieftin ! Ăsta e ţelul vieţii tale ? Asta e ce ţi-ai dorit întotdeauna să faci ?

— Dacă mă mai loveşti – spuse Charlie – am de gînd să ţip.

— Ţipă şi te vom omorî. Zîmbind încă, Ochelaristul îl lovi cu pumnul direct în piept, chiar sub inimă. Charlie grohăi. Lovi zidul cu spatele capului. Jimmy îi rînjea cu dinţii daţi cu lac pentru a le da strălucire.

Charlie se strădui să revină la o poziţie cît de cît dreaptă. Nu-i era uşor fără să-şi folosească mîinile. Coastele îl dureau.

Se întreba dacă nu cumva i s-a rupt ceva.

— Nu vorbi pînă nu ţi se vorbeşte, ai înţeles ?

Charlie aprobă, luînd în considerare care-i erau opţiunile.

— Bine. Bărbatul se apleca şi luă o sacoşă neagră de pînză pe care o aruncă pe pieptul lui Charlie: Deschide-o !

Deschise fermoarul genţii.

— Haide, uită-te înăuntru !

Desfăcu marginile genţii, înclinînd-o spre lumină.

— Ştii cum să foloseşti uneltele astea ?

— Da, răspunse Charlie cu greutate.

— Sînt adecvate pentru deschiderea unui seif Barouh ?

— Nu cunosc marca asta. Seiful e egiptean, fabricat în Egipt ?

— Da.

— Atunci nu ar trebui să-mi dea mare bătaie de cap.

Vorbind, Charlie răscolise prin geantă. Degetele lui dăduseră peste un revolver cu ţeava retezată şi cu mîner de lemn rotunjit. Lumina era destul de bună pentru a putea vedea cămăşile de cupru ale gloanţelor din butoiaş. Atinse metalul. Era rece, greu şi dens.

Omul cu pistolul automat acţionă un comutator de pe latura armei.

Charlie văzu că pielea de pe buricul degetului omului era impregnată cu mizerie, iar unghia îi era roasă pînă în carne.

Bărbatul îndreptă pistolul spre Charlie, apoi vag în altă direcţie. Apăsă pe trăgaci. Gura armei scuipă foc şi apoi se auzi un sunet aspru, surd. Jimmy fu proiectat din scaun, se lovi de perete şi se făcu bucăţi. Ochii lui Marilyn se măriră şi scoase limba. Spatele capului ei explodă într-o cazcadă de rumeguş.

Charlie îşi scoase mîna din sacoşă şi-i închise încet fermoarul.

— Îmbracă-te. Un zîmbet strîmb. Nu-i o ocazie festivă. Nu trebuie să porţi cravată.

Charlie îşi aruncă picioarele peste marginea patului. Reuşi să se ridice în picioare. Hainele îi erau pe podea, claie peste grămadă. Îşi luă pantalonii.

Îl aşteptară pînă cînd îşi băgă cămaşa în pantaloni şi îşi trase fermoarul. Ochelaristul îşi puse palma pe pieptul lui Charlie şi-l împinse tare, proiectîndu-l cu spatele de uşă.

— Cînd plecăm de aici, stai între noi doi. Nu te uita şi nu te gîndi să vorbeşti cu cineva. Dacă cineva îţi vorbeşte, ignoră-l. Dacă nu faci exact cum ţi-am spus...

Afară, aerul nopţii era plin de zgomote şi lumină şi străzile, ca de obicei, erau aglomerate. Charlie simţi miros de ceapă şi miel. La colţul străzii era un vînzător de kebap

sub formă de frigărui. Pe cărbunii aprinşi de pe grătarul portabil, picăturile de grăsime sfîrîiau. Omul prinse privirea lui Charlie şi agită ademenitor o frigăruie. Gura i se umezi instantaneu. Nu-i fusese niciodată aşa foame.

Maşina era un Fiat galben, un model cu două uşi, cu vopseaua scorojită şi cu o fisură ca o spirală pe parbriz, în dreptul şoferului. Charlie fu împins pe bancheta din spate. Ochelaristul se aşează la volan. Celălalt se urcă lîngă Charlie. Respiraţia lui mirosea a rachiu de orez aromat. Coapsa lui o presa pe cea a lui Charlie şi acesta se trase la o parte. Motorul Fiatului porni cu un rateu, maşina ţîşnind în traficul dens şi leneş. Cel cu ochelari zîmbi în oglinda retrovizoare şi spuse:

— Să nu-ţi faci griji, totul se va termina foarte repede.

— M-am liniştit !

Pistolarul se îndreptase spre maşină cu arma ascunsă sub jachetă. Acumo ţinea în îndoitura braţului. Mirosul lubrifiantului se amesteca cu cel al mirodeniilor. Vîrful ţevii armei era proptit în burta lui Charlie. Se gîndi la zgomotul înfundat pe care-l făcuse cînd se trăsese cu ea, la modul cum ochii albaştri ai lui Marilyn ieşiseră comic din orbite în fracţiunea de secundă dinainte să-i explodeze capul.

Ochelaristul îşi aprinse o ţigară. Nu le oferi şi lor, iar Charlie nu îndrăzni să ceară. Avea ideea nebunească, cum că dacă stă liniştit, cei doi vor uita de existenţa lui. Se înghesui în peretele maşinii, îndepărtîndu-se cît mai mult de pistol, încercînd să se facă tot atît de mic precum se simţea.

Trecură peste podul El Tahrir, sub lumina portocalie a becurilor, spre insula Gezira – de forma unei lame de cuţit. La Muzeul Bumbacului, cotiră la dreapta, merseră liniştit pe Shari Hasan Pasha de-a lungul cheiului. Aici Nilul arăta mai mult ca un canal decît ca un rîu. Trecură pe lîngă Clubul Sportivilor, cu pista de curse şi cu terenul perfect plat şi gazon tuns scurt, pe care se juca polo. Ochelaristul aruncă mucul de ţigară pe geam. Scîntei portocalii se răspîndiră pe asfalt. Cotiră la stînga pe Shagaret El Durr în cartierul prosper Zamalek.

Charlie nu cunoştea partea asta a oraşului. Străzile erau curate, intens luminate şi pline de vegetaţie – jacaranda, bougainvillaea, poinsettia şi platani impunători. Într-un oraş unde apa constituia un lux, verdeaţa era un semn de bunăstare.

Cotiră brusc pe o stradă lăturalnică care se înfunda într-un rondou mic. Charlie studie casele în timp ce se îndreptau spre capătul străzii. La rondou întoarseră în direcţia din care veniseră şi parcară maşina unde umbra era mai întunecată.

Ochelaristul se răsuci în scaun. Apucă braţul lui Charlie.

— E a doua casă de aici, cea cu lumină deasupra uşii.

Charlie dădu din cap că a înţeles.

— Lumina se va stinge dintr-un moment în altul. Dacă nu se va întîmpla aşa, atunci te vom conduce acasă şi uiţi de povestea asta. Deci, calmează-te şi nu-ţi face griji, bine ?

— Cum rămîne cu Jimmy şi cu Marilyn ?

— Cine ?

— Păpuşile mele.

Cel cu pistolul rîse răguşit, ca un nechezat, amintindu-i lui Charlie de măgarul omorît în bătaie în faţa apartamentului lui.

— M-au costat fiecare cîte douăzeci de lire, spuse, dublînd preţul.

— Întotdeauna trebuie să existe victime, Charlie. Aşa e făcută lumea. Mai bine ei decît tu, nu-i aşa ?

Charlie privi pe lîngă spatele bărbatului, prin parbrizul crăpat al Fiatului. Peisajul se schimbase oarecum semnificativ. Arăta de parcă un copac stufos îşi schimbase locul sau dispăruse trotuarul. Ca acele desene cu două imagini. Ce lipsea ? Charlie se concentră intens. După un moment realiză că lumina de deasupra uşii se stinsese.

Uşa maşinii se deschise şi scaunul de lîngă şofer fu pliat. Chailie primi o lovitură în coaste. Coborî din maşină şi aşteptă ascultător pe trotuar, în timp ce ochelaristul îi şopti cîteva cuvinte celuilalt. În timpul conversaţiei îl privi ameninţător pe Charlie. Acesta se uită repede în altă parte.

Simţea mirosul florilor de jacaranda. I se dădu geanta neagră. O cîntări în mîna şi se întrebă dacă revolverul mai era încă înăuntru. Pistolarul îl apucă cu fermitate de cot şi îl conduse de-a lungul trotuarului, tratîndu-l ca pe un copil recalcitrant. Ochelaristul rămase pe loc, la volanul maşinii. Charlie îi simţea în spate privirea. Trecînd pe sub un felinar, umbrele lor se alungiră, se despărţiră în două şi apoi rămaseră în urmă.

Casa avea trei etaje. Era făcută din beton şi avea un acoperiş plat. Ferestrele erau protejate cu bare de fier forjat. Nimic extravagant, doar practic. Clădirea era înconjurată de un gard de lemn de înălţime medie. Poarta era de fier. Pistolarul o împinse ca să se deschidă. Merseră pe o alee din dale de piatră, flancată de tufişuri cu frunze mari, negre. Urcară scările spre portal. Cel cu pistolul îşi duse degetul la buze. Intrară înăuntru şi apoi închise uşor uşa.

Chiar în faţa lor era un gol îngust care se întindea de-a lungul întregii case. În partea dreaptă, era o scară largă, curbată, cu o balustradă de lemn lustruit, care lucea uşor în semiîntuneric.

Primind un nou imbold, Charlie începu să urce scările. Treptele trosneau tare. Încercă să-şi lase cît mai mult din greutate asupra balustradei. Se mută pe partea dreaptă, apoi pe stînga. Nimic nu părea să ajute. Cu fiecare pas pe care-l făcea, scările trosneau şi pocneau; mici explozii de sunet. Continuară să urce; Charlie primul, urmat de cel cu pistolul.

La capătul scărilor era o lumină slabă, gălbuie, dată de o aplică de pe perete. Charlie se opri sub aplică aşteptînd noi instrucţiuni. La capătul îndepărtat al palierului, scările coteau brusc ducînd la ultimul etaj al casei. Pistolarul înfipse ţeava automatului în spinarea lui Charlie, îndrumîndu-l spre spatele clădirii.

Holul era în întregime acoperit cu o mochetă şi pereţii ornaţi cu fotografii alb-negru înrămate frumos – portretele bătoase ale unor bărbaţi de demult, cu feţele îmbătrînite.

Se opriră în faţa unei uşi de mahon lăcuit. Charlie primi

încă o împunsătură în coaste. Apăsă pe clanţă şi uşa se deschise cu un zgomot acut. Intră înăuntru.

Pistolarul închise uşa în urma lor cu vîrful cizmei.

Camera era mică, dar înaltă. Avea ferestre pe două laturi. De unde stătea, Charlie putea vedea în stradă. Lumina se reflecta pe Fiat. Tipul cu pistolul aprinse luminile. Încăperea era în aparenţă folosită ca o cameră de lucru, de studiu. În ea se găsea un birou mic, un scaun ajustabil pe rotile şi o bibliotecă cu geamuri. Pe peretele opus biroului erau trei pasteluri mari, reprezentînd scene din Delta Nilului. Un steag libian atîrna moale pe un stîlp dintr-unul din colţurile camerei.

Seiful se afla în spatele tabloului din stînga. Era un seif egiptean în toată regula, un Barouh.

Trase de mîner, dar era închis. Întoarse toate pastelurile pe dos căutînd numere scrise pe rame sau pînze. Fără noroc.

Îngenunche şi deschise geanta de pînză. Pistolarul stătea lîngă uşă cu degetul pe trăgaciul armei. Charlie căută în geantă. Conţinea o gamă largă de şperacluri, incluzînd multe agrafe speciale de oţel. Revolverul dispăruse. Alese singurul obiect din geantă care îi putea fi de folos. Cutia era din metal, vopsită în gri deschis. Era de mărimea unui pachet de ţigări şi cîntărea aproximativ 250 g. Era prevăzută cu un ecran de cristale lichide, un mecanism de absorbţie şi căşti miniaturale. Un buton roşu ieşea în afară pe una din laturi.

Charlie acţionă butonul. Pe ecran apărură şapte zerouri. Folosi mecanismul de absorbţie ca să fixeze cutia de metal pe uşa seifului şi îşi puse căştile. Auzi un zumzet vag, ca al unui frigider îndepărtat. Roti discul seifului în sens trigonometric, lucrînd foarte încet, grad după grad. Îi trebuiră trei rotaţii complete pînă reuşi să găsească primul număr: 48.

Şterse ecranul şi începu să rotească discul în sens invers, iarăşi foarte încet. Al doilea număr era 5.

Individul se mişcă în spatele lui. Vîrful ţevii armei îi mîngîie gîtul.

— Grăbeşte-te !

Al treilea număr era 22. Charlie fixă discul şi trase de mîner. Uşa nu se clinti. O combinaţie de cinci numere. Primise o scurtă amînare.

După mai puţin de zece minute era sigur că a găsit ultimele două numere: 17 şi 53. Formă combinaţia şi apucă mînerul dar nu-l răsuci. Zumzăitul era încă prezent în căşti, dar se mai auzea încă ceva.

Un zgomot de fond, dar care se apropia. Închise ochii ascultînd atent. Se auzea ceva ca nişte fîşîieli scurte, la intervale regulate, ca şi cum cineva ar merge prin noroi.

Sau de-a lungul unui hol mochetat.

După cum îşi amintea mai tîrziu, totul s-a întîmplat dintr-o dată. Deschisese parţial uşa seifului, pretinsese că s-a blocat şi se întorsese spre Pistolar ca să-i ceară ajutorul. Uşa camerei se deschise brusc. Pistolul automat răpăi.

Cămăşile goale ale gloanţelor săreau în aer într-un arc graţios, ca şi zalele unui lanţ de aur. Aerul mirosea a cordită şi mortar. Cartuşele folosite cădeau cu zgomot pe podea şi o strălucire nefirească, portocalie, tremura pe pereţi.

Tăcere.

Charlie îşi făcu curaj să privească în spate. Un bărbat slab, înalt, purtînd o pijama galbenă împroşcată cu roşu se sprijinea de uşa ciuruită. Privea fix la Charlie şi deschise gura ca şi cum ar fi cerut ajutor, apoi căzu cu faţa în jos, pe podea, pe jumătate în cameră, pe jumătate pe hol, ca şi cînd nu s-ar fi hotărît dacă să plece sau să rămînă.

Se auzi o nouă rafală. Bărbatul tremură şi apoi rămase nemişcat.

Pistolarul scoase încărcătorul gol, îl prinse cu multă siguranţă şi îl întoarse invers. Legă două încărcătoare unul de altul, cap la coadă. Puse noul încărcător în armă şi-şi ridică mîna dreaptă să tragă piedica.

Charlie se îndepărtă de perete, se împiedică de tablou. Pînza tabloului se rupse cu un pîrîit strident, cînd piciorul lui trecu prin ea. Ţeava pistolului fu instantaneu îndreptată spre el. Se aruncă înainte lovind puternic.

A fost o lovitură norocoasă. Ţintise greşit, dar acul de

oţel se împiedică în maxilar şi intră în gît chiar sub ureche, pătrunzînd aproape tot în carne.

Pistolarul se prinse de gît. Se lovi de birou şi îşi pierdu echilibrul căzînd pe podea paralizat, în timp ce gîtul i se umplea de sînge.

În secunda dinainte de a izbucni totul, Charlie reuşise să arunce o privire în interiorul seifului. Se găseau acolo mulţi bani; bancnote de zece lire egiptene aranjate în pachete exact cum se primeau de la bancă. Charlie înşfăca o mînă de bani şi se uită prin cameră. Singura ieşire era pe deasupra cadavrului omului în pijama galbenă. Respiră adînc şi sări stîngaci peste corpul desfigurat.

Pe hol, o femeie stătea ciucită într-un colţ, în umbra dată de balustradă. Purta un neglijé crem şi avea părul pus pe bigudiuri. Charlie coborî cîte două-trei trepte o dată, deschise brusc uşa de la intrare şi apoi, într-un moment de luciditate, o închise, trîntind-o. Auzi zgomotul făcut de motorul ambalat al
Fiatului şi scîrţîitul cauciucurilor. Fugi înapoi pe hol spre spatele casei. Ajunse într-o bucătărie albă, intens luminată. Se încurcă încercînd să deschidă o uşă fără geamuri. Ceva se frecă de picioarele lui. O pisică. Auzi paşi apăsaţi pe scară şi un sunet umed, înecăcios. Îşi rupse o unghie cu lanţul de siguranţă, deschise brusc uşa şi se rostogoli pe o scară scurtă de ciment, împiedicîndu-se în întuneric.

Auzi voci, strigăte. O femeie ţipa. Sunetul unei împuşcături.

Înfundă banii în buzunar şi fugi ca să-şi salveze viaţa.

7

Cuprins de panică, Charlie alergă orbeşte prin noapte pînă se împiedică de un şezlong şi se rostogoli într-un bazin

cu peşti.

Undeva, prin preajmă, un cîine lătra neîncetat.

Charlie se tîrî afară din apă. Brusc, pe o verandă, se aprinse o lumină. Se cuibări în spatele şezlongului răsturnat. Un bărbat deschise uşa şi se uită în întuneric. Un con strălucitor de lumină mătură curtea. Umbrele parcă prinseseră viaţă. Picăturile de rouă scînteiară. Charlie se făcu şi mai mic.

Auzi vocea unei femei. Cuvintele nu se distingeau; era un zgomot estompat.

— Nenorocitele astea de pisici umblă iarăşi după peşti, spuse bărbatul. Avea accent englezesc. Lumina oscila înainte şi înapoi, trecînd peste şezlong şi apa neagră din bazin. Apoi uşa se închise brusc şi lumina de pe verandă se stinse.

Charlie se ridică cu grijă în picioare. Cămaşa îi era udă şi mirosea a plante putrezite. Se uită în jur încercînd să se orienteze. Nu era sigur cît de departe ajunsese. Două străzi, poate trei. Baia scurtă îi limpezise mintea. Trebuia să ajungă la o stradă.

O luă în diagonală prin grădină, spre una dintre laturile casei. Vila era separată de clădirea vecină printr-o poartă înaltă de lemn. Trase zăvorul, deschise poarta şi se strecură în partea cealaltă. Spaţiul dintre cele două case era acoperit cu pietriş; pietrele, ascuţite parcă, se spărgeau sub paşii lui, făcînd mult zgomot. Sunetul era amplificat de spaţiul îngust şi de imaginaţia lui.

În faţa casei era o altă poartă înaltă, de lemn, asigurată şi ea printr-un zăvor simplu. O deschise, ieşi afară şi apoi închise încetişor poarta în urma lui.

Casa era situată doar la cîteva picioare depărtare de trotuar. Charlie zăbovi în umbră, studiind strada, şi apoi păşi hotărît de pe spaţiul verde pe trotuar. Vroia să creeze impresia că avea tot dreptul să se găsească acolo, dar era foarte nervos şi gata să reacţioneze la cel mai mic semn de primejdie.

Strada era pustie, părăsită. O briză uşoară mişca frunzele tufişurilor de hibiscus.

Începu să meargă – la început încet, apoi, cît de repede putea, fără să creeze suspiciuni. Era aproape sigur că locul crimei rămăsese e în urma lui, spre stînga, şi încerca să se situeze cît mai departe de acea zonă. Merse aproape o oră pînă cînd ajunse la o stradă cunoscută: Shari 26 Iulie. Podul era la intersecţia următoare. Trecînd de el, va ajunge în inima oraşului şi apoi la apartamentul lui.

Pe la jumătatea podului auzi zgomotul făcut de motorul unui automobil şi scîrţîit de roţi. Se uită peste umăr şi văzu farurile care se apropiau cu repeziciune. Realiză prea tîrziu că a făcut o greşeală prostească. Erau trei poduri pe fiecare parte a insulei: în total şase. Înapoindu-se în oraş, alesese ruta cea mai scurtă şi mai evidentă. Se uită în jos de pe pod. În lumina bolnavă, portocalie a farurilor, fluviul leneş arăta neted, gelatinos, de parcă ar fi avut consistenţa unui jeleu. Se gîndi să sară; îşi imagină cum apa slinoasă a Nilului îi invadează gîtul şi plămînii; se văzu dispărînd sub suprafaţa apei, mormîntul lui fiind marcat de cîteva bule de aer şi apoi nimic.

Maşina era acum foarte aproape.

Singura speranţă a lui Charlie era să traverseze în partea cealaltă a podului şi să fugă înapoi de unde a venit. Încercă să fugă şi realiză că picioarele nu vroiau să-l mai asculte.

Automobilul se apropiase la cîţiva paşi în urma lui, menţinînd distanţa, neîncercînd să-l depăşească. Charlie coti spre parapet.

— Mă scuzaţi, putem să vă ajutăm cu ceva ?

Vocea avea un accent newyorkez; un timbru aspru, răguşit, dar totuşi prietenos. Charlie riscă o privire scurtă peste umăr. Maşina era un BMW roşu, cu capota descoperită în ciuda răcorii nopţii. Şoferul avea în jur de treizeci de ani, cu părul blond ondulat care bătea în portocaliu în lumina dată de faruri. Faţa îi era rotundă, jovială. Zîmbetul îi arăta dinţii neregulaţi. Lîngă el stătea o femeie. Pe bancheta din spate mai era un cuplu. Bărbatul privea fix în faţă şi femeia părea că doarme. Toţi patru erau îmbrăcaţi în toalete de seară.

— Aţi fost la Clubul Sportivilor ? – întrebă şoferul.

Charlie îşi arătă cămaşa.

— Am ieşit să iau nişte aer curat, improviză el. Cineva m-a lovit. Mi-a furat portofelul. Banii, cărţile de credit, totul. Făcu o pauză, apoi adăugă. Mi-au luat chiar şi ceasul, ticăloşii.

Nici un răspuns.

— Era un Rolex, spuse Charlie. Un cadou de la soţia mea.

Şoferul ambală motorul BMW-ului:

— Eşti american, nu-i aşa ?

— Din Los Angeles, spuse Charlie. De cînd era la Cairo se străduise să-şi piardă accentul; acum se lupta să şi-l recapete.

— Încotro mergi ?

Era o întrebare foarte stupidă. Charlie realiză, în sfîrşit, că cei patru îşi petrecuseră noaptea bînd serios. Făcu un gest vag în lungul podului.

— Atunci, sări înăuntru. Te putem duce şi pe tine.

Charlie deschise uşa din spate. Femeia era trează; nu dormise. Se mută mai încolo, făcîndu-i loc. Probabil că nu avea mai mult de douăzeci de ani şi era foarte frumoasă. Avea părul blond, scurt, piele albă, mătăsoasă şi o rochie decoltată şi strînsă pe corp, din voal cu paiete. Charlie se strecură înăuntru. Ea zîmbi. Partenerul ei clipi rapid încercînd să focalizeze imaginea lui Charlie. Stîlcind cuvintele, spuse:

— Ce dracu mai faci ?

— Tocmai a fost jefuit şi bătut, spuse femeia. Cum crezi că se simte ?

Bărbatul ridică indiferent din umeri, se lăsa pe spate şi închise ochii.

Şoferul reuşise să pornească BMW-ul. Bărbatul de lîngă Charlie începu să sforăie zgomotos. Parapetul de beton al podului se transforma într-o imagine nedefinită pe măsură ce maşina accelera.

— Soţul meu, spuse femeia. Îl strînse pe bărbat de nas. Se opri din sforăit. Ea îi dădu drumul şi el începu din nou să

sforăie.

— E foarte convenţional, nu-i aşa ?

— Foarte muzical, spuse Charlie.

Ea zîmbi.

— Vrei să bei ceva ?

Charlie încuviinţă. Femeia îşi mişcă puţin bărbatul şi scoase o sticlă de argint. Deşurubă dopul şi îi întinse sticla lui Charlie.

— Vodcă ?

— Perfect.

Îşi duse sticla la buze şi luă o înghiţitură. Simţea alcoolul tare, pe limbă şi între dinţi. Gingiile i se contractară. Înghiţi. Gîtul îi ardea. Luă o altă înghiţitură şi înapoie sticla binefăcătoarei lui.

Se apropiau de capătul podului, mergînd cu patruzeci-cincizeci de kilometri pe oră, cauciucurile huruind pe pavaj. Pe Shari el Khadra, în umbră, era parcată o maşină mică neagră. Cineva, mergînd pe jos de-a lungul podului, nu ar putea vedea maşina, decît cînd ar ajunge în dreptul ei. Femeia bău. Lăsă sticla jos şi Charlie i-o smulse din mînă, surprinzînd-o. Ridică sticla de metal la gură, folosindu-şi mîna ridicată ca să-şi ascundă faţa. Maşina parcată era un Volkswagen. Înăuntru erau doi bărbaţi; amîndoi stăteau în faţă.

Motorul Volks-ului mergea. Maşina consuma combustibil.

— Eşti însetat, nu-i aşa ?

— Iartă-mă. Charlie îi dădu sticla înapoi fără să bea din ea. Vocea îi era un pic nesigură; mîinile îi tremurau de încordare. BMW-ul mergea cu viteză prea mare pe Shari 26 Iulie. Charlie se uită în spate. Nu îi urmărea nimeni.

— Cum te cheamă ?

— Charlie. Ea se uita încă la el. Charlie McPhee, spuse.

— Eu sînt Sally.

— Încîntat de cunoştinţă.

— De ce miroşi ca o mlaştină, Charlie ?

— Am căzut într-un bazin cu peşti.

Charlie îi simţi mîna pe coapsă. Ea sorbi din sticlă şi el îi

studie pe ascuns profilul. Părul era de culoarea mierii, o starletă. Plajele şi supermagazinele Californiei erau pline de fete ca ea. Dar aici nu era California, ci Cairo. Se străduí să privească în altă parte. Trecuse mult timp de cînd îi fusese dor de casă.

— Unde stai, Charlie ?

Era o întrebare bună, nu-i aşa ? Acum că avusese timp să se gîndească, era sigur că ei îl aşteptau în apartament.

— Noi stăm la Savoy-Continental. Ştii unde e ?

Charlie aprobă din cap.

— Aş fi vrut să stau la Hilton sau la Mediteranean. Sau chiar la nenorocitul de Sheraton. De fapt, mi-ar fi convenit oriunde pe malul rîului. Se întoarse brusc spre Charlie. Genunchii li se loviră. El se trase mai încolo, dar ea îl urmă menţinînd contactul.

— Rîurile sînt romantice, nu crezi ?

— Da, bineînţeles.

— Nu am putut obţine o rezervare. Donald a lăsat treaba asta în ultimul moment. Iarăşi a dormit prea mult. Îşi strecură mîna în mîna lui Charlie. Sînul ei îl presa.

— Am închiriat un apartament. Două dormitoare. Buzele ei îi mîngîiară urechea. Îi simţi dinţii mici şi ascuţiţi.

Ea şopti:

— Crezi că ţi-ar plăcea să faci dragoste cu mine, Charlie McPhee ?

— Da, îi şopti el. Chiar şi Savoy-ul era de preferat unei nopţi petrecute hoinărind pe străzi.

— Aţi auzit, spuse Sally tare. Noi îi oferim un loc în maşină, şi el îmi face propuneri !

— Ce noroc că Donald e aici să-ţi apere onoarea ! – spuse şoferul rîzînd.

— Da, nu-i aşa ?

La hotel, Charlie bălmăji nişte mulţumiri, îşi luă la revedere şi se dădu jos din maşină. Se părea că şoferul uitase de el. Soţia acestuia schiţă un zîmbet. Se întreba ce ar gîndi ei dacă le-ar spune că i-au salvat viaţa. Sau ce ar spune dacă ar şti că a luat pachetul de ţigări Cool şi sticla de argint de la Sally, pe care şi le-a vîrît în buzunar.

BMW-ul ajunsese la hotel la ora unu fără douăzeci de minute, noaptea. În următoarele ore, Charlie hoinări prin partea de sud-est a oraşului. Din cînd în cînd sorbea din mica provizie de vodcă, bînd mai mult pentru a avea o companie decît pentru altceva, de vreme ce alcoolul se părea că nu avea nici un efect asupra sa.

La patru dimineaţa încă umbla fără ţintă prin oraş. Luminile strălucitoare ale clădirilor din Muqattam Hills îl atrăseseră constant spre est, spre prima licărire rozalie a zorilor. Cotind pe o stradă văzu că drumul îi era brusc întrerupt de o barieră înaltă de piatră de culoare galben închis; pereţii fără ferestre ai unui şir de case miniaturale, care se înghesuiau una în alta, formînd unul dintre cele patru ziduri exterioare ale necropolei – unul dintre multele Oraşe ale Morţilor din Cairo.

Charlie se strecură încet de-a lungul zidului, încercînd fiecare uşă, pînă găsi una care se deschise. Stătu în prag pentru un moment, pînă cînd ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul care domnea în jur. În faţa lui era o curte interioară îngustă; un spaţiu deschis printre cavouri. Totul era tăcut ca un mormînt. Dar, necropola nu era locuită numai de morţi.

În Cairo, unde în anumite zone densitatea populaţiei depăşea două sute şaizeci de mii de suflete pe mila pătrată, era inevitabil ca cei mai disperaţi şi totuşi inventivi dintre săracii oraşului să-şi caute adăpost în cavouri – în special datorită faptului că acestea ofereau condiţii mult mai bune decît orice altă locuinţă şi-ar fi găsit.

Charlie merse încet pe străduţa îngustă delimitată pe ambele părţi de cavouri joase, întunecate şi fără geamuri. Lumina avea o tentă verzuie, şi era atît de slabă, încît de-abia vedea pe unde să meargă. Se întreba cîte dintre cavouri au fost abandonate de familiile care le deţineau şi erau acum ocupate de cerşetori.

Lumina deveni dintr-odată mai intensă. Zorii începeau să se ivească. Merse de-a lungul străzii pînă găsi o uşă cu aspect prăfuit, de nefolosinţă. Încercă uşa, care se deschise cu un scîrţîit lung. Aerul din interior era cald şi uscat şi

mirosea vag a bălegar de animale.

Charlie strigă. Nu primi nici un răspuns. Sigur că mormîntul era gol; intră înăuntru, căută în întuneric şi se întinse pe o dală de piatră.

Epuizat, adormi aproape instantaneu şi se reîntoarse în mijlocul coşmarului din acea noapte.

În vis, urca o scară lungă, abruptă, spre o cameră mică în care pulsa o lumină roşie. Era îngrozit. Degetele îi erau alunecoase din cauza transpiraţiei. Îşi tot ştergea mîinile de pereţii care se dezintegrau.

În spatele pereţilor nu era nimic.

În final, uşa mică a seifului se deschise. Pistolarul rîse – gura lui larg deschisă era încă o gură rotundă care nu avea nimic în spatele ei.

Charlie băgă mîna în seif. Ceva îl apucă de incheietură. Ţipă. Pistolarul se întoarse spre el zîmbind voios. Aţinti arma asupra lui. O lumină roşie împroşcă pereţii. Cumva, Charlie reuşi să se elibereze de acel ceva care-l apucase de încheietura mîinii. Se agaţă de Pistolar, dar acesta îl înlătură cu uşurinţă. Un corp căzu fără graţie pe podea. O femeie în pija mă galbenă. Charlie fugi din cameră pe lîngă cadavrul soţiei sale. Pe palierul de la capătul scărilor fiica lui, Heather, stătea ghemuită lîngă balustradă. Lumina roşie pulsa. Fata se întinse spre el, dar el o ignoră, grăbindu-se să coboare scările şi să iasă din casă spre o maşină mică, galbenă. Maşina rulă iute pe stradă. Se opri în faţa unei case care îi era vag cunoscută.

Charlie se dădu jos din maşină şi intră în casă, urcînd nişte scări scăldate într-o lumină roşie, intermitentă.

Visă acelaşi lucru de multe ori la rînd; un serial de groază.

De fiecare dată cînd retrăia visul, lumina roşie era mai intensă. În final, lumina era atît de strălucitoare, încît Charlie trebui să-şi protejeze ochii ca să nu fie orbit.

Un om îi vorbea în arabă cu o voce blîndă, gravă şi calmă. Charlie se ridică. În somn îşi aruncase unul dintre pantofi. În lumina lanternei arabului îl văzu pe acesta punîndu-i pantoful şi legîndu-i cu grijă şiretul.

Arabul îi explică într-o amestecătură sacadată de arabă şi engleză, că el era *bawab*-ul – administratorul. Era regretabil, dar Charlie trebuia să plece.

Charlie se ridică în picioare şi praful îl făcu să strănute. Bătrînul zîmbi. Îl conduse afară din cavou, în aerul cald, nemişcat al după-amiezii. *Bawab*-ul era foarte bătrîn. Purta o *galaba* neagră şi sandale făcute din bucăţi de anvelopă veche. Faţa îi era plină de riduri, dar ochii îi erau clari şi fermi. Mergînd, îl ţinea de braţ pe Charlie, arătîndu-i simpatie şi sprijin. În pragul necropolei, Charlie, umilit, se desprinse de bătrîn şi se îndepărtă grăbit.

Folosi fîntîna publică a unei moschei ca să se spele pe mîini şi pe picioare. Îşi scuturǎ praful de pe haine şi se pieptănă cu degetele. Nu după mult timp ajunse lîngă o cafenea. Înăuntru, aerul era cald şi dulce, plin de mirosuri de lapte cald şi produse de patiserie. Se aşează la o masă acoperită cu o muşama verde cu alb. La bar era un televizor alb-negru la care se derula un episod dintr-un serial ieftin american, care, probabil că avea şi mai puţin sens în limba engleză, în versiunea originală.

Chelnerul era ocupat să termine ultimele fumuri rămase din narghileaua lăsată de un consumator. Expiră un nor imens de fum şi veni la masa lui Charlie să preia comanda. Acesta ceru un pahar cu ceai, o tavă de cornuri dulci şi chibrituri pentru ţigări. Îşi scoase pachetul din buzunar. Luă o ţigară, îi rupse filtrul şi se uită în timp ce fuma la televizor, aşteptînd să mănînce.

Trecuse mult timp de cînd nu mai văzuse America şi, de fapt, nici acum nu o vedea. Doar cutii de carton şi actori nenorociţi ca şi el, care de-abia înţelegeau replicile pe care le spuneau.

Afară, strada era înţesată cu oameni. Văzuţi prin geamul cafenelei, nu i se păreau mai reali decît actorii care gesticulau pe ecranul televizorului. Veni chelnerul.

Charlie îşi sorbi ceaiul şi înghiţi cu stoicism bucăţi de corn foarte dulce. Siropul gros i se lipise de buza inferioară şi i se prelingea pe bărbie. Căzut pe gînduri, nu simţea nici un gust.

Tot ce deţinea se afla în camera lui. La început se gîndise că ar fi prea mare riscul să se întoarcă acolo ca să-şi ia bunurile. Dar acum se întreba dacă asta nu e totuşi o idee bună. Oare urmăritorii lui nu se gîndeau că din moment ce nu exista nici o şansă ca el să se întoarcă, nu aveau nici un motiv să-l aştepte ?

Nu, totuşi nu era un gînd bun. Sigur au pus pe cineva să-l aştepte în apartament.

Bine, lasă să-l aştepte.

Pe un raft de lîngă bar erau cîteva exemplare din *El Ahram* şi *El Aknar*. Hîrtiile subţiri fîşîiră uşor în timp ce ducea ziarele la masă. Chelnerul îl privea. Comandă încă un pahar de ceai tare şi dulce, atît de apreciat de caironezi şi, apoi, parcurse atent cele două cotidiene uitîndu-se la titluri, de la începutul pînă la sfîrşitul fiecărei pagini, citind cu aviditate chiar şi articolele care doar sugerau un jaf sau o crimă violentă. Nu se făcea nici o referire la o spargere şi la focuri de armă în Gezira. Nimic. Nici un cuvînt.

Charlie se uită în jur. Mai erau încă alţi trei consumatori – doi bătrîni la o masă de lîngă geam şi un adolescent care bea cu încetineală un pahar cu limonadă. Cuplul de lîngă geam era cufundat în conversaţie; băiatul privea fix la televizor.

Folosind ziarul ca paravan, Charlie începu să numere banii pe care-i înşfăcase din seif. Erau două teancuri groase de bancnote egiptene, folosite, de cîte zece lire. La mijlocul primului teanc, găsi un plic gălbui, sigilat cu o picătură de ceară roşie. Pe plic nu era nici un nume şi nici o adresă. Îl puse deoparte şi continuă să numere banii.

Erau cincizeci de hîrtii în fiecare pachet. În total, o mie de lire. Pe moment simţi o uşoară euforie care, însă, se stinse repede. Poliţia îi va găsi desigur amprentele peste tot în casa din Gezira, pe uneltele de spărgător şi pe acul lung de oţel care ieşea din gîtul Pistolarului.

Ar putea să pretindă că a fost în legitimă apărare. Dar dacă fusese forţat să deschidă seiful sub ameninţare, atunci de ce nu făcuse nici un efort s-o ajute pe femeia în cămaşă de noapte, de la capătul scărilor ?

Pentru că ei mă urmăreau şi credeam că vor să mă omoare.

Dar ce s-a întîmplat după aceea, Charlie McPhee ? Oamenii din BMW, care te-au luat cu ei. De ce nu i-ai urmat în holul hotelului, ca să suni la poliţie ?

Îmi era frică.

Nu îşi imagina că răspunsurile lui de om laş ar putea da naştere la o reacţie de simpatie din partea juraţilor, chiar dacă s-ar întâmpla să-l creadă. Îl aşteptau cîţi ? Zece sau cincisprezece ani de închisoare drastică ? Şi apoi, presupunînd că supravieţuia detenţiei, ar urma deportarea promptă în State.

Dar ce alternative avea, în afară de aceea de a se preda ?

Nici una.

Cairo era un oraş imens. Douăsprezece milioane de oameni. Dar foarte puţini dintre ei erau californieni şi, şi mai puţini aveau o înălţime puţin peste 1,80 m şi ochi albastru-intens.

Cele o mie de lire în bancnote de cîte zece i-ar rezolva problemele pentru scurt timp, dar nu-l puteau împiedica pe Ochelarist să-l vîneze. De-acum avea paşaportul şi fotografia lui. Era doar o chestiune de timp pînă îl va găsi.

Ţigara îi era pe sfîrşite. Aprinse alta de la muc, trase fumul în piept, îl ţinu un timp şi îl expiră încet.

Aproape că uitase de plicul galben. Îl luă, îl cîntări în palmă şi îl ridică ţinîndu-l în lumina dată de fereastră. Sparse cu unghia sigiliul de ceară. Plicul conţinea o singură foaie de ceapă subţire. O desfăcu. O listă de opt nume fusese scrisă cu o mîna crispată în mijlocul foii, în arabă. La capătul listei era o iscălitură indescifrabilă.

Charlie mototoli foaia, făcînd o mingiuţă. Spre stupoarea lui, mingiuţa izbucni violent într-o flacără albă care nu scotea fum. Scoase un strigăt surprins. Ziarele luară foc. Chelnerul se îndreptă spre el cu faţa schimonosită de furie.

Reacţia lui Charlie a fost instinctivă. Cînd dai de necazuri, fugi de ele. Îl lovi pe chelner şi alergă spre uşă.

Unul dintre bătrîni se ridică în picioare şi îl apucă de mînecă. Charlie îl înjură şi se smuci, eliberîndu-se. Îşi croi drum împingînd mulţimea care deja se adunase în uşă. Un poliţist strigă la el. O rupse la fugă.

În urma lui, pe masă, rămăsese un bacşiş mai mult decît generos – exact o mie de lire în bancnote de zece, folosite.

8

BOGOTA

Hubie Sweets stătea în cada veche de fontă, în poziţie lotus înclinată, cu capul cuibărit între sînii fetei şi cu genunchii osoşi ieşiţi din apa caldă, aburindă. Fata avea probabil şaisprezece sau şaptesprezece ani. Sweets o privise o dată şi se decisese că e îndrăgostit, demonstrînd asta amîndurora cînd o plătise pe fată cu suma, într-adevăr astronomică, de o sută cincizeci de dolari americani, pentru a petrece o săptamînă cu el. Cînd a întrebat-o numele, ea nu a vrut să i-l spună, doar zîmbise timid şi se uitase în altă parte.

Deci, Sweets o botezase Lolita.

O lăsa pe Lolita să pregătească baia, deoarece, fiind o noutate, fetei îi făcea mare plăcere. Ca de obicei, umpluse prea mult cada, aşa încît, cînd unul din ei se mişca, apa plină de săpun se revărsa peste margini, căzînd pe linoleu. Se mişcaseră destul de mult la început, dar acum stăteau liniştiţi; capul lui Sweets se cuibărise între cel mai atrăgător set de perniţe din partea asta a raiului.

Era a treia baie din acea zi. Începea din nou să se simtă curat, ca şi cînd ar fi reuşit să dea la o parte ultimele straturi cleioase de sudoare şi noroi din junglă. Cînd nu era

în cadă, era ori la bucătărie împrospătându-şi forţele, ori în hamac, cu Lolita. Fata îşi cîştiga fiecare peseta din salariu; nu exista nici un dubiu în legătură cu asta. Un Colt 45 automatic, cromat, cu mîner sidefat şi rubine montate pe ţeavă, era aşezat pe o poliţă de lemn în imediata apropiere. Columbia avea o medie de cincisprezece mii de crime pe an. Cauza principală a deceselor la bărbaţii între cincisprezece şi patruzeci şi patru de ani era omuciderea. Preţul unui asasinat era de douăzeci şi cinci de dolari; abia acoperea preţul muniţiei. Bogota era cel mai periculos oraş din ţară. Oraşul era plin de plasatori de droguri şi hoţi. Ieşeai afară şi cineva te împuşca doar pentru antrenament. Dacă stăteai acasă, veneau să te viziteze.

Muşchii de la gambă începură să-i înţepenească. Oftă şi îşi întinse picioarele. Apa sări peste marginea căzii, împroşcînd podeaua.

În cealaltă cameră, Mungo aprinsese radioul vechi, suspendat. Se auziră paraziţi. Mungo încercă să caute un post, apoi renunţă, spaniola lui neajutîndu-l.

Sweets îşi întoarse capul şi linse un sfîrc de mărimea, forma, culoarea şi gustul unei mure coapte. Lolita se foi sub el. Apa stropi podeaua.

La radio se termină muzica şi începu un buletin meteo. Temperatura era de 29°C. Umiditatea de nouăzeci la sută. După-amiază se anunţau, cu siguranţă, ploi torenţiale. În spatele vocii rîrîite a crainicului, Sweets auzi un clinchet metalic, ghicind că Mungo îşi curăţa arma. În climatul ăsta, rugina nu dormea niciodată.

Sweets se întinse să ia săpunul.

Se auzi un ciocănit la uşa apartamentului. Ciocănitul era tare şi autoritar. Rahat ! Sweets îşi apucă Coltul. Mînerul lucios şi alunecos îi scăpă din mînă şi arma căzu pe podea. Înjură, se ridică şi ieşi din cadă. Picioarele îi alunecară şi căzu în fund.

Înjurînd, îşi şterse mîinile cu prosopul, apoi apucă arma şi folosi degetele ca să-i tragă piedica.

Uşa se zgîlţîia în ramă. Sweets îi arătă Lolitei să se lase cît mai jos în cadă, dar ea se gîndise la asta cu mult

înaintea lui; numai vîrful nasului i se mai vedea afară din apă.

În cealaltă cameră, Mungo stinsese radioul şi striga:

— *Quién es*?

Nici un răspuns. Sweets ieşi grăbit afară din baie, de-a lungul unui hol scurt, şi intră în camera de zi. Mungo stătea îngenuncheat pe podea, bucăţi şi piese din Uzi-ul său fiind împrăştiate pe un ziar. Sweets îl privi cum se grăbea febril să-şi reasambleze arma. Dădu din cap şi oftă zgomotos, dezgustat.

— Du-te dracului – spune Mungo – cel puţin eu sînt îmbrăcat. Lovi o cutie cu unsoare pentru arme, dar Sweets nu observă asta, deoarece ochii îi erau aţintiţi spre uşă.

— *Quién es* ? – Mungo strigă iarăşi. *Cómo se llama, por favor* !

Sub uşă apăru ceva alb şi triunghiular. Un plic. Sweets aproape că trase în el. Se uită la Mungo, care ridică din umeri şi continuă să-şi asambleze Uzi-ul.

Lăsînd apă în urma lui, Sweets îngenunche. Obrazul i se lipi de mocheta uzată cînd încercă să se uite pe sub uşă.

— Dacă te-ar vedea maică-ta acum, spuse Mungo.

Sweets se aplecă şi mai tare, conştient că fundul îi stătea ridicat în aer, cu pielea de găină. Era al dracului de greu să-ţi păstrezi demnitatea în orice moment nenorocit al vieţii. În jurul lui camera se întunecă dintr-odată. O undă de electricitate i se prelinse de-a lungul spinării. Tot părul de pe corp i se ridică. Urmă un fulger alb foarte strălucitor. Toată culoarea părea că s-a scurs din cameră şi în acelaşi moment, un tunet asurzitor făcu geamurile să zăngăne şi aerul din pieptul lui să vibreze.

— Se pare că meteorologul a fost norocos. Se auzi un zgomot ca de tobă, îndepărtat şi persistent. Rîse şi îşi şterse mîinile unsuroase cu o cîrpă.

Sweets studie plicul. Era cu faţa în sus pe mochetă şi avea pe el numele amîndurora bătute la maşină cu litere mari. În colţul din dreapta sus era antetul unei agenţii de vroiaj bine cunoscute în Bogota. Mă rog, asta nu însemna mare lucru. Se uită mai atent. Simţea cum îl cuprindeau

fiorii. Mirosi plicul.

— Ce dracu faci, Hubie ?

— Ştii cum miroase o scrisoare explozivă ?

— N-am nici o idee. Vrei s-o deschid eu ?

Sweets îl dădu la o parte pe Mungo.

— Nu, e în ordine. Îl deschid eu. La urma urmei, cineva trebuie să fie erou.

— Ai dreptate, spuse Mungo. Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti ascuns sub pat.

Sweets apucă plicul şi îl rupse. Înăuntru erau trei bilete de clasa întîi, Bogota – Miami, la Liniile Aeriene Avianca.

— Ce-ai găsit, Hubie ?

Sweets puse piedica Colt-ului şi îi arătă lui Mungo conţinutul plicului.

— Bilete de călătorie. Zborul Avianca 171 de la Eldorado International.

— Dus-întors ?

— Dus.

— Lăudat fie Domnul ! – spuse Mungo. Cînd trebuie să plecăm ?

— Miercuri.

— La ce oră ?

— Două fix. Sweets se gîndi un moment cu sprîncenele încruntate.

— Ce dracu zi e azi, Mungo ?

— Miercuri.

Sweets îşi înclină capul şi se uită la ceasul lui Mungo. Mai privi o dată, repede, biletele.

Mungo spuse:

— E corect. Mai bine te-ai îmbrăca repede, că altfel s-ar putea să-ţi laşi curul pe aici.

— Promisiuni, promisiuni, spuse Sweets. Dar se gîndea deja cu ce să se îmbrace: costumul galben la trei piese, sau cămaşa frez şi jacheta galbenă cu pantalonii vernil. De asemenea, mai era şi faptul că o plătise pe Lolita pentru o săptămînă şi trecuseră doar trei zile. I se cuvenea, după cum vedea el problema, o restituire.

La Miami Beach aranjamentele fuseseră făcute. Au fost scutiţi de controlul vamal şi conduşi de un agent negru, în vîrstă, deghizat în uniforma personalului de întreţinere, într-un birou mic, fără geamuri.

— Nu te enervează să fii îmbrăcat în aşa ceva ? – îi spuse Sweets omului, indicînd salopeta şi şapca.

— Aşteptaţi aici, vă rog.

— De ce ? – întrebă Sweets.

Negrul închise uşa în nasul lui Sweets, fără să scoată o vorbă.

— Pentru că aşa a zis el, spuse Mungo.

— Şi, admit, de asemenea, că m-a intimidat uniforma lui elegantă.

Camera era mobilată cu un birou gri de metal, o canapea anostă şi un scaun simplu de lemn. Pe birou era o consolă din plastic cu două rînduri de butoane roşii şi unul de butoane verzi. Sus, pe peretele de vizavi, erau agăţate nouă monitoare alb-negru, fiecare prezentînd o zonă mare a aeroportului.

— Big Brother, spuse Mungo.

— Am crescut alături de şase, spuse Sweets. Cîţiva în plus nu mai contează. Privi fata de la oficiul companiei Hertz, completînd un formular pentru un bărbat îmbrăcat într-un şorţ şifonat şi un tricou fără mîneci. Arăta de parcă ar fi fost blondă, dar nu puteai fi sigur. Sweets se aşeză pe marginea biroului şi apăsă un buton roşu. Nu remarcă nici o schimbare. Lovi un alt buton şi apoi un rînd întreg.

— Ai declanşat al treilea război mondial, spuse Mungo.

— Cineva trebuia s-o facă. Sweets apăsă un buton verde. Acesta se aprinse şi se stinse, şi blonda de la oficiul Hertz fu înlocuită de imaginea, luată de sus, a barului aeroportului.

— Uită-te ce văd eu, zise Sweets.

Un om slăbuţ şi chel, purtînd o cămaşă frapant de albă şi cravată neagră, stătea în spatele unei maşini de marcat, lustruind cu sîrg un pahar.

— Ai declanşat al treilea război mondial, spuse, vorbeşti de lucrul indispensabil vieţii ! Se aşează pe canapeaua

cafenie, încercînd să stea cît mai comod. Canapeaua era tare şi plină de gloduri. Era ca şi cum ai fi încercat să te simţi bine într-un autobuz municipal.

Sweets arătă ecranul.

— Uite-l, ăsta-i omul.

— Cine ?

— Tipul pe care-l aşteptăm. La bar, cu părul tuns milităreşte, bînd bere Moosehead.

— Aşa crezi ?

— Tre' să fie. Uită-te cum stă. Parcă ar avea o pernă de puf în loc de cur şi tot timpul din lume la dispoziţie, neavînd de făcut nimic altceva decît să ne lase pe noi să aşteptăm.

— Se presupune că oamenii nu se grăbesc într-un bar. Doar de-asta-s făcute barurile !

— Îţi spun că tipul e un om al Companiei. Uită-te la costumul lui. Provine costumul ăsta dintr-un magazin ? Şi vezi cum e tuns ? E o tunsoare tipică pentru companie, da sau
nu ?

— Ar putea fi un sticlete. De la securitatea aeroportului, poate.

— N-o să vezi niciodată un sticlete aşa de prost tuns. Nu în Miami. Pariu pe cincizeci de dolari că-i omul nostru.

— Mă ţin. Mungo îl privi pe om împingînd paharul într-o parte şi făcîndu-i semn barmanului, indicîndu-i că mai vrea o porţie.

— De ce nu mergem şi noi să aşteptăm la bar ? – întrebă Mungo. M-am uscat al dracului, de abia mai pot clipi.

Sweets deschise lama stiletului cu mîner de sidef pe care-l
găsise în Columbia. Meşteri la sertarul din dreapta-jos a biroului.

— Crezi că-i vreo sticlă înăuntru ?

— O miros.

— O să dai de bucluc, Hubie.

— Bucluc e numele meu mijlociu.

Pe ecranul monitorului, blonda de la Hertz se aşează

lîngă bărbatul cu tunsoarea de şase dolari.

— O întîlnire în timpul zilei, pe legea mea !

— Gelos ? – întrebă Mungo.

— Am avut-o pe sora ei geamănă şi nu era nimic de capul ei.

Mungo rîse. Barmanul îi aduse blondei ceva ce arăta ca un

Martini şi trînti un telefon în faţa Tunsorii. Omul formă un număr de trei cifre şi telefonul de lîngă cotul lui Sweets sună acut. Mungo se uită ţintă la aparat de parcă acesta prinsese viaţă.

Sweets ridică receptorul şi salută.

— E Sweets sau Martin ? – zise vocea de la telefon.

— Da, spuse Hubie.

— Uite, îmi pare rău că vă fac să aşteptaţi, dar s-a ivit ceva în ultimul minut. Puteţi să mai rămîneţi acolo vreo jumătate de oră ?

— Nici o problemă, spuse Sweets vesel. Spune-mi cît e ceasul aici, la Miami ?

Pe ecran, Tunsoarea îşi ridică manşeta şi aruncă o privire la ceas.

— Două şi un sfert.

— Mulţumesc, spuse Sweets şi închise.

Mungo scoase o hîrtie de cincizeci din portofel, mototoli bancnota în mînă şi i-o aruncă lui Sweets.

— Ştii să pierzi. Eşti genul meu favorit.

— A apărut ceva, a spus omul. Pariez că puţa lui.

— Mai bine-l aşteptăm aici, zise Sweets. Dacă-l încolţim la bar, s-ar putea ca cineva să cheme sticleţii.

Mungo încuviinţă.

— Da, sigur.

Sweets merse înapoi să lucreze la sertar.

— Ea tocmai i-a dat o măslină, zise Mungo. I-a vîrît-o în gură cu degetele şi apoi şi le-a supt.

Sertarul se deschise brusc. În el era o cutie de carton maro de pantofi de sport Adidas, numărul unsprezece. Sweets îi deschise capacul şi văzu că era plină cu acel gen de sticluţe mici de băutură servite în avion, la clasa întîi.

— Numeşte-ţi otrava.

— Johnnie Walker, roşu.

Sweets începu să caute printre sticlele înghesuite, apoi renunţă şi întoarse cutia pe dos, vărsîndu-i conţinutul pe birou.

— Crezi că am murit şi am ajuns în rai ? – zise Mungo.

— Poate tu, eu sînt prea tînăr.

Mungo rîse hîrîit.

— Trezeşte-te, Hubie. În lumea în care trăim, siguranţa unui om durează cam cît timp îţi trebuie să tai un cordon ombilical.

Sweets îi aruncă lui Mungo o sticlă de Scotch şi deschise un London Dry Gin.

— Ce-i nasol, e că sticluţele ăstea sînt foarte mici, că altfel ne-am pişa în ele şi le-am închide la loc.

Mungo îşi goli sticla. Îşi luă alta pe care o bău şi apoi încă una. Se uită la monitor. Barmanul strîngea cu muchia palmei cîteva monezi de pe tejghea. Hertz şi Tunsoarea dispăruseră.

— Dă bacşiş gras tipul, zise Sweets.

— Vrea să impresioneze cucoana. Trebuie să fi aruncat şaptezeci şi cinci, poate optzeci de cenţi. Mungo luă o sticlă goală ţinînd-o între degetul mare şi arătător.

— Ştii pentru ce ar fi bune ăstea ?

— Pentru ce ?

— Cocteiluri Molotov, să arunci în aer bărcuţe de jucărie.

— Sau să pui în ele biletele de ajutor dacă ai naufragiat pe o insulă pustie.

Uşa se deschise şi Tunsoarea intră în cameră. Zîmbea fericit, dar zîmbetul i se stinse şi muri cînd văzu sticlele împrăştiate pe birou şi pe cei doi negri sobri, amîndoi al naibii de mari, cel mai mare avînd o cicatrice urîtă care îi dădea tot felul de trăsături de caracter de care nu avea nevoie. Prietenul lui purta ochelari de soare punkişti, părul îi strălucea prea tare şi era pieptănat în codiţe mici şi dese care se terminau cu biluţe de metal strălucitor.

— Hei, băieţi ! Ce se întîmplă aici ?

— Pe cine interesează ? – întrebă Sweets.

— Sînt agentul Nolan.

Sweets se ridică în picioare. Îşi scoase jacheta galbenă. Căptuşeala de mătase foşni cînd îşi aşează haina pe spătarul scaunului.

— Ce faci ? – spuse agentul Nolan.

— Ai ceva pentru noi ? – întrebă Mungo. Întinse mîna cu palma în sus.

— Biletele pentru Air France. Paşapoarte noi, vize. Veţi fi în zborul 317 spre Orly. Căută în buzunarul jachetei. Clasa întîi pentru tot drumul, băieţi. Mîncaţi cîte porţii de filé vreţi. Nolan ezită, cu coperta bleu şi alb a biletelor Air France pe jumătate întinsă spre Sweets.

— Credeam că ar fi trebuit să fiţi trei.

— Am fost.

— Cum ? – spuse agentul.

Mungo arătă spre seria de monitoare şi Nolan îşi întoarse capul să se uite în spate. Sweets îl lovi cu un croşeu de stînga în falcă, trîntindu-l peste birou. Telefonul şi majoritatea sticlelor căzură pe podea. Nolan înţepenise. Ochii îi erau închişi, dar gura larg deschisă. O dîră de sînge se scurgea de la o despicătură din buza de jos.

— Putem număra pînă la zece – spuse Sweets – dar simt că ar fi o formalitate.

— Mie nu prea mi-ai lăsat mare lucru, nu-i aşa ?

— De unde să ştiu că o să clacheze aşa de repede ? Sweets desfăcu dopul unei sticle de whisky canadian. Ţinu gura lui Nolan deschisă şi goli sticla în ea, apoi vărsă conţinutul altei sticle pe faţa şi pe pieptul agentului.

— Jegos, spuse Mungo.

Sweets luă mai multe sticle şi le înghesui în buzunarele lui
Nolan. Nolan gemu. Îşi ridică puţin mîna stîngă de pe birou şi mormăi ceva de neînţeles. Mungo îl apucă de cravată şi îl ridică în sus. Ochii lui Nolan se deschiseră.

— Eşti mulţumit ? – zise Mungo.

Sweets încuviinţă.

— Din punct de vedere tehnic trebuie să admit că omul

e conştient.

Mungo îl lovi pe Nolan cu dreapta, folosindu-i cravata ca să-i tragă capul în drumul pumnului său. Spatele capului lui Nolan lovi biroul şi metalul răsună a gol.

— Frumos ton.

— Mda ! Albii nu pot să danseze nici cît un căcat, dar unii dintre ei sînt muzicali.

Avionul Air France a plecat la ora programată. Sweets dădu cu banul şi cîştigă. Ca întotdeauna, alese locul de la geam.

Stewardesa era genul de femeie pe care Sweets o denumea *sitcom nigger*. Era înaltă şi slabă, cu pielea de culoarea cafelei cu lapte, avea un nas drept şi buze foarte subţiri. Negresă, dar foarte puţin. Dacă ar fi fost actriţă, ar fi jucat probabil în Cosby Show. Mungo avea vreo doi metri înălţime şi cîntărea aproximativ o sută cinci kilograme; numai oase şi muşchi. Era evident, după modul în care ea îl privea, că îl plăcea. În final, îi spuse că are un apartament în Paris şi îl întrebă dacă nu vroia să vină la cină.

— Poate altă dată, scumpo, zise Mungo. Nu avea încredere în stewardese. I se părea că ele acceptă prea repede propunerile. Sweets nu avea asemenea prejudecăţi, dar era prea mîndru să vîneze ce alţii refuzau.

După cum s-au desfăşurat lucrurile, nu ar fi fost timp pentru ea, chiar dacă Mungo ar fi fost interesat, deoarece, cînd au aterizat la Orly îi aştepta un coleg al agentului Nolan, cu trei bilete de clasa întîi spre Cairo cu Air Egypt.

— Aşteptaţi un moment – spuse acesta – nu trebuia să fiţi trei ?

Sweets îşi studie biletul şi apoi se uită la ceasul de perete din spatele agentului. Aveau nouăzeci de minute la dispoziţie. Egiptul era o ţară musulmană şi musulmanii erau abstinenţi.

— Vrei să mergem la bar ? – îl întrebă pe Mungo.

— Avem timp să vedem Turnul Eiffel ?

— N-am auzit niciodată de el.

— Mergem la bar atunci. Mungo se întoarse spre agent. Trebuie să stai prin preajmă pînă cînd plecam de aici ?

Agentul încuviinţă.

— Okay, spuse Mungo. Dar o să trebuiască să plăteşti băuturile, şi nu ai voie să dai replici, oricît ne-am bate joc de tine.

Omul ezită, nesigur dacă Mungo glumea sau nu.

— Nu glumeşte, zise Sweets. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe agentul Nolan.

9

CAIRO

Downey intră încet în cameră, fără să facă prea mult zgomot. Omul care incendiase atmosfera stătea la o masă pătrată de lemn, fumînd o ţigară. În timp ce Downey închidea uşa, Charlie scutura scrumul pe marginea castronului care folosea drept scrumieră. Scrumul căzu pe masă şi se transformă într-o moviliţă gri. Charlie se uită pe ascuns la Downey, văzu că acesta îl privea şi îşi mută repede privirea. Downey continuă să stea sprijinit de zid, cu mîinile în buzunar. Ţigara arsese aproape pînă la filtru. Charlie trase disperat un ultim fum, apoi scăpă voit mucul pe pardoseala de marmură şi îl zdrobi cu călcîiul.

Lui Downey îi plăcu acest lucru, dar nu lăsă să se vadă. Se îndepărtă de zid şi spuse:

— Sînt Jack Downey. Tu eşti Charlie McPhee ?

Charlie încuviinţă.

Downey merse hotărît spre masă, tocurile bocănindu-i pe marmură. Se aplecă peste marginea mesei, cu coapsa la cîteva degete de mîna dreaptă a lui Charlie.

— De cît timp eşti în Egipt ?

— De doi ani. Ceva mai mult de doi ani.

— Cît din acest timp ţi l-ai petrecut în Cairo ?

— Aproape tot.

— Fii mai concret, te rog.

Charlie îşi schimbă poziţia în scaun. Un tîmplar al C.I.A. retezase puţin unul dintre picioarele scaunului – altă metodă de a-l ţine pe ocupant sub tensiune. Se sprijini de masă.

— Uite, am mai trecut o dată prin toate astea cu... colegul tău.

— Jimmy Abrams. Să-ţi spun un secret. Jimmy e nou în meserie şi nu e încă prea bun. De aceea l-au trimis aici să vorbească cu tine; are nevoie de practică. Vezi tu, marea problemă a lui Jimmy este că, deşi a fost învăţat să pună toate întrebările bune, nu are nici o idee cum să interpreteze răspunsurile. Cîţi ani ai ?

Charlie trebui să se gîndească la asta un moment:

— Patruzeci şi trei.

— Arăţi mai în vîrstă, amice. Cînd e ziua ta ?

— În martie.

— Mai concret.

— Şaisprezece.

— Serios ? – spuse Downey. Am exact unsprezece ani şi trei zile mai mult decît tine. Sîntem amîndoi Peşti. Ştii ceva despre astrologie ?

— Nu.

— Sînt două feluri de Peşti. Unii sînt dulci ca zahărul şi ceilalţi adevăraţi ticăloşi, ca dracu de înşelători. Între cele două extreme nu există nimic. Downey puse mîna pe umărul lui Charlie. Strînse puţin cam tare.

— Pun pariu că ţi-ai dat seama în ce categorie intru, nu-i aşa ?

Charlie aprinse încă o ţigară.

— Fii atent ! – zise Jack. Să nu dai foc la tot pe aici.

Charlie stinse chibritul şi îl aruncă în castron.

— De unde ziceai că eşti ?

— Los Angeles.

— Pretinzi că eşti cetăţean american.

— Da.

— Cîte familii cinstite a dezbinat Baby Ruth ?

— Ce ?

Downey lovi cu pumnul în masă. Charlie sări în sus. Jack arătă cu degetul spre el, spunînd:

— Ăsta-i alt aspect despre caraghiosul de Abrams. Durerea poate fi un purgativ minunat, dar lui nu-i place să rănească oamenii. Tipul e moale ca o moluscă.

— Dar ţie-ţi place să răneşti oameni. Asta vrei să-mi comunici, nu ?

Downey ridică din umeri.

— Nu mă înţelege greşit, nu-mi stă în fire. Nu sînt un sadic, trebuie să fiu într-o stare de spirit potrivită, să mă concentrez. Dar dacă întrebi pe orice anchetator bun, îţi va spune acelaşi lucru. Trebuie să poţi să devii de-a dreptul ticălos, să tai adînc. Căută în buzunarul jachetei. Îţi place ciocolata ?

Charlie clipi.

— Ciocolată elveţiană amăruie. O să-ţi placă mult.

— Am o măsea stricată.

Downey renunţă să mai caute batonul.

— Toţi sîntem de fapt ticăloşi. Face parte din condiţia umană. Ce făceai înainte de a veni la Cairo ?

— Afaceri.

— Nu zău ! Ce fel de afaceri ?

— Deţineam o companie care fabrica o gamă largă de lacăte şi dispozitive antifurt.

— Incluzînd seifuri ?

— Da.

— Aha ! De asta te-au răpit tipii ăia şi te-au dus în Gezira. Au socotit că dacă ştii să faci seifuri, trebuie să ştii să le şi deschizi. Întrebarea e: de unde au aflat ei cine eşti ?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Probabil că te-ai menţinut pe linia de plutire dînd cîteva lovituri şi jafuri mărunte, nu ? Ca să vinzi marfa, te-ai amestecat cu lumea interlopă.

Charlie studie vîrful aprins al ţigării, modul în care fumul se ridica spre tavan.

Downey zîmbi. Tocmai îi venise un gînd interesant.

— Patruzeci şi trei de ani. Ai fost în Nam ?

Charlie încuviinţă.
— Un tip educat ca tine ! Ce grad ai avut ?
— Locotenent.
— Unde ?
— Khe Sanh, la sfîrşit.
— Nu mai spune ! Ai fost la Marină ? Te-ai înrolat voluntar ?
Charlie aprobă.
— Spune-mi mai mult.
— M-am specializat în tehnica ducerii războiului în subteran.
— Explozibili ?
— Mda.
— Nu prea-ţi place să vorbeşti despre asta. Dar ştii totul despre lacăte şi dispozitive antifurt. Şi cum să arunci lucruri în aer. Downey îşi muşcă buza inferioară, gîndindu-se. Casa din Gezira. Ce fel de seif avea ?
— Nu-mi amintesc.
— Să te ameninţ că-ţi scot unghiile ?
— Era egiptean.
— Cei trei tipi care te-au răpit, ce naţionalitate aveau ?
— Erau doar doi.
— Da, ai dreptate.
— Nu ştiu.
— Puteau fi israelieni ?
— Posibil.
— În afară de engleză, ce limbă mai vorbeau ?
— Nu ştiu.
— Ai putea să-i identifici, dacă i-ai mai vedea ?
— Cred că da.
— Descrie-l pe cel care a intrat în casă cu tine.
— Avea în jur de un metru nouăzeci. Solid, probabil în jur de nouăzeci dekilograme.
— Gras ?
— Nu, nu gras. Doar mare.
— Ce culoare avea părul lui ?
— Negru. Ochii căprui. Avea un ten închis şi mîini mari.
— Cicatrice ?

— Nu.
— Purta bijuterii ?
— Nu cred.
— Ceas ?
— N-am observat.
— Foloseau nume ?
— Nu.
— Cel care a condus, care a aşteptat în maşină pe cînd voi eraţi în casă. Spune-mi totul despre el. Felul cum era pieptănat, mărimea lobului urechii, dacă folosise deodorant, orice amănunt nenorocit.

Sub îndrumarea lui Downey, Charlie îl descrise pe om în detaliu. Cînd Downey fu sigur că l-a secat de tot, trecu la următorul om. Pistolarul. Jack era foarte atent la ce spunea Charlie. Îl întrerupea adesea să-i pună o întrebare sau să confirme un punct anume. Nu-şi lua notiţe şi Charlie se întrebă dacă nu cumva avea asupra lui un casetofon ascuns. Poate camera avea microfoane. Nu că ar fi contat. Nu îi trebui mult lui Charlie să-şi dea seama că Downey nu era interesat de el, ci doar de Pistolar şi de Ochelarist.

— După ce aţi părăsit apartamentul tău, ce s-a întîmplat ?

Charlie îi povesti lui Downey despre Fiatul galben cu vopseaua scorojită şi parbrizul crăpat, cu capacele roţilor lipsă şi canapeaua din spate ruptă. Nu şi-a putut aminti numărul de înmatriculare al maşinii. De asemenea, nu-şi aducea aminte nici unul dintre numele străzilor parcurse, deşi era sigur că ruta urmată spre Gezira fusese fără ocoluri. Nu se abătuseră din drum şi nici nu luaseră contact cu alte vehicule.

— Încearcă să-ţi aminteşti pe ce stradă era casa. E important.

— Am trecut pe podul El Tahrir, pe lîngă Clubul Sportivilor şi pe Shagaret El Durr. Cunoşti oraşul ?

Downey dădu din cap că da.

— Nu ţi-aş putea spune unde am cotit. Era întuneric.

— Şi tu erai prea speriat ca să vezi bine. Descrie-mi casa.

— Avea trei etaje. Tencuită. Albă sau poate galben-pal. Avea un gard în faţă şi o poartă de fier. Grilaje la geamuri.

— Cîte ferestre erau ?

Charlie închise ochii. La început tot ce putea vedea era lumina de pe verandă, arzînd intens la un moment dat şi dispărînd apoi, stinsă. Apoi i se formă în minte imaginea casei.

— Erau două ferestre la fiecare etaj, pe fiecare parte.

— Jimmy îmi spune că pretinzi că uşa era deschisă.

— Era.

Downey nu ştia dacă să-l creadă sau nu. O lăsă baltă. Îl chinuise destul, era timpul pentru ceva halealâ.

— Vrei să mănînci ceva ? Au nişte turte din tărîţe grozave. Or să-ţi placă. Downey se duse la uşă şi o deschise vorbind încet cu o persoană nevăzută.

Charlie nu realizase că exista un paznic. De ce îl luau aşa de în serios ? Sau era o precauţie de rutină ?

Downey închise uşa şi se întoarse la masă. Se postă în faţa lui Charlie uitîndu-se de sus la el.

— Ai idee ce greutate ai ?

Charlie dădu din cap.

— Iei droguri ?

Charlie ezită. Downey îi citi privirea.

— Haşiş ?

— Da, dar nu în ultimele luni.

— Altceva ?

— Nu, niciodată.

— Suflecă-ţi mîneca.

Downey examină braţele lui Charlie, uitîndu-se după urme.

— Ai luat vreodată droguri ilegale, în Los Angeles ?

Charlie clătină din cap, nu.

— Eşti unul la un milion, amice.

Downey merse în spatele lui Charlie şi începu să-i maseze gîtul.

— Trebuie să te razi, să te tunzi şi să-ţi cumperi nişte haine noi. Ţoalele de pe tine sînt nişte zdrenţe. Mîinile lui strîngeau, presau. Spune-mi ce s-a întîmplat după ce aţi

intrat în casă.

Charlie îşi aminti uşa închizîndu-se, clichetul uşor al lacătului şi apoi ţeava puştii proptită în coastele lui, împingîndu-l spre scări

Începuse să urce. Scările de lemn gemuseră sub greutatea lui şi la prima explozie acută de sunet crezuse pentru o secundă că a fost împuşcat.

Descrise etajul doi, cu coridorul slab luminat, pe al cărui pereţi erau fotografiile înrămate ale judecătorilor săi; gurile strînse de dezaprobare şi ochii întunecaţi, plini de acuzaţii, martori muţi ai laşităţii sale, cînd a abandonat-o sorţii pe femeia în cămaşă de noapte.

— De unde ai luat sculele cu care ai deschis seiful ? Erau ale tale sau ale lor ?

— Ale lor.

— Eşti sigur de asta ? Un zîmbet ironic. Deci ai deschis seiful şi atunci a început să se tragă. Pac ! Pac ! Downey bătu din palme. Excitant, nu ? Rînji, cu ochii luminaţi de rîs.

Charlie nu observă expresia din ochii lui Downey.

— Stăteam ciucit în uşa deschisa a seifului. Pe pereţi se reflecta o lumină portocalie. Cartuşele gloanţelor zăngăneau pe podea. Bărbatul în pijama căzuse în cameră, cu pieptul plin de sînge.

Aerul era greu, încărcat.

— Şi apoi l-ai înjunghiat pe cel cu care ai intrat în casă, ai înşfăcat banii şi ai fugit ca din puşcă. Bine, deci unde sînt banii acum ?

— La cafenea.

— Mda, corect. Jimmy spune că nu-ţi poţi aminti numele ei şi nici unde se află.

— Undeva în cartierul Abdin.

— Ai putea-o recunoaşte, dacă am căuta-o ?

— Doar dacă nu a ars de tot.

Downey rîse.

— Ce ai mai luat din seif ?

— Nimic.

— Lucruri gen „O mie şi una de nopţi” ? Bijuterii ?

— Nimic de acest gen, nu.

Downey ridică mîna dreaptă, ca un poliţist într-o intersecţie aglomerată.

— Te întreb asta pentru că acum o săptămînă un tip pe nume Aziz Mehanna a murit într-un accident pe autostrada de la Alexandria. Credem că ai fost răpit pentru că echipa lui avea nevoie de cineva care să-l înlocuiască. Aziz era un spărgător de seifuri. De asemenea, avea şi ceva legături politice. Ai auzit vreodată de un dobitoc numit Mu'ammar al-Gaddafi ?

— Dictatorul libian

— Reagan îi spunea „Cîinele turbai al Orientului Mijlociu". Hm, Ronnie a venit, a plecat, dar Mu'ammar ne ţine încă în şah. Aziz era un prim suspect în cîteva atentate cu bombe pe care credem că le-a iniţiat Libia. Ce aş vrea eu să ştiu e dacă amicii tăi lucrau pentru Gaddafi, sau erau doar găinari de
rînd ?

— În afară de bani, nu era nimic în seif.

— Bine, am înţeles. Ai înşfăcat banii şi ai fugit mîncînd pămăntul. Apoi ce s-a întîmplat ?

Ca şi cînd ar fi vrut să compenseze că omisese să-i spună despre plicul galben şi foiţa subţire de ceapă, Charlie povesti pînă în cel mai mic amănunt restul. Downey zîmbi înţelegător, cînd auzi despre căzătura în bazinul cu peşti, dar acum Charlie era avizat de fiecare din trucurile lui, nemaifiind afectat de simpatia sau îngrijorarea lui. Downey parcă simţi acest lucru, deoarece acum întrebările lui erau scurte şi la obiect.

Charlie povesti mai departe. Cînd ajunse la episodul cu BMW-ul plin de beţivi şi la propunerea lui Sally de a se culca cu ea, Downey rîse copios, neîncercînd să-şi ascundă neîncrederea.

Se auzi un ciocănit discret în uşă. Un soldat păşi în cameră ducînd o tavă din plastic de culoare roşie, încărcată cu un termos imens şi o farfurie de carton plină ochi cu turte din tărîţe.

— Bucură-te, spuse Downey. Făcu o pauză.

— O, da, dintele. Te deranjează ? Aranjăm şi asta

cumva, nu-ţi face probleme. Stai liniştit. Apucă o bucată de carne de pe farfurie şi ieşi din cameră în urma soldatului. Uşa se trînti.

Charlie aşteptă un moment, apoi deşurubă dopul termosului şi îşi turnă cafea în cană. Se gîndi la modul cum Downey şi-a schimbat atitudinea – prietenoasă un moment, ostilă în altul. Era un mod de a-l ţine dezorientat. Cînd Downey îşi va relua interogatoriul, va trebui să fie foarte atent la ce îi va răspunde.

Richard Foster stătea cu picioarele pe birou, avînd larg desfăcut în faţă un ziar *Washington Post*, din ziua precedentă. Ziarul sosise în acea dimineaţă prin curier diplomatic. Citea rubrica sportivă. Skins îşi luaseră iarăşi avînt, conducîndu-i pe Patrioţi cu cincisprezece puncte după repriza a treia. Patrioţii marcaseră însă norocos în ultimele secunde ale meciului şi cîştigaseră la o diferenţă de un punct. Interfonul sună. Se aplecă peste masă şi apăsă pe buton.

— Ce este, Dorothy ?

— Domnul Downey ar dori să vă vadă, domnule Foster.

— Îl voi primi în cîteva minute. Foster frunzări paginile *Post*-ului. Redskins nu era programată să joace pînă luna viitoare, cînd avea o şansă în deplasare pe stadionul Jack Murphy, împotriva echipei Americii, Dallas Cowboys.

Foster închise ziarul şi îl împături, aşa cum făcea cînd fusese vînzător de ziare, cu mult, mult timp în urmă. Aruncă ziarul în coşul de gunoi din cupru. Birou ordonat, minte ordonată. Lovi interfonul şi spuse:

— Okay, Dorothy. Trimite-l înăuntru.

Primul lucru pe care-l remarcă Foster fu acela că gulerul hainei lui Downey era presărat cu ceva de culoare maro. Dacă însă te luai după faţa angelică a lui Downey, s-ar fi putut ca acesta să fi mestecat un canar şi nu un baton de ciocolată.

— Ce a intervenit, Jack ?

— Charlie McPhee. Cu mîinile în buzunar, Downey se îndreptă spre fereastră şi se uită afară. La capătul străzii,

steagul Union Jack, din faţa Ambasadei britanice, atîrna moale şi santinelele stăteau aşa de nemişcate, încît păreau cutii vopsite. Studie imaginea lui Foster în geamul lustruit. Imaginea dublă îi dădea o înfăţişare neconturată, care era de bună seamă o îmbunătăţire faţă de cea reală.

— Credeam că de el se ocupă Abrams.

Downey se întoarse şi se sprijini de pervaz.

— Jimmy te-a pus la curent, nu ?

— Am primit un raport sumar, spuse Foster prudent. Doar o privire de ansamblu, fără detalii.

— Charlie mi-a spus că a luat din seif doar un pumn de bani, dar cred că minte.

— De ce ?

— A devenit de-a dreptul nervos, cînd l-am pisat cu întrebări despre cum a izbucnit focul în cafenea. Nu era prea mare lucru în seif. Mi-a vîndut gogoşi, despre o tipă care l-a luat într-un BMW roşu, i-a făcut propuneri pe care el le-a refuzat ca apoi să-şi petreacă noaptea într-un cavou dintr-una din necropole. Downey făcu o pauză. Circulă zvonuri că ar exista în Gezira case clandestine libiene…

Foster se încruntă.

— Astea-s noutăţi pentru mine, Jack.

— Jimmy a luat adresa lui Charlie, s-a plimbat prin împrejurimi. Nimeni nu-şi aminteşte să fi văzut nişte zdrahoni sau un Fiat galben. Jimmy nu renunţă aşa uşor. S-a dus la Continental Savoy, hotelul unde McPhee pretinde că stă fata din BMW. Receptionerul şi-a adus aminte de ei. Ea, soţul ei şi încă o pereche erau într-un circuit turistic. S-au întors în State azi dimineaţă.

Downey îşi observă gulerul. Scutură nepăsător fărîmiturile pe covorul imaculat al lui Foster.

— Deci, ce avem ?

— E un proverb vietnamez: în orice adunătură de minciuni e un sîmbure de adevăr.

— Avem nevoie de confirmarea jafului şi împuşcăturilor din Gezira, spuse Foster.

— Reţine-l pentru cîteva zile să vedem ce se mai întîmplă. Dacă cineva găseşte un cadavru cu un ac de oţel

înfipt în gît, plutind cu faţa în jos în rîu, va chema poliţia. Dacă reiese că totul a fost inventat sub influenţa drogurilor, trimite-l acasă. Asta, presupunînd că e cetăţean american.

— Avocaţii soţiei sale ne bat la cap de optsprezece luni. Tipul valorează milioane. Proprietatea lui se pierde în vînt.

— Le-ai trimis deja vestea ?

— Nu încă. Vreau să spun, dacă nebunul nu e cine zice că este ? Avocaţii mi-au trimis o fotografie, dar nu e concludentă.

Aş fi nebun să le trimit un impostor.

— Să-l lăsăm cîteva zile să-şi recapete puterile după supliciul ăsta, zise Downey rînjind. Să-l punem la un regim de carne şi scopolamină.

— Nici un fel de droguri, Jack. Îl reţin să mă conving că e veritabil şi că poliţia din Cairo nu îl vrea. Nu ca să-i injectezi tu ceva substanţă magică şi să-i pui douăzeci de întrebări.

— Dar putem sta de vorbă, nu ?

— Fără zarvă. Fără ţipete.

— Pe cuvînt de onoare, spuse Downey lingîndu-şi buzele.

10

O mînă strînse umărul lui Charlie, scuturîndu-l uşor. Îşi deschise ochii. Jimmy Abrams se uita la el, faţa lui îngustă exprimînd îngrijorare.

— Te simţi bine ?

Charlie încuviinţă. Încă încerca să se dezmeticească, să-şi amintească unde se află. Abrams avea o frunte înaltă şi sprîncene rare, arcuite. Ochii îi erau albaştri, spălăciţi, nasul lung cu nările bombate. Nasul şi gura mică, rotundă îi dădeau un aer iscoditor, lacom. Lui Charlie nu îi plăcea

Abrams, dar avea grijă să nu se observe.

— Mi-au spus că ţi-a fost rău.

— Am mîncat prea repede. E vina mea.

— Nişte turte din tărîţe nenorocite ! Ce fel de mîncare e asta pentru un adult ? Ai mîncat ceva la cină ?

Charlie negă din cap.

— Iisuse Cristoase ! Le-am spus să-ţi trimită meniul complet. O bucată groasă de şuncă, un cartof copt şi ceva legume şi un pahar cu lapte. Abrams îl bătu pe Charlie pe umăr. Era un gest prin care-şi cerea scuze şi îşi exprima prietenia; un gest oarecum stîngaci şi masculin. Spuse:

— Hai să ieşim dracului din nenorocita asta de pivniţă.

Charlie îşi potrivi pasul cu Abrams în timp ce mergeau grăbit printr-un coridor lung şi îngust spre un lift care-i aştepta. Abrams apăsă pe buton. Uşile se închiseră fără zgomot. Accelerară şi decelerară. Uşile se deschiseră. Abrams aprinse o lumină, se duse la fereastra camerei şi trase la o parte perdelele.

— Drăguţ, nu ?

— E bine, spuse Charlie. Ce mai avea de gînd Abrams să facă ? Să-şi întindă mîna pentru un bacşiş ?

Se duse la fereastră, încercă să o deschidă, dar aceasta nici nu se mişcă. Observă că fusese bătută în cuie şi apoi vopsită. Geamul era prăfuit şi foarte gros, cu o tentă verzuie; blindat. Ciocăni geamul cu degetul şi apoi dădu cu pumnul în el. Abrams îl privea curios.

Afară se lăsase seara. În curtea ambasadei, aproape chiar în dreptul lui, trei bărbaţi scunzi se urcau într-o maşină lungă şi neagră: o limuzină. Cromul luci în lumină în timp ce maşina făcu un cerc larg spre poartă. Steagurile mici de pe bordul limuzinei fluturară cînd maşina luă viteză. Ieşi pe poartă şi uşile se închiseră automat. Trebuia să se fi auzit un zgomot puternic de fier pe fier, dar distanţa şi grosimea geamului îl estompase cu totul.

Abrams dispăruse. Charlie auzi sunetul făcut de apa care curgea, venind dinspre o uşă deschisă. Îşi examină noua locuinţă.

Camera era dreptunghiulară, cu zidurile zugrăvite în

alb. Podeaua era din lemn pal, lăcuit. Peste ea era întins un covor ţesut în culorile roşu, albastru şi verde, un birou mic, un scrin cu sertare şi un pat îngust acoperit de o cuvertură bleumarin cu stele albastru-pal.

Perdelele aveau desene cu cowboy.

Deasupra patului, pe perete, atîrna o fotografie de mărimea unui poster, a unui băiat îmbrăcat într-o uniformă de baseball. În spatele lui se întrezărea vag o plasă de sîrmă – stătea în poartă cu un baston aruncat neglijent pe umăr. Băiatul avea o figură care s-ar fi potrivit foarte bine pe o cutie de fulgi de cereale. Ochii căprui erau distanţaţi şi nasul cîrn, plin de pistrui. Capul îi era uşor înclinat pe spate ca să poată vedea de sub cozorocul şepcii. Zîmbea. Dinţii din faţă erau prea laţi pentru gura lui. Charlie realiză că odată, de mult, camera aparţinuse băiatului. Se aşeză pe pat.

Acum, cînd se gîndi mai bine, era evident camera unui copil. Totul era puţin mai mic decît ar fi trebuit să fie. Se aplecă şi deschise sertarul de sus al biroului. Înăuntru găsi cîteva foi de hîrtie îngălbenite, o cutie cu creioane şi o carte cu poze cu dinozauri. Închise sertarul şi le deschise, pe rînd, pe cel din mijloc şi pe cel de jos. Amîndouă erau goale, cu excepţia unui ziar învechit, pus ca protecţie. *The Chicago Tribune* datat 11 august 1979.

Pe pat se afla o cutie de carton pe care Charlie nu o observase înainte. Cutia era plină cu haine. O întoarse pe dos şi scoase totul afară.

Erau două cămăşi Oxford Cloth cu guler detaşabil, două perechi de şosete bleumarin, o pereche de chiloţi negri şi una roşie, două perechi de pantaloni de bumbac bej. Totul era nou-nouţ, cu preţurile şi etichetele încă ataşate de ele. Hainele fuseseră cumpărate de la magazinul Sears. Charlie se uită la numărul de cod de pe etichete, la preţul în dolari. Îşi plimbă degetul de-a lungul marginii uneia dintre etichete, testă tăria şi fineţea cordonului de plastic ce o fixa de haină.

Luă una dintre cămăşi şi o puse pe piept. Materialul era superb, extraordinar de moale la pipăit. Deschise şi închise

unul dintre nasturi. Cămaşa era marca Arrow. Fabricată în America. Mărimea 16 la gît şi 34 la mîneci. Abrams ar fi putut să-şi brodeze iniţialele pe buzunar.

Charlie puse hainele înapoi în cutie. Merse la birou, se aşeză pe scaunul mic şi frunzări cartea cu dinozauri. Cămaşa îi producea mîncărime. Pantalonii îl rodeau între picioare. Mirosea a bazin de peşti şi praf, transpiraţie, haşiş, praf de puşcă şi moarte neaşteptată.

Auzi trăgîndu-se apa la toaletă. Abrams apăru în uşă trăgîndu-şi fermoarul. Arătă cu degetul în spate:

— Baia e acolo, dacă vrei să te răcoreşti.

— Hainele sînt pentru mine ?

— Sper să fi nimerit bine măsura.

Charlie se duse la baie. Înăuntru era o chiuvetă emailată, strălucitoare, o toaletă şi o boxă pentru duş făcută din foi de plastic alb. Perdeaua era îngălbenită de vreme şi scorţoasă din cauza nefolosinţei. Charlie deschise robinetele. În ţevi se adunase aer. Robinetul îl împroşcă.

Se dezbrăcă, testă temperatura apei, o potrivi şi intră în boxa mică. Perdeaua era decorată cu căluţi de mare galbeni şi portocalii. Pe marginea căzii era un săpun Ivory şi un burete. Săpunul era încă în ambalaj.

Stătu sub duş, apa lovindu-l la baza gîtului de-a lungul umerilor. Apa era mult mai caldă decît fusese în camera lui din Oraşul Vechi. Rupse ambalajul săpunului şi începu să-şi săpunească părul, făcînd clăbuc.

Petrecu mult timp sub duş. Cînd ieşi afară, Abrams fixa un telefon de culoare gri-deschis într-o priză de perete, lîngă pat.

Abrams se uită peste umăr.

— Iisuse, dar slăbănog mai eşti ! Maximă prioritate, trebuie să punem ceva carne pe oasele astea !

Ridică receptorul, dădu din cap, îl puse la loc, se ridică în picioare şi arătă spre un termos şi o farfurie cu brînză şi biscuiţi.

— Am comandat cîte ceva la Room-Service. M-am gîndit că ţi-o fi foame.

Afară se întunecase şi lumina din curte părea mai

strălucitoare. Charlie luă o bucată de brînză. Era bine învechită, iute şi puţin amăruie. Îl făcu să se gîndească la un magazin de dclicatese din South Robertson, în Los Angeles. Un loc micuţ, aglomerat, numai geamuri strălucitoare şi mirosuri îmbietoare. Patronul era austriac. Avea un poster imens cu Arnold Schwarzenegger pe zidul din spatele aparatului de taxat. Pretindea că el şi actorul sînt rude îndepărtate.

Abrams zăbovea în uşă, jucînd încă rolul unui valet de hotel.

— Dacă ai nevoie de ceva, formează trei douăzeci şi şapte. E biroul meu. Dacă sînt plecat, lasă un mesaj şi vin imediat. Ezită ca şi cum ar fi vrut să mai zică ceva, dar simţea că nu era bine. Totuşi adăugă: Tipii ăia care te-au dus în Gezira. O să-i găsim mai devreme sau mai tîrziu, să lămurim treaba asta. Deci să nu-ţi faci griji, bine ?

Charlie încuviinţă.

Abrams ieşi pe hol şi închise uşa. Charlie auzi zăvorul intrînd în locaş.

Omar Jalloud se aplecă peste capota Fiatului galben, privind lumina sîngerie a înserării, intrarea depozitului transformîndu-se în gri închis şi apoi în negru. Se uită la ceas. Era timpul. Se îndepărtă de maşină, făcîndu-i semn şoferului, Abdel al-Hony.

Abdel căută printre chei şi deschise portbagajul Fiatului.

Bărbatul pe care Charlie îl poreclise Ochelaristul era ghemuit în poziţie de foetus, cu mîinile şi picioarele legate cu un cablu electric. Se strîmbă în lumina crudă a lămpii.

Jalloud îi spuse Ochelaristului în arabă că se primise un mesaj de la Tripoli. Fusese găsit vinovat de incompetenţă şi urma să fie executat. Jalloud îi făcu semn lui Abdel să-i scoată căluşul. Îl întrebă pe acesta dacă are ceva de spus.

Ochelaristul încercă să-l scuipe, dar frica îi uscase saliva.

Jalloud trînti uşa portbagajului.

Abdel desfăcu cartuşul Butagaz de 2 litri din lampă.

Fîsîitul gazului îi umplu urechile. Scăpără o brichetă

uzată şi o atinse de cartuş. Din el ţîşni un jet de flăcări albăstrui. Se lăsă pe vine, împinse cartuşul de-a lungul podelei depozitului, pînă ajunse sub rezervorul de benzină al Fiatului. În momentul cînd atinse metalul, flacăra albastră se răspîndi.

Jalloud se aşeză pe bancheta de pluş din spatele Mercedesului închiriat şi Abdel la volan. Ieşiră afară din depozit şi parcară maşina după ce parcurseră cam o sută de metri.

La şaptesprezece minute după ce Abdel îşi scăpărase bricheta, Fiatul erupse într-o minge de foc care lumină întreaga stradă. O secundă mai tîrziu îi lovi sunetul exploziei, unda de şoc făcînd Mercedesul să se clatine.

Jalloud se suci pe banchetă şi se uită în spate. Toate geamurile depozitului se spărseseră. Strada era presărată cu cioburi şi clădirea începuse să ardă.

Jalloud se aplecă înainte, îl bătu pe umăr pe Abdel. Mercedesul se depărtă uşor de trotuar. Era timpul să-i controleze pe cei ce supravegheau apartamentul lui Charlie. Jalloud zîmbi, amintindu-şi o zicală englezească pe care o auzise în timpul unei călătorii la Londra.

Oamenii răi nu se odihnesc niciodată.

11

Downey îşi luă devreme micul dejun: ouă prăjite, chiftele şi cîrnaţi; apoi ieşi la o plimbare de-a lungul esplanadei spre
Muzeul Egiptean. Distanţa de la ambasadă la muzeu era cam de o jumătate de milă şi aproape în totalitate drumul era drept, chiar cobora uşor. Era o plimbare uşoară, al naibii de pitorească. Downey nu se grăbea deloc. Avea cîteva lucruri la care trebuia să reflecteze. Crimele din

Gezira avuseseră loc într-o casă clandestină libiană. Felul cum se desfăşurase escapada, combinat cu descrierea făcută de Charlie celor doi bărbaţi, îl făceau pe Downey să fie aproape sigur că erau libieni. De ce să-şi distrugă tîmpiţii de libieni propriile case ? Nu putea găsi decît un motiv. O problemă mai presantă era faxul codificat pe care-l primise noaptea trecută de la Miami. Liam O'Brady nu fusese în avionul de la Bogota. Veşti foarte rele, într-adevăr.

Downey îşi pierdu vremea de-a lungul malului Nilului, admirînd felucile, licăririle de soare pe suprafaţa Nilului, grupurile flecare de turişti arşi de soare, în haine de vacanţă noi, viu colorate.

Îi trebuiră aproape patruzeci şi cinci de minute să ajungă pe terenurile foarte îngrijite ale muzeului şi era deja sigur că nu-l urmărise nimeni. Totuşi, îşi luă precauţia de rutină să aştepte pînă cînd cele două taxiuri din faţa rîndului fură luate, înainte să-şi aleagă şi el unul.

Şoferul mirosea a ceapă şi usturoi. Aparatul de taxat era de defect, sau, mai degrabă, taximetristul îl deconectase. Downey negocie preţul pînă la aeroport şi înapoi. Era prudent, ca să nu pară prea generos sau prea scîrţar. Nu vroia ca şoferul să-şi amintească de el. Altă precauţie de rutină. Era un om foarte prudent. Îi plăcea să se amăgească spunîndu-şi că acesta era motivul pentru care supravieţuise atît de mult, dar de fapt nu credea asta. Truda pentru C.I.A. avea momentele ei dificile, dar pompierii şi şoferii de camioane duc o viaţă mult mai periculoasă.

Taximetristul bruscă schimbătorul de viteze, înjură tare şi se înscrise în trafic. Sună un claxon. Şoferul scuipă dispreţuitor pe geam, se întoarse, rînjindu-i lui Downey, afişînd o gură plină de perle albe parcă ieşite din fabricile de porţelan din nordul Angliei.

Downey dădu politicos din cap, recunoscînd măiestria şi verva omului. Erau duşi de trafic. Un semi-trailer imens, ducînd o încărcătură de pui, catadicsi să-şi folosească sirena dar nu le făcu loc. Pe faţa lui Downey se instaură

groaza, moartea iminentă. Taximetristul se întoarse fără grabă să vadă de ce se făcea atîta zarvă. Holbă ochii. Trase tare de volan şi maşina se abătu brusc lateral. Trailerul trecu uruind pe lîngă ei, smulgînd oglinda retrovizoare a taxiului. Doar la un fir de păr de dezastru, dar şoferul ridică indiferent din umeri – fusese primul care clipise.

La cotitura spre aeroport, traficul era încetinit de un şantier, un om cu un steag şi o coloană de camioane mari cu remorci care îşi aşteptau rîndul. Aerul era dens din cauza prafului de ciment şi zgomotului puternic făcut de maşinile grele de construcţie. Downey îşi închise geamul. Şoferul se gîndi să negocieze un preţ mai mare, bazîndu-se pe întîrzierea neprevăzută, se uită pe furiş la Downey şi renunţă.

Vînturile potrivnice, anticipate de-a lungul coastei, nu se manifestaseră; avionul de la Paris sosise cu douăzeci de minute înaintea orei prevăzute. Downey nu se obosi să meargă în zona benzii rulante pentru bagaje. Echipa lui trebuia să fie deja la bar.

Îi găsi pe Sweets şi pe Mungo la o masă de lîngă fereastră, bînd din sticle aburinde bere Fürstenburg de trei dolari bucata. Sweets îşi pipăia părul împletit şi pălăvrăgea cu două nemţoaice de la o masă alăturată. Mungo îşi scărpina cicatricea şi se uita morocănos pe geam la un Air Italia 747 care stătea acolo şi nu făcea nimic. Sweets le trimise domnişoarelor un sărut în timp ce Downey se apropia de masa lor. Mungo continuă să privească pe fereastră.

Downey îşi trase un scaun, făcîndu-se comod:

— Unde dracu-i Liam ?

Sweets înghiţi lacom nişte bere, uitîndu-se prudent peste botul sticlei, la Downey. În final spuse:

— Vrei o bere ?

— O nenorocită de bere e ultimul nenorocit lucru de care am nevoie. Iisuse, arăţi ca starul ăla, Bo nu-ştiu-cum. Cum dracu ai trecut de detectoarele de metale cu tot rahatul ăla din părul tău ?

Downey se întoarse spre Mungo, care studia încă avionul 747.

— Liam e aici ?

— Doar cu spiritul, spuse Mungo. Şi nu putem fi siguri nici de asta.

Downey oftă adînc. Avusese o presimţire. Observă că cele două nemţoaice trăgeau cu urechea şi încă în mod evident. Poate că doar îi aţîţau pe Sweets şi pe Mungo, sau poate că încercau să-şi îmbunătăţească engleza, obţinînd o lecţie pe gratis. Sau poate că nu era aşa de simplu. Downey ştia că are tendinţe paranoice. Dar în ocupaţia lui nu era nimic de care să-i fie ruşine.

— Aveţi bagaje ?

Sweets arătă spre o geantă neagră de piele pe care o pusese pe covor între picioare.

— Ne aşteaptă un taxi afară, spuse Downey. Puteţi să-mi povestiţi totul în drum spre oraş.

Sweets arătă cu mîna spre sticlele goale.

— E petrecerea ta, tu plăteşti.

Downey era prea deprimat ca să mai protesteze. Aruncă nişte bani pe masă şi începu să-şi croiască drum spre ieşire. Nu suferea aeroporturile. Unde altundeva în lume puteai bea bere la suprapreţ ?; chelneri nesimţiţi să te servească cu o mîncare abia îngurgitabilă şi să respiri benzină de avion volatilizată încercînd să-ţi termini masa ?

Afară, Sweets se aşeză lîngă şofer, aşa încît Mungo nu avu de ales şi luă loc în spate, lîngă Downey. Şoferul îi aruncă o privire scurtă lui Sweets, luînd act de cămaşa frez, jacheta galben-intens şi pantalonii vernil.

— La ce dracu te uiţi ? – spuse Sweets.

Taximetristul se lansă imediat într-o tiradă acră, plîngîndu-se cît de mult fusese făcut să aştepte, plictiseala pe care o îndurase şi banii pe care-i pierduse.

— Taci din gură şi condu, spuse Downey. Se întoarse spre Mungo Martin.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde dracu-i O’Brady ?

— Ţi-am trimis o telegramă.

— Nu am primit-o.

Mungo se răsuci pe banchetă. Era un bărbat masiv şi nu se simţea prea în largul lui.

— Ne-am dat seama de asta cînd ne-ai trimis trei bilete în loc de două.

Downey extrase din buzunar o ciocolată Baby Ruth, îi rupse ambalajul şi începu s-o mănînce, încercînd să-şi ascundă frustrarea. Lui Foster îi plăcea să-l ironizeze văzîndu-l mîncînd tot timpul dulciuri. Foarte bine. Downey se decisese de mult că prefera să fie un pic durduliu, decît să facă ulcer.

— S-a întîmplat acum o lună, spuse Mungo. Am auzit de o plantaţie nouă de coca, una destul de mare, de vreo trei acri. Era pe panta unui deal terasat. De-a dreptul drăguţ. Mungo dădu din cap. Ştii, Columbia ar putea fi o ţară frumoasă. Soarele sus pe cer; plantele aruncă un păienjeniş de umbre pe pămînt. Solul are o culoare roşiatică, Jack. Frunzele de coca dansează în briză şi strălucesc ca argintul. Din cînd în cînd un stol de papagali străbate văzduhul, ţipînd ca nebunii.

Mungo zîmbi trist, fără să-şi arate dinţii.

— L-am întrebat o dată pe Liam: De ce dracu crezi că ţipă aşa unii la alţii ? Ştii ce a răspuns ?

Downey muşcă vîrtos din baton.

— Să ai o zi bună, spuse Mungo.

Downey mestecă încet ciocolata, făcînd-o să dureze mai mult, nespunînd nimic. Obrajii i se umflară.

După cîteva minute, Mungo spuse:

— Sus, la capătul plantaţiei era o clădire mică din lemn, de mărimea unei magazii de unelte. M-am dus acolo şi am cercetat-o. Nu era nimic în ea, decît nişte baloturi de saci goi. Pentru frunzele de coca. Înţelegi ? Mungo se uita în jos la mîinile sale. Era o zi frumoasă. Cer senin, adia puţin vîntul de-a lungul dealurilor. Nu ştiam ce să facem cu lanul. Să-i dăm foc, dar asta nu era uşor pentru că plantele erau tinere şi distanţate, ca să aibă loc să crească.

Downey privea mîinile lui Mungo răsucindu-se şi trăgînd una de alta. Felul în care Mungo îşi începuse povestea tristă îi spunea tot ce avea nevoie să ştie despre cum avea să se

sfîrşească.

— Făcuserăm un drum lung pînă acolo, continuă Mungo. Eram obosiţi, epuizaţi. Am discutat pentru un timp ce să facem şi apoi ne-am decis să rezolvăm treaba cît mai uşor. Să plantăm cîteva mine anti-personal şi să ne cărăm dracului de acolo.

Minele aveau diametrul şi grosimea de trei degete. Procedura standard era ca majoritatea lor să fie îngropate în jurul plantaţiei, iar restul, la întîmplare, în mijloc, printre plante. Cu excepţia detonatoarelor, dispozitivele erau în totalitate din plastic şi material exploziv – aproape imposibil de găsit cu un detector de metale. Produceau foarte puţine schije, dar, dacă păşeai peste una, era cazul să-ţi iei adio de la picioare. Acolo, în junglă, o rană urîtă înseamnă o moarte înceată în agonie, dacă eşti singur, sau un glonţ în cap dacă eşti printre prieteni.

Prima explozie dă naştere întotdeauna la un conflict de muncă şi la creşterea salariilor. A doua, sau cel mult a treia are ca rezultat întotdeauna abandonarea recoltei. Downey şi-l închipui pe Liam O'Brady căzînd victimă unui moment de neatenţie. Mina explodînd cu o bubuitură percutantă, ca un artificiu mare. Corpul lui Liam catapultat prin fum. Împroşcături de sînge şi un ciot roşu unde ar fi trebuit să-i fie piciorul. Papagalii ţipînd în copaci. *Să ai o zi bună ! Să ai o zi bună !*

— Ne-a luat cam o oră să îngropăm minele, spuse Mungo. Liam a lucrat în partea de sus a plantaţiei. Cînd am terminat, eu şi Hubie am început să urcăm dealul spre el, ţinîndu-ne pe o parte. Eram, probabil, cam la o sută de metri cînd Liam a intrat în magazie.

Stăteau la o intersecţie, primii în rînd, aşteptîndu-l pe poliţistul care dirija traficul să-i lase să treacă. Mungo privi un autobuz hurducăind prin faţa lor. Oamenii se ţineau de uşi şi de geamurile deschise. Erau chiar şi pe acoperiş. Cîţiva dintre ei se părea că nu sînt în contact cu vehiculul, ci doar se agăţaseră de ceilalţi pasageri. Iisuse, crezuse că New York-ul era aglomerat !

— Ce s-a întîpmlat apoi ? – spuse Downey.

— A stat înăuntrul colibei poate doar zece secunde, a ieşit afară cu spatele şi s-a îndoit. Ţinîndu-şi stomacul. Clătinîndu-se. Am alergat în sus pe deal. Avea o *machetă* înfiptă în el, mînerul atingîndu-i burta, jumătate de metru din lungimea lamei ieşindu-i prin spate. S-a întors, s-a uitat la noi şi a căzut pe o parte. Îmi amintesc cum s-a ridicat praful cînd a lovit pămîntul. Roşu, ştii ? Cînd am ajuns acolo, ei bine...

Mungo îi aruncă lui Downey o privire piezişă, apologetică, cerîndu-i iertare ca un cîine care a sfîşiat ziarul de dimineaţă. Era ca şi cum se ruga de el, cerîndu-i scuze. Downey scutură din cap alungînd această impresie. Mungo Martin nu era genul de om care să aibă nevoie de o bătaie prietenească pe spate.

— Ascuns lîngă un balot, era un puşti. Stătea pe podea ghemuit ca o minge. Încercînd să pară mai mic decît era. L-am tras de păr afară. Burta umflată şi ochii mari, căprui. Nişte zdrenţe de pantaloni, fără cămaşă, fără pantofi. Dinţi albi, frumoşi, pentru că nu avea decît opt ani, încă prea tînăr ca să mestece frunze de coca. Puştiul s-a uitat pe furiş la Liam, cu *macheta* înfiptă în el şi sîngele transformînd praful în noroi şi a început să plîngă. Ticălosul ăla mic a intrat probabil în panică cînd Liam a dat de el. Cred că nu a ştiut ce face cînd l-a înjunghiat. Şi, în fond, ce dacă ? Mungo făcu o pauză, gîndindu-se. Ce a făcut el e pentru totdeauna.

Poliţistul care dirija traficul fluieră şi le făcu semn să treacă.

— L-am obligat să ne ajute să-i săpăm lui Liam groapa, continuă Mungo. O gaură mare, Jack. Frumoasă şi adîncă. L-am întins acolo, l-am acoperit şi am bătătorit pămîntul.

Mungo îşi freca intens cicatricea.

— Eu şi Hubie am dat cu banul. Am pierdut. Am tras trei gloanţe chiar în inima puştiului. Nenorocitul mic a murit aşa de repede, că nici umbra lui nu ştia ce să mai facă.

Downey înşfăcă restul batonului de ciocolată. Pe degete avea ciocolată topită. Le linse, făcînd mare caz din asta, minimalizînd parcă oroarea în felul lui propriu, dulce. Undeva în faţă se produsese un accident şi traficul

încetinise foarte mult, taxiul înaintînd cu smucituri spasmodice, ca un robot stricat. Temperatura era de aproape patruzeci de grade. Nu bătea vîntul. Aerul era aşa de fieibinte şi de uscat, încît fiecare respiraţie îl rîcîia pe gît.

Mungo îşi puse nişte ochelari de soare cu lentile oglindă şi rămase tăcut cu mîinile în sîn. Sweets părea că doarme.

Frunzele de coca unduiau sclipind argintiu în vînt. Un stol de papagali, ca nişte fragmente de curcubeu, plutea pe cerul albastru ca şi celălalt. Liam O'Brady intră nepăsător într-o colibă şi ieşi împleticindu-se, ţinîndu-şi maţele tăiate de către un băieţel de opt ani cu ajutorul unei lame ruginite de oţel de un iard.

Downey scutură din cap. Nu-şi putea închipui scena. Nu în totalitate. Liam nu era un tinerel cu obrajii îmbujoraţi, de-abia ieşit de la Langley *, Liam nu era un prost. Liam ştia toate trucurile. Downey oftă. Nimeni nu e perfect. Totul se reducea la cît de mult vroia cineva să te răpună, la cît de norocos se întîmplă să fii la un moment dat, cînd dansezi pe marginea prăpastiei. Tăiat de un ţînc nenorocit. Asta e !

Sweets se răsuci şi scutură umărul lui Downey, trezindu-l din visurile despre moarte. Taxiul parcase în faţa muzeului.

— Ce loc drăguţ ! – spuse Sweets. Îţi aparţine sau doar l-ai închiriat ?

— Hotelul e la cîteva străzi depărtare de aici. Mergem pe jos.

— Pe căldura asta ?

— Mai devreme sau mai tîrziu, Hubie, trebuie să te obişnuieşti.

Apăru o întrerupere în traficul intens de pe Shari Qasr el Nil. Cei trei se grăbiră să traverseze spre hotel.

— Hilton, spuse Sweets. Mda, cred că e mai bine decît cu cortul în pădure.

— V-am luat un apartament drăguţ la etajul trei, spre rîu.

— Ce rîu ?

— Nilul, Hubie.

* Sediul central al C.I.A

— A, da ! Corect. Deci, care-i programul ? Avem ceva timp să ne relaxăm, să vedem piramidele, tot rahatul ?

Downey nu răspunse. Mintea îi era în altă parte. Puştiul cu *macheta* îl pusese în faţa unei mari probleme, probabil un dezastru.

Merseră în tăcere pînă la hotel şi intrară în hol. Downey simţi şocul aerului condiţionat, pielea reacţionîndu-i la schimbarea bruscă de temperatură. În timp ce se îndreptau spre lift, făcu semn unui băiat de serviciu.

În hol era o mulţime de turişti echipaţi cu ghiduri de călătorie, ochelari de soare şi aparate de fotografiat Instamatic. Feţe şi gîturi roşii; arătau ca şi cum ar fi aşteptat ceva, dar Downey n-ar fi pariat nici pe un Kleenex * **folosit că măcar unul dintre ei ştia ce. Apăsă butonul SUS.**

Un bărbat în costum safari se uită la Downey şi la cei doi negri care-l însoţeau. Downey îi aruncă o privire. Omul înghiţi în sec şi se întoarse în altă parte.

Jack se concentră asupra acului indicator al liftului. Liftul era la etajul trei şi cobora. Mulţimea de turişti se îndreptă spre el, anticipîndu-i sosirea.

Uşile liftului se deschiseră. Toată lumea se îngrămădi. Downey lovi butonul etajului trei cu podul palmei. Mirosea a ulei de plajă, parfum scump şi transpiraţie. Îl surprinse iarăşi pe omul în costum safari uitîndu-se la el, mîrîi spre tip, arătîndu-şi dinţii. Bărbatul îşi puse mîna pe umărul unei femei atît de urîte, încît sigur îi era nevastă.

Uşile se deschiseră. Sweets şi Mungo îl urmară pe Downey afară din lift. Merseră pe holul acoperit cu mochetă groasă pînă la apartament. Downey descuie uşa, împingînd-o să se deschidă într-o cameră luminată verde pal. Se duse la balcon şi privi spre fluviu, aproape direct în jos. Spre dreapta era o insulă: Gezira. Nu ai fi putut să arunci o piatră pînă acolo, dar era totuşi aproape.

— Jack, ce facem aici ? – spuse Mungo.

Downey ridică din umeri. Fără Liam, nu avea nimic.

— Bucuraţi-vă de piscină, distraţi-vă. La ultimul etaj e

* Şerveţele igienice.

un Cazino. Ce pierdeţi acolo e pe punga voastră.

— Vreau să văd piramidele, spuse Sweets.

— Vă sun mîine. Înainte de prînz.

Downey ieşi afară. Yala automată se închise cu un clichet slab.

— O minciună bunicică, spuse Sweets. Zici că puştiul avea o *macheta*, hm ?

— Ce trebuia să-i fi spus, adevărul ?

Mungo se uita pe fereastră la Nil, dar îl vedea, de fapt, pe Liam O'Brady trăgînd pe neaşteptate într-un băiat care mîna un catîr pe o potecă, în jos, la vale. Un puşti pe care nu-l văzuseră niciodată, care trecea din întîmplare pe acolo. Fără figură, de la distanţa de trei sute de iarzi care-i despărţea. Cînd ajunseră lîngă el, nu mai avea faţă şi zăcea nemişcat pe pămîntul stîncos.

Prea mult pentru Mungo. Îi luă lui Liam puşca şi apoi îl ucise cu un singur glonţ în gît. Sweets fusese puţin surprins, dar nu mult. Catîrul era încărcat cu bidoane de cîte cinci galoane de petrol lampant folosit la înmuierea frunzelor de coca. Îl duse pe animal puţin mai în jos, pe potecă, şi îl împuşcă între ochi.

Sweets stătuse de pază, în timp ce Mungo săpase groapa pentru Liam şi îl trîntise înăuntru.

Pe băiat l-au lăsat unde căzuse. Nu pentru că nu le-ar fi păsat îndeajuns ca să-l îngroape. Se gîndiseră însă că era copilul cuiva. Cine-l iubea avea dreptul să-l găsească, să ştie ce s-a întîmplat cu el, să-i jelească moartea şi să-l înmormînteze după datină.

Jungla era tăcută, papagalii amuţiseră. La urma urmei, nu fusese o zi prea frumoasă.

12

— Cum merge ? – întrebă Downey.

Charlie clipi, încercînd să perceapă mica lui parte de lume.

Stătea întins pe spate în patul îngust, cu mîinile sub cap. Visase, incert şi fragmentat, despre viaţa lui din Los Angeles, existenţa pe care crezuse c-a lăsat-o în urmă. Părul îi era ciufulit. Trebuia să se radă.

Downey aşteptă.

— E cald, spuse, în sfîrşit, Charlie.

Downey încuviinţă din cap. Camera era neaerisită, temperatura de aproape treizeci de grade. Exemplare din *International Herald Tribune* şi cîteva ziare din Cairo erau răsfirate pe pat. *El Aknar*, *El Ahram*... şi chiar un *Egyptian Gazette*, un ziar micuţ, în limba engleză, editat numai în cinci sau zece mii de exemplare.

O adiere sporadică frunzări paginile *Tribune*-ului, dar nu avu nici un efect notabil asupra temperaturii camerei. Downey ceruse ajutorul soldatului staţionat pe coridor, ca să deschidă geamul, dar degeaba.

Downey arătă spre ziare.

— Ai găsit ceva despre spargere ?

— Nu, nimic.

— Mai era ceva în seif în afară de bani, nu-i aşa ?

Charlie, prins pe picior greşit, aprobă.

— Ce ? Faţa rotundă, fără expresie a lui Downey era foarte liniştită. Ochii îi erau întunecaţi şi solemni, dar fără o expresie acuzatoare.

— O listă cu nume.

— Vorbeşte-mi despre asta. Downey vroia să ştie dacă numele lui era inclus pe listă. Îşi spuse că e prea timid să întrebe.

Charlie ezită.

— Nu sînt prea multe de spus. Un plic se prinsese între două teancuri de bancnote. L-am luat din greşeala, nici n-am ştiut că e acolo.

— Îţi aminteşti vreunul dintre numele de pe listă ?

— Nu.

— Era scrisă de mînă sau bătută la maşină ?

— Scrisă.

— În ce limbă ?

— Nu ştiu, n-am recunoscut-o. Putea fi un fel de cod.

Downey îi aruncă o privire sceptică.

— Eşti sigur că nu era în engleză ?

Charlie se trezi spunîndu-i lui Downey tot ce-şi putea aminti despre plicul gălbui şi unica foiţă pe care o conţinuse. Din ce-şi amintea Charlie, prea puţin îi folosea lui Downey; dar acesta era un ascultător răbdător şi priceput. Întrerupea rareori, dar murmura frecvent sunete încurajatoare. Cînd Charlie termină, spuse numai atît:

— Ai o memorie bună, Charlie. O minte ascuţită, în ciuda ruginii care s-a depus. Cu ce dracu îţi pierdeai timpul la
Cairo ?

— Numeşte-o o criză a vîrstei mijlocii. Strîngeam bani ca să mă întorc acasă. Încă cîteva luni şi aş fi fost pe drum.

— Se presupune că eşti un om de afaceri bogat. De ce nu ai pus mîna pe un telefon să-i spui contabilului tău că vrei un portofel plin cu bani ?

Charlie dădu din umeri.

— Singur am făcut-o lată. M-am gîndit să-mi găsesc prin forţe proprii drumul de întoarcere. Îşi aprinse o ţigară şi oferi pachetul.

— Nu, mulţumesc. Nu fumez.

Charlie îşi aminti reacţia lui Jimmy Abrams cînd îi oferise o ţigară. Abrams o luase, dar o ţinuse în modul stîngaci, nesigur, al unuia care nu fumează. Fusese o minciună grosolană şi asta nu-l apropiase pe Charlie de el. Abrams era un om căruia i se făceau confidenţe, un şmecher. Downey era la polul opus. Considera o chestiune de onoare să nu fie prea simpatic.

— A, da ! – spuse Downey. Ce-ţi face măseaua ?

— Bine, mulţumesc.

— Jensen a spus că nu-i nimic grav. O plombă care trebuia înlocuită. I-am spus să-ţi facă o treabă de calitate, că tu ţii foarte mult la aşa ceva.

— Îţi mulţumesc, spuse Charlie.

— Hei, nici o problemă.

Downey îl lăsă să-şi fumeze ţigara, dîndu-i o şansă să se liniştească, să se relaxeze. După cîteva minute, începu să-i pună întrebări referitoare la apartamentul din Oraşul Vechi. Încă o dată, schimbarea bruscă de ritm îl surprinse pe Charlie. Descrise locul în termeni generali. Downey îl lăsă să bată cîmpii despre presiunea scăzută a apei şi patul care scîrţîia; fereastra cu vitralii şi privire la stradă. Uşurel, îl conduse spre lucruri mai concrete. Cîte trepte pînă la palier ? Cît de lat era palierul ? Avea lumină ? Cît de masivă era uşa ? Ce fel de închizătoare avea ? Întrebările continuau la nesfîrşit, dar atît de lent, încît Charlie nu simţi nici cea mai mică grăbire, presiune.

Pînă cînd Downey termină întrebările, trecuseră în detaliu peste fiecare centimetru pătrat al apartamentului şi se încredinţă că ajunsese să cunoască plasamentul fiecărui firicel de praf. Stînd în picioare, se uită la Charlie şi spuse:

— Dacă aş fi în locul tău, nu i-aş pomeni lui Jimmy despre mica noastră discuţie.

— De ce nu ?

— Nu cred că lista cu nume căreia i-ai dat foc la cafenea are vreo importanţă reală pentru noi. Deci, am de gînd să uit de ea. Dar Jimmy nu e ca mine, şi nici Foster. Vezi tu, Dick şi Jimmy sînt acel gen de tipi care cred că *toate* informaţiile sînt valoroase. O să insiste, înţelegi ce vreau să spun ?

— Nu, spuse Charlie. Nu cred că te înţeleg.

— Charlie, acolo jos în pivniţă e o întreagă farmacie nenorocită. Droguri de care nu ai auzit niciodată şi, crede-mă, e mai bine să nu ştii de ele. Genul de marfă pe care n-o poţi lua de la farmacia din colţ, înţelegi ? Downey zîmbi trist. Sînt unii pe aici, care-i spun lui Jimmy „Domnul Ţînţar”. Ştii de ce ? Pentru că-i place să folosească acul. Se dă în vînt după aşa ceva. L-am văzut. Te-ar găuri complet şi ar savura fiecare minut. Te-ar seca, puştiule. După ce termină cu tine, rămîi numai piele şi os.

Downey se îndreptă spre uşă.

— Cînd ies de aici ? – întrebă Charlie.

— Dacă ar fi după mine, ai fi deja plecat, spuse Downey închizînd uşa în urma lui.

Charlie îşi aprinse o nouă ţigară. Se decise să-i asculte sfatul lui Downey şi să-şi ţină gura despre lista furată din seif. Nu o să menţioneze nici interesul manifestat de Downey asupra apartamentului. Avea încredere în Downey. Se considera un bun cunoscător al caracterului oamenilor şi ştia, instinctiv, că Downey a spus adevărul despre Abrams.

Dar Downey, nu Abrams, era expert în arta minciunii. Downey era acela care avea o mască pentru fiecare om pe care-l întîlnea – ar fi putut ruşina un cameleon.

Downey era poreclit „Ţînţarul”. Lui îi plăcea să folosească acul, să facă o masă de prînz dintr-un om, să-l secătuiască fără nici o remuşcare; să-i dea jos cochilia.

13

Downey, după ce-l sperie serios pe Charlie McPhee, luă liftul spre restaurantul ambasadei. Toată discuţia îi produsese o sete cumplită. Luă două pahare mari cu limonadă roz, găsi o masă şi se aşeză. Trebuia să se gîndească serios. Problema era că nu prea avea la ce.

Sorbi o gură de limonadă şi o înghiţi lacom. Sucul era atît de rece, încît îi amorţi gîtul. Trînti paharul pe masă. Timpul începea să-l preseze şi el stătea acolo ca un prost, lăsînd minutele să se scurgă în timp ce aştepta să i se încălzească limonada. Ce tîmpenie !

Supărat, se ridică de la masă şi ieşi din sală.

La Hilton îi găsi pe Sweets şi Mungo la piscină, distrîndu-se. Mungo se antrena, înotînd lent şi tehnic. Sweets se relaxa în partea adîncă a piscinei, braţele lui musculoase sprijinîndu-se de margine, în timp ce vorbea încet cu o blondă în bikini galbeni.

Sweets îl observase pe Downey cu o fracţiune de secundă înainte ca acesta să-l vadă. Cerceta constant împrejurimile, chiar în timp ce o înghiontea pe blondă. Era o acţiune reflexă, ca respiraţia. Dădu scurt din cap spre Downey. Jack continua să meargă. Trecu pe lîngă Sweets şi pe lîngă bikinul umplut pînă la refuz şi se aşeză la o masă liberă, la umbră, în partea puţin adîncă a piscinei.

La masă se aflau patru scaune. Downey stătea cu spatele la soare şi cu faţa spre apă. Blonda şedea pe vine, aplecată spre Sweets, sînii ei întinzînd la maximum materialul costumului. Spuse ceva şi Hubie rîse, dîndu-şi capul pe spate. Întinse mîna şi o mîngîie pe fată pe coapse, în interior, degetele lui mişcîndu-se ca nişte umbre lungi, negre pe pielea ei aurie. Îi şopti ceva şi ea încuviinţă. Sweets îi trimise un sărut şi apoi se scufundă în apă. Downey îi văzu forma distorsionată rotindu-se ca o minge şi apoi întinzîndu-se şi ieşind afară, propulsîndu-se ca o torpilă umană spre Mungo, care îşi continua liniştit antrenamentul.

Un chelner se abătu spre Downey prin valurile de căldură ce se ridicau din cimentul de pe marginea piscinei. Chelnerul era slab şi negru, neavînd mai mult de şaisprezece ani. Purta o cămaşă albă, imaculată, pantaloni largi şi un ceas ieftin, aurit, mult prea larg pentru încheietura subţire a mîinii sale.

Downey comandă trei sticle de Löwenbräu, Berea autohtonă, Stella, era foarte bună, dar se gîndea că din moment ce Compania plătea, putea foarte bine să ceară ce era mai scump. Compania avea la dispoziţie sume nelimitate de bani şi lui Downey îi plăcea să le cheltuiască. Presupunea că asta era o slăbiciune a sa.

Sweets şi Mungo erau acum în capătul apropiat al piscinei, mergînd amîndoi fără efort prin apa pînă la genunchi, făcînd spumă. Mungo era cu cîteva degete mai înalt şi cu douăzeci de kilograme mai greu decît Sweets, care avea vreun metru optzeci şi cinci şi aproximativ optzeci de kilograme. Nici un gram de grăsime pe nici unul dintre ei... Mungo avea structura osoasă a unui mastodont. Dar, într-o luptă, Downey îi acorda lui Sweets mai multe

şanse, deoarece era mai nemilos. Downey îi aruncă blondei o ocheadă peste dreptunghiul strălucitor al apei. Se întreba dacă ei îi plăcea de fapt acel lucru atît de mult pe cît credea ea. Dacă nu, o aştepta o mare surpriză.

Mungo lipăi pe ciment şi se aşează în stînga lui. Sweets alese scaunul din dreapta lui Downey, aranjîndu-şi-l astfel încît să poată privi mai bine piscina. Aluminiul scrîşni pe ciment. Îi făcu blondei cu mîna şi ea îi răspunse.

— Ne ţii mult ? – spuse Sweets.

— Nu contează cît de mult, Hubie. Cînd terminăm, ea tot o să fie mult prea tînără pentru tine.

— Gelos, hm ?

— Te cred ! Downey îşi înclină scaunul făcîndu-i loc chelnerului. Ceasul fantezist al puştiului era o copie ieftină a unui Rolex. Era cu zece minute înainte.

Mungo se depărtă de masă, se lăsă pe spate şi îşi trecu repede degetele prin păr. O droaie de picături de apă cu clor se împrăştiară în aer, evaporîndu-se aproape instantaneu.

Downey îşi turnă în pahar nişte bere şi îşi plimbă degetele pe sticla aburită.

— Deci, ce mai e ? – spuse Sweets.

— Ne plictisim, nu ?

— Nu pentru multă vreme. Sweets se concentra asupra fetei în bikini, sorbind-o din ochi. Vorbea cu un tip de vîrstă mijlocie, bine bronzat, cu părul alb. Probabil prostul îi era tată, dar nu puteai fi niciodată sigur.

— Mai bine ţi-ai vedea de treabă, Hubie.

— Hei, vreau doar s-o f…

Downey clătină din cap, lăsînd-o baltă.

— Aţi văzut piramidele ?

— Am fost la Cazino, spuse Mungo. Omule, am crezut că *eu* sînt plin de bani. Ar trebui să-i vezi jucînd pe unii din tipii ăia din Kuweit şi Arabia Saudită ! Cîştigă sau pierd, nu le pasă.

— Bani din petrol, spuse Sweets; acum, că am văzut unde ajung, n-o să mă mai simt aşa de prost cînd o să bag benzină de douăzeci de dolari în Chevvy.

— Foarte curînd, spuse Downey, o să-ţi poţi arunca Chev-ul şi să-ţi cumperi un Rolls. O să-l pui pe şofer să-ţi facă plinul, în timp ce tu o să te joci pe bancheta din spate cu cineva ca ea. Downey arătă cu degetul spre blondă.

Sweets şi Mungo aşteptară în tăcere. Mungo îşi folosea paharul, dar Hubie bea berea direct din sticlă.

Sub masă erau două valize umflate, din piele neagră, stînd una lîngă alta între picioarele lui Downey. Împinse una din ele, cu vîrful piciorului, spre Sweets. Geanta se lovi de glezna lui Hubie. Acesta se uita la ea ridicînd întrebător din sprîncene.

— Un dar ? Pentru drăguţul de mine ?

— Să nu încerci să treci cu ea prin vamă. Downey o împinse pe cealaltă spre Mungo.

Sweets ridică geanta şi îi deschise fermoarul. Înăuntru era un Uzi semiautomat, nou-nouţ şi trei încărcătoare de rezervă, pline. Un amortizor de sunet. Un cuţit cu lama de oţel lungă de şase degete, teflonată. Un sortiment întreg de grenade ofensive şi defensive. Un Browning automat calibru 9 mm, cu paisprezece gloanţe şi o pereche de cătuşe de inox. Tot echipamentul de bază. Sweets îşi termină berea şi apoi se autoservi cu cea a lui Downey.

— Cînd e petrecerea, Jack ?

Downey se uită în jur, pe terasă. Turişti. Bărbaţi care beau bere americană, femeile lor sorbind din pahare de la gheaţă, ornate cu tot felul de verzituri şi felii de fructe exotice, prin care erau trecute săbioare de plastic. Downey se minună cît de diferită era această piscină Hilton de alta, tot Hilton din, să zicem, Topeka, Kansas. Se uită iarăşi prin mulţime, încercînd să transforme masa omogenă în individualităţi. Puteau fi îndreptate spre el o mulţime de microfoane şi nu-şi putea da seama.

— Hai să mergem sus, unde-i mai multă linişte. Împinse scaunul şi se ridică.

— Dă-mi cîteva minute, spuse Sweets. O pierduse pe blondă, dar acum o regăsise lîngă trambulină, pe marginea piscinei cu picioarele atîrnînd în apă.

— Chiar acum, spuse Downey. Se ridică brusc de la

masă şi se îndreptă spre hotel. Mungo îşi înşfăcă geanta şi merse după el.

Sweets se gîndi pentru un moment, uitîndu-se pieziş de sub umbrelă în scînteierea piscinei. Aşteptă cinci sau şase minute, îndeajuns să-şi demonstreze punctul de vedere, apoi îi trimise fetei un sărut şi plecă.

În apartament, Downey se aşează confortabil pe sofa, stînd pe perna din mijloc cu mîinile larg întinse pe spetează. Îşi plimbă degetele pe materialul pluşat de culoarea nisipului. Luă o scamă şi o ţinu în lumină, examinînd-o critic.

Mungo se trînti într-un fotoliu şi aşteptă. Sweets se furişă la fereastră şi se uită discret la piscină.

— Trebuie să-mi igienizaţi un apartament, spuse Downey. Îşi scoase agenda. Înăuntru era o foaie de hîrtie ruptă. O desfăcu şi o întinse pe genunchi. Pe o parte era desenată cu cerneală neagră strada lui Charlie. Pe cealaltă parte era schema detailată a apartamentului cu două camere, incluzînd şi aranjamentul mobilei.

— Vino şi uită-te la asta, îi spuse lui Sweets.

Sweets veni agale cu mîinile în buzunar; o poză a dezinteresului studiat.

— Am cercetat locul acum cîteva ore, spuse Downey. Un tip stă în stradă şi altul la uşă. S-ar putea să mai fie şi un al treilea pe palier, dar mă îndoiesc. Charlie mi-a spus că nu există nici un loc unde să te poţi ascunde.

— Cîţi sînt înăuntru ? – întrebă Mungo.

— Cred că nu mai puţin de doi şi nu mai mult de trei. Tipii de afară nu par prea vigilenţi. Probabil că nu-l cred aşa de prost pe Charlie, încît să se întoarcă acasă, sau nu se aşteaptă la necazuri dacă se întoarce.

— Vii cu noi, Jack ?

— Mi-ar plăcea, dar trebuie să stau acasă să mă spăl pe cap.

— Dar cine dracu-i Charlie ? – spuse Sweets.

— Charlie o să vă ducă la apartament. Vă aşteaptă cît timp faceţi curat. Vă aduce înapoi la hotel.

— Un specialist.

— Dacă i-aş da o armă, te-ar împuşca în piciorul ăla mare. Şi atunci, nu ai mai avea ce să-ţi bagi în gura aia mare, nu ?

— Dar să conducă ştie ?

— Te scoate din minţi, spuse Downey. Înşfăcaţi orice hîrtie găsiţi. Orice droguri sau medicamente înrudite pe care puteţi pune mîna. Orice ar putea băga la apă.

— O să-l demolăm, spuse Sweets.

Downey îi aruncă o privire acră. Îi spuse lui Mungo:

— Oamenii care supraveghează locul. Dacă puteţi, aduceţi unul.

— Îhm, okay !

— Nu omorîţi pe nimeni, decît dacă sînteţi obligaţi.

— O să mă strădui.

— La ora zece fix o să fie în faţa hotelului un Citröen negru, spuse Downey. Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Dacă aveţi nevoie între timp de mine, lăsaţi un mesaj la recepţie.

Mungo îl conduse şi închise uşa. Cînd se întoarse în living,
Sweets era la fereastră, uitîndu-se la piscină prin intermediul unui Zeiss, 7 x50. Scrută piscina şi împrejurimile ei şi apoi aruncă binoclul pe sofa. Faţa lui exprima dezamăgire.

— S-a dus ?

— O chema Sarah. E din Idaho. Aveam de gînd să-i dau o lecţie de înot.

— Stil brass, nu ?

— Ştii de cîte ori am ocazia să sar pe o blondă din Idaho ?

— Cred că niciodată. Mungo chicoti, satisfăcut de gluma lui.

La zece fără cinci minute, Sweets reuşi să-şi termine de aranjat părul. Luară liftul pînă jos în hol. Prin uşile de sticlă zăriră Citröenul negru parcat lîngă trotuar; un bărbat stătea ţeapăn la volan.

— Arată încordat.

— Şi cam palid, spuse Sweets. Hai să stăm în spate şi să vorbim tare despre cît de mari i-s urechile.

— Şi despre murdăria de pe gulerul lui.

— Vai de mine, ce rău eşti !

Traversară trotuarul spre maşină. Mungo deschise brusc uşa. Charlie urmărise încordat hotelul, uitîndu-se după ei atît de atent, încît privise prin ei. Mungo se duse în partea îndepărtată a banchetei şi Sweets se aşeza lîngă el, trîntind portiera.

Charlie băgă în viteză şi trase frîna. Citröenul trepidă şi făcu un salt brusc. Motorul muri. Mungo se uită la Sweets şi îşi dădu ochii peste cap cu ironie. Charlie porni din nou motorul. Lăsă frîna de mînă şi băgă maşina în viteză. Plecară lin de lîngă trotuar.

Sweets se aplecă în faţă şi-l bătu pe Charlie pe umăr.

— Ştii să cînţi ?

Charlie negă din cap.

— Atunci, dă drumul la radioul ăla nenorocit, omule. Hai să ascultăm ceva muzică.

— Nu rap, spuse Mungo. Nu putem suferi rahatul ăla.

Charlie aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Cel mai mare arăta de parcă ar fi fost odată fundaş la Los Angeles Raiders, dar fusese dat afară din cauza excesului de droguri şi violenţă. Prietenul lui arăta de parcă nu i s-ar fi admis niciodată să joace. Amîndoi erau al naibii de ameninţători şi de două ori pe atîta de nebuni. Sweets îi prinse privirea. Se aplecă şi deschise radioul. Nu era potrivit pe post şi volumul era dat la maximum. Citröenul se umplu de bîrîieli şi fîşîituri.

— *Oh, da*, spuse Sweets. *Asta-i de-a dreptul perfect* !

14

Abdel o ridică pe Marilyn. Spatele capului ei fusese distrus în totalitate, dar era încă periculoasă pentru că avea multe aşchii şi margini foarte ascuţite. O puse în palmă aşezîndu-i picioarele de o parte şi de alta a mîinii sale.

— Cum te simţi ? – întrebă el. Te doare capul ?

Capul păpuşii căzu pe piept. Ochii albaştri îi săriră afară. Abdel prinse unul, dar celălalt se rostogoli sub pat. Se lăsă în mîini şi genunchi să-l caute. Omar Jalloud îi trase un şut în fund. Abdel scoase un strigăt strident şi se extrase de sub pat.

Chipul lui Omar era ca faţa întunecată a lunii. Se uita fix la ochiul albastru din mîna lui Abdel. În final spuse:

— Mi-e foame. Hai să luăm ceva de mîncare.

15

Cel mai mare dintre cei doi negri se aplecă şi îl batu pe Charlie pe umăr. Degetele lui erau lungi şi puţin lăţite la capăt, cu pielea de dedesubtul unghiilor avînd aproape aceeaşi nuanţă de roz ca şi elefanţii care dansau pe cămaşa galben-deschis. Spuse:

— Sînt Mungo Martin. Numele amicului meu e Hubie Sweets. Tu trebuie să fii Charlie, corect ?

Charlie dădu din cap, atent la trafic. Era nervos. Ultima dată cînd se aflase la volan fusese cînd se dusese la aeroportul LAX, în Seville-ul alb. Cu mult timp în urmă. Coti brusc, evitînd să calce un grăsan cu fes roşu prăfuit, conducînd o motoretă care pierdea ulei. Traficul din Los Angeles nu era nimic comparat cu cel din Cairo.

Acasă oamenii conduceau prea repede, dar nu imprudent. În Cairo era pe dos: o rosătură sau o zgîrietură era ceva cu care te puteai mîndri – un semn al curajului.

— De cînd lucrezi pentru Jack ? – întrebă Sweets.

Charlie se uită la ceasul Citröenului.

— De aproximativ cinci minute.

Sweets rîse ca o hienă, bătîndu-se peste coapse.

— Nu cred că era o glumă, spuse Mungo.

Sweets se opri din rîs.

Charlie parcă Citröenul cam la o sută de metri distanţă de apartament, urcîndu-l pe trotuar ca să nu blocheze strada. Sweets şi Mungo îşi petrecuseră o mare parte din drum înarmîndu-se, forînd în genţile negre ale lui Downey, scoţînd strigăte ironice de plăcere.

Strada era acum întunecată, pustie, cu excepţia cîte unui pieton grăbit. În cîteva minute, muezinul – adevărat sau înregistrat pe casetă – va chema credincioşii la rugăciune, pentru a cincea şi ultima oară din zi. Sweets şi Mungo îşi calculaseră sosirea ca să coincidă cu acel moment, dar oamenii care supravegheau apartamentul lui Charlie nu îşi abandonaseră poziţiile. Dacă erau musulmani, atunci erau decăzuţi. Charlie opri motorul. Zumzăitul aerului condiţionat încetă.

— Stai cît mai jos, să nu te vadă nimeni, îi spuse Sweets lui Charlie. Dacă auzi împuşcături, porneşte maşina şi vino foarte încet spre apartament. Strînse mîna lui Charlie. Pleci fără noi, te prindem din urmă mai devreme sau mai tîrziu. Te tîrîm în bucătărie în mijiocul nopţii. Te întindem, pe aragaz şi dăm drumul la arzătoare. Te frigem cu pijama cu tot.

Sweets şi Mungo coborîră din maşină. Charlie îi privi pe deasupra volanului, înaintînd spre stradă.

Cînd ajunseră în apropierea apartamentului, Sweats rămase puţin în urmă. Se opri din mers, cu o expresie uimită pe faţă.

— S-a întîmplat ceva ? Vocea lui Mungo era stridentă, abrazivă, acră.

Sweets scoase o carte de vizită din buzunar. Se uită la ea încruntîndu-se.

— Cred că am greşit drumul. Ne-am rătăcit.

Mungo îşi ridică manşeta. Se uită supărat la ceas.

— Totdeauna întîrzii, Hubie. Ce te crezi, un tren

nenorocit ?

— Hei, fac tot ce pot.

— Tocmai asta-i problema !

Sweets scoase o hartă a oraşului. O întoarse pe o parte şi apoi cu capul în jos.

Mungo se întinse spre harta.

— Dă-mi-o mie !

Cearta îi dusese pînă la capătul scărilor care urcau la apartamentul de la etajul doi. Sweets dădu toate semnele că era plăcut surprins cînd îi remarcă pe cei doi arabi care zăboveau în umbră. Îşi înfipse mîna în buzunarul jachetei. Bărbaţii se crispară, dar înainte de a putea reacţiona, Sweets îşi scoase ghidul de conversaţie şi începu să caute în el.

— *I'mil ma'ruf*, spuse. Faceţi-mi un favor.

Mungo le zîmbi, o expresie plină de speranţă dar şi oarecum îngrijorată. Sweets îl apucă de cot şi-l trase spre scări. Mungo se împotrivi. Se uită de-a lungul străzii pustii şi apoi repede în sus pe scări.

Palierul era gol.

Unul dintre bărbaţi spuse ceva în arabă. Partenerul lui rîse, arătîndu-şi dinţii stricaţi, cu excepţia celor doi incisivi făcuţi din oţel inoxidabil, neobişnuit de lungi şi ascuţiţi.

Sweets îndreptă harta Cairoului spre omul cu incisivii de oţel. Acesta se uită instinctiv în jos şi Sweets îl lovi în burtă. Omul se îndoi de durere şi se lăsă în genunchi. Mîna stîngă şi-o ţinea între picioare dar, cu dreapta, căuta disperat sub haină. În acelaşi timp, încerca să-l muşte de picior pe Sweets. Sweets îl tăie la gît, chiar sub ureche. Arabul îşi dădu ochii peste cap – două luni gemene de un galben prăfuit. Căzu pe o parte, tremură şi rămase nemişcat.

— L-ai omorît ? Mungo îl ţinea pe celălalt lipit de zidul clădirii, cu cuţitul la gît.

— Doar dacă n-a murit de bătrîneţe. Sweets ridică corpul după metoda pompierilor.

Mungo mişcă lama cuţitului.

— Vorbeşti englezeşte, amice ?

Omul îşi umezi buzele şi înghiţi zgomotos. Mungo îl

întoarse invers, împingîndu-l spre scările care conduceau la apartament.

— Ai fost vreodată ghid turistic ? – întrebă Mungo.

— Nu, de ce ?

— Ai atitudinea potrivită, atîta tot.

La capătul scărilor Sweets dădu jos corpul de pe umeri şi îl sprijini de uşă. Mungo îi arătă că vroia ca al doilea să-şi sprijine partenerul mort. Omul părea cuprins de teroare, gata să sară. Mungo îndreptă Uzi-ul cu amortizor spre el. Sweets ţinti spre uşă. Din interior se auzi o întrebare şoptită. Arabul care-şi sprijinea partenerul mort ţipă ca să-i avertizeze şi în acelaşi timp încercă să se întoarcă pe o parte şi să sară peste balustradă. Mungo îl omorî cu o rafală scurtă.

Sweets descărcă încărcătorul în uşa subţire. Se auzi o rafală drept răspuns. Puse un încărcător nou în armă. Mungo trase în balamalele uşii şi împinse puternic. Amîndoi măturară camera cu rafale. Urmă un moment de tăcere şi apoi întunericul fu spart de o serie de lumini roşii.

— Fir-ar al dracului – spuse Sweets – hai să-i terminăm pe dobitoci. Trase acul de siguranţă al unei grenade defensive şi o aruncă în apartament. Cineva, înăuntru, strigă alarmat. Grenada explodă. În lumina alb-albastră, Sweets văzu un om catapultat în aer. Apoi îl lovi unda fierbinte de şoc şi auzi geamurile spărgîndu-se.

Erau trei oameni în apartament. Doi erau morţi şi al treilea pe moarte. Sweets înăbuşi un foc mic care se pornise pe pat. Aerul se încărcase de fum şi miros de praf de puşcă. Prin vitraliile sparte se infiltra o lumină verde. Pe braţul lui Mungo era sînge.

— Ai fost lovit ?

— Doar o rană uşoară.

— Aşa-s toate.

Unul dintre morţi zăcea la piciorul patului. Sweets îl căută prin buzunare, găsi un pachet de ţigări, o brichetă şi cîteva fitile. Al doilea mort stătea, inexplicabil, pe chiuvetă, pe un morman de vase murdare. Sweets îl dădu la o parte şi îl percheziţionă în timp ce Mungo cerceta buzunarele

muribundului.

— Bingo !

— Ce-ai găsit ?

Mungo frunzări repede un teanc de hîrtii.

— Paşaportul şoferului nostru, viza turistică. Fotografii ale nevestei şi fetei. Mungo îşi umplu buzunarele cu fragmentele şi resturile vieţii pe care Charlie o lăsase în urmă.

— Crezi că-i destul ca să-l mulţumească pe Jack ?

— Trebuie. Mungo pierduse deja mult sînge. Se simţea slăbit, ameţit. Undeva, în depărtare, se auzeau sirene.

— Ce-o să-i spunem, cînd ne va întreba dacă am căutat bine prin gaura asta ?

— Minciuni, zise Mungo. Dar merse la birou şi începu să tragă sertarele, mai întîi sertarul de jos ca să nu trebuiască să-l închidă ca să-l studieze pe celălalt. Cele trei sertare de jos erau goale. Ultimul conţinea o pereche de şosete murdare şi un pahar de apă gol. Mungo desfăcu cioarapii şi îi întoarse pe dos. Sirenele erau aproape. Se duse lîngă pat şi presă perna. Nimic înăuntru în afară de pene. Întoarse pe dos salteaua. Arcurile pocniră. Braţul îl durea ca dracu. Muribundul scoase un sunet umed, gîlgîitor.

Uitîndu-se atent prin parbrizul colorat al Citröenului, Charlie îi văzu pe Hubie Sweets şi Mungo Martin mergînd agale pe stradă, oprindu-se să consulte harta. Văzu doi bărbaţi ieşind din canatul unei uşi, apărînd subit din umbră. Sweets îi arătă unuia harta, lovindu-l pe neaşteptate sub centură. Omul căzu şi Sweets îl lovi iarăşi. Al doilea stătea nemişcat. Charlie îl văzu pe Hubie ridicîndu-l pe omul pe care-l lovise. Îi privi pe cei patru dispărînd, cînd începuseră să urce scările spre apartamentul său.

Instalaţia de aer condiţionat fiind oprită, aerul din interior deveni cald şi înăbuşitor. Charlie începu să transpire. Dinspre apartament se auziră o serie de explozii înăbuşite, ca şi pocniturile porumbului de floricele. Îşi întinse gîtul şi privi strada pustie. Alte pocnituri, cîteva clipe de linişte şi apoi o fulgerare albă urmată de o bubuitură

puternică.

Vitraliul se bombă în afară şi explodă în mii de cioburi care căzură pe stradă.

Charlie îşi aprinse o ţigară Cleopatra. Chiar şi prin geamul închis putea auzi sirenele.

Puse Citröenul în marşarier, verifică dacă frîna de mînă era coborîtă, apoi mai făcu asta de încă două-trei ori. În stradă, oamenii începuseră să se strîngă. Era exact ora unsprezece şi cinci minute, dacă te luai după ceasul electronic digital al Citröenului. Charlie îşi frecă încheietura mîinii. Nu mai avusese un ceas de cînd îşi amanetase Rolex-ul. Şi-l aminti pe cămătar, mare, chel, permanent încruntat din cauza unei piese pentru ochi folosită de bijutieri, care părea să-i fie încrustată în piele. Mulţimea era agitată; începuseră să se înghesuie, să se ciocnească.

Sirenele erau acum foarte aproape, stridente şi extatice.

Îi văzu pe Mungo şi pe Sweets ajungînd pe trotuarul stricat
şi îndreptîndu-se spre el. Atunci, mulţimea se întoarse spre Citröen şi îi blocă perspectiva. Băgă în viteză maşina şi claxonă. Sunetul era acut, imperios, vulgar. Foarte franţuzesc.

Cineva strigă la el, înjurîndu-l vehement, dar fără imaginaţie. Un scuipat ateriză pe parbriz şi se întinse pe geam. Charlie apăsă pe ambreiaj. Maşina ţîşni înainte. Apăsă pe frînă şi apoi pe acceleraţie. Mulţimea se evaporă, cu excepţia unui singur om.

Avea în jur de douăzeci de ani, purta pantaloni largi gri şi un tricou negru. Avea o mustaţă bandităească, ochii mici şi stătea chiar în faţa maşinii. Picioarele îi erau larg desfăcute. Ţinea cu ambele mîini un pistol mare, cromat, îndreptat către faţa lui Charlie.

În spate, îl văzu pe Mungo împleticindu-se şi căzînd în genunchi, Sweets îngenunchind şi ajutîndu-l. Omul cu pistolul îl somă pe Charlie să coboare din maşină.

Charlie îşi luă mîinile de pe volan. Îşi împreună degetele şi îşi puse mîinile pe cap. Sirenele păreau acum a fi peste

tot în jurul lui. Se uită la ţeava pistolului, se forţă să aştepte, să nu facă nimic, să rămînă calm. Transpiraţia îi curgea pe faţă, îi intra în ochi. Îl mînca pielea capului. Muşchii stomacului i se contractau. Sudoarea îi curgea pe corp. Se sugestionă să nu clipească.

Pînă la urmă, omul îl somă iarăşi cu pistolul, un gest îngîmfat, aspru. În fracţiunea de secundă, cînd arma era îndreptată în altă parte, Charlie apăsă pînă la refuz pedala de acceleraţie. Citröenul ţîşni. Se auzi sunetul înfundat făcut de ciocnirea corpului omului cu maşina; bărbatul săltă prin aer şi ateriză pe capotă. Capul i se zdrobi de parbriz. Geamul se fisură în jurul epicentrului, într-o serie de cercuri concentrice.

Charlie ţinu piciorul apăsat pe pedală. Bărbatul se rostogoli de pe capotă, dispărînd în întuneric.

Merse cincizeci de metri, frînă brusc lîngă Mungo şi Sweets. Sweets trase cu putere de uşa din spate, îl împinse pe Mungo înăuntru şi se urcă lîngă el. Citröenul porni nebuneşte de-a lungul străzii înguste, acceleraţia bruscă trîntind uşa. La capătul străzii, Charlie frînă şi coti la stînga. O maşină a poliţiei dădu colţul venind spre ei – lumina albastră de pe capotă pulsa şi sirena ţipa strident.

— Du-te direct în ticălosul ăsta, ţipă Sweets. Treci peste el !

Charlie ezită. Se gîndi la descrierea închisorilor egiptene pe care i-o făcuse Jack Downey, la soarta care-l aştepta, dacă-l vor prinde. Apăsă pe acceleraţie.

Maşina de poliţie şi Citröenul se repeziră una în alta. Coliziunea părea inevitabilă. Într-un moment de inspiraţie, Charlie aprinse faza mare, o stinse şi o aprinse iarăşi şi apăsă pe claxon. Maşina patrulei se dădu brusc la o parte, lovi trotuarul şi se răsturnă pe o parte. Lumina albastră explodă. Sirena urlă.

— Virează la următorul colţ, urlă Sweets.

Charlie se uită în oglinda retrovizoare. Sweets confecţiona un garou dintr-o mînecă a cămăşii lui Mungo.

— Cum se simte ?

— O să trăiască, dacă stilul tău de a conduce nu-l dă

gata.

Charlie viră la stînga şi apoi, la a doua intersecţie, viră la dreapta. Mungo gemu. De pe o stradă laterală se repezi spre ei o maşină de poliţie, cu luminile pulsînd. Charlie întoarse brusc şi frînă.

— Ce dracu faci ?! – urlă Sweets.

Se auzi un scîrţîit ascuţit de cauciucuri cînd şoferul maşinii urmăritoare realiză, prea tîrziu, că Citröenul se oprise.

Charlie se ţinu de volan. Maşina poliţiei derapă şi se opri chiar în spatele lor. Toate cele patru uşi se deschiseră brusc. Charlie puse Citröenul în marşarier şi porni. Spatele Citröenului lovi puternic cealaltă maşină, îi sparse farurile şi îi înfundă grilajul în radiator. Geamurile se sparseră de asfalt. Aburii se ridicară în aer. Charlie schimbă vitezele şi apăsă pe accelerator. În spatele lor se auzi un schimb de împuşcături.

— Frumoasă cascadorie, spuse Sweets. Dar să n-o mai faci niciodată.

— Unde mergem acum ?

— Trebuie să luăm legătura cu Jack şi să scăpăm de nenorocita asta de maşină.

Charlie găsi un telefon automat care funcţiona. Urmînd instrucţiunile lui Downey, abandonară Citröenul ciuruit de gloanţe pe o alee din spatele Operei Midran. Pe drum, Mungo îşi pierduse cunoştinţa. Sweets îl ridică pe umăr şi îl duse de-a lungul parcului Ezbekiya spre Teatrul de Păpuşi, acum gol şi întunecat. Downey îi aştepta într-un Ford negru al corpului diplomatic. Adusese o trusă de prim ajutor.

— Dă-mi o mînă de ajutor, spuse Sweets.

Charlie văzu gaura pe unde ieşise glonţul, carnea sfîrtecată şi sîngele care gîlgîia din rană.

Se grăbiră să traverseze oraşul, mergînd spre vest, înspre Nil. Sweets îl îndesă pe Mungo în jacheta lui Downey. Haina era cu cîteva numere mai mică, dar acoperea rana, bandajele şi sîngele.

Mungo clănţănea din dinţi. Faţa îi era plină de sudoare. Charlie încerca să nu se gîndească la asta. Se uită pe geam

la luminile oraşului, la portocaliul dat de lămpile cu vapori de mercur, albul slab al tuburilor fluorescente şi la incandescenţa albastră a televizoarelor din ferestrele cafenelelor. Se întreba dacă l-a ucis pe omul pe care l-a lovit.

Pe cînd ajunseră la Hilton, Mungo era treaz şi strîngea din dinţi ca să nu ţipe de durere. Sweets îl scoase din Ford şi îl tîrî spre intrarea puternic luminată a hotelului.

Charlie aşteptă în maşină. Downey arătă spre el şi spuse:

— Dă-i bătaie !

Coborî din maşină şi Downey porni automobilul, depărtîndu-se.

În hol, recepţionerul se uită la ei, dar nu spuse nimic. Probabil credea că Mungo era beat. Liftul îi duse la etajul trei. Charlie deschise uşa apartamentului şi intrară înăuntru.

Un bărbat, care stătea pe sofa, se ridică. Era bătrîn şi burtos, cu părul ca al lui Albert Einstein şi avea în mînă o geantă Gladstone de piele neagră. Cloncăni uşor, aprobator, în timp ce tăia bandajul presurizant şi îndepărta tifonul îmbibat de sînge. Mungo îşi lăsă capul în piept. Doctorul luă o seringă din geantă, o umplu cu şaizeci de centilitri de lichid clar, găsi o venă şi injectă drogul. Efectul fu imediat. Mungo se lăsă pe spate, pe sofa şi începu să sforăie.

Doctorul curăţi rana şi îi potrivi marginile. Îşi muşcă buza de jos lucrînd la lumina veiozei; luă un ac. Cusu rana, aplică un bandaj şi apoi îi dădu lui Charlie o sticluţă de plastic plină cu pilule.

— Prietenul tău va avea o durere de cap a dracului, cînd se va trezi. Dă-i atunci două din astea şi restul după trebuinţă. Nu-l lăsa să ia mai mult de trei la şase ore.

Charlie încuviinţă.

— Cînd te întorci ? – întrebă Sweets.

— Într-o zi sau două, ca să schimb bandajele. Doctorul îşi inchise geanta. Îmi găsesc singur drumul spre ieşire.

Charlie şi Sweets îl duseră pe Mungo în dormitor, îl

întinseră pe pat şi îl înveliră. Pleoapele lui Mungo fluturară. Sweets îşi puse mîna pe fruntea lui.

— Cum e ? – spuse Charlie.

— Prea repede să ne pronunţăm. Sweets stinse veioza de lîngă pat. Vrei o bere ?

— Da, te rog.

— Eşti periculos, dar politicos, chicoti Sweets.

Charlie îl urmă pe Hubie în bucătăria mică. Sweets luă două sticle de bere Stella din frigider. Găsi un desfăcător, smulse capacele şi îi dădu o sticlă lui Charlie.

— În cinstea noastră, băiete.

Ciocniră sticlele. Sweets bău însetat. Se şterse la gură cu dosul palmei.

— S-au luptat destul de bine ăia. Unul dintre cei de pe stradă şi-a alertat amicii, chiar dacă ştia că Mungo o să-l taxeze pentru asta.

Ajunseseră la a doua bere, cînd auziră un ciocănit uşor la uşă. Sweets deschise. Downey intră tiptil, ţinîndu-şi pantofii în mînă, glumind pe tema asta.

— Relaxează-te, spuse Sweets. Ai putea tăia lemne şi tot nu l-ar deranja.

Downey se servi cu o bere.

— Ce face restul echipei ?

— Sîntem bucuroşi că Dumnezeu a vegheat asupra noastră, a tuturor.

— Ce s-a întîmplat cu omul pe care l-am lovit ? – întrebă Charlie.

— Mort şi îngropat. Parbrizul i-a frînt gîtlejul. Downey bău nişte bere. Nu-ţi face prea multe remuşcări, te-ar fi împuşcat dacă ar fi avut vreo şansă. Downey mai luă o înghiţitură. Ce ai pentru mine, Hubie ?

Sweets arătă spre mormanul de hîrtii de pe măsuţă. Downey se duse la canapea şi se aşeză. Deschise paşaportul lui Charlie.

Fotografia alb-negru era a unui bărbat care părea mult mai tînăr şi ai cărui ochi zîmbeau plini de siguranţă de sine. Downey găsi ştampila de intrare în Egipt la pagina a treia. Celelalte erau goale.

Examină hîrtia paşaportului şi desenul, frecă între degete coperta. O să-i pună pe experţii de la ambasadă să examineze paşaportul, dar putea paria pe plămînul său stîng că nu era fals. Se uita la fotografiile copilului.

— Drăguţă puştoaică ! Apoi îşi îndreptă atenţia spre viza expirată. Arăta curată. Vreau să vorbesc cu Hubie cîteva minute. Du-te şi fă un duş.

Charlie ezită, apoi îşi puse berea jos şi ieşi din camera.

Sweets merse în bucătărie şi mai luă o bere rece. Să ucizi oameni era un efort care-ţi provoca sete.

— Cum a fost Mungo rănit ?

— Cînd am forţat uşa.

— Aveau arme automate ?

Sweets încuviinţă.

— A fost foarte zgomotos, Jack.

— Cîţi erau acolo ?

— Cinci.

— Vorbea vreunul engleza ?

— Nu.

— Da’ ce limbă vorbeau ?

— Calibrul 9 mm.

Downey se enervă, dar nu lăsă să se vadă. Nu era momentul. Punîndu-i întrebări lui Sweets, era ca şi cum ar fi extras măsele. Mai bine s-o ia pe îndelete, pe rînd.

— V-aţi înţeles cu Charlie ?

— S-a descurcat.

— Aţi putea lucra cu el ?

— Pentru un timp, poate. Pînă la un punct.

— Cam aşa ceva am de gînd, spuse Downey. Trebuie să-l linşaţi pe un tip – asta nu-i o surpriză pentru tine – şi trebuie să am acces la un seif. E o parte din înţelegere, care nu-i trecută în contract, dar e importantă. Din cauza seifului aveam nevoie de Liam şi trebuie să-l ţin acum pe Charlie în buzunar. Dar, după ce-şi face treaba… Ridicarea din umeri a lui Downey fu elocventă. Plec din oraş pentru cîteva zile. Crezi că te poţi descurca cît lipsesc ?

Sweets pocni din degete:

— Bani.

Downey scoase din buzunarul pantalonilor un plic burduşit. Era plin cu bancnote de zece şi douăzeci de dolari americani. Downey îl puse pe Sweets să-i semneze o chitanţă. Îl chemă pe Charlie şi îl puse să facă acelaşi lucru.

— Cheltuiţi-i cum doriţi, dar staţi în hotel pînă mă întorc, s-a înţeles ? Nu hoinăriţi prin împrejurimi furînd antichităţi. Şi doresc să vă tundeţi amîndoi.

— Unde te duci ? – întrebă Charlie.

Downey îl ignoră. Împături chitanţa şi o puse în portofel.

Primul lucru pe care-l făcu cînd se întoarse la ambasadă fu să mănînce cîteva din tartele acelea fantastice cu lămîie şi să bea un pahar cu lapte. Apoi, adăugă chitanţa, paşaportul lui Charlie şi celelalte hîrtii la dosarul care începuse să se îngroaşe rapid şi de care numai el ştia: dosarul numit
Sandstorm.

16

LONDRA

Prima dată cînd vizitase Londra, Downey era un copil de opt ani. Îşi amintea încă întîlnirea cu Regina, de parcă ar fi fost ieri. Alteţa Sa Regală stătea la un colţ de stradă, în Soho *. Purta o bluză bleumarin prin care se vedea totul, o eşarfă de pene roşii la gît, fustă mini din piele neagră şi ciorapi din plasă portocalii. Fusese mai mult decît încîntată să-i de-a un autograf – în schimbul unei bancnote de o liră pe care i-o dăduse tatăl său.

Downey iubea Londra. Structura claselor sociale, accentele, arhitectura superbă, funcţionarii ireal de

* Cartierul de prostituate al Londrei.

curtenitori, neoanele apărute pe neaşteptate şi fără gust, toate acele biserici de piatră, autobuzele cu două etaje, aglomerate, tunetul tînguios al Big Ben-ului, mulţimile care se înghesuiau, hotelurile scumpe şi prostituatele şi mai scumpe, prilejurile neaşteptate de singurătate, toată istoria – totul.

Cursa de la Cairo ajunse la Heathrow la ora şapte şi douăzeci şi două de minute a.m., mai devreme cu cincisprezece minute decît era programat. Deoarece venea direct din Orientul Mijlociu, vameşii îi cercetară amănunţit geanta de nailon bună la toate – singurul bagaj pe care-l avea. Privise mîinile albe, manichiurate ale agentului, răvăşind printre cămăşile, ciorapii şi indispensabilii pe care-i adusese pentru zilele care promiteau să fie neobişnuit de reci şi mohorîte. Mîinile vameşului păreau să aibă o viaţă a lor proprie – cutreierau la întîmplare ca două animale mici, mute, anemice, printre hainele lui Downey şi articolele de toaletă; toate acele lucruri necesare unui om civilizat, nevoit să călătorească. Aparatul de ras Braun se închise şi se deschise. În final geanta fu marcată cu creta. Primi o aprobare succintă, dar curtenitoare, din cap. Paşaportul lui fu ştampilat viguros şi cu asta basta.

Luă autobuzul spre oraş. Servi micul dejun, cumpără un pachet cu bomboane de mentă şi luă alt autobuz spre Grădina Zoologică Regent Park. În Casa Insectelor, fu acostat de un bărbat gras, chelios, purtînd un inel trandafiriu, care îşi lingea buzele cu o limbă ca de şopîrlă şi afişa un zîmbet fără dinţi.

— Du-te dracului, chiar acum, spuse Downey şi îi dădu un pumn ca să-i arate direcţia. Orele trecură. Încet, încet se asigură că nu era urmărit.

Călători spre Sloane Square şi, încă neîncrezător, se certă cu un vînzător de la un magazin cu articole bărbăteşti, în timp ce îşi cumpără o umbrelă: frumoasă, neagră, bine strînsă, cu un mîner de lemn lăcuit şi vîrf auriu. Apoi, pe ruta cea mai ocolită, ajunse într-o mică piaţetă din King’s Road. În părculeţ erau trei bănci de lemn, un pîlc de platani, bustul de marmură, erodat, al unui

bărbat bucălat, cu nas ascuţit şi cu ochii aceia bulbucaţi şi fără expresie. Vizavi era un magazin de antichităţi cu litere aurite pe uşa de sticlă.

Traversă strada şi cercetă cu privirea vitrina magazinului, ţinîndu-şi capul în jos. Văzu o colecţie frumoasă de *Netsuke* – nasturii de ornament din fildeş sculptat, folosiţi de vechii japonezi pe hainele de ceremonie. Figurile mici, robuste erau din fildeş, dar vechimea le dăduse culoarea aurului învechit.

Downey se apropie de vitrină şi se uită înăuntru. Jennifer era în spatele magazinului. Purta o fustă şi o jachetă asortată de catifea verde. Părul i se răsfira rebel pe umeri ca o cascadă de foc lichid.

Odată, cîndva, Downey şi Jennifer petrecuseră un week-end dezastruos şi trist, într-un hotel ordinar de pe plaja din Brighton. Tocmai acolo ! Diguri în paragină. Familii de oameni scunzi şi îndesaţi, cu dinţi stricaţi, care-şi jucau cei cîţiva penny între arcade. Plaja cu pietriş, înţesată cu fecale de cîini. Jennifer ieşind de la duş, cu pielea albă, netedă şi strălucitoare şi cu părul des revărsîndu-i-se pînă la talie. Avu dintr-odată imaginea foarte clară a aluniţei de pe fesa ei dreaptă, chiar sub linia unde se terminau chiloţii. Avea forma unui mic peştişor.

Acum, în sfîrşit, avea starea de spirit care-i trebuia ca să o poată întîlni. Ieşi din umbra platanilor, traversă strada aglomerată şi deschise uşa. Un clopoţel sună discret. Jennifer se întoarse spre el, în lumină, văzîndu-l din profil. Folosi vîrful umbrelei noi să împingă uşa şi merse încet pe coridorul din mijloc, printre mobilele lucioase expuse, care miroseau a ceară şi soluţie de lustruit metalul.

Zîmbetul ei se stinse. Îl recunoscuse.

Jack se opri, ridică un prespapier din sticlă, murmurînd cîteva cuvinte de admiraţie, dîndu-i astfel un moment să se obişnuiască cu şocul vizitei lui bruşte, neaşteptate.

În final, se uită la ea, zîmbi şi spuse:

— Arăţi surprinsă. Credeam că după ce a trecut atîta timp, mă aşteptai.

Încă vorbea cînd realiză că nu sînt singuri. Scufundată

într-un fotoliu imens, tapiţat cu un material de culoarea prunei, cu ciucuri şi care lucea ca mătasea, se odihnea o fetiţă de treisprezece sau, poate, paisprezece ani. Fata stătea cu mîinile la piept şi cu picioarele lungi şi subţiri adunate sub ea. Purta un blazer de şcoală cu o emblemă brodată, o bluză albă, simplă, fustă gri, şosete trei-sferturi şi pantofi negri, butucănoşi. Ochii îi erau mov. Avea părul mamei sale, abundent şi rebel, de culoarea cuprului, înspicat cu şuviţe blonde.

— Ce copil frumos ! Cynthia, nu-i aşa ? – spuse Downey. Îi zîmbi fetei. Nu-ţi mai aminteşti de mine, dar eu te ştiu foarte bine.

Nici un răspuns. Downey zîmbi iarăşi şi adăugă:

— Ţi-am adus un cadou.

Fetiţa îşi ridică bărbia, denotînd interes. Downey scoase din buzunar o cutie de argint foarte oxidat. Cutia era de forma unei piramide şi avea un capac articulat. I-o întinse.

Cobra era încolăcită pe un pat de nisip, ochelarii îi erau ieşiţi în afară, inelele îi străluceau şi ochii rubinii aruncau sclipiri ca două picături de sînge. Ochii Cynthiei se măriră şi îşi schimbară culoarea într-un roşu-închis.

Downey îi auzi respiraţia şuierătoare, de surpriză. Era sigur că nici Cynthia, nici Jennifer nu ştiau că şarpele reprezenta zeiţa egipteană Mertsager – Zeiţa tăcerii.

Cynthia luă inelul din cutie şi şi-l puse pe degetul mic de la mîna stîngă. În poală îi căzură cîteva grăunţe de nisip. Îşi ridică mîna şi o ţinu în lumină. Ochii cobrei ardeau.

— Îţi place ?

— E superb. Îi zîmbi. Avea pielea ca laptele, dinţii foarte albi. Fusese binecuvîntată cu obraji minunaţi, cu o vagă tentă de pistrui pe nas. Peste cîţiva ani, sigur, băieţii vor alerga după ea. Dacă nu începuseră deja.

— Reînnodarea vechilor cunoştinţe îmi stimulează întotdeauna apetitul. Apropo, sînteţi libere pentru prînz ?

— Trebuie să mă întîlnesc cu o prietenă, spuse Cynthia repede. Privea fix inelul şi Downey era mulţumit, deoarece ştia că fata de-abia aştepta să se mîndrească cu el.

— Atunci, numai noi doi, îi spuse lui Jennifer.

Cynthia se dădu jos din fotoliul mov-închis. O sărută iute pe Jennifer pe obraz, ezită, îi adresă lui Downey un zîmbet scurt, timid, de mulţumire şi se grăbi spre ieşire.

— Încîntător copil, spuse Downey privind-o. Clopoţelul sună. Yala ţăcăni. Se întoarse spre Jennifer, o văzu stînd cu braţele incrucişate protector la piept. Purta un ceas bărbătesc: un disc subţire de aur cu o curea de piele neagră. Secundarul tremura în jurul scalei.

Downey insistă ca Jennifer să aleagă restaurantul. El cunoştea în amănunt King’s Road ca pe mîna tatălui său, dar vroia să-i sugereze că, în această problemă minoră, era la discreţia ei. Era un mod de a linguşi. Crud, dar eficient. Încă unul din trucurile meseriei sale ingrate.

Jennifer îl conduse într-un loc micuţ, subteran şi foarte franţuzesc. Şapte mese desperecheate, înghesuite într-o pivniţă sub o spălătorie automată. Nu avea ferestre. Pereţii erau acoperiţi cu pasteluri: peisaje cu cer albastru şi pajişti de un verde imposibil. Downey adulmecă aerul – o mixtură supărătoare de miros de decolorant şi abur. Comandă jumătate de pui fript, crezînd că-ţi trebuie o doză mare de inventivitate ca să strici deliberat o asemenea mîncare simplă. Jennifer ceru o salată de alge şi ceai. Cînd fură serviţi, mîncarea era exact aşa cum se aştepta. Mîncară repede, ca şi cum amîndoi şi-ar fi dorit să fie în altă parte.

Cînd li se aduse nota de plată, Downey spuse:

— Jennifer, te-ar deranja s-o semnezi, ca s-o pot deconta ?

Jennifer acceptă stiloul şi îşi mîzgăli iniţialele pe notă. JF, remarcă Downey. Soţul ei se numise Scott, dar cînd divorţul se pronunţase, ea revenise la numele de domnişoară – Forsyth. Puse la loc capacul stiloului. Chitanţa dispăru în portofelul lui.

Afară, sub norii care se lăsau din ce în ce mai jos, Downey se îndreptă înapoi în direcţia magazinului de antichităţi. Trotuarul era aglomerat. Se opri de cîteva ori să se uite în vitrine, folosind geamurile ca nişte oglinzi, studiind traficul. Pe cînd ajunseră la micul părculeţ, vizavi de magazinul lui Jennifer, era aproape sigur că nu au fost

urmăriţi.

Găsiră o bancă liberă sub platani. Se aşeză, ţinîndu-şi umbrela între genunchi. Ea şedea cu mîinile în poală. Pămîntul din faţa lor era tare ca cimentul, presărat cu ambalaje de bomboane şi mucuri de ţigară. Împunse hîrtiile cu vîrful umbrelei. Un olog se uita în vitrina lui Jennifer. Downey îl văzu aranjîndu-şi cîrja şi apoi ridicînd mîna stîngă într-un fel de salut, încercînd să-şi apere ochii de reflexia luminii în geam.

— Cynthia te ajută vreodată la magazin ? – întrebă Downey.

Jennifer îşi dădu la o parte o şuviţă de pe obraz.

— O să crească foarte repede. Nu văd nici un motiv s-o grăbesc.

Se uita la vitrina ei; de fapt, asta intenţionase Downey. O plasase acolo unde putea vedea viaţa pe care el îi cerea s-o părăsească. Dacă va spune da, atunci putea fi mult mai sigur că într-adevăr ea vroia asta.

— Cum merg afacerile ?

— De ce, vrei să-mi cumperi firma ?

— Spune preţul, dacă asta doreşti. Downey vorbea serios şi lăsă se se vadă acest lucru.

— Un preţ rezonabil, desigur.

— Cere cît de mult vrei. Sînt unele probleme pe care le pot rezolva pentru tine. De exemplu, pot aranja ca Cynthia să meargă la o şcoală în Elveţia. Ştie o a doua limbă ? Ştie să schieze ?

— Nu asta e problema. Nu o vezi deloc ca o persoană, ci ca un fel de slăbiciune sentimentală, ceva ce m-ar opri să fac ceea ce vrei tu.

— M-ai înţeles greşit.

— Zău ? Încă îi duce dorul tatălui ei. Nu ştiu cum ar reacţiona dacă i-aş spune că trebuie să plec. Se întoarse şi îl privi. Cît timp va dura ? Cît voi fi plecată ?

— Cel mult două luni.

— Sau pentru totdeauna.

Downey împinse cu umbrela ambalajul unei ciocolate.

— Jennifer, n-ar trebui să-ţi reamintesc că tu ai venit la

mine. Dacă te ajută memoria, ai spus că Gaddafi ţi-a torturat şi omorît tatăl, dar tu nu poţi să dovedeşti asta, că nimănui nu-i pasă şi m-ai rugat frumos să te ajut. Chiar mi-ai plîns pe umăr. Îmi amintesc cămaşa pe care o purtam, cu dungi albe şi albastre. Se udase. Şi cum ţi-am răspuns ? Te-am înşelat ? Nu, desigur. Ţi-am spus că nu pot face nimic. Nici atunci şi poate niciodată. Dar ţi-am mai spus că dacă vreodată te voi putea ajuta, o să te anunţ.

— Şi ai venit.

— Da, am venit.

— A trecut mult timp de atunci.

— Tatăl tău – tot mort e, nu-i aşa ?

— Asta nu-i drept. Nu-i drept deloc. Cynthia are nevoie de mine. William nu-mi plăteşte nici un penny pentru întreţinerea ei şi nici n-am vreo idee unde e. Lucrurile s-au schimbat; totul s-a schimbat. Ca să-ţi spun adevărul, nu mai sînt sigură că tatăl meu a fost ucis. Privind în urmă, totul pare aşa de…ireal.

Downey o aprobă. La puţin timp după ce murise tatăl ei, îi trimisese o scrisoare. Dacă aveai chef de conspiraţii şi ameninţări, le găseai pe toate acolo, printre rînduri. În cel mai rău caz, scrisoarea era plină de ambiguităţi. Downey ştia că tinereţea e plină de certitudini, iar că înaintarea în vîrstă putea să însemne că nu mai eşti sigur de nimic.

Jennifer se maturizase mult între timp. Jack credea că ştie exact ce gîndea ea.

Într-un tîrziu, auzi răpăitul slab al picăturilor de ploaie în frunzele platanului. Începuse, în sfîrşit, să plouă. Se uită în sus, în timp ce primele picături mari începuseră să străbată apărătoarea imperfectă şi să lovească pămîntul bătătorit, să facă firele de iarbă tunse scurt să se îndoaie.

Cu un oftat de plăcere, îşi deschise umbrela cea nouă. Ploaia se înteţi. Se ridică şi se îndepărtă de bancă, ieşind de sub adăpostul copacului.

Ştia că la asta se va ajunge. Ştiuse chiar de la început. De multe ori, în timpul ultimelor luni, se surprinsese aşteptînd acest moment, tremurînd de nerăbdare. Capacitatea lui pentru cruzime îl umplea de dezgust şi frică.

Dar, scurgerea nenorocită a timpului vindeca orice rană. O s-o vindece şi pe asta. Încet, doar cît să poată fi auzit deasupra sunetului înfundat al ploii, spuse:

— Am un film scurt pe care cred că ar trebui să-l vezi.

Aranjase să folosească o casă clandestină din Chalk Road, a Companiei. Cînd ajunseră la marginea părculeţului, trecea pe acolo un taxi. Downey îi făcu semn şi, spre surprinderea lui, acesta frînă şi se opri. Călătoria dură mai puţin de o jumătate de oră. Stătură în tăcere la capetele opuse ale banchetei din spate, privind Londra derulîndu-se pe lîngă ei. Şoferul vroia să afle despre Boston. Sora lui se măritase cu un soldat american şi plecase acolo de cîţiva ani. Cum era oraşul ? Puteai fi în siguranţă ? Cît de mare era rata criminalităţii ? Downey îi dădu răspunsurile în timp ce se deplasau.

Administratoarea îi aştepta, privind din spatele perdelelor. Părăsi casa în timp ce ei urcau scările spre intrare, neobosindu-se să închidă uşa în urma ei. Ploaia se oprise. Un vînt rece, puternic îi smuci haina pe cînd se depărta pe stradă. Downey nu se putu opri să nu se întrebe unde se ducea. Probabil să-şi aranjeze părul.

Urcară scările, o conduse pe Jennifer înăuntru, închise uşa şi încuie. În casă era foarte cald. Aerul cald îl asaltă de la un ventilator din podea, făcîndu-i pantalonii să se umfle. Merse pe hol pînă în camera de zi. Un aparat de proiecţie fusese instalat pe o măsuţă de servit cafeaua din faţa sofalei. Ecranul era suspendat pe peretele opus. Downey stinse lumina. Din buzunar scoase o casetă mică de metal, o deschise şi introduse banda în proiector. Filmul avea mai puţin de trei minute. Un rezumat scurt, cu toate că îi luase mult timp să-l facă, asamblînd porţiuni care-l interesau. Downey *artistul*. Nu avea prea mult dialog, dar acţiune din plin. Verifică perdelele groase, să fie bine întinse, să nu existe nici o spărtură prin care lăptarul să poată vedea ceva. Din hol venea o lumina slabă. Camera nu era complet întunecată, dar nu avea ce face.

Jennifer stătea lîngă uşă, cu mîinile în buzunare. O întrebă dacă nu vrea să se aşeze.

Ea scutura din cap în semn că nu.

Totul era pregătit, dar Downey ezită. Simţea o nevoie acută s-o avertizeze, să se scuze, să-i ofere explicaţii. Dar, în ce
scop ? Filmul era prost, dar cunoscînd natura umană, probabil că ea se aştepta la ceva mult mai rău.

Acţionă întrerupătorul cu manetă. Rolele începură să se învîrtească. Pe ecran apărură şi dispărură numere. Focaliză imaginea şi părăsi camera.

De data asta nu mai exista nici un umăr prin preajmă pe care ea să plîngă.

În bucătăria micuţă găsi o sticlă nedesfăcută de Teacher’s şi pahare curate pe tejgheaua de lîngă frigider. Desfăcu dopul şi umplu două pahare. Filmul era, într-un fel, sonor. Îl auzea pe Edward Forsyth ţipînd şi vedea cu ochii minţii corpul gol încordîndu-se în curelele de piele care-l fixau, în timp ce tensiunea curentului electric creştea; îi vedea ochii bulbucîndu-se şi părul pubian începînd să fumege şi apoi luînd foc; pielea de pe testicule băşicîndu-se şi înnegrindu-se. Sîngele curgînd din gura fără dinţi. Cadavrul zăcînd moale şi parcă micşorat, pe o masă de oţel inoxidabil murdară de sînge, urină şi fecale.

Apoi un prim-plan scurt, cu Gaddafi; faţa măslinie dominată de ochi arzători şi gură subţire şi crudă.

Capătul liber al filmului clămpănea pe rolă. Downey îşi goli paharul şi îl umplu din nou; clămpănitul se opri şi nu să mai auzea decît zumzetul constant al ventilatorului aparatului de proiecţie. Îşi mai turnă o doză de whisky, o bău şi se întoarse în cameră.

Jennifer era trîntită pe sofa, cu mîinile în poală. Ochii îi erau închişi. Părea că doarme. Trînti paharul cu whisky pe măsuţă, derulă filmul şi-l puse înapoi în casetă.

Ea încă nu se mişcase.

Downey se aplecă şi îi atinse foarte uşor umărul. Era palidă; tremura. Îşi dădu seama că îi face plăcere s-o vadă aşa – vulnerabilă, rănită. Era teribil, dar nu se putea abţine. Ea deschise ochii. Jack îi oferi băutura.

— E ridicol, nu-i aşa ? spuse ea.

Downey îşi înclină capul cu solicitudine.

— Cînd te-am văzut în magazin, am crezut, pentru un moment, că la urma urmei nu e mort, că ai venit să-mi spui că totul a fost o mare greşeala, zise Jennifer.

— Gaddafi a construit o fabrică nenorocită de gaz otrăvitor lîngă Rabta, în deşert, la sud de Tripoli. Recent rusnacii l-au dotat cu cîteva bombe supersonice cu arie largă de acţiune, Su-24 Ds. La Pentagon sînt nişte grupuri… generali cu cinci stele, cărora le-ar plăcea să-l termine pe cretin, să transforme toată cutia de nisip care e Libia într-o foaie de sticlă. Din fericire predomină capetele mai înţelepte. În loc să distrugem toată ţara asta nenorocită, avem de gînd să trimitem acolo un comando să-l asasineze pe Gaddafi. Să-l reducă la tăcere.

Downey făcu o pauză. Se părea că ea înţelege tot, binecuvîntată să fie. Ideea era să creeze un efect puternic fără să îi dea ei ocazia să-şi amintească amănunte specifice. Continuă în grabă:

— E o operaţiune de cooperare, egiptenii sînt minoritari. Din motive de securitate, nu pot să intru în detalii, dar trebuie să introducem în Libia un expert în probleme de securitate şi explozibili.

— Dar eu nu ştiu nimic despre aşa ceva, sublinie Jennifer.

— Nu, dar prietenul tău ştie. Downey rînji. S-au făcut cercetări. Libienii au fost de acord să-l deshumeze pe tatăl tău şi să te lase să-l aduci acasă, înapoi în Anglia. Ca să-şi îmbunătăţească imaginea, presupun.

Plîngea, lacrimile şiroindu-i pe obraji. Probabil că văzîndu-şi tatăl prăjindu-se, nu fusese prea vesel. Jack arătă spre proiector.

— Ai vrea să-l vezi încă o dată ?

— Dumnezeule, nu !

În timp ce o conducea pe hol, spre ieşire, Downey se folosi de vîrful umbrelei ca să cînte o melodie simplă, veselă. Trase zăvorul şi puse cheia în cutia de scrisori. Începuse iarăşi să plouă şi ploaia îi alunga de pe pietoni de pe străzi. Cînd ajunseră la poartă, o Cortina roşie trecu pe

stradă, ştergătoarele de parbriz aruncînd jeturi de apă. Nici o şansă să găsească un taxi, dar metroul era la două străzi depărtare. O luă pe Jennifer de braţ, înghesuind-o sub adăpostul oferit de umbrelă.

Simţea mirosul parfumului ei şi îi simţea şoldul lîngă al lui. O ţinu mai aproape. Ea nu făcu nici o încercare să se îndepărteze.

— Cît de repede poţi fi gata ?

— Încă nu m-am hotărît. Am nevoie de cîteva zile să reflectez.

— Bine, spuse Downey. Ea plîngea încă, dar el se gîndi că este mai bine să se facă că nu observă. Ocoli o băltoacă şi îi strînse mîna protector.

Răzbunare. Vină. Oricare ar fi fost motivul, o avea. Făcea parte din echipă.

Chiar dacă era conştientă sau nu de asta, îi aparţinea.

17

Abdel al-Hony era într-o poziţie proastă. Omar Jalloud, furios pentru că nu fuseseră de faţă la incidentul din apartamentul lui Charlie, îl trimisese în Anglia să-l lichideze pe Jack Downey. Abdel îl întrebase pe Jalloud de ce vroia să-l înlăture pe americanul gras. Jalloud îi răspunse că Downey era iniţiatorul unui complot al C.I.A. care urmărea asasinarea Liderului. Lista furată din Gezira fusese înlocuită cu o copie trimisă de la Tripoli. Numele lui Downey era în capul listei. Jalloud îi sugerase, de asemenea, că el credea că o fracţiune disidentă din Armata libiana era implicată în complot. Nu avea nici o dovadă palpabilă, dar avuseseră loc întruniri de la care el fusese exclus: secrete la care credea că ar fi trebuit să fie părtaş... Abdel fusese atît de şocat, încît rîsese cu voce tare.

O gravă eroare.

În timp ce transpirase şi gemuse executîndu-şi pedeapsa de o sută de genuflexiuni, Jalloud, pe un ton aspru şi strident, îi predicase non-stop despre capcanele pe care le ascundea umorul. Jalloud era un tip foarte serios. Credea cu adevărat că acel sunet ca un sforăit, hîrîit, zbierat, numit „rîs”, nu era nimic mai mult decît un război al microbilor – ceva de genul strănutului. Rîsul era decadent ! Simptomatic, ca un complot capitalist ! Muşchii stomacului lui Abdel luaseră foc. Deşi nu era sigur că a înţeles bine, îl aprobase repede şi cu mult entuziasm.

La aeroport fusese mare aglomeraţie. Ca să poată fi în avion cu Downey, trebuise să accepte un loc în compartimentul rezervat fumătorilor.

Aerul Londrei nu era cu mult mai curat decît cel din cabina înghesuită a Boeing-ului 747.

Un lucru îmbucurător: nu fusese deloc dificil să-l urmărească pe Downey pe străzile oraşului. Abdel sperase că Downey îl va conduce la celălalt american, cel înalt, numit Charlie. Pentru el era clar că pe Downey îl interesa Charlie, deoarece acesta, de asemenea, era cumva amestecat în pregătirea asasinatului. Jalloud îi vroia pe amîndoi înlăturaţi şi asta-i convenea de minune lui Abdel.

La Grădina Zoologică a fost ceva mai dificil decît pe străzile aglomerate. Era o zi rece, noroasă şi circula puţină lume. Ascunzişurile erau rare. Totdeauna, din motive pe care Abdel nu avusese timp să le analizeze, era mai greu să caşti ochii şi să nu faci nimic, tocmai în locurile făcute pentru aşa ceva. De exemplu, avea coşmaruri în ce priveşte toaletele publice.

Cînd Downey intră în Casa Insectelor, Abdel rămase în urmă, nesigur ce să facă. Clădirea nu era mare. Se decise să aştepte afară.

Downey zăbovi înăuntru doar cîteva minute. Plecă de acolo grăbit. Abdel îl urmări îndeaproape, în timp ce Jack parcurse o potecă paralelă cu canalul. Downey merse pînă la mijlocul unui pod arcuit care ducea spre Aviariul Snowdon şi apoi se oprise şi se sprijinise de balustradă

uitîndu-se la apă.

Abdel se lăsă pe vine, aşteptînd.

Un bărbat scund, purtînd pantaloni de piele neagră şi un tricou, ieşise din Casa Insectelor ţinîndu-se de nas şi strigînd ceva nedesluşit. Downey se uită la el, se întoarse şi se grăbi să traverseze podul spre aviariu; acri întregi de năvoade fixate de ţevi triunghiulare de metal. Abdel era la jumătatea podului, cînd Downey se întoarse pe neaşteptate.

Abdel făcu stînga-mprejur.

Fugi direct spre omul în pantaloni de piele: homosexualul care-l acostase pe Downey în Casa Insectelor. Omul se repezi la el şi îl lovi cu pumnul în faţă. Forţa loviturii îi proiectă lui
Abdel capul pe spate. Îl prinse pe om de burtă şi de gît, îl ridcă şi îl aruncă cu capul în jos, în canal.

Bărbatul lovi apa şi dispăru într-o jerbă de spumă verzuie. O mănuşă de piele neagră, decorată cu ţinte de metal, pluti puţin pe suprafaţa apei, apoi se scufundă fără urmă. În aviariu, o pasăre nevăzută scoase un sunet ca şi cum cineva ar fi scuturat un sac cu nuci. După un moment, undele se dispersară şi apa canalului deveni netedă şi liniştită.

În scurt timp, Abdel realiză că şi Downey reuşise să se facă nevăzut.

18

Jennifer Forsyth era o femeie căreia îi plăcea să-şi respecte propriul ei ritm. Downey ştia că ar fi fost inutil s-o grăbească, să încerce s-o împingă de la spate. Îşi pledase cauza cu toată viclenia şi brutalitatea posibile şi acum nu mai putea să facă nimic, decît să aştepte. În timp ce se

întorceau de la Chalk Farm îi stătuseră pe limbă multe argumente, dar se stăpînise şi nu scosese nici un cuvînt. La intrarea în magazinul ei, îi dăduse numele şi numărul camerei hotelului Mayfair, unde stătea şi apoi plecase tăcut.

Petrecu următoarele zile trîntit într-un fotoliu mare, lîngă fereastră, citindu-i pe Sun Tzu şi Clausewitz, uitîndu-se la televizor la jocuri, sport şi ştiri.

Tensiunea aşteptării ţîrîitului telefonului îi provocase un apetit enorm. Chema tot timpul Room-Service-ul. Învăţă numele întregului personal de acolo.

Îşi petrecu lungi perioade întins în pat. Se uita la tavan, asculta atent paşii înăbuşiţi de pe coridor, zumzetul slab al liftului, rîsetele îndepărtate.

Folosi telefonul de două ori ca să cheme prostituate de lux cu imaginaţie debordantă. De fiecare dată ceru ca femeile să aibă părul lung şi roşu. Nu ridică pretenţii din punct de vedere al inteligenţei, culorii ochilor ori al accentului. Era, înainte de toate, un pragmatic. În viaţă încercase să se distreze cît mai bine, acceptînd orice fel de plăceri.

După ce se sătura de sex, le lua pe femei în baie şi stătea liniştit sub duş, în timp ce ele îi săpuneau penisul şi testiculele. Lor nu le plăcea să-şi ude părul, dar Downey le plătea în plus, avînd obiceiul să lase un teanc de bancnote nou-nouţe pe noptieră. Era totdeauna foarte grijuliu să nu surprindă momentul cînd banii erau luaţi – chiar îşi înfunda faţa în pernă ca să nu audă fîşîitul uşor pe care-l făceau banii cînd erau număraţi. Era un bărbat care avea anumite nevoi, dar, în acelaşi timp, se credea un pic romantic.

Somnul îi producea groază. Atunci îşi făcea apariţia cadavrul.

Scenariul nu se schimba niciodată. Se afla în cabinetul unui dentist, şi corpul zăcea sub lumini, cu gura larg deschisă, cu capul rostogolindu-se dintr-o parte în alta, în timp ce dentistul găurea şi curăţa, creînd o cavitate în unul din molarii de sus. Omul era mort de cîteva zile. În timp ce dentistul muncea, nu înceta niciodată să se plîngă cît de

greu era să lucrezi pe un mort, în special unul cu gîtul rupt. Downey fusese chemat ca să ţină capul fix. Nu se gîndise niciodată că e unul dintre aceia cărora li se face greaţă uşor, dar capul cadavrului era moale şi elastic, părul îi cădea în şuviţe şi ochii, sticloşi şi înfundaţi în orbite, îl fixau tot timpul. Nările îi erau pline de duhoarea oaselor uscate, a cărnii intrate în putrefacţie, a propriei transpiraţii...

În după-amiaza celei de-a treia zile, chiar cînd îşi termina masa de prînz, sună telefonul. Îl surprinse cu furculiţa în mîna dreaptă, plină cu budincă cu brînză, şi cu telecomanda în stînga. Reduse volumul şi se întinse spre receptor. Vocea lui Jennifer era calmă, distantă. Downey păstră un ton neutru. Aranjară să se întîlnească peste exact o oră, la raionul de sport al magazinului Harrod. Închise.

Se uita la un meci de fotbal, transmis în direct de la München. Pe ecran, mingea sărea înainte şi înapoi şi jucătorii dansau, parcă, pe iarbă. La un moment dat se stîrni o scurtă încăierare în tribune. Pe teren jucătorii se opriseră. Arbitrul stătea cu piciorul pe minge şi cu mîinile în şold. Încă o încăierare. Un anume Rottweiler se uită la Downey printr-un gard de sîrmă, privindu-l de parcă ar fi fost sigur că l-a mai văzut undeva şi nu-i plăcea ce-i amintea. Zbieră ceva, arătîndu-şi dinţii albi, ascuţiţi, şi apoi se uită în altă parte. Downey închise televizorul. Se scărpină pe burtă şi se îndreptă spre dulap căutînd ceva închis la culoare şi cu dunguliţe; uniforma unui bancher, serioasă şi liniştitoare.

Admira mînerul caroiat al unei puşti Purdy, cu ţeavă dublă, cînd o văzu pe Jennifer îndreptîndu-se către el. Puse puşca de vînătoare la umăr şi ţinti capul lucios al unui manechin, purtînd o vestă pentru pescuit şi cizme foarte înalte de cauciuc. Un păstrăv de plastic, frumos colorat, atîrna de un fir lung ataşat la undiţa de pe umărul creaturii. Downey îşi corectă punctul de ochire, îndreptîndu-se spre un loc de pe gîtul subţire şi alb al manechinului. Vînzătorul tuşi nervos – un sunet uşor, ca un fîlfîit. Downey îşi ridică degetul de pe trăgaci şi depuse arma pe tejghea. Vînzătorul

aşează Purdy-ul într-un rastel de mahon lustruit, inserînd cu grijă un lănţişor de oţel prin piedică.

Downey ajunsese mai repede şi cercetase terenul. O conduse pe Jennifer la o tabără amenajată în junglă, o aşează lîngă un cort de culoare albastră, pe un scaun rabatabil făcut din pînză viu colorată şi bare de aluminiu. Era şi un foc electric acolo, pe care nimeni nu se gîndise să-l bage în priză. Se aşează lîngă Jennifer, aplecîndu-se spre ea, încercînd să creeze o atmosferă de intimitate şi încredere.

— Ai vorbit cu Cynthia ?

Jennifer aprobă din cap. Părul îi căzu pe obraji. Îl dădu la o parte cu un gest scurt, grăbit.

— Ce reacţie a avut ?

— La ce mă aşteptam. Nu vrea să meargă în Elveţia şi nici altundeva.

Downey era surprins, dar grijuliu să nu lase să se vadă asta.

— Nu, bineînţeles că nu. De ce ar vrea să plece ?

— Cumnata mea a fost de acocd să aibă grijă de ea. I-am spus ce mi-ai sugerat: am auzit că tata trăieşte şi plec în Orientul Mijlociu să-l caut.

Deasupra focului, un ceaun era suspendat de un trepied. Ridicînd capacul, Downey văzu un pui făcui din hîrtie glasată.

— Asta-i tot ce i-ai spus ? Nimic mai concret ?

— S-a oferit să mă ajute la magazin.

— Nu-ţi face griji pentru asta. Banii nu vor constitui o problemă.

— Nu pentru bani am acceptat.

— Nu, dar sînt destui primprejur. De ce să nu iei cîţiva ?

Jennifer privea fix focul electric.

— Cînd vei fi gata de plecare ? – întrebă Downey.

— Acum. Chiar în clipa asta.

Downey scoase din buzunar mai multe hîrtii. Le desfăcu şi îşi căută stiloul.

— Aici sînt formularele standard, de recrutare ale Companiei. Derogarea de la orice responsabilitate, tot

tacîmul... Asigurarea pe viaţă... Am trecut-o pe Cynthia ca unic beneficiar, dacă tu crezi că-i bine aşa. Scoase capacul stiloului. Jennifer îşi mîzgăli semnătura în partea de jos a vreo douăsprezece pagini. Cerneala era neagră. Downey îşi luă înapoi stiloul şi îi întinse o cheie masivă de alamă.

— Ce-i asta ?

— Cutia unu-douăzeci şi nouă, Heathrow. O să găseşti acolo tot ce ai nevoie, incluzînd un set de valize din piele de porc care m-au costat aproape patru sute de lire.

Mîna lui Jennifer se închise peste bucata de metal ştanţat.
Marginile ascuţite îi intrară în palmă.

— Ţi-ai luat paşaportul cu tine ?

— Da. Bineînţeles.

— Dă-mi-l. Nu ai nevoie de el. E unul nou în geanta diplomat.Crezi că Cynthia o să fie în siguranţă, sau vrei să pun pe cineva s-o supravegheze ?

— O să se descurce.

Cumnata ei locuia într-un orăşel numit Alnwick, la graniţa cu Scoţia. Fiica ei se va plictisi acolo, dar va fi în siguranţă.

— Biletul e lîngă paşaport. Cursa Air Egypt 318. Dacă pleci acum, s-ar putea să ajungi la timp.

Jennifer îl privi.

— Ce te-a făcut să crezi că azi voi fi gata de plecare ?

Downey se ridică. Genunchii îi pocniră. Reţinuse cîte un loc la cel puţin un zbor în fiecare zi pentru următoarele două saptămîni, dar nu avea de gînd să-i spună asta.

— Ne vedem la Cairo. Îi făcu cu mîna şi se îndepărtă grăbit. Se mişca repede, nevenindu-i să creadă că avusese atîta noroc, încă temător că ea s-ar putea răzgîndi.

Jennifer îşi frecă degetul mare. Stiloul scump al lui Downey cursese, cerneala neagră pătîndu-i pielea. Dintr-o dată avu impresia că e privită. Se ridică. Scăunelul ridicol de campanie se răsturnă zăngănind. Un vînzător se uită la ea din spatele tejghelei de sticlă foarte lustruită.

Luă liftul pînă la parter, găsi ieşirea cea mai apropiată. Lîngă bordură aştepta un taxi; şoferul, ghemuit în spatele

volanului. Jennifer se îndreptă spre taxi şi apoi îl văzu pe Downey stînd în spate, cu gura căscată. Privirile li se întîlniră. Jack ţinea între degete o ciocolată de mărimea unui ou de prepeliţă. Îi făcu cu ochiul, îşi aruncă în gură ciocolata, apoi deschise uşa, păşi pe trotuarul aglomerat şi îi făcu semn să urce.

— Ştie unde te duci. Cursa a fost plătită.

Jennifer urcă în taxi şi şoferul se înscrise iute în trafic. Se întoarse şi se uită pe geamul din spate. Downey dispăruse. Se aşeză mai confortabil pe banchetă, pregătindu-se pentru drumul lung pînă la aeroport.

Cutia era ultima dintr-un rînd. Jennifer încercă să bage cheia în broască.

Nu se potrivea.

Se uită la numărul cutiei şi apoi la numărul cheii.

Erau aceleaşi. Încercă iarăşi cheia şi de data aceasta intră foarte uşor.

Cutia conţinea două valize din piele de porc şi o geantă diplomat asortată. Luă geanta, închise uşa cutiei şi băgă o monedă. Puse cheia în poşetă şi se îndreptă grăbită spre toaleta cea mai apropiată.

Acolo, căută o cabină goală, închise uşa şi o blocă. Iniţialele „J.M.” erau încrustate pe o etichetă ornată, dreptunghiulară, de alamă, de pe mînerul genţii diplomat. Deschise servieta. Conţinea un teanc de bancnote egiptene de zece lire, nou-nouţe, însumînd o mie de lire şi un plic în care găsi biletul de avion la clasa întîi, Londra-Cairo, dus şi întors.

De asemenea, găsi şi un paşaport britanic, folosit mult, un carnet de conducere, fişe medicale, un carnet Barclay şi alte acte de identitate. Obiectele îi erau familiare, numele, nu. Jennifer Forsyth devenise Jennifer McPhee. Deschise paşaportul. Datele înscrise deasupra fotografiei, data naşterii etc., nu fuseseră schimbate, cu excepţia notaţiei care se referea la ruda cea mai apropiată. Numele tipărit în acel spaţiu era al cuiva de care Jennifer nu auzise niciodată. Frunzări paşaportul, remarcînd călătorii la Barcelona, Paris

şi Hamburg şi cîteva deplasări recente la Washington, DC.

Cineva ciocăni insistent în uşă. Jennifer îşi ridică surprinsă privirea.

— Ai de gînd să stai pentru totdeauna acolo, drăguţă ?

Jennifer trase apa, închise şi încuie servieta, se ridică şi deschise uşa. O femeie tînără, machiată strident, purtînd o haină de imitaţie de blană, îi zîmbi mulţumindu-i şi trecu repede pe lîngă ea.

Luă cele două valize din piele de porc şi se duse la biroul Air Egypt. Acceptă etichetele pentru bagaje şi permisul de îmbarcare de la un bărbat smead, micuţ, cu o cămaşă apretată, albă şi cravată maro. Avionul pleca peste trei sferturi de oră. Îşi cumpără cîteva reviste de la un stand, apoi merse la bar, găsi o masă şi comandă o băutură.

Downey o urmarea de la distanţă. Era prea atrăgătoare şi impresionantă ca să se piardă în mulţime. Dar avea ceva, un calm, o adîncime a spiritului, care, într-un fel, îndepărta suspiciunile. Încercă să analizeze ce simţea, să-şi compartimenteze gîndurile, să le găsească rînd pe rînd un sens. Dar nu putea eticheta ceea ce avea Jennifer aparte. Ori erai născut cu aşa ceva, ori nu.

Nu era mulţumit. Încercă din nou. Ea avea un talent de a se acomoda, de a arăta de parcă ar fi fost de-acolo. Oriunde se întîmpla să se afle, îţi dădea impresia că e născută acolo. O privi jucîndu-se cu băutura. Jumătate dintre bărbaţii de la bar o fixau – ceilalţi erau probabil anormali sau le era prea frică de neveste, ca să încerce vreo ocheadă. Ştia că ea ar fi trebuit să fie foarte nervoasă şi constata, cu satisfacţie, că nu se uitase nici măcar o dată la ceasul de la bar.

Totul va decurge foarte bine. Muşcă din batonul Mars, se întoarse şi plecă mulţumit.

Următoarea oprire, Cairo.

Abdel al-Hony cumpărase Claymore-ul, cu trei mii de dolari, de la un soldat american. Încercarea de a o mitui pe camerista de la Mayfair eşuă. O sugrumă pe biata femeie şi

după ce folosi cheia ei ca să intre în apartamentul lui Downey, o înghesui sub pat.

Îi trebuiră doar cîteva minute să monteze şi să amorseze mina. Aceasta explodă la cîteva minute după ora unu după-amiază.

Şeful corpului de securitate a hotelului, investigînd o plîngere, care spunea că nişte prostituate cunoscute îl vizitaseră frecvent pe Downey în cameră şi ca urmare, acesta ar putea fi un peşte, declanşă neatent mina, în timp ce o pereche de avocaţi din Orlando, statul Florida, aflaţi în luna de miere, treceau pe hol în drum spre lift. Fericiţii locuitori ai Floridei reuşiseră să facă rost de bilete la repunerea în scenă a muzicalului *Me And My Girl* şi erau nerăbdători să-şi petreacă noaptea în oraş. Şeful securităţii îi salută, apoi introduse cheia în yală şi deschise uşa lui Downey. Toţi trei fură făcuţi ferfeniţă de forţa exploziei şi de cele şapte sute de schije ale Claymore-ului.

Downey, în avionul Air Egypt 747 care zbura cu o viteză de patru sute cincizeci de mile pe oră, la o altitudine de zece mii de metri, nu auzi nimic.

Securistul era un fost poliţist de la Scotland Yard. Ziarul *The Times* publică tot textul convorbirii telefonice cu un reprezentant IRA *, care-şi asuma responsabilitatea atentatului.

După ce Abdel al-Hony reuşi cu greu să citească articolul, deveni foarte nervos.

19

CAIRO

* *Irish Republican Army* = Armata Republicană Irlandeză.

Dosarul de pe biroul lui Richard Foster avea o grosime de aproape un deget, dar nu prea important, deoarece conţinutul era aproape în totalitate gunoi. Îl citise din scoarţă în scoarţă şi nu găsise aproape nimic care să justifice cheltuielile făcute cu cei trei agenţi desemnaţi să-l urmărească pe Downey în Londra.

Foster era foarte cătrănit. Era sută la sută sigur că expatriatul californian Charlie McPhee nu plecase din ambasadă de capul lui.

Cineva îl împinsese, arătîndu-i drumul spre uşă. Downey negase orice amestec, dar Foster putea jura că el organizase volatilizarea lui McPhee. Jack pregătea ceva; Foster simţea miros de carne arsă. Plănuia oare Downey să-l amestece cumva pe McPhee în dezertarea colonelului libian ? Sau avea altceva în minte ? Downey avea întotdeauna aşa de multe lucruri pe tapet, încît era imposibil să le afli pe toate.

Pe biroul lui Foster mai era un dosar. Conţinea o mulţime de faxuri de la avocaţii doamnei McPhee. Cîteva sute de cuvinte, dar totul se reducea la cererea de a li se spune ce dracu s-a întîmplat cu soţul rătăcitor al clientei lor. O întrebare normală. Foster ar fi dorit să aibă un răspuns.

Întoarse pagina din dosarul despre Londra. Data de mai puţin de douăzeci şi patru de ore, dar coperta începea deja să arate uzată. Se uită posomorît la instantaneul, de 500 mm, luat lui Downey în barul din Heathrow. În faţa lui, Jack avea o halbă de bere şi un pachet de biscuiţi. Chipul lui, de obicei jovial, afişa o expresie rece.

Foster puse deoparte fotografia şi se uită rapid pe celelalte, incluzînd una cam sumbră, care-l arăta pe Downey într-un părculeţ mic din King’s Road; faţa lui grăsuţă, ireal de palidă pe fundalul umbrelei negre.

De asemenea, erau acolo o serie de poze din faţă şi profil, ale unei femei superbe, cu care Downey îşi petrecuse după-amiaza. Numele ei era Jennifer Forsyth. Foster studie o poză care-l înfăţişa pe Downey într-o lumină slabă, într-un restaurant din King’s Road, turnîndu-i ei vin în pahar, dintr-o sticlă de treizeci de dolari.

Se mai uită peste fotografii un timp, apoi îşi îndreptă atenţia spre text. Agentul credea că relaţia dintre Downey şi femeie nu era de natură sexuală. Foster îi dădea dreptate – Jennifer Forsyth era evident mult deasupra lui Downey.

Dar, ce alte motive ar fi avut un om ca Jack să-şi piardă timpul cu o femeie ? Erau doar două lucruri la care Foster se putea gîndi. Primul erau banii şi al doilea puterea. Foster desemnase o echipă care să cerceteze trecutul şi prezentul lui Jennifer Forsyth. Vroia să ştie totul despre ea, fiecare detaliu.

Cercetă cele trei poze cu copilul care ieşise din magazin după unsprezece minute de la intrarea lui Downey acolo. Fata avea probabil doisprezece-treisprezece ani şi era foarte frumoasă – asemănarea dintre ea şi mama ei era remarcabilă. Foster puse deoparte şi aceste poze, şi se întoarse la text.

De la Heathrow, trioul de agenţi ai lui Foster îl urmărise discret pe Downey în oraş. Avusese loc o mică cearta într-o autoservire. Ceva în legătură cu o cană cu ceai şi un baton de scorţişoară. Iisuse ! Mai tîrziu, Downey cumpărase de la o tutungerie, un pachet cu bomboane de mentă. Se notase în mod expres că mîncase foarte repede bomboanele şi pusese ambalajul de celofan în buzunar – în loc să-l arunce pe trotuar, ca orice cetăţean.

Foster se întreba de ce. Nici unul dintre cunoscuţii lui Downey nu l-ar fi caracterizat ca un om foarte ordonat. Dar, Foster ştia că, deşi Downey călătorise prin toată lumea, Londra era oraşul său favorit. Poate că asta explica comportarea lui ieşită din comun.

Sau poate că nu.

Foster îşi masă tîmplele. Întoarse pagina.

La Grădina Zoologică, Downey luase contact cu o jumătate de duzină de oameni, în principal angajaţi acolo. Omul de la poartă care-i vînduse biletul de intrare; o femeie de la care cumpărase o pungă cu floricele şi o cană cu cafea. Punga şi cana le aruncase într-un coş de gunoi. Agentul descrisese într-un paragraf de cincisprezece rînduri, cît de uşor ar fi fost pentru Downey să ascundă un

mesaj printre floricele.

Bine, bine.

Foster întoarse pagina. La standul cu floricele, Downey îşi primise restul şi se îndepărtase, apoi se răsucise brusc pe călcîie şi smulsese un şerveţel gros de hîrtie de pe tejghea. Încă o şansă de a schimba informaţii. Sau poate că avea nevoie de şervet să-şi şteargă nasul.

Foster îl urmări, la a treia mînă, pe Downey rătăcind aparent fără scop prin parc timp de o oră, apoi trecînd prin Tunelul Estic şi intrînd în Casa Insectelor. „Coada” fusese surprinsă, dar era aproape sigur că tunelul era gol, cînd Downey intrase în el. Foster oftă, scărpinîndu-se la nas.

Agentul, încercînd să păstreze contactul vizual, îl urmărise pe Downey înăuntru. Clădirea era, în aparenţă, unul dintre locurile de întîlnire ale homosexualilor. Downey crezuse că i se fac propuneri şi îi trăsese un pumn în nas agentului. Apoi ieşise afară, traversase canalul spre Aviariul Snowdon.

Agentul rănit, pierzînd sînge, se grăbi în urma lui şi apoi dispăruse. Pur şi simplu se volatilizase. Ultima lui remarcă coerentă fusese că gulerul unde se afla microfonul se umpluse de sînge. Partenerul lui îşi amintea că auzise ceva ce ar fi putut fi o împroşcătură. Dar, atunci se afla la toaletă, uşurîndu-se, şi avea atenţia oarecum abătută.

Downey luase un autobuz şi apoi metroul spre Piaţa Sloane. La magazinul cu articole bărbăteşti, avusese o dispută aprinsă atunci cînd îşi pierduse răbdarea cu vînzătorul care încercase să-i vîndă alt model de umbrelă decît cel pe care-l dorea el. Apoi s-a îndreptat, pe o rută ocolită, spre magazinul de antichităţi al lui Jennifer, din King’s Road.

Trecuseră unsprezece minute şi Cynthia, fiica femeii, ieşise afară. Încă zece minute se scurseseră încet. Downey şi femeia ieşiră grăbiţi din magazin. El arăta nervos. Ea, agasată. S-au dus pe jos pînă la un restaurant cu specific franţuzesc, plasat strategic în pivniţa unei curăţătorii de haine. Conform cu regulile protecţiei împotriva incendiilor, localul avea două ieşiri. Ce îi lipseau erau geamurile.

Presupunînd că Downey şi femeia vor vorbi în timpul mesei şi că această discuţie ar putea fi importantă, unul dintre agenţii lui Foster – o femeie – îi urmărise înăuntru.

Se aşezase în partea opusă a restaurantului şi în timpul unuia din desele ei drumuri la toaletă îl auzise spunînd:

— Cred că pînă acum ai ghicit de ce am venit, nu ?

Intrigant, da. Revelator, nu.

Şi acum, dintre cei trei agenţi ai lui, unul nu mai avea acoperire, unul dispăruse şi, ca rezultat, avea o mare gaură în buget.

Ochii îi coborîră spre pagina dactilografiată şi săriră la paragraful trei.

Cînd îi fusese adusă nota de plată, Downey o pusese pe Jennifer s-o semneze. De ce-i trebuise autograful ei ? De ce ţinuse chitanţa, în primul rînd ? Ce însemna asta ? Că discutaseră treburi ale Companiei ? Sau doar că Jack avea prostul obicei de a-şi încărca nota de plată ?

Foster căută fotografiile de la începutul dosarului. Studie pozele lui Jennifer de la restaurant, şi apoi pe cele luate prin teleobiectiv pe cînd stătea pe banca de lemn de sub platani, în părculeţul mic de vizavi de magazinul ei. Nu se pricepea deloc la aprecierea vîrstei persoanelor, dar socotea că ea ar fi trebuit să aibă în jur de treizeci de ani; în nici un caz mai puţin de douăzeci şi cinci. O femeie foarte atrăgătoare. Frumoasă. Superbă chiar. Oasele ei erau proeminente, dar delicate; părul, de-a dreptul incredibil. Îşi reaminti că nu era înţelept să înlăture posibilitatea unui interes romantic, cu toate că nici în ruptul capului nu ar fi putut înţelege cum o femeie ca ea ar fi putut fi interesată de un bărbat ca Downey.

Doar dacă… lucra pentru britanici.

Foster se ridică de la birou. Se duse la filtrul de cafea şi îşi turnă o cană, adăugă o jumătate de cub de zahăr şi o linguriţă de frişcă.

În părculeţ, stînd pe banca de lemn de sub copaci, Downey vorbise continuu şi femeia îl ascultase fără să scoată nici un cuvînt.

Începuse să plouă.

Downey sărise imediat în picioare, îşi desfăcuse umbrela nouă şi se îndepărtase la cîţiva paşi de adăpostul copacilor. Se expusese deliberat elementelor naturii, în acelaşi timp neglijent faţă de riscul de a fi auzit.

Ultimul agent al lui Foster, tot numai urechi, se grăbise pe alee.

Downey îşi ridicase vocea – pentru ca Jennifer să-l poată auzi în ciuda distanţei şi a zgomotului pe care-l făcea ploaia lovind în frunzele platanilor.

Agentul îl auzise spunînd:

— Am un film scurt pe care cred că ar trebui să-l vezi.

Downey nu oferise nici o explicaţie şi nici ea nu îi ceruse vreuna…

Începuse să plouă cu găleata. În dosar fusese ataşată o notă de plată estimativă, pentru spălătorie. Downey şi Jennifer ieşiseră din parc, la marginea străzii. Ca un făcut, un taxi se oprise lîngă ei.

Agentul îşi notase numărul de înmatriculare al maşinii. Cei de la Londra încercau acum să-l depisteze, şi-l vor anunţa de îndată ce vor avea ceva concret.

Şoferul. Casierul de la autoservire. Vînzătorii de la care cumpărase bomboanele de mentă şi umbrela. Oamenii de la Grădina Zoologică, toţi erau strînşi sub microscoapele Companiei şi vor fi examinaţi în fiecare minut, o lungă perioadă şi în detaliu.

Dar Foster era convins că Jennifer Forsyth deţinea toate cheile spre secretele lui Downey.

Cercetă iarăşi fotografiile ce o înfăţişau pe ea, căutînd detalii pe care le omisese. Se întrebă ce corp ascundea sub jacheta sobră şi largă şi sub fusta plisată. Pariu, că era fierbinte, dar reţinut. Putea vedea asta în ochii ei şi în modul încordat în care stătea. Alinie fotografiile, bătînd cu marginea lor în suprafaţa lustruită a biroului din lemn de trandafir. Cînd ajunse la rezultatul dorit, prinse fotografiile cu o agrafă mare şi le introduse în dosar. Apoi puse totul în compartimentul secret din perete, ascuns în spatele tabloului Preşedintelui Bush.

Stînd lîngă seif, îşi extrase din buzunar ceasul bunicului

– un Martin bătrîn, cu capac alb, emailat şi carcasă, cu desen complicat, din aur de 18 carate. Era ora unu şi zece minute. Întoarse pînă la capăt arcul ceasului. Acesta avea aproape o sută de ani. Ca să-şi păstreze acurateţea, trebuia întors frecvent şi regulat. Îşi puse ceasul înapoi în buzunar, îşi aranjă vesta şi scutură o scamă de pe guler.

Peste douăzeci de minute avea întîlnire cu una dintre secretarele de la biroul de copiat acte, o tînără dulce, pe nume Sheila, care sosise doar cu două zile în urmă de la Washington.

Legăturile între personalul ambasadei şi localnici nu erau, desigur, permise. Aşa că, satisfacerea problemelor sexuale trebuia asigurată. Foster era convins că ăsta era motivul pentru care personalul biroului de copiat acte se schimba atît de des.

Douăzeci de minute. Avea timp să facă un duş scurt şi să se radă. Apăsă butonul interfonului şi o anunţă pe Dorothy că îşi ia după-amiază liber. Răspunsul ei fu trunchiat, lapidar. Era convins că ea părăsea din cînd în cînd biroul. Nu reuşise încă s-o surprindă, dar era sigur că o va prinde mai devreme sau mai tîrziu – era doar o chestiune de timp.

Richard Foster era un om foarte răbdător şi foarte priceput în depistarea acelor indivizi care făceau lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă.

Sau aşa credea el.

20

Charlie desfăcu bandajul de pe braţul lui Mungo Martin. Trecuseră şase zile de la schimbul de focuri din apartamentul său. Pielea de pe braţul lui Mungo – de la umăr pînă la cot – avea o culoare galbenă-pămîntie cu

dungi vinete. Dar, umflătura se retrăsese şi rana se vindeca frumos. Nu exista nici un semn de infecţie. Charlie se uită la ceas. Trecuseră două minute. Scoase termometrul dintre buzele strînse ale lui Mungo şi se duse la fereastră.

Treizeci şi şase cu patru.

O barcă cu motor, mică, albastră, gonea în avalul Nilului, lăsînd un siaj de culoare maro ca nămolul. De pe apă se ridică un pescăruş, ţipă deranjat şi îşi luă cu greu zborul. Egiptenii numeau pescăruşii: „vulturii irakieni”.

Codiţele împletite şi biluţele viu colorate dispăruseră, tăiate de frizerul hotelului. Sweets îşi plimbă mîna prin părul tuns scurt.

— Se însănătoşeşte sau trebuie să-l execut ?

Mungo rîse, zgîlţîind patul. Ochii îi erau clari; dinţii, mai albi decît aşternuturile care-l acopereau. Charlie introduse termometrul înapoi în suport. Aplică un bandaj nou pe rană. Mungo se ridică, mişcîndu-se foarte încet. Mătură păturile la o parte şi îşi aruncă picioarele peste marginea patului.

— Ce faci ? – întrebă Charlie. Doctorul îi spusese lui Mungo să stea în pat cel puţin o săptămînă şi Downey, la rîndul lui, îl făcuse pe Charlie responsabil în cazul în care Mungo nu făcea ceea ce i se spunea.

— E o zi frumoasă. M-am gîndit că ar fi o idee bună să fac o plimbare. Poate mă duc pînă la muzeu, să absorb puţină cultură.

— Jack a spus să stai în pat pînă se întoarce el de la Londra.

Mungo se duse la dulapul în perete, deschise uşile făcute din şipci, alese o pereche de pantaloni roşu-aprins şi o cămaşă vernil cu nasturi roşii.

— Crezi că se aşteaptă să fac ce mi se spune ?

— Nu sînt ale mele ? – zise Sweets.

— Doar dacă am o nenorocită de amnezie.

— Merg cu tine, spuse Charlie.

— Cum vrei. Mungo se întoarse spre Sweets. Dar tu, Hubie ?

— Distraţi-vă, copii.

Erau mai puţin de cinci minute de mers pe jos de la

Hilton la Muzeul Egiptean, dar aerul era fierbinte, uscat şi cînd ajunseră, Charlie se simţea deshidratat, fără vlagă, gata să se întoarcă la aerul condiţionat şi confortul hotelului. Mungo aruncă o privire scurtă la turiştii care se înghesuiau la intrarea muzeului.

— S-o lăsăm baltă. Hai să mîncăm ceva.

Charlie arătă spre un restaurant din apropiere.

Mungo alese o masă din spatele localului. Se aşeză pe un scaun cu faţa la intrare, îşi sprijini cu grijă braţul rănit în poală, ca şi cum ar fi fost un pachet valoros şi fragil pe care nu putea risca să-l piardă. Un chelner trecu pe lîngă ei. Mungo apucă manşeta omului între degetul mare şi arătător, ţinîndu-l în loc.

— Cîteva fripturi, fierbinţi şi în sînge. Ai bere Heineken ?

Chelnerul aprobă.

— Patru beri reci.

— Nu mi-e foame, spuse Charlie.

Mungo îi făcu semn chelnerului să plece.

— Carnea aproape crudă e cel mai bun lucru pe care-l poţi mînca. Te ajută să rămîi nebun, furios.

— Împotriva cui ?

Mungo se uită la el de parcă ar fi venit de pe altă planetă; de parcă tocmai căzuse prin tavan şi aterizase pe scaun.

— Din ce parte a Californiei eşti ?

— Los Angeles.

— Jack ţi-a spus ceva despre mine şi Hubie ?

Charlie dădu din cap în semn că nu.

— N-o lua ca pe o insultă. Aşa e el, secretos.

Chelnerul sosi cu băutura. Mîna lui Mungo tremura în timp ce golea cutia în pahar.

— Uită-te la asta, omule. Sînt un nenorocit de olog, nici nu pot să-mi torn singur o bere.

Charlie scoase din buzunar o sticluţă de plastic. Puse sticluţa pe masă şi îi dădu un bobîrnac, rostogolind-o de-a lungul mesei.

— Droguri ?

— Codeină.

Mungo scoase capacul. Duse sticluţa la buze, îşi înclină capul şi o scutură, apoi o puse înapoi pe masă.

— Cîte ai luat ? – întrebă Charlie.

Mungo îşi scoase limba pătată cu cîteva pilule mici, albe – prea multe ca să le poţi număra. Îi făcu lui Charlie enigmatic cu ochiul, ridică paharul cu Heineken la gură şi îl goli.

— Einstein a spus că nu trebuie să bei în timp ce iei medicamente.

— Cine dracu-i Einstein ?

— Tipul de la ambasadă. Păr creţ. Poartă pulovere bej şi are o gentuţă neagră. Jack a spus că e doctor.

Mungo îi aruncă lui Charlie o privire suspicioasă.

— Nu mi-l amintesc.

— Nu-i de mirare, erai dus.

— Şi tu erai ocupat ştergîndu-mi fruntea înfierbîntată, corect ?

Charlie nu spuse nimic.

— Atît timp cît nu erai ocupat să-mi ştergi curul înfierbîntat, e bine. Unde era Hubie între timp ?

— Nu ştiu. Prin împrejurimi.

— Rahat ! Se distra, bucurîndu-se de viaţa de noapte. Şi eu aş fi făcut la fel, dacă el ar fi fost împuşcat în locul meu. Mungo îl privi lung. Hubie te-a văzut decis să faci pe doctorul, a profitat de situaţie. Ai face o greşeală să crezi că nu îi pasă de mine.

De afară se auziră pe neaşteptate ciocniri festive de pahare, scîrţîit de metal. Sună un claxon. În restaurant se făcu pentru un moment linişte.

— Îmi amintesc că aşa se întîmpla cîteodată la şcoală, zise Mungo. Toată lumea pălăvrăgea şi, la un moment dat, se opreau toţi, fără nici un motiv. O linişte adîncă, înţelegi ce vreau să spun ? Mama spunea că se întîmpla asta pentru că un înger tocmai trecuse pe deasupra noastră. Nici în clasa a treia nu credeam prostia asta.

— Unde ai făcut şcoala ? – întrebă Charlie. Îşi amintise că nu ştia nimic despre trecutul lui Mungo Martin şi era curios. Dar era mai mult decît atît. Mungo fusese rănit şi

Charlie îl ajutase să se vindece. Aproape o săptămînă, Mungo reprezentase punctul central al vieţii lui Charlie. Investise emoţional în Mungo şi vroia acum o răsplată.

— Din ce zonă a Statelor eşti ?

— Oraşul Îngerilor, la fel ca tine.

— Ai copilărit cu Sweets ?

— L-am întîlnit în armată.

— Ai fost înrolat ?

— Singurul mod în care puteau pune mîna pe mine.

— Ai fost în Nam ?

— Ce poate şti un tip ca tine despre asta ? Ce-ai citit în ziare, cred. Mungo zîmbi distant, amintindu-şi. Dacă mă gîndesc bine, a fost un fel de distracţie.

— Ştiu, spuse Charlie. Am fost acolo.

Afară, în strada scăldată în soare, cinci sau şase poliţişti, îmbrăcaţi în uniformă albă, săreau pe o maşină mică, albastră, care-şi îmbîrligase bara de protecţie cu cea a unui camion vechi de marfă. Cineva din mulţimea de curioşi începu să bată din palme, încercînd să-i facă pe poliţişti să sară la unison.

Uşa de la bucătărie se deschise şi chelnerul se îndreptă spre ei, ducînd două farfurii şi încă două beri. Puse mîncarea şi berea pe masă şi plecă fără nici un cuvînt.

Friptura lui Mungo fusese tăiată în bucăţele mici, romboidale. Îşi înfipse furculiţa într-o bucată, o mirosi şi o mestecă încet.

Lui Charlie nu-i era foame, dar începu oricum să mănînce, doar ca să aibă ceva de făcut.

Mungo mai bău nişte bere.

— Ce făceai în L.A ?

Charlie îi povesti despre firma lui. Mungo se gîndi că era o coincidenţă hazlie faptul că, în timp ce Charlie se ocupa cu fabricarea dispozitivelor securizante, el îşi petrecuse adolescenţa jefuind apartamente. Îl întrebă pe Charlie unde locuise în Los Angeles, despre soţie şi fiică, despre căsătorie.

— Beverly Hills ? Nu zău ! Ce maşină aveai ? Nu, nu-mi spune. Eşti prea bătrîn pentru un Porsche. Deci ce era, un

Mercedes, poate un Rolls ?

Charlie zîmbi şi clătină din cap.

— Caddy ?

— Corect, un Cadillac.

— De-a dreptul surprinzător. Ce culoare ?

— Alb.

— Decapotabil ?

Charlie încuviinţă, simţindu-se ca un prost.

— Iisuse Cristoase, nu pot să cred. Aveai propria companie nenorocită, o întreagă adunătură de oameni care lucrau pentru tine ca tu să te poţi distra, o casă mare în Beverly Hills. Puteai să faci tot ce vroiai, să mergi oriunde şi eşti aici în Cairo, lucrînd pentru Jack. Ce dracu s-a întîmplat, dacă nu te superi că te întreb ?

Charlie îi spuse lui Mungo despre spargere şi despre crimele din Gezira, despre fuga lui la Ambasada americană. Îi explică cum Jimmy Abrams şi Richard Foster l-au ţinut sub un fel de arest la domiciliu, în timp ce încercau să se decidă ce să facă cu el. După cum vedea Charlie situaţia, aveau două alternative: să-l predea poliţiei din Cairo sau să-l expediaze la L.A. unde îl aşteptau avocaţii soţiei sale să-l taie în bucăţele.

Apoi apăruse în scenă Downey şi-l eliberase.

Mungo ascultă cu atenţie povestea lui Charlie. Stătea nemişcat, cu excepţia ochilor. Terminară fripturile şi chelnerul le aduse cafeaua în două căni foarte mici, însoţită de un sortiment variat de prăjiturele. Mungo ciuguli din ele, făcîndu-le să dispară una după alta. Cînd se convinse că el nu mai are de gînd să-i pună întrebări, Charlie spuse:

— Dar tu ? Ce faceţi voi doi în Cairo ?

— Habar n-am. Ceva ilegal, probabil. Mungo se şterse cu şervetul pe degetele pline de fărîmituri.

— Jack nu ne-a spus ce are în minte de data asta, dar cu siguranţă că în curînd va atinge şi acest aspect.

Mungo îi povesti lui Charlie despre viaţa din junglă, cum o făcuseră ei foarte grea pentru cultivatorii de coca.

— Lucraţi pentru guvernul columbian ?

— Nu chiar. Mungo mototoli şervetul şi îl înghesui în

paharul pentru apă. Un lucru bun cînd lucrezi pentru C.I.A. e că oamenii nu se înghesuie să-ţi facă mizerii.

— E o operaţiune C.I.A. asta în care sînteţi voi implicaţi, aici, în Cairo ?

— Trebuie să fie, dacă se ocupă Jack de ea.

Chelnerul stătea sprijinit de peretele de lîngă uşa bucătăriei. Mungo îi prinse privirea şi îi făcu semn, făcînd o mişcare ca şi cum ar fi scris, ca să-i indice că vrea nota de plată.

Afară bătea vîntul din est şi aerul era dens şi înăbuşitor. Îşi croiră drum pe trotuarul aglomerat, spre masa dreptunghiulară a Hiltonului. În hol, Mungo se opri la un stand rotitor, cu ilustrate.

— Uită-te aici.

Charlie privi o fotografie a barajului de la Aswan, care nu părea în nici un fel remarcabilă sau interesantă.

Mungo îi şopti foarte încet:

— Tipul pe care l-ai călcat cu Citröenul era plătit de C.I.A.

Charlie privi fix ilustrata. Ciment alb, apă albastră.

— Era unul dintre băieţii lui Jack. Un localnic. Colaborator. De genul celor plătiţi cu ora, dacă înţelegi ce vreau să spun ?

Mungo puse la loc ilustrata, luînd alta cu Ramses al II-lea din Piaţa Ramses. Pe trotuarul din spatele statuii aurii, un grup de turişti japonezi pozau pentru o fotografie în fotografie. Întoarse ilustrata pe dos. Pentru oricine îi privea, părea că el citea cu voce tare cele cîteva cuvinte explicative.

— Jack vroia să vadă cum reacţionezi tu sub presiune, aşa că l-a plătit pe tip să stea în faţa maşinii şi să agite o armă.

— Ar fi tras în mine.

— După cum văd eu problema, Jack plănuise că dacă tu intri în panică, tot ce trebuia tipul să facă era să te scoată din maşină şi să se urce el la volan.

— Dar, de fapt, spera că eu îl voi călca, nu-i aşa ?

— Din ce am văzut, cînd ai ridicat mîinile, colaboratorul

a crezut că asta fusese tot, că jocul s-a terminat. L-ai păcălit. Se apropiase prea mult de maşină, începînd să se fandosească în faţa mulţimii. Ultima lui greşeală.

Mungo puse ilustrata în raft; luă alta la întîmplare.

— A fost un test. Tu l-ai trecut şi el nu. Aşa-i Jack. Eficient. Caută întotdeauna să rezolve două treburi cu preţul cu care ar rezolva doar una. Mungo se uită în jur. Nimeni nu le dădea nici o atenţie. Ilustrata era o reproducere: o fotografie veche, sepia, a unei dansatoare din buric. Mungo o băgă în buzunar şi se îndreptă spre lifturi, cu Charlie pe urmele lui.

— Nu o să mă lase să mă întorc la Los Angeles, nu-i aşa ? zise Charlie.

— Întreabă-l.

— Aş vrea să merg acasă, dar cred că vrea să iau parte la ce a pus la cale pentru tine şi Hubie.

Auziră zumzăitul slab al unui motor electric undeva, departe. Lumina indicatoare de deasupra uşilor liftului cel mai apropiat clipoci şi, o secundă mai îrziu, se deschiseră uşile. Intrară înăuntru. Mungo lovi butonul şi uşile glisară, închizîndu-se.

— Mai era un tip care trebuia să vină cu noi la Cairo, Liam O’Brady. A murit cam cu o săptămînă înainte de sosirea biletelor. Liam era foarte bun la neutralizarea dispozitivelor securizante. Un expert în explozibili. Ai lucrat vreodată cu explozivi, Charlie ?

— În război.

— Da, unde altundeva ? Mungo rînji. Ia partea frumoasă a lucrurilor. Eu şi cu Hubie n-am venit pe gratis. Nici tu n-ar trebui.

— Nu vreau să mă implic.

— Cînţi imnul naţional, iubitule !

Liftul se opri. Uşa apartamentului lor era larg deschisă. O rază de lumină se întindea de-a lungul carpetei din hol. Mungo strînse braţul lui Charlie.

— Ce ţi-am spus rămîne între noi doi.

Charlie dădu din cap în semn că da. Intrară în apartament, păşind direct în privirea pătrunzătoare,

supărată a lui Jack Downey.

— Unde dracu aţi fost ? – strigă Downey. Faţa îi era vînătă. Venele de la gît erau umflate. V-am spus să nu părăsiţi afurisitul ăsta de hotel !

— Dacă vrei supunere oarbă, du-te şi cumpără-ţi un nenoroeit de pudel, spuse Mungo. Sweets rîse. Downey îl fulgeră cu privirea. Mungo trecu pe lîngă el şi se duse în baie. Cei trei rămaseră tăcuţi, ascultînd plescăitul făcut de urină în pisoar.

— Unde dracu aţi fost ? – urlă Downey la Charlie.

— Într-un restaurant nenorocit, ţipă Charlie.

Downey se mai linişti.

— A cui a fost ideea, a ta sau a lui Mungo ?

— Am uitat.

Pe neaşteptate, Downey rînji.

Auziră apa de la toaletă. Mungo se întoarse în cameră cu o expresie mirată întipărită pe faţă.

— Mi-a furat cineva periuţa de dinţi ?

— E în maşină.

— De ce ?

— Plecăm, spuse Downey. Mă gîndeam că nu vrei s-o laşi aici.

21

Ajunseseră la acel punct al operaţiunii de la care Downey ştia că se impunea un anumit grad de izolare şi deci, închiriase o vilă în suburbia Maadi, la vestul oraşului şi al Cairoului vechi.

Casa era dreptunghiulară, joasă şi robustă, cu o curte acoperită cu ciment zgrunţuros şi acoperiş din ţigle decolorate. Camerele erau aşezate în jurul unei terase centrale.

Terenul era bine luminat şi înconjurat de un zid de beton, înalt de doi metri jumătate, terminat cu cioburi de sticlă zidite. În faţă era o curte cu pietriş şi, în spatele casei, o fîşie cu iarbă îngălbenită şi trei smochini neîngrijiţi, cu ramurile fusiforme încărcate cu fructe răscoapte şi multe muşte somnoroase.

Downey se dăduse drept un angajat important la Reuter, care avea mare nevoie de un locşor romantic pentru week-end. Agentul de la închirieri îi spusese, confidenţial, că vila aparţinea unui văr îndepărtat al lui Abdel Nasser, că omul era plecat din ţară şi că nu folosise casa de cîţiva ani. Downey semnase un contract pe şase luni, plătite înainte. A doua zi, schimbase yalele.

Închirierea se perfectase cu două luni în urmă. Downey stocase alcool şi tot felul de conserve de alimente pe care le socotise necesare. Pînă în urmă cu cîteva zile, nu mai trecuse pe acolo.

Acum opri Fordul închiriat pe trotuar, în faţa casei. Coborî din maşină şi deschise larg poarta de fier forjat, se sui înapoi la volan şi parcă maşina în curte, lîngă două Land-Rovere cenuşii.

— Toată lumea afară, spuse jovial. Hubie, închide poarta.

Deasupra lor, cerul era o întindere albastră fără pată. Valuri de căldură radiau din gardul de beton şi prundişul ascuţit. Downey deschise uşa din faţă şi făcu semn echipei sale să intre înăuntru, Sweets primul, Mungo urmîndu-l îndeaproape şi Charlie în urma lor.

La intrarea în casă era un hol, apoi, la stînga, o cameră de zi cu parchet din lemn de tei şi acel gen de mobilă care arăta ca şi cum cineva o alesese dintr-un catalog, în mare grabă. Uşi de sticlă plumburie permiteau accesul în curtea interioară.

La dreapta, o uşă deschisă conducea într-o cameră fără ferestre, cu pereţii văruiţi. Pe podea erau stivuite cîteva lăzi de lemn. Două dintre ele erau lungi şi înguste; ca nişte sicrie. Sweets se uită speculativ la ele. Downey nu le oferi nici o explicaţie.

Accesul la dormitoare se făcea printr-un hol în formă de U, care înconjura curtea. Downey îi conduse spre spatele casei. Deschise o uşă.

— Hubie, aici îţi atîrni tu pălăria.

Camera era mobilată cu un pat îngust, un birou simplu din lemn şi un scaun de metal cu tapiţerie roşie.

— Du-mă înapoi la Hilton, spuse Sweets.

Downey îi conduse mai departe pe hol, arătîndu-le casa, simţindu-se foarte bine. Dormitorul alăturat era al lui Mungo. Următorul îi aparţinea lui Downey şi apoi urma cel al lui Charlie. Celelalte două dormitoare erau goale. Downey le arătă baia şi apoi se întoarseră prin bucătărie în camera de zi. Charlie observă că masa era pusă pentru cinci persoane.

Downey se duse la uşile de sticlă plumburie, le descuie şi le deschise. În mijlocul curţii interioare era o statuetă de bronz a unui băieţel. Băiatul era aşezat pe un soclu de bronz în formă de crin, într-o piscină goală. Downey deschise robinetul ascuns într-o adîncitură de la picioarele băiatului. Piscina începu încet să se umpe. Apa maro, ruginită, ţîşni din penisul copilului. După cîteva momente apa se limpezi.

Într-o parte, curtea era umbrită de doi palmieri înalţi, aşezaţi în ghivece mari de lut. Downey se îndreptă spre partea dinspre palmieri a piscinei. Îşi băgă mîna în apă şi împrăştie stropi pe dale. Apa se evaporă aproape imediat, înghiţită de aerul fierbinte şi uscat.

La umbră, erau aşezate în semicerc cinci scaune din răchită. Downey se aşeză în scaunul cel mai apropiat de fîntînă. Acesta pocni sub greutatea lui. Le făcu semn lui Sweets şi Mungo să i se alăture. Arătă spre Charlie şi spuse:

— Berea e în frigider. Te superi ?

Charlie se duse la bucătărie. Frigiderul era un Moffat vechi. Era burduşit cu mîncare, totul în pachete nedesfăcute. Pe raftul de jos erau douăsprezece sticle de bere Stella. Charlie luă patru. Găsi un desfăcător şi se întoarse pe terasă.

Apoi rămase acolo ca un idiot, uitîndu-se cruciş la

femeia care stătea pe scaunul de lîngă Downey.

— Charlie – spuse Downey – cred că e timpul să te prezint noii tale soţii.

Charlie puse berile pe ciment, aruncă desfăcătorul în poala lui Jack, se întoarse şi plecă.

— Nu părăsi casă, spuse Downey tare. Se uită la Jennifer. Stătea cu mîinile încrucişate la piept, uitîndu-se la cer printre frunzele de palmier.

— Trebuia să fie o surpriză, spuse Downey, dar unora nu le plac surprizele, nu ?

Jennifer îl ignoră. De trunchiul unuia dintre palmieri stătea agăţată, cu capul în jos, o şopîrlă verde. Micuţul animal parcă simţise că era privit. Îşi roti ochii bulbucaţi, apoi căzu pe ciment, fugi de-a lungul curţii şi dispăru într-o crăpătură de la baza piscinei.

— Oameni buni, relaxaţi-vă şi distraţi-vă, spuse Downey. Mă întorc în cîteva minute.

Charlie era în camera lui, întins pe spate pe pat. Puncte strălucitoare de lumină alcătuiau un butoi deformat pe parchet. Downey deschise larg geamurile şi dădu la o parte jaluzelele. Afară, fîşia de peluză se ofilise de la căldura soarelui şi frunzele smochinilor arătau ca argintul uzat.

Downey se aşeză pe pat. Scoase din buzunar o foiţă de hîrtie şi o flutură spre Charlie.

— Asta-i condamnarea ta la moarte, băiete. Ţi-ai lăsat amprentele peste tot în casa din Gezira. Pe uşă, cînd ai intrat. Pe stîlpul de la scări, pe balustradă, pe seiful din zid, pe dinafară şi înăuntru. Pe geanta neagră şi uneltele pe care le-ai lăsat acolo, incluzînd acul pe care l-ai folosit să-ţi ucizi partenerul, care avea cîteva fire de păr de-ale tale în pumn cînd l-au găsit poliţiştii. *În plus* sticleţii au cîteva fire de bumbac, care se vor potrivi perfect cu smochingul prăpădit pe care-l purtai cînd ai ajuns la noi.

Downey mototoli bucata de hîrtie şi o aruncă spre capul lui Charlie, lovindu-l.

— Secţia de Criminalistică din Cairo ştie cine eşti şi te căuta. Omucidere cu sînge rece, Charlie.

— Cum mi-o fi norocul.

— Îţi vor face un proces public, spuse Downey, apoi îţi vor da douăzeci de ani fără speranţă de eliberare condiţionată de o conduită ireproşabilă. Se uită la palmieri, acum casă pentru un stol de păsărele galbene. Fusese întotdeauna pasionat de păsări. Cînd va îmbătrîni şi va avea mai mult timp liber, poate îşi va şterge de praf binoclul, se va înscrie într-un club...

În curte, Hubie Sweets şi Jennifer Forsyth vorbeau, vocile lor auzindu-se ca un murmur indescifrabil. Downey îşi notă în gînd să-i facă foarte clară lui Sweets situaţia lui Jennifer. Dacă ea vroia să se încurce cu Charlie, foarte bine şi frumos. Toţi ceilalţi trebuiau însă să păstreze distanţa.

Downey mai desfăcu o foaie de hîrtie, lăsînd-o să cadă pe pat.

— Ăsta-i un memoriu al lui Richard Foster. Ţi-l aduci aminte pe Dick ?

Charlie încuviinţă.

— Şi el îşi aminteşte de tine, Charlie. Foarte clar. Downey îşi schimonosi faţa, parcă zîmbind. Să-ţi spun adevărul: i-ar plăcea foarte mult să te predea sticleţilor, să-i îndatoreze. Vezi tu, ce-l face pe el aşa de conştiincios e gîndul să plece cît mai repede din Cairo. A ameninţat. Mi-a spus să te aduc înapoi că altfel pot să-mi iau la revedere de la pensia grasa care mă aşteaptă.

— De ce crede că tu ştii unde mă aflu ?

— Ai fi putut pleca singur din ambasadă ? Haide, Charlie, fii rezonabil. Dumnezeule, ai nevoie de un cîine de vînătoare ca să găseşti toaleta.

Păsărelele erau ocupate cu fructele, tăcute, cu excepţia unei uşoare fluturări din aripi. Downey se duse la fereastră să le privească mai de aproape. Se dezlănţui un cor de ciripituri alarmate. Le puteai privi uşor, dar nu erau prea muzicale. Bătu cu pumnul în jaluzelele de lemn. Stolul îşi luă zborul din copaci, cu o explozie de pene, luă altitudine şi dispăru peste zid.

Downey căută prin buzunare, scoţînd un pachet cu bomboane învelite în poleială multicoloră. Celofanul trosni.

— Ai două alternative, amice. Unchiul Jack sau sticleţii.

Strada Easy sau Hotelul Crowbar. Downey luă o bomboană.

— Ţi-a spus Mungo cît îi iese lui şi lui Hubie la învîrteala asta ?

— De ce să se obosească, cînd ştia că o să-mi spui tu ?

— Două sute cincizeci de mii de dolari. Fiecare. Scutiţi de impozite. Downey avea printre dinţi bucăţele de bomboană. Buza de sus i se umflă în timp ce încerca să le îndepărteze cu vîrful limbii.

— Nu există nici un motiv ca un om cu aptitudinile tale să nu obţină cel puţin tot atît de mult, poate chiar ceva pe deasupra.

— Ce aptitudini ? – zise Charlie.

— Ai tot ceea ce un prieten de-al meu, Liam O'Brady, avea. Te-ai descurcat bine în timpul războiului. Ştii să mînuieşti materialele explozibile. Eşti un expert foarte bun în dispozitivele securizante. De asemenea, Jennifer are nevoie de un soţ şi pielea ta are culoarea potrivită. Downey mai luă o bomboană. Nu că Hubie nu s-ar oferi voluntar, dacă l-aş ruga…

— De ce are Jennifer nevoie de un soţ ?

— Dacă ştii prea multe despre intrigă, nu-ţi mai place aşa de mult filmul. Downey recuperă hîrtiile cu care-l ameninţase pe Charlie şi le puse înapoi în buzunar. Prima era o copie a contractului de închiriere de la Hertz a Fordului. A doua avea scrisă pe ea numărul de telefon şi adresa unui bordel din Cairo.

Desfăcu o altă bomboană şi şi-o înghesui în gură. Fără nici o îndoială, avea o problemă cu deprinderile lui de a se hrăni. Nu ţineau aşa de mult de foame, cît de nevoia de a-şi domoli starea nervoasă. În ultima lună, simţise într-adevăr presiunea şi cel mai conştient de ea era cînd încerca să-şi încheie pantalonii.

— Încă ceva. Ai transformat un cetăţean într-un ornament pentru capotă, ţi-ai bătut joc de o întreagă patrulă de poliţişti. Doi dintre ei au fost grav răniţi. Ţi-au găsit amprentele pe volanul maşinii cu care aţi fugit, Citröenul.

— Dacă mă dai de gol, ce mă poate opri să le spun de

tine ?

Downey se uita, cu ochii sticlindu-i, la el. Trebuia să fie mai precaut; seara petrecută de Charlie cu Mungo în oraş începuse să-i deschidă acestuia ochii.

— Nimic, nici un motiv. Şi cu toate că probabil nu s-ar sinchisi prea mult, nu pot să-mi asum riscul.

Charlie încercă să se ridice. Downey îl opri, braţul lui presînd pieptul lui Charlie, ţintuindu-l în pat.

— Îţi reduce alternativele considerabil, nu-i aşa ?

— Încerci să-mi spui că dacă nu cooperez, o să mă ucizi ?

— Nu. Nu chiar. Probabil că-l voi pune pe Hubie s-o facă. Dar, ai dreptate. Va fi decizia mea, responsabilitatea mea.

Charlie era convins că în ciuda atitudinii nonşalante a lui Downey, acesta nu glumea.

— Ce va trebui să fac ?

— Hubie şi Mungo vor reduce la tăcere un bufon pe nume Mu'ammar al-Gaddafi, care conduce o ţară de cămile numită Libia. Tu şi Jennifer trebuie să-l atrageţi pe tip în cursă, să aranjaţi ca la un moment dat Gaddafi să fie într-un anumit loc. Să procedaţi astfel încît Mungo şi Sweets să-şi facă mai uşor jocul.

— Şi ea e tot asasin de profesie ?

— E o doamnă căreia i s-a făcut o nedreptate. Dacă eşti curios, întreab-o pe ea.

— De ce vrei să-l omori pe Gaddafi ?

— E un terorist nenorocit. Care-i problema, nu citeşti ziarele ? Avem toate documentele necesare. Un tom gros de fotografii color ale masacrelor de pe aeroporturi, pe care le poţi studia dacă tu crezi că asta te va ajuta să dormi mai bine.

Patul scîrţîi cînd Downey se ridică. Se îndreptă spre uşă şi se opri cu mîna pe clanţă.

— Eşti un expatriat, Charlie. Nu am încercat să apelez la patriotismul tău. Dar, ţara ta a fost bună cu tine şi acum are nevoie de tine. Poate că e ceva la care ar trebui să reflectezi, înainte de a fi prea tîrziu.

Downey deschise uşa şi păşi afară. Charlie auzea vocea lui Jennifer Forsyth peste susurul fîntînii. Apoi Downey trînti uşa şi tot ce se mai auzea era sunetul făcut de propria-i respiraţie, rapidă şi înfundată şi de bătăile agitate ale inimii.

După un timp, cînd se convinse că Downey nu avea de gînd să se reîntoarcă, se dădu jos din pat şi se duse la fereastră. Cele trei bare groase de fier fuseseră vopsite în negru.

Din pat, nu se distingeau pe fundalul închis al copacilor. Prinse una din bare cu ambele mîini şi o zgîlţîi. Nu se mişcă. Le încercă şi pe celelalte, constatînd că sînt la fel de bine înţepenite.

După-amiaza se scurse încet. Charlie stătu la fereastră, privind cum căderea întunericului transforma frunzele nemişcate ale smochinilor dintr-un argintiu pătat în negru.

Downey îşi petrecu aproape întreaga după-amiază cu Jennifer, punînd-o la curent cu atît cît credea că e indicat din trecutul lui Charlie.

Mai tîrziu, în bucătărie, încercă, fără prea mult succes, să fluiere în acompaniamentul muzicii arăbeşti, care provenea de la radioul său portativ cu unde scurte, Sony. Pregătea cina, preparînd o *salata beladi*, o salată de verzituri, care să meargă cu garnitura de orez de pe arzătorul din spatele aragazului şi cu porumbeii care se rumeneau în cuptor. Pentru desert făcuse *baklawa*, o plăcintă din foietaj cu nuci, miere, sirop şi grăsime, foarte apreciată de egipteni, dar pe care grecii pretindeau că ei o inventaseră. Nu se îndoia că aceştia aveau dreptate. În mintea lui nu exista o bucătărie caracteristică egipteană. Mîncarea specifică egipteană era în mare parte de provenienţă mediteraneană, făcută cu prea multe condimente şi prea mult seu.

În timp ce tăia un ardei verde, începu să fluiere fals. O muscă, zburînd leneş, ateriză perfect pe fundul de lemn. Dădu în ea cu cuţitul, nu nimeri, tăind la întîmplare, în timp ce musca zbură spre tavan.

Din camera mică fără ferestre se auzi un zgomot ascuţit, scurt – sunetul făcut de un cui extras din lemn. Downey zîmbi. Hubie şi Mungo se deciseseră, în sfîrşit, să se apuce de lucru.

Adună în palmă seminţele mici, crem, ale ardeiului şi le aruncă la gunoi; se spălă pe mîini. Ca întotdeauna în Cairo, apa era călîie şi presiunea îngrijorător de scăzută. Se duse la aragaz, deschise uşa cuptorului, încercă un picior de porumbel. Încă douăzeci de minute. Pilafului îi trebuia cam tot atît pînă să fie gata.

Din frigider luă o sticlă de Castel Nestor, un vin local alb şi sec, pe care-l pusese în congelator, la răcit. Rupse staniolul din jurul gîtului, scoase dopul şi îşi umplu un pahar. Îl ridică în lumină; vinul avea o uşoară tentă verzuie. Bău jumătate, dintr-o înghiţitură, desfăcu un pachet de năut şi puse trei pumni în mixer, adăugă suc de lămîie, puţin ulei de seminţe de susan. Apăsă pe buton şi lamelele rotitoare transformară năutul şi lichidele într-o masă gelatinoasă.

Bău nişte vin, verifică iarăşi porumbeii constatînd că picioarele se înmuiaseră suficient. Orezul era perfect. Îl deşertă într-un castron, aranjă cele patru păsări pe un platou şi le duse în sufragerie. Aprinse lumînările, îi strigă pe Sweets şi Mungo, îşi scoase şorţul şi se duse în partea din spate a casei să-i anunţe pe Charlie şi Jennifer că cina e servită.

Ajunseseră la jumătatea mesei şi la a treia sticlă de vin, cînd Sweets spuse:

— Cred că Charlie nu mai vine, nu ?

Downey îşi lăsă jos furculiţa.

— Charlie se simte manipulat. Îi zîmbi lui Jennifer. Rezolvăm noi problema. Ce crezi despre el ?

— Cred că ar trebui să-mi petrec mai mult timp cu el, înainte de a-mi forma o părere. Dacă asta trebuie să fac.

— Da, asta trebuie să faci.

Sweets îi făcu semn cu sticla lui Jennifer, înclinînd-o spre ea.

— Mai vrei vin, scumpo ?

Downey se uită cu răceală la Sweets, dar acesta se făcu că nu observă.

Era, într-un fel, ultima cină. Downey sperase că va fi un succes. Dar Mungo se închisese în sine. Sweets era irascibil şi lui Jennif ei nu-i prea era foame. Foarte repede, constată că a rămas singur la masă. Continuă să mănînce mult timp după ce îşi pierduse apetitul. Gîndul la baklawaua din congelator îl făcea să saliveze. Îşi şterse bărbia cu un şervet, bău nişte vin.

Sweets şi Mungo se apucaseră de lucru. În camera fără geamuri, din partea din faţă a casei, Sweets scotea cuiele cu un cleşte.

— De unde sînt toate lucrurile ăstea ? – spuse Mungo.

— Dintr-un depozit, dintr-un sat din Deltă.

— De unde a luat Land-Roverele ?

— Unde a găsit-o pe Jennifer, asta aş vrea eu să ştiu.

— Da, spuse Mungo. Charlie e un amator. Şi ea o fi la fel ?

— E timpul să ne spună Jack ce dracu se întîmplă. Dacă nu se grăbeşte, eu mă întorc în Columbia. Răsucea cleştele într-o parte şi în alta scoţînd un alt cui din lemn. Nu pot să nu mă întreb de ce s-a încurcat cu nişte civili.

— Depinde ce are de gînd.

— În noaptea în care ai fost rănit, Jack m-a întrebat cum s-a descurcat Charlie, vroia să ştie dacă putem lucra cu el. Ştii ce i-am zis ? Pentru un timp, poate. Pînă la un punct. Sweets mai extrase un cui din ladă. Ştii ce-a zis Jack ?

— Ce ?

— Că exact asta are de gînd, să-l folosească pentru un timp. Pînă la un punct. Sweets deschise capacul lăzii. Apucă o mînă de rumeguş de hîrtie şi îl aruncă pe podea.

— Sînt un profesionist, spuse Mungo. Ăsta-i genul de oameni cu care-mi place să lucrez. Un lanţ e la fel de puternic ca şi zaua lui cea mai slabă, înţelegi ce vreau să spun ?

— Da, sigur. Sweets zîmbi ironic. În altă ordine de idei, cineva a îndreptat o armă spre tine şi te-a rănit. Şi cineva a îndreptat o armă spre Charlie şi Charlie l-a şters de pe faţa

pământului. Deci cu cine lucrezi mai în siguranţă, cu un profesionist ca tine sau cu un amator ca el ? Sweets apucă un alt pumn de hîrtii, apoi îngheţă, zîmbetul îi dispăru şi pe faţă îi apăru o expresie îngrozită.

Mungo deveni conştient de un iz acru, copt.

În ladă era ceva lung şi masiv, învelit într-o foaie de plastic albă, lăptoasă.

Sweets dădu foaia la o parte.

— *Isuse Cristoase* !

Ahmed Mah – colaboratorul pe care-l călcase Charlie cu Citröenul – îi privea fără expresie, cu ochii înceţoşaţi. Pe partea stîngă a feţei, acolo unde-l lovise maşina, erau multe vînătăi. Maxilarul îi fusese rupt, ligamentele şi muşchii sfîşiaţi. Gura îi era larg deschisă şi printre cheagurile şi urmele de sînge care-i umpleau gîtul, şi printre golurile dintre dinţi sclipea o plombă nouă de aur. În spatele maxilarului era un loc gol, o gaură plină de sînge unde fusese o măsea. Buzele îi erau pufoase şi umflate. Faţa şi părul tuns scurt erau acoperite de sînge uscat. Şiroaie de sînge i se uscaseră pe bărbie şi pe gît. Pe tricou şi pantaloni erau pete mari roşii.

— Nu mă înţelege greşit, zise Mungo, dar cred că aş dormi mult mai bine, dacă am înfige un băţ mare de lemn în inima tipului, înainte de a ne duce la culcare.

— Da, şi eu.

— Mă întreb de ce l-a păstrat Jack ?

— Să-l ţină-n şah pe Charlie, cred.

Mungo lăsă să cadă foaia de plastic. Ochii lui Ahmed Mh erau sticloşi şi păreau că privesc direct prin el. Trase grijuliu plasticul cu cîteva degete mai sus, aşa încît să acopere faţa umflată a cadavrului. Sweets puse la loc capacul şi apoi, folosind cleştele, îl bătu în cuie.

— Ar fi putut fi şi mai rău, spuse Mungo cînd bătură ultimul cui şi capacul era acum prins bine.

— Cum aşa ?

— Hm, bine că n-a fost invitat la cină.

22

În momentul impactului, s-a produs un fulger de lumina albă. Charlie se ridică brusc. Era acoperit de sudoare, aşternuturile... Jennifer Forsyth stătea lîngă pat, părul ei ruginiu era luminat de razele de soare care intrau prin peretele de sticlă ce despărţea holul de curtea interioară.

— Te simţi bine Charlie ? Sună ca şi cînd... Vocea i se stinse. Ochii îi erau calmi, limpezi. Aşteptă răbdătoare.

— Un vis, visam. Era într-un avion. Mustangul cu care tatăl său se prăbuşise în mare, la cîteva zile după ce se terminase războiul, cu patruzeci de ani în urmă. Oare aşa fuseseră acele ultime momente ? Se forţă să se ridice. Dormise complet îmbrăcat.

— E nişte ceai făcut. Vrei o cană ?

Charlie clipi din cauza luminii, imaginile şterse ale tatălui său, faţa sigură, zîmbitoare pe care o ştia aşa de bine dar care nu era deloc a lui, ci doar un surogat – părţi şi bucăţele din cîteva fotografii vechi pe care nu le mai văzuse de treizeci de ani.

Jennifer plecase. Dădu la o parte păturile şi îşi puse picioarele peste marginea patului. Era îmbrăcat, nu-şi scosese nici măcar pantofii. Se ridică în picioare frecîndu-şi faţa cu mîinile. Din bucătărie se auzeau sunetele familiare, reconfortante, făcute de deschiderea uşilor dulăpioarelor, zăngănitul tacîmurilor, fîşîitul şi sfîrîitul şuncii care se prăjea.

Se duse la baie. Era o toaletă cu bazinul de apă sus pe perete, o chiuvetă cu piedestal şi o cadă mîncată de rugină. Se jucă cu robinetele şi manetele pînă reuşi să facă duşul să meargă, potrivi temperatura apei, apoi se dezbrăcă şi păşi sub jetul de apă. Perdeaua de plastic era nou-nouţă, păstrînd încă dungile de la împachetat. Era imprimată cu raţe mici şi îndesate, purtînd cizmuliţe roşii de cauciuc şi

umbreluţe roşii împotriva liniilor albastre de ploaie.

Săpunul era într-o cutie de sîrmă cromată aşezată pe marginea căzii. Mai întîi se spălă pe cap, apoi pe corp; stătu nemişcat sub duş cîteva minute, lăsînd apa să-i cadă pe umeri şi pe spate.

Cînd ieşi de sub duş, văzu că hainele care i se dăduseră la ambasadă fuseseră schimbate cu o pereche nouă de chiloţi, ciorapi, o cămaşă bleu, pantaloni de bumbac bej şi o pereche de cizme uşoare din piele. Se şterse şi se îmbrăcă. Pe poliţa de deasupra chiuvetei era o maşină de ras cu baterii, o periuţă de dinţi şi un tub de pastă de dinţi. Îşi frecă dinţii, se bărbieri şi îşi trecu degetele prin păr. Cînd termină, stinse lumina şi se îndreptă pe hol, spre sufragerie.

Jennifer stătea la masă, bîndu-şi ceaiul. Îi zîmbi şi îi spuse:

— Ţi-am făcut nişte ouă şi pîine prăjită. Farfuria e în cuptor, să se păstreze caldă.

— Mulţumesc. Îşi scoase din cuptor micul dejun. Farfuria era plină cu felii de pîine prăjită unse cu unt şi ouă jumări. Merse în sufragerie.

Jennifer sorbea din ceai. Se aşeză în faţa ei. Uşile de sticlă dinspre curte erau deschise; fîntîna arteziană nu funcţiona. În absenţa clipocitului apei, tăcerea care-i înconjura părea foarte zgomotoasă.

Luă furculiţa. Dinţii ei sunară în contact cu farfuria. Luă nişte jumări, le mestecă şi le înghiţi. Erau delicioase. Ouăle fuseseră preparate exact cum îi plăceau lui, cu un strop de vin alb şi presărate cu boia.

Jennifer, ascunsă în spatele cănii, îl studia. Folosise cinci ouă şi el înfuleca fără nici o pauză. Cînd termină ouăle, trecu la pîinea prăjită.

De ce o atrăgea aşa mult ? Vroia să ştie totul despre el. Era evident că va trebui să aibă multă răbdare, chiar dacă nu avea prea mult timp la dispoziţie.

— Vrei ceai ?

Charlie se opri mirat. Uitase complet că nu era singur. Era un obicei – să fie singur – pe care şi-l perfecţionase timp

de doi ani. Îi zîmbi oarecum încurcat, cerîndu-i iertare.

Ea mai bău nişte ceai şi spuse:

— Jack nu a făcut treabă prea bună cînd ne-a prezentat, nu-i aşa ? Ceaiul era rece, dar îi ţinea mîinile ocupate. Mi-a spus că ai petrecut ultimii doi ani în Cairo.

Charlie se concentră asupra mîncării.

— Ce-ai făcut în Cairo ?

— Nimic interesant.

— Cum şi unde l-ai cunoscut pe Jack ?

— La ambasadă, acum o săptămînă şi ceva. Am avut o problemă. El a profitat de ea.

— Ce vrei să spui, că te şantajează ?

— Mă îndoiesc că el ar numi asta şantaj.

Jennifer rîse pe neaşteptate.

— Ce-i aşa comic ?

— Am crezut că eşti mercenar ca şi ceilalţi doi.

Charlie clătină din cap.

— Tot ce vreau e biletul de plecare din Egipt.

— Înapoi în State ?

— Nu m-am gîndit la asta. Se uita afară în curte, gîndindu-se la şopîrlă, ce i se va întîmpla acum că apa fusese închisă.

— Ştii cumva ce vrea Jack de la mine, ce plănuieşte ?

— Nu am voie să vorbesc despre asta

— De ce nu ?

Jennifer dădu din cap, refuzînd să răspundă. Părul ei arunca mici scîntei în lumină.

— Am ucis doi oameni, spuse Charlie. Ei au reprezentat rundele de calificare. Mă întreb cum va fi finala.

Afară, în faţa casei se auzi zgomotul unui motor diesel.

— Cu ce te are Downey la mînă ? – spuse Charlie.

— Cu nimic. Eu m-am oferit.

— Îi plăteşte două sute cincizeci de mii de dolari fiecare, pe Hubie şi Mungo pentru treaba asta.

— Nu am venit pentru bani.

— Nu e frica şi nici banii. Ce altceva a rămas ?

— Răzbunarea, Charlie. A rămas răzbunarea.

Porni un al doilea motor şi, cîteva secunde mai tîrziu,

Downey îşi băgă capul pe uşă.

— Hai să plecăm, copii.

— Unde ? – întrebă Charlie.

Downey se încruntă.

— Ştii Beni-Suef ?

Charlie auzise de el. Un oraş destul de mare la cincizeci de mile depărtare de Cairo, în amonte pe Nil.

— Chiar după Beni-Suef e un sătuc pitoresc numit Gabal el-Nur, apoi douăzeci de mile de drum prost, care se termină în mijlocul deşertului, la unul din wadi-urile importante.

— Un wadi ? – spuse Jennifer.

— E un rîu secat, explică Charlie.

— Cu excepţia sezonului ploios, adăugă Downey. Purta pantaloni kaki proaspăt călcaţi, o cămaşă asortată cu buzunare mari şi cu epoleţi, cizme negre, înalte pînă la genunchi. Îmbrăcămintea îi dădea un aer milităresc. Îşi ridică manşetele şi făcu un întreg spectacol din consultarea ceasului.

— Programul nostru e mai încărcat decît cel al unui dobitoc de bancher căruia îi spui că rahatul costă bani. Hai să plecăm !

Jennifer insistă să-şi termine ceaiul, un gest care nu-i scăpă lui Charlie. Downey se strîmbă, aruncîndu-i o privire vulgară.

— Ai stins focul ?

— Ce-ai spus ?

— Nimic, era o glumă.

Afară aerul era greu şi nemişcat, plin de parfumul smochinelor putrezite. Charlie merse încet de-a lungul curţii pavate cu pietriş. Soarele îl ardea. Sweets şi Mungo aşteptau în Land-Rovere.

Downey îl bătu pe umăr.

— O să mergi cu Mungo, îi spuse. Jennifer, tu mergi cu mine şi cu Sweets.

— N-ar trebui să călătoresc împreună cu Charlie ?

— Nu încă. Sînteţi două guri sparte. Downey o conduse pe Jennifer spre Land-Roverul cel mai apropiat. Ea se

scutură de atingerea lui şi se urcă în spatele maşinii. Aproape tot spaţiul disponibil era plin cu cutii cu echipament. Se aşeză cît de cît confortabil. Sweets întoarse într-un cerc foarte strîns Land-Roverul, ieşind pe poartă în stradă.

Jennifer se întoarse în scaun. A doua maşină ţinea pasul în urma lor. Charlie stătea în scaunul pasagerului, cu capul lăsat pe spate.

— O să fie bine, spuse Downey.

— Aşa crezi ?

— Ai încredere în mine.

— Dacă ai fi văzut cum l-a şters pe Ahmed Mah – spuse Sweets – nu ai mai avea nici un dubiu.

— Cum s-a întîmplat ?

Sweets începu să povestească, dar Downey îl opri.

— Întreabă-l pe Charlie. E povestea lui, lasă-l pe el să ţi-o spună dacă vrea.

În celălalt Land-Rover, Charlie stătea în faţă cu Mungo Martin, în timp ce urmăreau maşina din faţă pe un traseu în aparenţă fără nici o ţintă, prin suburbiile oraşului, printr-o serie de străzi înguste pline de gropi. În timp ce se apropiau de marginile Cairoului, zonele semănau din ce în ce mai mult cu un sat. Trecură pe lîngă nesfîrşite aglomerări de case mici şi întunecate, cu acoperişurile plate, pe care îngrămădirile de lemne concurau pentru spaţiu cu copii în zdrenţe, pui obosiţi şi capre slabe, sfori supraîncărcate cu rufe decolorate.

Peste tot erau oameni, înghesuiţi pe fiecare centimetru de spaţiu locuibil. În fiecare an, mai mult de o sută de mii de ţărani migrau în Cairo din satele dimprejur. Oraşul dădea naştere la o mie de copii pe zi; rata mortalităţii era sub douăzeci la sută şi în uşoară scădere. Cîteva cartiere aveau o populaţie de peste patru sute de mii de oameni pe milă pătrată; de trei ori densitatea celor mai aglomerate zone din Calcutta. De cîţiva zeci de ani, guvernele care se succedaseră construiseră clădiri ieftine din ciment la marginea în continuă expansiune a oraşului; dar tot nu era de-ajuns. O întreagă familie, o duzină sau mai multe suflete

reprezentînd trei generaţii, locuia de obicei într-o singură cameră fără ferestre.

— Hei. Uită-te acolo, spuse Mungo, trecînd pe lîngă un teatru de la marginea unei mahalale. Era un afiş color cu Sylvester Stallone, lipit pe peretele de lîngă intrare, trăsăturile lui fiind mult distorsionate, ca să arate a egiptean. Rula „Rocky III” şi era coadă la bilete.

Cîteva minute mai tîrziu, strada se lărgi dintr-odată, iar traficul se triplă. Conduseră peste un pod care traversa Nilul. La distanţă, printr-o ceaţă gălbuie, se întrezăreau cele trei piramide din Giza. Intrară pe Nile Corniche, autostrada paralelă cu fluviul, care mergea pînă la barajul de la Aswan, cinci sute nouăzeci şi şase de mile spre est.

De-a lungul cîtorva mile, trecură pe lîngă clădiri moderne, restaurante, cluburi de noapte şi magazine de tot felul; acel gen de amestecătură urbană care poate fi găsită în toate oraşele mari ale lumii. Apoi, cît ai clipi, oraşul rămase în urmă.

La stînga, rîul era cam la fel de lat cît Tamisa în dreptul Tower Bridge-ului, şi o bandă îngustă de vegetaţie, palmieri şi tamarişti îl separa de autostradă. La dreapta erau dune nesfîrşite de nisip, punctate, din cînd în cînd, de aglomerări de calcar. Şoseaua era aproape perfect plană. Valuri de căldură tremurau în depărtare, unduind seducător, amintindu-i lui Charlie de dansatoarele de la Clubul Mitocanilor.

— Aprinde-mi o ţigară, Charlie, spuse Mungo.

Ţigările erau pe bord. Lucky Strike. Chibriturile erau de la Hilton.

— Pot să iau şi eu una ?

— Serveşte-te.

Charlie aprinse două.

— Ce-ţi face braţul ?

— Nu prea rău. Chiar de cînd eram în clasa a cincea, mă vindecam foarte repede.

— Clasa a cincea ?

— A fost anul cînd o fată, Frances Bush, mi-a rupt inima, m-a învăţat tot ce trebuia să ştiu despre femei. Frances

stătea în banca din faţa mea. Singura fată din clasă care purta sutien. Am petrecut tot anul ăla nenorocit încercînd să mă uit sub bluza ei, salivînd în spatele ei. În final, chiar înainte de Paşti, i-am făcut avansuri în vestiar. Ştii ce a făcut ?

— Te-a spus profesorului.

— Nici gînd. Mi-a spus că mă pot juca cît vreau cu sînii ei, că mă costă 25 de cenţi o dată, la fel ca şi pe ceilalţi tipi.

Charlie scutură scrumul pe geam.

— Şi asta a fost tot, n-ai mai vorbit cu ea niciodată ?

— Glumeşti ? Am fugit direct acasă şi mi-am spart porcul-puşculiţă. Am început să tund peluzele, să fac pe poştaşul. Orice, ca să cîştig bani. Mungo exhală; fumul îi ieşea pe nări. A fost prima mercenară pe care am întîlnit-o. Mi-a schimbat viaţa. M-a făcut să văd cu totul altfel lumea.

Charlie îşi mai aprinse o ţigară de la mucul celei dintîi. Cu excepţia benzii albastre a Nilului, a rarelor plantaţii de curmali şi a carierelor de calcar marcate de aglomerări de blocuri mari de piatră, fum şi praf, peisajul era mohorît şi monoton – decolorat de zeul soarelui, Ra. Termină ţigara şi o aruncă pe geam, se lăsă pe spate şi închise ochii. După cîteva minute aţipi, adormit de murmurul constant al motorului, fîşîitul cauciucurilor, căldură şi de senzaţia derutantă a mişcării fără progres.

Se trezi o oră mai tîrziu, alertat de o schimbare în sunetul făcut de motor. Se întîmplase un accident. Un Mercedes zăcea cu roţile în sus, lîngă drum. Botul era în întregime distrus; capota trecuse prin parbriz. Din radiatorul spart curgea apă ruginită. Una din roţi era aruncată pe nisip la optsprezece metri depărtare de maşină.

Mungo se opri în spatele lui Downey, lăsîndu-şi destul spaţiu de manevră. Un om, îmbrăcat în costum alb şi purtînd ochelari de soare, stătea cu un picior pe bara de protecţie şi studia permisul internaţional de conducere al lui Sweets. Trei poliţişti, în uniformă, se uitau pe geamurile prăfuite ale Land-Roverului, cu feţele lipite de sticlă.

Omul în costum îşi pocni degetele şi întinse mîna cerînd

şi alte acte de identitate.

Charlie îl văzu pe Downey aplecîndu-se peste Sweets şi întinzînd o foaie de hîrtie. Omul se încordă, înapoind repede hîrtia. Cauciucurile Land-Roverului scîrţîiră cînd Sweets acceleră. Omul salută grăbit cînd Mungo şi Charlie trecură pe lîngă el.

La umbra Mercedesului, zăceau întinse unul lîngă altul patru cadavre.

Terenul deveni semi-arid, peisajul gol, cu excepţia unui ciulin ocazional. Trecură prin satele El'Aiyat şi Barnasht şi apoi pe lîngă ruinele piramidei el-Lischt, redusă de către vandali şi trecerea timpului la o adunătură de pietre.

În satul Gerza, o şosea secundară se ramifica spre dreapta, ducînd spre sud la Fayyum, cea mai mare oază din Egipt. Fayyum era alimentată cu apă de Bahr Jusuf, canalul lui Joseph, clima temperînd-o lacul Birhet Qarrum, un lac de treizeci de mile lungime şi şase lăţime, dar cu o adîncime medie de doar patruzeci de metri. Regele Farouk şi cu Winston Churchill vînaseră în Fayyum, împuşcînd raţe şi fumînd trabucuri.

Fîşia îngustă de verdeaţă de lîngă drum se lărgise, acum vegetaţia întinzîndu-se peste tot, cît vedeai cu ochii. În Fayyum creşteau măslini, lanuri de orez şi bumbac, grîu şi porumb, banane şi o mare varietate de citrice. Charlie privi verdele cîmpurilor şi un băiat care stătea drept pe marginea drumului, ţinînd pe cap o găină.

Mungo văzu şi el băiatul. Arătînd cu degetul, bătu cu pumnul în volan şi rîse copios.

— Ce se întîmplă cînd pasărea se c...? – întrebă el. Iisuse, *ce se întîmplă cînd face un nenorocit de ou* ? Băiatul stătea pe piedestalul subţire al umbrei lui. Rîsul lui Mungo se învîrti în jurul lui şi se pierdu apoi peste cîmp.

Trecură pe lîngă un iaz mic, casa unui stol de ibişi, nişte păsări mari, albe, cu picioare lungi şi subţiri şi ciocuri coroiate. La trecerea Land-Roverului, păsările îşi desfăcură aripile şi se mişcară într-un fel de dans ciudat, şovăitor.

Trecură prin satul Medum de unde se ajungea la „piramida falsă", enigmatică, cu modelul distinctiv al celor

trei trepte. Satele erau mult mai apropiate, forţîndu-l pe Mungo să reducă viteza, încurcat de traficul local – camioane încărcate cu produse destinate pieţelor, măgari, dromaderi, mulţi oameni mergînd pe jos.

Charlie observă că foarte puţini dintre ei erau bătrîni. Aceasta se datora, în mare parte, şerpilor care infestau rîurile, canalele şi conductele de drenaj din Egipt. Şerpii erau gazde nevinovate ale unor larve microscopice care, în starea de viermi, intrau prin piele, apoi se înmulţeau depunînd mii de ouă. Cu timpul, ouăle spărgeau ţesuturile vezicii urinare sau ale intestinului, cauzînd leziuni interne. Acest ciclu continua de obicei ani de zile. Exista un tratament, dar era eficient numai în şaizeci la sută din cazuri. Aproape toţi ţăranii trataţi se întorceau la cîmp. Reinfectarea era inevitabilă şi fatală.

Mungo urmări Land-Roverul lui Downey prin satele prăfuite El Maimun şi Ishmant. În sfîrşit, ajunseră la Capitala Provincială, Beni-Suef.

Beni-Suef este plasat strategic la intersecţia Corniche-ului cu Autostrada 22, care trece prin mijlocul oazei Fayyum şi apoi, înapoi la Cairo, prin deşert. Populaţia oraşului era în jur de o sută cincizeci de mii. Beni-Suef fusese faimos în Evul Mediu pentru calitatea pînzei de olandă. Acum era cunoscut pentru fabricile de bumbac.

Sweets coti la stînga. Mungo îl urmă pe o stradă scurtă şi largă. Sweets întoarse la dreapta. Trecură foarte aproape de o căruţă mare de lemn încărcată cu morcovi. Pe trotuarul îngust, femei fără vîrstă, în *meliyas* negre – rochii largi, înfoiate –, stăteau la umbră, oferind de vînzare oglinzi mici şi cutii de chibrituri.

Downey coti iarăşi la stînga.

— Unde dracului se duce ? – mormăi Mungo. Mîna îl durea. Nu se mai însănătoşea aşa de repede precum obişnuia. Îmbătrînea oare ? Încă ceva la care va încerca să nu se gîndească data viitoare, cînd vor începe împuşcăturile.

Land-Roverul lui Sweets traversă strada şi se opri în faţa unei cafenele mici. Mungo parcă în spatele lui sub o

copertină mare, făcută, din economie, din foarte multe petice viu colorate. Pe trotuar era o duzină de scaune desperecheate şi cîteva mese uzate acoperite cu staniol.

Era, în aparenţă, timpul să servească prînzul.

Downey o conduse pe Jennifer la o masă de lîngă uşa cafenelei, depărtată de praful şi zgomotul străzii. Îi ţinu scaunul, se aşeză lîngă ea cu spatele la zidul prăfuit. Sweets se aşeză în faţa ei. Charlie şi Mungo la o masă din apropiere.

— Am mai mîncat o dată aici, spuse Downey adresîndu-se tuturor. Cam acum şase luni. Mielul fript a fost foarte bun, berea destul de rece pentru a-ţi da dureri de dinţi.

Proprietarul ieşi pe uşă, biluţele de sticlă zornăind tare. Era scund şi foarte gras şi purta un turban gri şi galaba de bumbac. Galaba-ua era aşa de albă, încît aproape lumina. Charlie îşi reaminti stolul de ibişi pe care-l văzuse mai devreme. Omul căra o cutie de plastic care conţinea şase sticle cu gît lung de bere Aswan. Cu piciorul încălţat în sanda trase un scaun mai aproape de masă şi puse berea pe el cu o mică bufnitură.

— *Naharak sa'id wemubarak* ! spuse el. Să ai o zi fericită ! Aceasta era fraza standard cu care musulmanii îi salutau pe necredincioşi.

— *Naharak laban* ! – spuse Downey, răspunzîndu-i la fel. Să ai o zi albă ca laptele !

Sweets avea un desfăcător. Spuma se revărsa peste gîturile sticlelor. Charlie simţea mirosul hameiului. Îi era foarte sete. Chiar la umbră, temperatura se apropia de patruzeci de grade.

— *Orid salata baeiaedi*, spuse Downey. *Shawirmae*. *Roz*.

Salata va conţine castraveţi, roşii, ceapă, pătrunjel şi măcriş de baltă, ardei graşi şi mentă şi va fi urmată de miel fript cu orez. Îşi ridică mîna stîngă cu degetele răsfirate să indice cinci porţii, apoi, sperînd să reducă posibilitatea unei erori, arătă spre cei patru comeseni şi spre sine.

— *Orid waehid awhwae tork, shokran*, adăugă. O cafea turcească, fără zahăr.

Omul dădu din cap că a înţeles, se înclină şi dispăru în

spatele perdelei de mărgele, în cafenea. După un moment apăru un băiat îmbrăcat în galaba albastră cu dungi negre, care aducea cinci pahare cu apă, trei în mîna dreaptă, două în stînga, în fiecare pahar fiind înfip un deget murdar.

— Îl ajută să-şi cureţe unghiile, spuse Sweets.

— Să nu beţi apa, spuse Charlie.

— Crezi că mai trebuia să-mi spui ?

— N-aş risca să mănînc nici salata. Charlie le spuse despre *Mansoni* şi *Haematobium*, cele două specii de şerpi de apă care îndeplineau rolul de casă temporară pentru larvele *schistosomiasis*. Singurul mod în care puteai să te infestezi de viermii paraziţi era prin folosirea apei infectate; cu care, probabil, fuseseră spălate legumele. Cînd îşi termină expunerea, se lăsă o tăcere lungă, îngînduratã.

Charlie bău nişte bere, jucîndu-se cu picăturile de apă condensate pe sticlă. Eticheta îi căzu în mînă. Lipici de proastă calitate.

Băiatul se întoarse, aducînd o cănuţă cu cafea neagră. Puse cana în faţa lui Jennifer, zîmbindu-i larg, fericit, un zîmbet aşa de generos şi nereţinut care îi distorsiona toată faţa, încît o făcu pe ea să rîdă şi să bată cu plăcere din palme.

Pe cînd ajunseseră la jumătatea mesei de prînz, un jeep militar, înarmat cu o mitralieră uşoară şi tivit cu antene telescopice, se ivi de după colţ şi se îndreptă vertiginos spre ei. Un bărbat, care mîna un măgar pe mijlocul străzii, trebui să lovească creatura cu un băţ ca să evite accidentul. Şoferul parcă jeepul cu roţile pe trotuar, sub copertină.

În jeep erau doi bărbaţi, amîndoi îmbrăcaţi în uniforma Armatei egiptene. Şoferul nu avea mai mult de şaptesprezece ani. Pasagerul era colonel; un om înalt cu nas acvilin, avînd în jur de treizeci de ani. Pe epoleţi purta cele trei trese care indicau apartenenţa la Statul-Major şi pe piept erau trei rînduri de medalii strălucitoare. Îl bătu uşor pe umăr pe şofer cu bastonul. Băiatul privea fix strada prin parbrizul prăfuit.

Colonelul sări cu uşurinţă din jeep, îşi trase un scaun la

masa lui Downey şi se aşeză. Avea ochii albaştri, luminoşi – o moştenire de la străbunii săi mameluci.

— Pot să vă văd actele, vă rog. Vorbeşte bine englezeşte, gîndi Jennifer.

Downey îşi scoase paşaportul, viza, cartea verde şi certificatul de asigurare.

Colonelul deschise paşaportul şi studie poza lui Downey.

— Nu e o fotografie prea flatantă, nu-i aşa ?

— Îi demonstrează autenticitatea, colonele.

Chicotind, colonelul se uită repede în plicul gri, burduşit, ascuns între a doua şi a treia pagină a paşaportului. Frunzări rapid teancul mare de bancnote de o sută de dolari.

— Banii americani au o înfăţişare foarte serioasă, nu crezi ?

— Depinde de om.

Colonelul strecură plicul în buzunarul de la bluză. Puse paşaportul şi celelalte acte pe masă, lîngă farfuria lui Downey.

— Ce trebuie să-ţi spun acum ? A, da. Totul pare a fi în ordine.

— Corect, spuse Downey. Apoi pocneşti din călcîie şi pleci repede.

— Pentru moment.

— Ai dreptate, aproape că am uitat. Mai ai de interpretat un mic rol în actul doi.

— E mic, într-adevăr. Dar crucial pentru intrigă, nu-i aşa ?

— Absolut.

Ochii luminoşi, albaştri, zăboviră un moment asupra lui Jennifer, apoi se ridică, se îndepărtă de masă, se urcă pe capota jeepului şi trecu peste parbriz, se aşeză şi pocni din degete către şofer. Jeepul ţîşni, răsturnînd un scaun. Zîmbind, colonelul îşi dădu ochii peste cap cu ironie. Îi dădu o palmă peste cap şoferului, răsturnîndu-i cascheta. Jeepul urui de-a lungul străzii şi dispăru într-un nor de praf.

— Ce dracu a fost toată şarada asta ? – spuse Sweets.

— Colonelul tocmai a consimţit să-şi subînchirieze apartamentul. Downey le arătă cheia grea de alamă, pe care colonelul o lăsase sub paşaport. S-a învoit, de asemenea, să rezolve cîteva treburi casnice mărunte. Un pic din asta, un pic din astălaltă. Downey împunse cu furculiţa friptura de miel, tăie o bucată de grăsime şi şi-o duse la gură.

— Charlie, cum spui „Cît îţi datorez pentru mobilă” în arabă ?

— *Bikaem*, spuse Charlie.

Terminară masa. Downey scoase un aparat de fotografiat şi le spuse să zîmbească.

— Pentru anii de aur, spuse în timp ce diafragma se închidea. Cînd tot ce mi-a rămas sînt cîteva amintiri dragi.

La cinci mile depărtare de Beni-Suef era satul Tizmat el-Zawaya, unde un pod îngust fusese construit peste rîu, şi exista o *pistă*, sau o potecă, ce ducea aproape o sută de mile prin Deşertul Estic, la Ras Zafarana, pe malul Mării Roşii.

Herodot a scris că „Egiptul este un dar al Nilului” şi exista o zicală care spunea că, deşi ţara avea şapte sute de mile lungime, datorită influenţei Nilului, numai şaizeci de picioare lăţime. Trecură podul. Herodot avea dreptate. La o aruncătură de băţ de rîu, pămîntul era arid, numai roci şi praf.

Drumul era destul de drept, mai bun decît era de aşteptat. Mungo se menţinea la aproape o sută de metri în spatele Land-Roverului din frunte, conducînd cu o medie de douăzeci de mile pe oră. Drumul urca continuu.

După exact cinci mile de la trecerea rîului, într-un loc în care drumul era relativ plat şi în dreapta era un wadi adînc, cele două vehicule se opriră.

Mungo opri motorul. Downey şi Sweets coborîră din Land-Rover şi se îndreptară spre el de-a lungul nisipului bătătorit. Downey ţinea în mînă un drug. Mungo se dădu jos din maşină şi se duse în spate, deschizînd portbagajul. Charlie îi privi pe Mungo şi pe Sweets scoţînd o ladă de lemn şi punînd-o pe nisip. Downey îi întinse drugul lui

Sweets. Acesta forţă capacul lăzii să se deschidă.

Downey avea un pistol; automatic calibrul 45 mm. Se lăsă pe vine lîngă ladă, ţinti cu grijă şi trase. Arma avu un recul puternic şi ecoul împuşcăturii răsună. Downey se ridică. Lovi violent cu piciorul în ladă.

Charlie zări pentru puţin timp imaginea unui corp inert şi o faţă umflată, de coşmar. Corpul lui Ahmed Mah se rostogoli peste malul wadi-ului, apoi nu se mai văzu nimic, decît un norişor mic de praf, care stătea nemişcat în aerul fierbinte, uscat.

Downey puse piedica şi băgă pistolul în toc. Privirea lui o întîlni pe a lui Charlie. Îi făcu cu ochiul.

23

Richard Foster, rezidentul C.I.A. din Cairo, stătea întins pe spate în pat, avînd pe piept, într-un echilibru precar, un pahar cu whisky Ballentine’s şi cuibărită în îndoitura braţului, pe noua dactilografă. Sheila se lăudase că poate să bată mai mult de o sută douăzeci de cuvinte pe minut la maşina de scris IBM Selectric. Fusese sceptic la început, dar acum credea. Tînăra era extrem de agilă; cu o pereche de mîini de care oricine ar fi fost foarte mîndru.

Chiar deasupra lui Foster, paletele ventilatorului de pe tavan se roteau încet, murmurul slab făcut de motorul electric pierzîndu-se în zumzetul agresiv al instalaţiei de aer condiţionat. Sorbi din whisky privind absent paletele care se vînau una pe alta la nesfîrşit. Era extenuat sexual, dar nu se simţea deloc liniştit. Se tot gîndea la telefonul neaşteptat pe care-l primise în acea după-amiază de la un locotenent de la poliţia din Cairo, numit Omar Heikal.

În ultima săptămînă, Foster vorbise de două ori cu Heikal. Amîndouă conversaţiile îl avuseseră ca subiect pe

Charlie McPhee.

Heikal lucra la brigada de furturi din Cairo. El îi dăduse lui
Foster informaţiile privitoare la Aziz Mehanna, spărgătorul de seifuri care provocase accidentul în care murise împreună cu două franţuzoaice şi cîteva cămile, pe autostrada dintre Alexandria şi Cairo.

Foster înregistrase convorbirea telefonică şi avea acum banda la el, într-un casetofon portativ. Îşi termină whiskyul, puse paharul pe podea, lîngă pat. Sheila murmură ceva în somn. Vise plăcute, dragă. Căută casetofonul, îi reduse sonorul la minimum şi apăsă butonul PLAY. Rolele începură să se mişte. Se auzi un fîşîit uşor. Activă sistemul Dolby – de reducere a sunetului de fond – şi potrivi sonorul.

— ...s-ar putea să te intereseze, spunea Heikal şi apoi strănută de trei ori la rînd şi îşi ceru scuze. Heikal strănuta foarte mult. Vocea îi era răguşită, aspră, ca şi cînd ar fi fost tot timpul răcit. Dar, de fapt, îi explicase că are septul deviat şi era predispus la alergii.

— Povesteşte-mi – se auzi pe bandă glasul lui Foster. Sheila tresări în somn. Se scărpină pe burtă, apoi braţul îi căzu pe coapsa lui Foster; unghiile lungi, roşii, foarte aproape de penisul lui. Foster se întoarse să se uite la ea, să vadă dacă nu cumva încearcă să-l păcălească. Ochii îi erau închişi. Respiraţia liniştită şi ritmică. Buzele uşor întredeschise. Inexplicabil, pentru Foster dinţii ei păreau foarte excitanţi. Simţi o senzaţie plăcută în vintre.

— Îţi aduci aminte de accidentul de maşină ? – spuse Heikal. Îţi aduci aminte de hoţul acela nefericit, Aziz Mehanna, ale cărui scule au fost găsite în casa din Gezira ?

— Da, sigur. Ce s-a întîmplat ? Ascultîndu-şi vocea, Foster zîmbi. Suna foarte hotărît; acel gen de tip cu care nu te puteai juca.

— Unul dintre soldaţii care s-au ocupat de înlăturarea urmelor accidentului a fost pus sub stare de arest de către comandantul lui. Prostul încerca să vîndă nişte bijuterii pe care reuşise să le fure din Mercedesul avariat al lui Aziz.

— Nu prea ţine, nu-i aşa ?

— Ce, prietene ?

— Crima, spuse Foster.

Heikal rîse apreciativ, aşa cum îi stă bine unui om sărman, cu septul deviat, îndrăgostit de spitalele americane de lux şi de tehnica chirurgicală avansată. Pe Heikal îl sîcîiau strănuturile şi batistele murdare, sforăitul, frica de respiraţie mirositoare, glumele pe la spate şi chicotelile colegilor săi.

— Am recuperat o pereche de cercei cu diamante şi un inel cu un diamant cam vulgar. Ne-a trebuit destul de mult timp, dar am reuşit să le înapoiem proprietarului de drept.

— Mai bine mai tîrziu decît niciodată, zise Foster.

Locotenentul Heikal strănută.

— Noroc, zise Foster cu răceală.

— Bijuteriile aparţineau nevestei unui diplomat libian pe nume Butros Murad, care se află acum la Istanbul. Sîntem siguri că Murad e ofiţer la Securitatea libiana.

— Colonel, cumva ? – vocea lui Foster era fără intonaţie, netrădînd nici un interes special.

— Da, cred că da.

— De cît timp e în Turcia ?

— Trei luni.

— Şi înainte ?

— Nu ştim.

— Ai cumva vreo fotografie de-a lui ?

— Da.

— Minunat. Nu avea nici un sens să-l întrebe pe Heikal de unde deţinea informaţiile, nici chiar de unde aflase că pe Foster îl interesa Murad. Tot ce putea face acum era să depisteze informatorul.

— Îţi rămîn îndatorat, îi spuse.

— Bineînţeles, aprobă Heikal. Strănută de două ori succesiv; sunete urîte, vîscoase, gîlgîitoare, apoi închise.

Foster apăsă pe STOP, apoi pe butonul de dat înapoi.

Era duminică, 27 octombrie. În ciuda încercărilor susţinute ale Sheilei să-l înveselească, nu fusese o zi prea bună. Oamenii lui de la Londra cheltuiseră o grămadă din banii Agenţiei, refăcînd vizita lui Downey. Cercetaseră şi

intervievaseră discret fiecare bărbat, femeie şi copil cu care Downey luase contact – indiferent cît de scurtă fusese întîlnirea. Vineri după-amiază, rezultatul acestei investiţii fără rost, de bani şi muncă, căzuse pe biroul lui sub forma unui dosar gros de opt degete şi cîntărind cinci kilograme şi jumătate.

Foster studiase fotografiile şi rapoartele pînă cînd simţise că ochii îi sînt gata să-i cadă din cap. Toată noaptea de vineri şi aproape toată dimineaţa de sîmbătă. Cînd ajunsese, în final, la ultima pagină, singura concluzie certa pe care o putuse trage fusese că agenţii lui lucraseră sub certitudinea că sînt plătiţi la numărul de cuvinte scrise.

Agentul care dispăruse lîngă Aviariul Snowdon lipsea încă.

În imaginaţie, Foster închise dosarul şi-l folosi ca să-i bată în cap cu el pe agenţi, pe care-i aruncă, împreună cu rapoartele, în Nil.

Dacă era ceva valoros în dosar, acelea erau informaţiile despre Jennifer Forsyth. Născută la data de 9 octombrie 1954, ea fusese singură la părinţi. Mama ei murise în urma rănilor suferite într-un accident de automobil, în octombrie 1961, la o săptămînă după ce Jennifer împlinise şapte ani. Tatăl lui Jennifer, Edward, fusese atunci la volan. Raportul anchetei îl găsise nevinovat. Celălalt şofer băuse şi condusese cu viteză excesivă pe sensul opus al şoselei, cînd s-a produs accidentul.

Edward Forsyth fusese inginer constructor de poduri. Lucrase la o firmă cu sedii la Londra, New York şi Rio. În ultimii zece ani din viaţă, construise poduri în toată lumea.

Edward Forsyth dispăruse fără urmă în Tripoli, Libia, în august 1972. La acea dată, se afla în Libia de cîteva luni. În rapoartele poliţiei nu se menţiona nimic despre proiectul la care lucra cînd a dispărut. Erau rîuri în Libia ? Foster nu era sigur, deşi nu credea să fi fost. Dar erau canioane şi wadi-uri mici care trebuiau traversate de şosele şi căi ferate; nenumărate wadi-uri mici şi mari care trebuiau amenajate ca să fie navigabile în sezonul ploios.

Foster se dădu jos din pat, cu grijă ca să n-o deranjeze

pe Sheila. Ridică paharul gol şi ieşi încetişor din dormitor, îndreptîndu-se spre bucătărie.

Frigiderul era un model de lux, echipat cu toate aaccesoriile, incluzînd un aparat de făcut gheaţă. Foster apăsă pe un buton roşu şi îşi ţinu mîna deasupra bolului de plastic, ca să reducă zornăitul provocat de mica avalanşă de gheaţă. Puse două cuburi în pahar, restul îl aruncă în chiuvetă şi îşi turnă un deget de scotch.

De la fereastra camerei de zi se vedea Nilul. În ciuda frumuseţii sale, rîul nu îi crea nici o plăcere. În timpul şederii sale în Egipt, acesta ajunsese să simbolizeze tot ce era mai rău în ţară. Rîul era imens şi lăbărţat, leneş şi foarte previzibil, aşa de încărcat cu nămol, încît era imposibil să vezi sub apă. Dar, lucrul cel mai iritant dintre toate – cel puţin din punctul de vedere al unui birocrat ca Foster, a cărui îndatorire principală era colectarea şi analiza rapidă a informaţiilor – era faptul că rîul, ca şi oraşul şi cele douăsprezece milioane de suflete care locuiau în el, se mişca în ritmul lui propriu, ucigător de lent şi nu se putea face nimic în legătură cu asta.

Sorbi din Ballentine’s, roti paharul în cercuri strînse, făcînd cuburile de gheaţă să clincăne. Sunetul voios nu-l ajută să se înveselească. În meseria lui, diferenţa dintre un succes spectaculos şi un eşec total depindea cel mai des de abilitatea de a discerne jumătăţile de adevăr de ficţiune, minciunile de zvonuri, insinuările de fapte. Zvonul care-l irita acum era acela că Forsyth fusese un patriot şi că, în timpul călătoriilor sale în jurul globului, fusese mesager şi chiar agent pentru MI6, Serviciul Secret Britanic.

Cît despre fapte... Ei bine, rahat. Era clar că libienii îl descoperiseră pe Forsyth spionînd pentru Maiestatea Sa şi în consecinţă l-au torturat pînă la moarte, în unitatea militară de la Sabha, cam la patru sute de mile depărtare de Tripoli.

Însă, ce-i strica tot fasonul, era că *faptul* incontestabil al morţii lui Forsyth, în mîinile bătăuşilor lui Gaddafi, se baza doar pe *zvonul* încă neconfirmat că Forsyth lucra pentru MI6.

Foster îşi făcu o notă mintală să vadă ce poate face ca să-i determine pe britanici să şteargă praful de pe dosare, îşi turnă o porţie de whisky şi se întoarse în camera de zi.

Se lăsase seara; cerul avea culoarea petalelor de trandafir şi luminile oraşului se întindeau în faţa lui cît cuprindeai cu ochii. Îşi umplu gura cu whisky. Erau o serie de indicaţii că Forsyth avusese legături sus-puse. De exemplu, cineva cu multă influenţă avusese grijă ca asigurarea pe viaţă să fie plătită prompt, fără nici una dintre acele lungi amînări la care te puteai aştepta, luînd în consideraţie circumstanţele dispariţiei sale

Foster analiză informaţiile pe care le deţinea despre fiica lui Forsyth, Jennifer. Cînd aflase vestea presupusei morţi a tatălui ei, se retrăsese de la şcoala de artă şi începuse să cheltuiască banii luaţi de la asigurări. Irosise mari sume de bani într-o încercare fără rezultat de a afla ce s-a întîmplat cu tatăl ei. Nu era foarte clar dacă sperase să-l găsească în viaţă sau doar voise să aibă confirmarea morţii sale.

În vara anului 1974, doi ani după ce Forsyth dispăruse de pe faţa pămîntului, îi mai rămăseseră doar cîteva mii de lire din moştenire şi nu obţinuse nici un rezultat care să-i justifice eforturile făcute. S-a reînscris la şcoala de artă, dar a renunţat iarăşi la mijlocul primului semestru.

Anul următor se angajase în diverse locuri. Majoritatea în domeniul vînzării cu amănuntul. Nici una nu a durat mai mult de o lună sau două.

În ianuarie 1976, la o petrecere dată de unul din prietenii de la şcoala de artă, Jennifer întîlnise un bărbat pe nume William Scott, un negustor de antichităţi, care avea un contract de închiriere pe termen lung al unui mic loc plasat strategic în King’s Road. Scott avea 43 de ani, aproape dublu cît Jennifer. De fapt îi putea fi tată şi probabil că asta a atras-o spre el. Sau poate că pur şi simplu a cerut-o în căsătorie la momentul potrivit, cînd ea avea nevoie disperată de siguranţa – sau de iluzia siguranţei – pe care el i-o putea oferi.

În orice caz, Jennifer Sarah Forsyth şi William Boswell

Scott s-au căsătorit la trei săptămîni după ce s-au cunoscut, William acţionînd mai mult sau mai puţin spontan pentru prima şi, probabil, ultima dată din viaţă.

După aceea, dăduseră o mică petrecere, la magazin. Privind în urmă, Jennifer îi mărturisise unei prietene că cele mai vii amintiri din ziua căsătoriei sale erau mirosul dulce al lumînărilor amplasate pe antichităţi şi mustaţa soţului ei.

La zece luni după căsătorie, pe 11 octombrie 1976, Jennifer dădu naştere singurului lor copil.

O boteză pe fată Cynthia, ca pe mama sa.

William moştenise magazinul de antichităţi de la un frate mai mare care murise recent. Deşi împărtăşea dragostea lui Jennifer pentru lemnul exotic şi măiestria lucrăturii mobilei vechi, ura orele în care era obligat să stea în prăvălie, să fie politicos cu cumpărătorii şi mai ales treaba urîtă care era perfectarea vînzării. Îşi pierdea foarte mult timp în călătoriile de achiziţii, aventurîndu-se chiar şi pînă în nordul Scoţiei. De obicei era plecat timp de o săptămînă sau mai mult. De multe ori se întorcea fără să fi cumpărat nimic, cu carnetul de cecuri gol şi cu cîteva anecdote amuzante.

Afacerea şi căsătoria începuseră să meargă prost. În iunie 1983, William anunţă, în sfîrşit, că regretă, dar nu era făcut pentru responsabilităţile unui tată şi că vrea să divorţeze.

Se părea că a întîlnit altă femeie. Cineva a cărei vîrstă, temperament şi posibilităţi materiale se apropiau de ceea ce-i trebuia lui. În schimbul unui divorţ fără probleme şi a promisiunii că nu trebuie să plătească pensie alimentară pentru copil, era de acord să-i lase lui Jennifer magazinul şi să aranjeze transferul contractului de închiriere pe numele ei.

I-au trebuit lui Jennifer cîţiva ani lungi şi grei să repună pe picioare afacerea şi s-o transforme într-una profitabilă şi prosperă. CÎnd Downey apăruse în viaţa ei, tocmai se afla la cotitură.

Stînd la fereastră, uitîndu-se absent afară la cerul purpuriu şi la aglomeraţia de umbre şi lumini care era

Cairoul, Foster oftă îngrijorat şi îşi îndreptă gîndurile spre Sheila. Sperase că o după-amiază de abandon sexual cu o persoană inferioară social şi care-şi cunoştea locul, o să-i limpezească mintea, dar nu se întîmplase aşa. Abundenţa activităţii sexuale reuşise doar să-l facă să se simtă obosit şi plictisit, chiar un pic bătrîn.

Avocaţii nevestei lui Charlie McPhee nu erau altceva decît o adunătură de vipere afurisite, sîsîind la telefon de două şi cîteodată de trei ori pe zi. Notele de telefon trebuiau să fie al dracului de ridicate. Începuse să-i fie groază să răspundă la telefon. Ce putea să le spună, că Charlie McPhee plecase la plimbare şi că principalul suspect era cel mai bun agent al
său ? *Rahat* !

Foster îşi masă fruntea cu paharul plin de gheaţă în topire. Îi specificase lui Downey că vrea rapoarte zilnice, dar nu auzise nimic de la jigodie de mai mult de o săptămînă. Downey nu era în apartamentul lui şi conform cu ce ziceau administratorul şi ceilalţi chiriaşi, nu fusese văzut în clădire de aproape o lună. Între timp, libianul, colonelul Butros Murad, dădea petreceri în Istanbul, exact în perioada în care Downey trebuia să formeze o echipă care să uşureze dezertarea lui din Libia. Şi, ca să pună capac la toate, era remarca aceea enigmatică pe care Downey i-o spusese lui Jennifer în părculeţul din
King’s Road. *Am un film scurt pe care cred că ar trebui să-l vezi*.

Şi care fusese răspunsul ei ? Nu acela evident. În loc să intrebe despre ce dracu vorbeşte Jack, ea – acţionînd necaracteristic – l-a urmat supusă prin ploaie şi în taxiul ăla nenorocit. Care, în ciuda tuturor aşteptărilor, trecea pe acolo exact la momentul potrivit.

Mestecînd supărat un cub de gheaţă, se întoarse în bucătărie, apucă sticla de scotch şi deşurubă dopul de metal cu un gest violent.

Ce film i-a putut arăta Downey lui Jennifer Forsyth, care să fie capabil să o facă să-i întoarcă spatele fiicei ei şi afacerii şi să vină la Cairo, dacă aici era de fapt ?

Foster îşi turnă o porţie sănătoasă. În mod evident filmul avea o legătură cu dispariţia tatălui ei. Era posibil ca Edward
Forsyth să trăiască şi colonelul Butros Murad să ştie unde se află acesta şi să intenţioneze să-l recupereze ?

Dar, în primul rînd, de ce ar fi Downey interesat de Edward Forsyth ?

Pentru că era îndrăgostit de fiica tipului ?

Iisuse Cristoase ! Foster înşurubă încet dopul sticlei. A doua zi, primul lucru pe care-l va face, va telefona la arhivă şi va cere dosarul lui Downey. Nu cel curent, ci cel care se ocupa de perioada 1972, anul în care Edward Forsyth fusese torturat pînă la moarte în Sabha.

Foster nu avea nici o idee despre ce punea Downey la cale, dar ştia sigur ceva.

Avea de gînd să afle.

24

DEŞERTUL EGIPTEAN

După ce se debarasaseră de cadavru, se făcuse mai mult loc în Land-Rover. Jennifer se întinse pe banchetă şi se concentră să-şi ţină faţa departe de geamul deschis; vîntul fierbinte, uscat, vampir, părea să-i sugă toată umezeala din piele.

Pe scaunul din faţă, Downey dormea liniştit – o ispravă surprinzătoare dacă luai în considerare zdruncinăturile pe care le suportau în timp ce hurducăiau pe pistă; poteca îngustă, plină de gropi, care unduia, se ridica şi cobora interminabil pe terenul dur şi plin de bolovăniş.

Jennifer se gîndise întotdeauna la deşert ca la ceva romantic, dar nu era nimic romantic în întinderea nesfîrşită

de nisip, punctată din cînd în cînd de stînci modelate de vînt – singura mişcare în toată pustietatea era licărirea îndepărtată a valurilor de căldură. Încercase de mai multe ori după ce au traversat Nilul să lege o conversaţie cu Sweets. De fiecare dată, el îi tăiase scurt elanul. Sweets era într-o stare introspectivă. Ridică din umeri, gîndindu-se la orele lungi pe care le-a petrecut cu capul sprijinit pe sicriul lui Ahmed Mah.

Mergeau printr-un wadi adînc şi îngust. Fundul wadi-ului fusese iniţial nisip, apoi pietriş. Acum maşinile mergeau cu viteză prea mare, pe un pat de pietre rotunde, de mărimea unei mingi de bowling. Sweets se aplecase peste volan, uitîndu-se fără să clipească în adîncurile umbrelor, ca într-o transă.

— N-ar trebui să încetinim ? Vocea lui Jennifer era joasă, răguşită.

Sweets, îndoit peste volan, nu dădu nici un semn că ar fi auzit-o. Se aplecă spre el şi, în acelaşi moment, roţile din faţă derapară pe o piatră rotundă, făcînd jeepul să sară spre stînga. Capul lui Downey căzu într-o parte, lovind cu putere rama geamului. Înjură. Sweets apăsă pe frînă şi jeepul alunecă pe pietre.

Downey se frecă la cap.

— Iisuse, Hubie, dacă nu sînt atent o clipă, tu încerci să mă omori !

Sweets aruncă o privire în oglinda retrovizoare ca şi cînd accidentul pe care tocmai îl evitase ar fi fost într-un fel vina lui Jennifer.

Downey se aplecă şi se uită la kilometraj.

— Cît am mers de cînd am aruncat cadavrul ?

— Douăzeci de mile; poate ceva mai mult.

— În curînd, ar trebui să ajungem la o bifurcaţie spre stînga. Dacă nu o vezi, ajungem în Golful Suezului.

Wadi-ul se lărgea. Malurile erau mult mai scunde, oferind mai puţină protecţie contra soarelui. Jennifer se întoarse şi se uită în urmă, în umbrele care dispăreau. Nu se vedea nici o urmă de celălalt Land-Rover cu Mungo şi Charlie. Îl bătu pe Downey pe umăr.

— Am pierdut celălalt jeep.

— Ce ? Downey se răsuci în scaun. Îşi întinse gîtul să se uite pe lîngă ea, înapoi în wadi.

— Opreşte aici, Hubie. Arătă spre o proeminenţă stîncoasă puţin mai sus.

Sweets parcă atît de aproape de peretele de stîncă pe cît era posibil, vînînd umbra.

— Opreşte dracului motorul ăla, spuse Downey.

Sweets roti cheia în contact. Motorul diesel clămpăni şi muri. Era după-amiaza tîrziu, dar temperatura era încă în creştere. Deveni dintr-odată conştient de amploarea şi intensitatea căldurii. Sorbi din burduful cu apă.

Downey coborî din jeep. Căldura se infiltra prin tălpile cizmelor. Metalul, contractîndu-se, pocnea uşor.

— Auzi ceva, Hubie ?

— Nu. Sweets aprinse o ţigară. Aruncă chibritul pe geam. Gura îi era uscată ca un balot de fîn şi, în ciuda ochelarilor de soare, ochii îl dureau fiindcă trebuise să privească tot timpul în lumina orbitoare. Trase din ţigară, inhalînd adînc fumul.

Downey, cu mîinile la spate, începu să meargă înapoi, în direcţia de unde veniseră.

— N-ar trebui să ne întoarcem ? – întrebă Jennifer.

Sweets o privi prin oglinda retrovizoare. Părul îi era strîns în coc. Faţa îi era palidă, ochii întunecaţi. Arăta foarte bine. Dădu din cap.

— Nu ai de unde să ştii pînă unde au ajuns. Pe terenul ăsta trebuie să conduci un tanc ca să laşi urme. Îşi umplu plămînii cu fum, exhală. Cel mai bun lucru pe care-l putem face e să stăm pe loc şi să aşteptăm.

— De ce nu sînt echipate Land-Roverele cu radiouri cu unde scurte ?

— Aş spune că Jack a făcut o greşeală. Ai putea să-l întrebi.

Jennifer îl privi pe Downey patrulînd încoace şi încolo pe terenul acoperit de mingi de bowling din piatră. Citise undeva că pietrele rotunde sînt roci care au călătorit. Încercă să-şi imagineze wadi-ul în sezonul ploios, un torent

umflat aducînd aceste bucăţi de deşert ceva mai aproape de Nil. Era aproape imposibil de imaginat că plouă într-un loc ca ăsta, sub un cer atît de albastru. În căldura asta, apa s-ar evapora la trei sute de metri deasupra pămîntului.

Îşi aminti de King’s Road, stînd sub platani cu Downey, în timp ce ploaia făcea frunzele să tremure deasupra lor; sunetul apei curgînd printre ramuri, ca o serie de răpăituri de tobă.

Downey purtase un costum maro şi o haină de ploaie subţire de poplin, ţinîndu-şi noua umbrelă ca şi cînd ar fi fost o sabie. Acum se îmbrăcase ca un soldat în tonuri gri şi galbene, culorile deşertului. Pe şoldul drept îi atîrna un pistol mare, negru într-un toc de pînză. Mergînd fără ţintă pe pietre, şi-l tot potrivea mai bine.

Sunetul împuşcăturii răsună încă o dată în deşert. Downey împinse. Corpul lui Ahmed Mah dispăru într-un nor de praf. Jennifer clipi, coşmarul se îndepărtă.

— Cum te-ai implicat în genul ăsta de treburi? – întrebă ea.

Sweets se încruntă.

— Accidental, cred. Aşa cum toată lumea îşi urmează drumul propriu în viaţă. Circumstanţe şi noroc.

Downey se uita în sus la ceva pe cer.

Sweets se aplecă şi privi prin parbriz. Sus, la zece mii de metri înălţime, se vedeau dîrele albe lăsate de şase avioane; sclipiri de soare şi metal. Avioane de luptă. Pierdu avioanele din vedere în lumina albă a soarelui. Dumnezeule, ce căldură ! Apucă burduful de apă, deşurubă dopul şi-i oferi apă lui Jennifer.

— Mulţumesc.

Sweets îi zîmbi lung, încet.

— Hei, cu plăcere !

Burduful era mai greu decît părea. Jennifer îl ţinu în mîna stîngă cu degetele răsfirate. Era moale şi avea tendinţa să se rostogolească într-o parte.

Cîteva picături i se împrăştiară în poală, apoi reuşi să-l redreseze. Bău însetată. Lichidul era cald şi vîscos, avînd un

gust pronunţat de clor. Îi înapoie lui Sweets burduful.

— Bună, nu ?

— Dacă era mai caldă, o puteam folosi să facem ceai.

— Pînza trebuie să respire. Evaporarea menţine apa rece. Oricum, asta-i teoria. Bău din burduf, apoi puse cu grijă dopul.

— Cum te înţelegi cu Charlie ?

— Bine.

— Hm ! Dacă lucrurile nu merg, dă-mi de ştire, ştii la ce mă refer ?

— Nu. Nu cred că înţeleg.

Rînji.

— Chiar aşa ?

Jennifer îl ignoră. Downey se îndepărtase pînă la o cotitură a wadi-ului, cam la o sută de iarzi distanţă. Stătea pe un bolovan într-o porţiune mică cu umbră. Îşi scoase cizmele şi ciorapii. Picioarele lui erau şocant de albe.

Sweets tuşi, curăţindu-şi gîtul.

— Nu sînt în general tipul care să trebuiască să insiste prea mult pe lîngă o femeie.

— Norocosule !

Downey îşi scoase din toc pistolul mare şi negru. Îndreptă arma în sus şi trase de trei ori, rar. Cartuşele folosite zburară prin aer pierzîndu-se apoi printre stînci.

— Ce face ?

— Încearcă să le trimită semnale lui Mungo şi Charlie. Iroseşte muniţia.

— De ce ?

— Zgomotul se loveşte de stînci, avînd ecou în toate direcţiile. Dacă cineva e la cîteva sute de iarzi depărtare, nu-şi dă seama de unde vine sunetul.

— Dar ar şti că sîntem undeva în apropiere.

— Ar putea şti oricum, dacă ar fi aşa aproape. Ar putea mirosi Land-Roverul. Benzina. Cauciucul. Aburii de formaldehidă care se ridică de pe capotă. Vopseaua încinsă. Parfumul.

— Nu m-am dat cu parfum.

— Nu ? Trebuie să fie natural atunci.

— Cine era omul mort ? Întrebarea o surprinse. Nu avusese de gînd să o pună; nu încă. Ieşise aşa, dintr-odată.

— Numele lui era Ahmed Mah, răspunse Sweets. Lucra pentru Jack. Într-un fel încă mai lucrează. Poate.

Downey mai trase trei gloanţe. Jennifer văzu scînteile de la capătul ţevii, portocaliu-deschis în umbrele care se lungeau încet. Ultimele cartuşe păcăniră pe stînci. Jack începu să reîncarce arma.

— Ce s-a întîmplat cu el ?

— L-a ucis Charlie. Prinse privirea din ochii ei.

— Nu glumesc, pe onoarea mea.

— De ce ?

— Mă depăşeşte, scumpo.

Sweets avusese dreptate că sunetul împuşcăturilor nu se putea auzi departe. Land-Roverul se ivi de după cotul wadi-ului o fracţiune de secundă înainte ca Jennifer să-i audă zgomotul motorului – un murmur monoton, care crescu în volum o dată cu apropierea jeepului.

Jennifer se uită la ceas. Aşteptaseră aproape două ore. Sweets moţăise, dar acum era treaz, cu ochii atenţi şi îngrijoraţi. Auzi scrîşnetul făcut de pietrele frecate una de alta, ridică privirea şi-l văzu pe Downey îndreptîndu-se spre ei.

Jeepul lui Mungo se opri.

Downey se aplecă pe geamul deschis cu braţele sprijinite de ramă, automatul de 45 mm atîrnîndu-i neglijent în mînă, cu capătul ţevii la un deget de faţa lui Charlie.

— Fii atent cu chestia aia, spuse Mungo.

— Tu ar trebui să fii mai atent. Ce s-a întîmplat ?

— Ne-am rătăcit.

— La atîta m-a dus şi pe mine mintea. Downey deschise brusc uşa Land-Roverului. Arătă cu degetul înapoi.

— Am tras optsprezece gloanţe. Vreau să culegeţi cartuşele. Toate.

— Nici o şansă, spuse Mungo.

Downey clipi, dar îşi reveni repede.

— Nimeni nu ţi-a spus să faci rahat. Vorbeam cu Charlie.

— Nu mai avem decît cîteva ore de lumină. De ce să nu curăţăm cînd ne întoarcem ?

Downey aruncă o privire spre cerul albastru fără pată. După un moment îşi puse pistolul în toc.

— Bine, hai s-o ştergem.

Cele două Land-Rovere săltau peste pietre ca o pereche de păpuşi mari, mecanizate. După-amiaza lăsă încet loc înserării. Wadi-ul fusese o arenă a contrastelor, negru impenetrabil şi alb orbitor; dar în timp ce soarele dispărea sub orizont, deşertul era învăluit lent într-o lumină dulce, aurie.

Wadi-ul se lărgea şi devenea din ce în ce mai puţin adînc, pe măsură ce înaintau în deşert. Pămîntul era în general plat şi tare, dar înaintarea devenea anevoioasă o dată cu lăsarea întunericului. În curînd călătoreau în beznă totală, wadi-ul fiind acum ca o mică depresiune.

Mungo văzu luminile de frînă ale maşinii lui Sweets aprinzîndu-se. Două conuri de lumină măturară deşertul cînd Sweets coti strîns, perpendicular pe direcţia pe care merseseră. Farurile iluminau o poartă mare fixată într-un gard de sîrmă înalt de trei metri, terminat cu un filigran de sîrmă ghimpată. Prins pe poartă, era un semn mare – un craniu cu două oase încrucişate, străpuns de o săgeată neagră cu o dungă roşie prin ea; săgeata şi dunga erau înconjurate de un cerc roşu. Sub săgeată erau scrise în arabă cîteva rînduri.

— E o zonă militară, spuse Downey cînd Mungo parcă.

— Nu e un Club Mediteranean ? Eşti sigur ?

Downey îi întinse lui Sweets cheia mare de alamă, pe care le-o dăduse colonelul în schimbul unui plic plin cu bancnote americane, pe terasa cafenelei din Beni-Suef.

— Deschide-o larg.

Sweets ieşi afară şi se duse fără chef la poartă. Dibui lanţul, căută lacătul şi băgă cheia în el. Undeva, departe, lîngă gard, o pereche de ochi strălucitori şi verzi se aprinseră ca două picături de neon lichid şi dispărură rapid.

— Vulpea deşertului, îi spuse Downey lui Jennifer. Asta era porecla lui Rommel ? Vînezi ?

— Nu.

— Nici eu. Niciodată nu mi-am putut imagina ce plăcere poate să existe în a te tîra prin tufişuri ca să împuşti un biet animal, cînd e mult mai uşor să mergi la supermagazinul local să flirtezi cu fetele frumoase.

Jennifer încercă să şi-l imagineze pe Downey flirtînd. Era ca şi cînd ţi-ai imagina un dinozaur zburînd.

Lanţul zăngăni aspru. Sweets deschise poarta.

Downey trecu la volan. Volanul îi presa burta. Băgă Land-Roverul în viteză şi intră uşor pe poartă, Mungo urmîndu-l. Jennifer auzi un bang cînd porţile se închiseră. Cîteva secunde mai tîrziu, Sweets se urcă în Land-Rover; Downey întinse mîna, cu palma în sus. Sweets îi dădu cheia.

Downey flutură cheia prin faţa lui Hubie.

— Ştii cît am plătit pentru ea ?

— Cîteva sute de dolari. Dar mesele sînt incluse şi poţi să bei cît vin vrei, pe gratis.

— Ce ?

— Club Med., Jack.

— O sută de mii, spuse Downey. Dar avem la dispoziţie o mie de acri de teren, o clădire cu dormitoare, un hangar de jumătate de acru, loc pentru paradă, cimentat, poligon de tragere, teren de aterizare pentru elicopter, dotat cu lumini pentru noapte şi un ciorap care indică vîntul, colorat foarte frumos în dungi roşii şi albe.

— Toalete cu rezervor de apă ?

— O să fii mult prea ocupat ca să mai ai timp să te pişi, Hubie.

Sweets se scărpină la bărbie.

— Treizeci de zile, Jack ? Chiar că pare a fi mult timp.

— O să fiţi aici cel mult cîteva săptămîni.

— Făcînd ce ? E timpul să ne spui.

— Unitatea asta e pentru recruţi. Vreau ca tu şi Mungo să-i formaţi.

— Pentru ce ?

— Mai tîrziu, Hubie. Crezi că eşti îndeajuns de bărbat pentru treaba asta ?

— Pot să mimez. Sweets aprinse o ţigară. În lumina chibritului, pupilele îi erau foarte mari. Ăsta-i punctul maxim pînă la care sîntem pregătiţi eu şi Mungo să mergem, pînă cînd ne spui despre ce e vorba, O.K ? Hotelul a fost o schimbare de decor plăcută. Asta de acum nu-mi prea miroase a distracţie.

— Te-am înţeles, spuse Downey. Învîrti brusc volanul cînd Land-Roverul lovi un şanţ. Şoseaua părea a fi fost folosită de un convoi de vehicule cu şenile; suprafaţa era o masă de scobituri şi moviliţe care reprezentau o provocare chiar şi pentru suspensiile Land-Roverului. Downey băgă în viteza a doua. Farurile săltară peste o întindere cenuşie de roci şi nisip.

— O sută de mii de dolari pentru o vacanţă de două săptămîni în cea mai mare groapă de pietriş a lumii ! Dinţii lui Sweets sclipiră în întuneric. Omule, eşti foarte iscusit, văd că ştii să închei un tîrg !

— Ăsta-i nenorocitul de Orient Mijlociu. Viaţa-i ieftină, dar traiul te costă o avere.

Cîteva minute mai tîrziu, drumul se îmbunătăţi, deveni mult mai neted. Accelerară pe lîngă un post de control şi o poartă vopsită în alb şi negru, prevăzută cu lumini de avertizare.

După postul de control, drumul era pavat; o bandă îngustă de asfalt, cu o linie albă neîntreruptă pe mijloc. Downey încălecă linia şi schimbă în viteza a treia. Trecură repede pe lîngă un semn ciuruit de gloanţe.

— Ce a fost asta ? spuse Sweets.

Downey ridică din umeri.

— Un fel de revoltă religioasă; a izbucnit şi a scăpat de sub control. Acum şase luni, poate, cîţiva ofiţeri au fost împuşcaţi.

S-a decis să se aducă aici Cobrele. Locul era în paragină cînd au terminat cu împuşcăturile. I-au executat pe conducători, au curăţat baza şi au închis. Puteai să citeşti orice ziar şi n-ai fi aflat nimic despre incident.

Downey frînă, întoarse la stînga. Farurile luminară o clădire lungă de cărămidă cu geamuri cu zăbrele şi acoperiş

plat. Opri în faţa clădirii, stinse motorul dar nu şi luminile. Mungo trase lîngă el.

Se lăsă un moment de tăcere. Ceva mare şi greoi zbură în lumina farurilor. Se auzi bîzîitul unei insecte. I se alătură încă una, apoi a treia. În decursul cîtorva secunde, noaptea se umplu de un freamăt acut, metalic.

— Parcă am fi aterizat la o petrecere, spuse Sweets.

Downey deschise uşa. Ţîrîitul încetă imediat ca şi cum ar fi apăsat pe un buton.

— Descărcaţi tot ce avem nevoie.

Uşa clădirii era închisă cu un lacăt, dar Downey avea cheia. Îi spuse lui Charlie să aducă o lampă Butagaz.

Jennifer îşi trase fermoarul jachetei. În interiorul Land-Roverului fusese cald, dar acum, afară începuse să simtă frigul.

Charlie se îndreptă tîrşîindu-şi picioarele spre ei, cu cîte o lampă în fiecare mînă. Sweets avea chibrituri. Se auzi fîşîitul gazului şi apoi izbucni o flacără albă.

Clădirea avea douăsprezece camere, cîte şase pe fiecare parte, despărţite de un hol central care se termina cu un spălător comun. Mungo alese prima cameră pe stînga, Sweets pe cea de vizavi. Downey pe cea de lîngă Sweets. Îi dădu lui Jennifer camera alăturată şi lui Charlie pe cea din faţă şi Sweets îşi dădu ironic ochii peste cap.

Descărcară Land-Roverele, stocînd echipamentul într-una din camerele goale. Cînd terminară de despachetat, Downey îi înmînă lui Sweets o puşcă mitralieră, un binoclu şi o lanternă şi îl trimise să stea de pază în primul schimb.

Jennifer le spuse noapte bună şi doar Charlie îi răspunse. Merse încet pe hol spre cameră, lampa aruncînd lumini şi umbre pe tavan şi pe pereţii ciuruiţi de gloanţe.

Downey aşteptă pînă se asigură că Charlie şi Jennifer au adormit, apoi îi chemă pe Mungo şi Sweets în camera lui.

— Cred că-i timpul, băieţi, să vă spun ce facem aici.

— Aşteptăm să treacă timpul, spuse Sweets.

— O să mergem în Libia, să-l terminăm pe Gaddafi.

— Doar noi cinci ?

— Patru, spuse Downey. Eu o să stau acasă ca să spăl

vasele.

Sweets aprinse o ţigară.

— Tatăl lui Jennifer a fost ucis în Libia acum aproape cincisprezece ani. Ca să-şi îmbunătăţească imaginea, Gaddafi are de gînd să-i înapoieze rămăşiţele şi s-o lase să le ducă în Anglia. Charlie pozează drept soţul ei. Voi doi mergeţi acolo separat, deghizaţi în muncitori tunisieni. Va fi multă pompă, multe posibilităţi. Una dintre acele ocazii cînd vom şti dinainte unde va fi Gaddafi la un moment dat. Charlie va fi omul vostru de legătură, cel care vă va ţine la curent.

Mungo aşteptă un moment, apoi spuse:

— Ăsta e, ăsta-i planul ? Sună cam vag, Jack.

Downey le dădu toate detaliile, le răspunse la toate întrebările. Aşteptă pînă în ultimul moment, ca să-i uimească cu argumentul decisiv: le spuse că în afacere era implicată o fracţiune dizidentă militară, şi că ei erau oamenii de intervenţie ai unui grup sponsorizat de C.I.A.

Downey era foarte convingător. Cînd întîlnirea luă sfîrşit,
Mungo şi Sweets îşi numărau deja banii.

Camera lui Jennifer avea o lungime de cinci metri jumătate şi o lăţime de trei metri jumătate. Trei paturi ocupau aproape tot spaţiul. În cameră mai erau o ladă de metal gri şi un garderob portabil din carton gros. Fereastra se afla pe peretele opus uşii şi destul de sus. Jennifer se urcă pe pat, ca să vadă dacă fereastra se putea deschide şi constată că era fixată în cuie şi vopsită.

Se lăsă în genunchi ca să se uite sub pat, ţinu lanterna fîşăitoare departe de ea, cînd privi în interiorul lăzii şi al dulapului. Lîngă uşă, în colţ, găsi o mulţime de pînze de păianjen şi un scorpion. Cînd apropie lumina, creatura veni brusc spre ea, carapacea sclipindu-i galben, uleios şi cleştii mici zgîriind cimentul. Jennifer o lovi instinctiv. Se auzi un sunet, ca şi cînd ar fi fost zdrobită o scoică, şi creatura deveni o pată neagră, udă, fără formă.

Se îndepărtă de scorpion şi se aşeză pe cel mai apropiat pat. Rămase nemişcată pentru cîteva clipe, luptîndu-se să-

şi recapete controlul, apoi cercetă amănunţit patul, se întinse pe el şi se înfăşură în pătura aspră pe care Downey i-o dăduse.

Pledul mirosea a naftalină şi a transpiraţie.

Jennifer privi absent pata întunecată de pe podea, din locul în care murise scorpionul. Se întoarse pe spate. Tavanul era din tencuială nefinisată, de culoare verde murdar. Erau nişte fire electrice, dar becurile lipseau.

Se uită la ceas. Era ora douăsprezece şi un sfert. Secundele treceau, limba tremurînd în jurul cadranului. Lampa pîlpîia fără încetare. Undeva, o uşă se trînti. Downey îi spusese să stingă lampa cît de repede poate, deoarece nu aveau prea mult combustibil şi trebuia să le ajungă. Ei bine, putea să se ducă dracului. Probabil că nici rezerva de gloanţe nu era inepuizabilă, dar asta nu-l oprise să-şi petreacă după-amiaza împuşcînd vaporii de căldură.

Fusese o zi lungă şi stresantă. Pledul o încălzi; fîsîitul lanternei avea un efect hipnotic. Jennifer închise ochii şi, după puţin timp, visă că e iarăşi copil şi că tatăl ei...

Tatăl ei era viu.

25

De dimineaţă, Jennifer se trezi din cauza pîrîiturilor difuzorului unui radio portativ ieftin, dat la volum maxim. Se răsuci pe spate, se întinse, clipi orbită de razele de lumină care intrau pe fereastră. Corpul îi era amorţit şi încordat – urmarea călătoriei prin deşert din ziua precedentă. Îşi masă ceafa. Deodată sunetul radioului se intensifică.

Jennifer ridică privirea. Sweets stătea în uşă. Pe umărul lui, agăţat de o curea subţire, neagră, atîrna un radio portativ.

— E adevărat ce se spune despre englezoaice, că dorm întotdeauna cu hainele pe ele ?

— Data viitoare să baţi la uşă.

Sweets îşi arătă dinţii.

— Dacă n-o laşi mai moale, s-ar putea să nu existe o dată viitoare.

— Perfect.

— Dejunul e servit, scumpo. Dar, dacă vrei, pot să te servesc la pat.

— Aş vrea puţină singurătate. Închide uşa cînd ieşi.

Afară, la umbra clădirii, lăzile de lemn goale serveau drept masă şi scaune. Pe o sobă de campanie se încălzea cafeaua, într-o tigaie erau ouă prăjite, într-un castron fructe şi fiecare avea cîte o cutie cu fulgi de cereale.

— Mungo şi-a însuşit toate cutiile de Bran Flakes, spuse Sweets. Sînt prea politicos ca să-l întreb de ce.

— Unde sînt – el şi Charlie ?

— Se întorc repede.

— Şi Jack ?

— Cred că e pe la jumătatea drumului, spre Cairo. Sweets îşi umplu o cană cu cafea. Se pare c-am rămas doar noi doi. Zîmbi, ochii strălucindu-i.

Jennifer deschise cu unghiile o cutie de fulgi. Hîrtia cerată căzu fărîmiţată printre degetele ei. Pe masă găsi o cutie deschisă cu smîntînă, dar nu era lapte. Începu să mănînce fulgi aşa, uscaţi, cîţiva o dată, luîndu-i nu pentru că-i era foame, ci pentru a avea ceva de făcut.

— Ţi-am spus că eu sînt şeful aici ? Aşa a zis Jack.

— Scrie undeva ?

Sweets continua să vorbească, dar nu-i mai acordă nici o atenţie, concentrîndu-se asupra sunetului făcut de fulgii de cereale pe care-i spărgea între degete. Cîteva minute mai tîrziu, auzi bocănit de cizme pe asfalt. Charlie şi Mungo veneau spre ei, amîndoi purtînd pălării cu boruri mari. Charlie avea aruncat pe umăr un rucsac voluminos. Mungo căra două raniţe. Erau înarmaţi cu arme automate şi pistoale mari, negre, identice cu cel al lui Downey. Mungo îi întinse unul din pachete lui Jennifer şi îl aruncă pe celălalt la

picioarele lui
Sweets.

— E timpul s-o luăm din loc, spuse Sweets.

— Unde mergem ?

Sweets ridică din umeri, cămaşa neagră strîngîndu-se pe spatele lat.

— Zece mile dus, zece mile întors. Ne-am gîndit s-o luăm încetişor, să vă dăm o şansă să vă obişnuiţi. Terminăţi masa, scumpo. Cu cît plecăm mai repede, cu atît mai repede ne întoarcem.

— Nu mi-e foame.

Sweets îşi puse raniţa. Mungo îi dădu una din armele automate, o puşcă mitraliera Steyr MPI – arma uzuală a armatei austriece. Downey o considera mult mai sigură decît un Uzi şi avea dreptate.

Jennifer primi, de asemenea, un rucsac, un Steyr şi un pistol în toc de pînză groasă. Rucsacul era făcut din nailon de culoare cenuşiu-închis. Avea cadru de aluminiu, bretele dublate şi o bandă de bumbac pe spate care să preia transpiraţia. Rucsacul atîrna mai greu decît părea, dar greutatea era bine distribuită.

Mungo îi întinse o pălărie maro cu boruri largi şi moi. Îi venea perfect. Se întrebă dacă era vreun amănunt în legătură cu ea, pe care Downey să nu-l ştie.

— În regulă, haideţi să plecăm, spuse Sweets.

Jennifer îşi înfundă pălăria pe ochi şi-i zîmbi lui Charlie.

— Cum arăt ?

— Superb, spuse Sweets.

Jennifer îl ignoră. Îl privea lung pe Charlie.

— Într-adevăr superb, spuse Charlie după o clipă.

— Poţi să-mi furi cuvintele, spuse Sweets – dar să nu cumva să te gîndeşti să-mi furi iubita.

Jennifer îşi aruncă Sleyrul pe umăr. Cătarea şi piedica intrau în coaste. Îi potrivi poziţia pînă cînd ajunse la cea corectă, apoi îşi puse cureaua de la tocul pistolului în jurul taliei. În cureaua de piele fuseseră făcute cîteva găuri noi. Închise catarama de alamă şi roti tocul astfel încît pistolul să se sprijine pe şoldul drept. Se întrebă ce era oare în

rucsac. Mîncare, muniţie de rezervă – probabil cîteva roci ? Sweets o porni pe drum. Charlie îl urmă. Jennifer se grăbi să-i ajungă din urmă. Se întreba ce are de gînd Downey, de ce credea că-i necesar genul ăsta de antrenament. Era ceva ce trebuia să-l întrebe data viitoare, cînd se vor întîlni.

Merseră în şir indian pe fîşia îngustă de asfalt, pe lîngă un hangar gol. Placajul de metal radia căldură. Trecură pe lîngă nişte barăci din metal şi pe lîngă un suport de tun de antiaeriană abandonat; un ring de bolţuri de metal înconjurat de cîţiva saci de nisip sparţi şi o bordură de beton albită de soare. Jennifer se întoarse şi se uită în urmă. Mungo stătea lîngă hangar, uitîndu-se la ei.

Îi făcu cu mîna, dar el nu-i răspunse.

Raze de soare se reflectau de acoperişurile barăcilor, în locurile unde vopseaua de camuflaj căzuse. O pală de vînt ridică un vîrtej de praf de pe drum. Lăsară în urmă ultimele barăci.

Pe parcursul primei mile terenul a fost aproape plat, cu o suprafaţă de nisip zgrunţuros şi pietre; aluviuni pe care le erodaseră ploile şi vîntul de sute de secole de pe platourile din depărtare. Culoarea predominantă a acestui peisaj trist şi fără forme era griul-pal. Sus, deasupra lor, cerul era o linie subţire, spălăcită. Jennifer îşi ţinu ochii aţintiţi asupra pămîntului, atentă la urmele făcute în nisip de cizmele lui Charlie.

Peste cîtva timp, realiză că Sweets striga numele ei. Ridică privirea, surprinsă, şi văzu că rămăsese cîteva sute de metri în urmă. Simţi o fulgerare de disperare, apoi un scurt acces de mînie şi grăbi pasul. Mergeau pe creasta unui deal. Sweets îi dădu un binoclu Zeiss şi arătă cu mîna în faţa lor.

— Aruncă o privire.

Jennifer privi deşertul prin binoclu. Ameţise de la atîtea nuanţe de gri şi umbre negre. Valurile de căldură dădeau impresia că pămîntul se ridică şi se clatină. În toată acea pustietate îi era imposibil să-şi păstreze simţul proporţiilor. Îi înapoie lui Sweets binoclul.

— Nu înţeleg.

— Ideea e că trebuie să stai aproape de noi. Nu tîndăli, nu-i bine să te rătăceşti pe aici.

Charlie îşi desfăcu bidonul atîrnat de rama rucsacului, deşiurubă dopul şi bău însetat.

Sweets scutură în palmă cîteva tablete maro, ovale, dintr-o cutie mică. Îi oferi lui Charlie pilulele.

— Mănîncă-le.

Charlie se uită suspicios la ele, neschiţînd nici o mişcare ca să le accepte.

— Tablete de sare, spuse Sweets. Pe căldura asta ar trebui să iei două sau trei la cîteva ore.

Charlie înşurubă dopul bidonului. Nu luă pilulele. Sweets întinse cana cu apă spre Jennifer.

— Serveşte-te. Nu-ţi face griji cît de multă apă bei, avem destulă.

Jennifer ridică bidonul ei în sus, scuturîndu-l uşor.

— Ştii precis ? Pentru că eu mi-am terminat apa.

— Ai încredere în mine. În regulă, hai să mergem. Într-un singur rînd. Staţi la o distanţă de aproximativ douăzeci de metri unul de altul. Dacă vreunul dintre voi crede că merg prea repede, să spună. Şi continuaţi să beţi apă. Ca să vă menţineţi sănătoşi, aveţi nevoie de cel puţin cinci litri pe zi. Dacă vi se goleşte bidonul, strigaţi-mă şi îl umplem la loc.

— Cu ce ? – întrebă Jennifer.

— Cu apa din rucsacul tău. Ce credeai, scumpo, că ai acolo, desuuri de fier ? Sweets începu să coboare panta de-a lungul stîncilor şi umbrelor în lumina orbitoare a dimineţii.

Baza militară dispăruse. În jurul lor, cît vedeai cu ochii, nu era nimic altceva decît şiruri nesfîrşite de dune de nisip şi roci, un orizont nedesluşit şi albastrul pal al cerului.

Pe la prînz, Sweets îi conduse la umbra precară a uneia dintre miile de albii secate care formau sistemul natural de drenaj al deşertului. Deşertul putea rămîne uscat timp de cîţiva ani de zile. Dar, cînd ploua, cantitatea de apă ajungea pentru a acoperi o suprafaţă de cîteva mii de mile pătrate pînă la adîncimea de un ţol pe durata unei singure ore şi chiar cel mai adînc dintre wadi-uri se umplea pînă la refuz,

eu o viteză fantastică şi cîteodată fatală.

Jennifer îşi scoase rucsacul şi se aşeză, lăsîndu-se pe spate. Nisipul i se lipi de pielea transpirată de pe ceafă. Îşi goli bidonul pentru a treia oară în acea dimineaţă, îl privi pe Sweets cum îşi scoate cizmele şi ciorapii subţiri de lînă şi îi întinde la uscat pe o piatră. Firele de lînă sclipeau în lumina soarelui şi păreau că dansează din cauza căldurii. Sweets îşi deschise rucsacul, căută înăuntru şi scoase un sac Ziplock umplut cu un amestec de nuci, seminţe şi fructe uscate. Îşi turnă în palmă nişte hrană bogată în proteine şi începu să mănînce.

— Vrei ? – îl întrebă pe Charlie.

— Nu mi-e foame.

— Nu contează. Trebuie să-ţi păstrezi forţele. Rînji spre Jennifer. Nu se ştie niciodată cînd ai nevoie de ele. Îşi băgă în gură alt pumn de nuci. Maxilarele lui mestecau energic şi, în liniştea perfectă a deşertului, Jennifer auzea clar zgomotul nucilor spărgîndu-se între dinţi. Mai bău nişte apă şi-şi puse bidonul, cu grijă, la umbră. Charlie stătea cu picioarele încrucişate privind lung, în depărtare.

— La ce te gîndeşti ? – spuse ea.

Pentru un moment păru că nu a auzit-o, apoi spuse:

— Isthmus Cove – zise, aşa de încet, încît aproape că nu-l auzi.

— Unde-i ăsta, Charlie ?

— Santa Catalina.

O dată pe an, închiria un hidroavion şi împreună cu doi sau trei subalterni, parcurgeau cele douăzeci şi şase de mile pînă la insulă, ca să bea bere şi să hoinărească pe muntele Orizaba, vînînd porcii sălbatici care sălăşluiau printre eucalipţi şi tufişurile dese. Încercă să creeze o imagine a sa stînd pe plajă, la sfîrşitul zilei, scoţînd din răcitorul plin de gheaţă sticlele lungi, maro de Don Equis.

Wadi-ul îi rînjea parcă, radiind căldură.

— Jack mi-a spus că eşti din Los Angeles.

Charlie dădu din cap.

— Ştii pe cineva din industria filmografică ?

— Cîţiva.

— Actori ?

— Contabili, spuse Charlie zîmbind.

Sweets se trezi fără nici un efort, de fapt, tot aşa cum adormise. Îşi trase şosetele şi cizmele şi începu să coboare wadi-ul. Cînd Jennifer şi Charlie se ridicară, el se depărtase deja treizeci de metri. Se lăsă pe vine şi începu să construiască o moviliţă de pietre.

Se întoarse spre ei; nisipul îi scîrţîia sub cizme.

— Mai avem cam jumătate din apa cu care am plecat. Cred c-o putem pune pe toată într-un singur rucsac. Arătă cu degetul peste umăr la moviliţa de pietre – ceva ce servea drept ţintă.

— Cel care trage cel mai prost cară raniţa. Vreo întrebare ?

— Eu n-am mai tras niciodată, spuse Jennifer. Nici măcar nu ştiu ce trebuie să fac.

Sweets îşi scoase pistolul mitralieră.

— Avem aici un Steyr MPI-69, un urmaş al Uzi-ului, dar o îmbunătăţire faţă de original. Chestia asta mică de deasupra încărcătorului este mînerul închizătorului. Îl tragi înapoi – aşa – cînd vrei să foloseşti arma. De asemenea, trebuie să ridici piedica de siguranţă. E butonul ăsta mic de aici, vezi cum merge înăuntru şi în afară ? Încărcătorul conţine treizeci şi două de gloanţe. Poţi să tragi cîte unul, dacă apeşi uşor pe trăgaci. Pentru foc automat cadenţa este de cinci sute cincizeci de gloanţe pe minut. Un încărcător se goleşte în trei secunde. Arătă spre Jennifer: Doamnele, primele.

Jennifer armă puşca şi ridică piedica. Sprijini patul armei în umăr, ochi mormanul de pietre şi apăsă uşor pe trăgaci. La cîţiva metri în stînga ţintei, erupse o fîntînă de praf şi pietricele. Şocul reculului zvîrli arma în sus, zguduindu-i mîna. Degetul i se convulsionă pe trăgaci şi arma explodă iarăşi, îngropînd cîteva gloanţe în inima cerului.

— Nu-i rău, spuse Sweets. Zău că nu.

În următoarele minute wadi-ul se umplu de tunetele şi bubuiturile focurilor de armă. Ochii o usturau de la praful de puşcă ars. Urechile o dureau şi încheieturile mîinilor şi

umerii îi pulsau de durere. Charlie reuşise cîteva lovituri foarte aproape, dar ea nici măcar nu nimerise în apropierea moviliţei de pietre. Apăsă iarăşi pe trăgaci. Încărcătorul se golise.

— Lecţia a doua, spuse Sweets şi le arătă cum să reîncarce.

Jennifer ochi cu atenţie, apăsă pe trăgaci şi descărcă încărcătorul dintr-o singură rafală. Mormanul de pietre dispăru într-un nor de pietriş şi praf. Cartuşele zăngăniră pe roci. Ultimele ricoşeuri gemură ascuţit în depărtare.

— Se pare că tu te vei ocupa de apă, Charlie, spuse Sweets.

Cu Sweets în frunte, traversară o creastă lată de coloane de bazalt; fîşii înghesuite de piatră neagră, lucioasă, care coborau panta ca o serie de trepte gigantice. Jennifer îşi aranjă rucsacul, eliberînd greutatea de pe umeri. În timpul zilei merseseră aproape cincisprezece mile. Simţea distanţa asta în coapse şi în muşchii de la gambă, de-a lungul umerilor, unde curelele rucsacului se strînseseră parcă cu fiecare pas pe care-l făcuse, presîndu-i pielea şi încetul cu încetul formînd o rană ca o arsură.

Cizmele cele noi începuseră s-o deranjeze. Îşi simţea picioarele calde, umflate. Ochii i se iritaseră de la aerul foarte uscat, praf şi lumina orbitoare a soarelui. O durea capul. Era obosită pînă în măduva oaselor.

Se împletici, forţîndu-se să facă pas după pas, înaintînd mai mult din obişnuinţă decît datorită unui efort conştient. Soarele după-amiezei aluneca încet pe cerul fără nici un nor. Se opri să bea apă. O umbră distorsionată dansă în deşert cu braţele rotindu-se nebuneşte. Apoi, dintr-o dată, umbra lunatecă se micşoră şi dispăru.

Zăcea întinsă pe spate. Rucsacul îi dispăruse. Ochelarii de soare îi căzuseră şi soarele o orbea. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi, evaporîndu-se, îi strîngeau pielea. Simţi nişte mîini plimbîndu-i-se pe faţă şi pe umeri. Mîinile o ridicară în şezut. Charlie încercă să-i zîmbească. Sweets se uita la ea, cu faţa lui imensă şi ochii întunecaţi. Feţele lor se luptau pentru spaţiu. Ţipau unul la celălalt. Cuvintele erau lente şi

groase, distorsionate, ca şi cum ea le-ar fi auzit de sub apă.

Ceva o apăsa pe buze. Apa călduţă îi pătrunse în gură, răspîndindu-i-se pînă în gît. Înghiţi tuşind. O stropiră cu apă pe faţă. Închise ochii imaginîndu-şi că e întinsă pe malul mării într-un loc numit Isthmus Cove.

— O să-şi revină ? – spuse Charlie.

— O să trăiască. Sweets o ridică pe Jennifer folosind metoda utilizată de pompieri. Pălăria îi căzu şi părul i se răspîndi pe umeri într-o cascadă de cupru topit. Pe pleoape îi apăruseră dîre vagi, mov. Obrajii îi erau albi, translucizi şi buzele uşor întredeschise.

— Frumoasă femeie, nu-i aşa ?

— Nu m-am gîndit la asta. Charlie ridică pălăria.

Sweets rîse. Un sunet hîrîit, discordant ca şi o cioară sus într-un copac.

— Ştii ceva, Charlie ? Aproape că te cred.

Rîzînd încă, Sweets porni spre o îngrămădire de stînci; o masă înaltă de pietre, la aproape un sfert de milă depărtare. Se mişcă cu o viteză surprinzătoare; Charlie trebui să muncească din greu ca să nu rămînă în urmă. Cînd ajunseră la stînci era leoarcă de sudoare, tremura epuizat. Se lăsă să cadă jos. Cămaşa avea pe ea dîre albe de sare. Îl privi ca prin ceaţă pe
Sweets cum udă o batistă, îngenunchează lîngă Jennifer şi îi spală faţa.

— Va trebui să aşteptăm aici pînă la apusul soarelui, spuse Sweets. S-o lăsăm pe doamna să se odihnească. Fă-te şi tu comod şi dormi puţin. Îşi strecură rucsacul sub capul lui Jennifer. Ea stătea chircită pe o parte, cu şoldul în sus, sînii urcînd şi coborînd în ritmul respiraţiei rapide, sacadate.

— Mda, grozavă, remarcă Sweets. Leneş, se întinse şi desfăcu primul nasture de la bluza lui Jennifer.

— Hei ! – spuse Charlie.

— Îi face bine. O ajută să se răcorească. Degetele lui Sweets lucrau la alt nasture.

Charlie se ridică în picioare. Armă Steyrul şi îl îndreptă spre burta lui Hubie.

Hubie ezită. Era sigur că Charlie nu va apăsa pe trăgaci, să-l omoare cu sînge rece. Dar, în acelaşi timp, îşi aminti de chipul lui Charlie, pe care nu se citise nimic, în timp ce îşi ridica braţele deasupra capului ca şi cînd s-ar fi predat şi apoi apăsase brusc pe pedala de acceleraţie şi trecuse cu Citröenul peste Ahmed Mah.

Sweets zîmbi, se întoarse cu spatele la Charlie şi se îndepărtă.

Cu unii oameni – cei care erau moi pe dinăuntru şi întotdeauna încercau să facă numai bine – să-ţi arăţi spatele era cel mai sigur lucru pe care-l puteai face. Sweets era chiar opusul. El era numai oase, fără inimă. Cînd trebuşoara asta va fi încheiată, avea de gînd să-l aranjeze bine pe Charlie. Să-l toace în bucăţele. Să-l taie în feliuţe ca pe un pepene.

26

CAIRO

Luni dimineaţă, cînd Foster ajunse la birou, îl găsi pe Downey stînd la masa lui Dorothy, cu picioarele pe acoperitoarea maşinii de scris IBM Selectric. Era opt şi zece. Foster ajunsese mai devreme. Secretara lui nu trebuia să vină pînă la opt şi jumătate.

Foster arătă spre pantofii lui Downey.

— Dacă te prinde că stai aşa, o să-ţi rupă picioarele.

— Mi-ar putea frînge şi inima, după cum mă fixează cînd crede că nu mă uit.

Downey mînca un baton de ciocolată. Un Baby Ruth, marca lui favorită. Băgă ultima bucată în gură, îşi linse degetele, aruncă ambalajul la coş şi îl urmă pe Foster în birou.

Foster stătea lîngă geamul verzui şi se uita La Nil. Era evident că plănuise să ajungă mai devreme; filtrul de cafea programabil, Mr. Coffee, gîlgîia ca un porumbel îndrăgostit, pe o masă cu placă de marmură, de lîngă fereastră. Downey se aşează. Filtrul de cafea mormăi pompos. Sau poate că fusese Foster, scăpînd gaze. După un moment Foster se întoarse de la fereastră.

— Cafea, Jack ?

— Te rog.

Foster turnă în două căni. Cînd luă recipientul din filtru, picături negre de cafea continuară să cadă din rezervor pe placa fierbinte. Suna ca şi cum cineva ar fi urinat pe un foc de tabără, reamintindu-i lui Downey de Micii Cercetaşi. Încercă să-şi amintească insignele pe care le cîştigase – nu fuseseră decît una sau două... Noduri. Îşi aminti cum stătea trîntit în cort cu o sfoară în mînă; cum degetele i se mişcau de parcă ar fi avut o minte a lor proprie. Da, noduri. Fusese un vrăjitor cînd era vorba de noduri. Încă mai era.

Foster se deplasă de-a lungul covorului ca şi cum ar fi mers pe sîrmă şi îi oferi lui Downey cana cu cafea. Downey o aşează pe genunchi şi îşi aprinse un Marlboro cu filtru.

Dorothy fuma Marlboro. Foster se întreba dacă nu cumva Downey i-a deschis biroul. Se duse la biroul lui şi se aşează, scaunul pocnind sub greutatea lui.

Obrajii lui Downey se umflară şi apoi se strînseră cînd suflă ca să stingă chibritul. Aruncă chibritul în farfurioară şi sorbi din cafea, plescăind din buze:

— E foarte bună, Richard. Gust bun. Maxwell House ?

Foster nu făcu nici un efort ca să-şi ascundă enervarea.

— Combinaţia mea favorită, un amestec de French Roast şi Colombian. Sorbi. Sora mea mai mică îmi trimite cîteva kilograme lunar. Vin în pachetele diplomatice. Am maşina mea de măcinat. Un Braun. Unde dracu ai fost, Jack ?

— Pe aici. Am fost la Beni-Suef acum cîteva zile. Ştii oaza Fayyum ?

— Am fost acolo.

— Ca şi Charlie, spuse Downey rînjind.

Foster făcu o pauză; marginea cănii suspendată la un deget de buze.

— L-ai văzut ? Ştii unde e ?

— Într-un fel.

Foster se uită peste birou.

— Nu te juca cu mine, Jack. Cana se lovi de farfurie. S-ar putea să nu o pot dovedi, dar ştiu al dracului de bine că tu ai fost cîinele care l-a scos de aici.

— Iisuse, Richard ! Mai slăbeşte-mă ! A trebuit s-o fac. Am nevoie de el. Locul din Gezira era o nenorocită de casă clandestină libiană. Charlie a plecat de acolo cu un buzunar plin de bani şi cu un plic care conţinea o listă cu numele asasinilor libieni din Orientul Mijlociu, Italia, Franţa şi Germania de Vest. În plus, avea numele aşa-zişilor „cîini rătăcitori” pe care tipii ăia trebuiau să-i termine.

— Unde-i lista acum ?

— Scrum, Richard.

— De unde a ştiut el ce semnificaţie aveau numele ?

— N-a ştiut. Eu mi-am dat seama. Downey se bătu cu degetul în frunte. Mi-am folosit creierul.

— Vreau numele, Jack. Toate.

— La asta lucrăm.

— Lucraţi mai cu sîrg.

— Trebuie să-ţi spun că din punctul meu de vedere, lucrul cel mai important e că libienii cred că Charlie are lista.

Foster aprobă, arătînd că a înţeles.

— Ai nevoie de el ca momeală.

— Am nevoie de cîţiva agenţi libieni. Cea mai simplă metodă mi se pare că ar fi asta: îl priponim pe Charlie şi apoi aşteptăm să behăie.

— Deci l-ai înşfăcat.

Downey îi aruncă lui Foster o privire îndurerată.

— Ce spui tu sună de parcă i-aş fi dat în cap cu un ciocan şi l-aş fi cărat de aici într-o valiză de carton. Adevărul e că era disperat să plece din ambasadă.

— De ce ?

— Crezi că vroia să se întoarcă la Los Angeles ? Cu

toate problemele lui, tu te-ai întoarce ?

— Mi-a spus că plănuia să se întoarcă. A muncit din greu, economisind bani.

— Te-a minţit.

Foster îşi folosi podul palmelor ca să se împingă în birou. Se ridică în picioare, se duse la Mr. Coffee şi îşi mai turnă o cană, adăugînd nişte frişcă. Neglijă să-l întrebe pe Downey dacă mai dorea cafea. Mulţumit, Jack continuă să vorbească.

— Charlie ştie ce-l aşteaptă la L.A. Avocaţii soţiei, o adunătură de rechini afurisiţi, sînt pregătiţi să-l mestece şi apoi să-l scuipe afară sub forma unor bucăţele mici. Crede-mă, cînd i-am oferit şansa să sară, tot ce a vrut să ştie a fost – unde-i cercul de foc ?

— Ar fi trebuit să-mi spui că-l iei.

— N-ai fi fost de acord.

Foster se lăsă pe spate. Încercă să-şi distragă atenţia, dar continua să aibă în faţă imaginea carierei sale ducîndu-se pe apa sîmbetei.

— Spune-mi ceva.

Downey îşi îndoi cotul, aşteptînd.

— Charlie are vreo legătură cu colonelul libian pe care-l tot vînezi?

— Ei bine, da. Poate.

— Mai spune-mi o dată numele lui.

— Murad. Colonel Butros Murad.

Foster îl privi pe Downey stingîndu-şi ţigara în zaţul cafelei. Ce om încîntător !

În ciuda izolării acustice oferite de ferestrele triple, blindate, Foster auzea slab accentul de Memphis al sergentului din curte, care schimba garda. Sergentul era un APV-ist. Fusese de trei ori în Vietnam şi nu se alesese nici măcar cu o zgîrietură; o realizare care, după cîteva păhărele, îl făcea să se simtă vinovat şi morocănos. Foster stătuse de două-trei ori la masă, la Sheraton, cu sergentul, care nu scosese nici un cuvînt şi apoi, după ce se îmbătase, îi povestise în trei minute istoria vieţii sale; un spectacol verbal trunchiat pe care Foster îl apreciase ca fiind în

acelaşi timp şi oribil şi monoton.

Sergentul rămăsese fără suflu; mai comandase de băut. Cei doi stătuseră într-o tăcere împietrită aproape o jumătate de oră; sergentul transpirînd în soare, în timp ce Foster îl privise din partea umbrită a mesei. Sergentul era un om mare, cu o faţă osoasă şi insensibilă şi cu acei ochi beligeranţi şi fără viaţă, care priveau peste tot şi nu vedeau nimic. Părul îi era tuns aşa de scurt, încît părea că s-a ras. Se tot ştergea pe cap cu dosul palmei, întinzînd transpiraţia. Sudoarea îi curgea pe ceafa groasă şi roşie şi îi uda gulerul cămăşii, pătînd materialul.

În timpul pe care-l petrecuse la masa lui Foster, sergentul băuse trei sticle de Budweiser şi eliminase prin pori cel puţin două. Cînd, în final, se decisese să plece, Foster de-abia se putuse abţine să nu-şi urle mulţumirea. Sergentul, binecuvîntat cu viclenia junglei, trebuie să fi simţit asta. Nu lăsase nici un ban pe masă.

Foster credea că Downey şi sergentul erau acelaşi tip de oameni. Jack ar fi considerat amuzante destăinuirile sergentului, nu şocante, ar fi rîs copios şi l-ar fi bătut pe om pe umeri. Probabil că s-ar fi îmbătat împreună cu el şi apoi ar fi vînat femei. Amîndoi radiau acelaşi iz de violenţă de-abia stăpînită. Foster se întreba cît timp putea sta Downey liniştit, tăcut şi în largul său în scaunul tapiţat. Foster avusese rău de avion tot drumul de la Washington pînă la Cairo, tocmai pentru că stătuse incomod.

Foster se aplecă puţin. Degetele lui presau suprafaţa lustruită a biroului.

— Spune-mi mai multe despre colonelul Murad. De ce merită el riscul implicării în afacere a unui civil atît de important ca Charlie McPhee ?

— Murad a făcut prima mutare, spuse Downey. Mi-a trimis un cadou.

— A sosit la ambasadă ?

— În apartamentul meu.

— Nu era prea riscant ?

Un zîmbet condescendent.

— Ce era, ce ţi-a transmis ?

— Informaţii. Cu precădere asupra „Marelui Rîu Artificial”. Downey se referea la conducta subterană, în valoare de cîteva milioane de dolari, pe care Gaddafi o construia ca să aducă apă de la lacurile subterane din deşert, la cîmpurile aride de pe coastă.

— Ceva militar ?

— Bucăţi şi părticele. M-a avertizat despre cele şase Mig-uri 23 care au fost descărcate la Tobruk acum trei săptămîni. Au venit cu un cargou de la Murmansk. Nimeni nu mai ştie despre ele. Am verificat.

Foster luă un creion. Îi testă vîrful cu degetul şi se uită pe fereastră, la cerul senin. Era modul său de a indica faptul că nu e prea impresionat.

— Informaţia despre conducta subterană înseamnă foarte mult pentru noi, spuse Downey. Dacă Gaddafi reuşeşte într-adevăr să tragă apă din deşert, va deveni un erou. Dar, dacă dă greş, s-ar putea să urmeze o lovitură de stat.

— Şi, după opinia ta, în ce poziţie ne-ar putea pune pe noi chestia asta ?

— Cine poate spune ? Poate în avantaj, poate în dezavantaj. Downey trase un ultim fum din Marlboro şi o aruncă în cană. Se auzi un fîsîit slab. Ştii la fel de bine ca şi mine cum e Orientul Mijlociu. Volatil. Complet imprevizibil. Nimeni, absolut nimeni, nu are nici cea mai vagă idee ce o să se întîmple dintr-un minut în altul. În acest stadiu, Murad vrea să-şi prezinte scrisorile de recomandare, să mă convingă că e sincer.

— Şi-a reuşit ?

— Sigur, de ce nu ? Downey rînji. Problema e că ticălosul ăsta suspicios vrea să-i dau o asigurare scrisă.

— Ce vrea de fapt ?

— Anonimatul. Securitate financiară. Casă şi vecini drăguţi. Televiziune prin cablu. Vecine blonde şi nimfomane. Tinereţe eternă. O maşină nouă, strălucitoare. Amalgamul obişnuit de speranţe şi visuri.

— Presupunînd că-i îndeplinim condiţiile, ce primim noi în schimb ? Adică, *concret* ce primim ? Ce oferă colonelul

tău ca să merite să nu plătească toată viaţa impozite ?

— Rampe de lansare ale rachetelor. Echipament greu. Scenarii de viitor şi răspunsuri sigure. Numele întregului personal tehnic şi militar sovietic, cubanez şi est-german care lucrează în Libia. Downey îşi mai aprinse o ţigară. Şi mai are ceva, un as în mînecă.

— Ce ?

— O soră mai mică, pe nume Tahia.

Foster clipi. Faţa i se înroşi şi îşi dădu seama că nu-i pasă.

— *Soţia lui Gaddafi* ?

— Te-ai prins.

Foster se duse la filtru şi îşi încălzi cafeaua, trăgînd de timp pentru a-şi limpezi gîndurile. Cumnatul lui Gaddafi. Iisuse ! Chestia cu informaţiile era grozavă, dar valoarea propagandistică era imensă. Ar fi lovitura secolului, l-ar transforma într-o legendă.

Dacă era adevărat.

Foster se întoarse la birou şi se aşeză.

— De ce n-ai menţionat în rapoartele tale nimic din ce ţi-a dat colonelul ?

— Asta a fost o pre-condiţie. Downey îşi deschise larg braţele, într-un gest deliberat teatral. Puţină cafea sări peste marginea cănii şi se vărsă pe covor. Se făcu că nu observă. Colonelul nu are nici o obiecţie în ce priveşte o nuntă publică, dar vrea să ţină logodna în secret.

— Să-l ia dracu. Ar fi trebuit să mă informezi. Cînd avea chef, Foster putea şi el să joace teatru. Se sculă pe jumătate de pe scaun, întinse braţul împungîndu-l pe Downey cu arătătorul.

— Să ţii minte asta, Jack. Noi lucrăm pentru Guvernul Statelor Unite. Sîntem toţi o familie. Nimeni nu merge singur.

— Corect, spuse Downey. Aşteptăm ca stafia lui Kate Smith să sară din dulap sau începem slujba fără ea ?

— Cînd ai vorbit ultima dată cu Murad ?

— Acum trei zile.

— A fost un contact fizic, *mano a mano* ?

— O întîlnire oarbă. Tîmpenii ! Ce vroia Downey să spună era că riscase să-l întîlnească pe Murad într-un loc ales de acesta. Folosise jargonul meseriei, deoarece ştia că Foster, ca majoritatea birocraţilor de la C.I.A., avea o slăbiciune pentru cuvintele codificate.

— Descrie-mi-l.

— Un metru optzeci înălţime, şaptezeci şi două de kilograme. Trăsături regulate. Părul negru, creţ, ochi căprui. Nas vulturesc.

— Cicatrice ?

— N-am văzut.

— Altceva.

— Părul e un pic cam lung, cu cărare pe stînga. Poartă un ceas de platină cu cadran negru şi cifre romane, un inel cu diamant pe degetul mic de la mîna stîngă. Urechile îi sînt mici, lipite de cap şi fără lob.

— Culoarea pielii ?

— Destul de deschisă. Ochii, după cum ţi-am spus, sînt căprui. Sprîncenele groase. Nasul este fără discuţie trăsătura lui proeminentă, mare şi foarte coroiat cu nări largi. Un simbol al caracterului.

— Pe care tu-l consideri…

— Lacom. Acaparator.

— De fapt, de cîte ori l-ai întîlnit ?

— O dată.

— Şi asta-i părerea ta despre el, ori a lui ?

— A mea. Downey era evident mirat. La ce vrei să ajungi, Richard ?

— O cunoştinţă, foarte apropiată şi de încredere, mi-a spus de curînd că la Ambasada Libiei din Istanbul e un colonel de la Serviciul Secret pe nume Butros Murad. E acolo de şase luni. Nu a părăsit niciodată oraşul. Şi, totuşi, tu-mi spui că te-ai întîlnit cu el, aici la Cairo, acum trei zile.

— Turcia e doar la un mic salt peste Mediterană. Pune-ţi destui cai sub tine şi eşti acolo în mai puţin de o oră.

Foster scoase dintr-un sertar un dosar galben marcat STRICT SECRET, îl deschise şi îl întoarse astfel încît Downey să poată vedea clar fotografia color de zece pe opt.

— Drăguţ tip. Cine e ?

— Ghici.

Poza îl reprezenta pe colonelul Murad – faţa şi umerii – purtînd cascheta de ofiţer şi o uniformă cenuşie. Linia de pe chipiu, care semnifica Serviciul Secret, şi cele două trese argintii de pe epoleţi străluceau în lumina intensă a bliţului fotografului. Murad avea în jur de cincizeci de ani. Purta ochelari, era gras, chelios. Avea nasul cîrn şi urechi clăpăuge. Pe faţă era o cicatrice, care se întindea de la ochiul stîng pînă la colţul gurii dezaprobatoare.

— E Bob Hope, nu-i aşa ?

— Eşti un tip glumeţ, Jack. Dar nu îndeajuns.

Foster închise dosarul şi-l încuie în birou.

— Se pare că cineva îţi joacă o festă.

— Poate, spuse Downey înciudat. Dar, pe de altă parte, s-ar putea ca fermoarul *tău* să fie pe jumătate deschis. Exhală un nor de fum spre instalaţia de aer condiţionat. O să mă interesez, O.K ?

— Bună idee, spuse Foster sec. Se scărpină la cap şi îşi examină unghiile. Pînă vineri la prînz, cel tîrziu, doresc ca Charlie McPhee să stea în faţa acestui birou.

— O să văd ce pot face.

— Ar fi bine să reuşeşti.

Downey se ridică. Scrumul de ţigară îi căzu din poală pe covor. Se îndreptă spre uşă.

— Vineri la prînz ! – strigă Foster. Dacă nu e aici, s-a terminat totul. Pleci. Eşti istorie ! O pauză. Cu alte cuvinte, poţi să-ţi iei adio de la pensie !

Cea mai gravă ameninţare. Downey închise uşa în urma lui. Zăvorul ţăcăni slab.

Foster îi lăsă timp să iasă din anticameră, apoi o sună prin interfon pe Dorothy. Îi spuse ce vrea şi se duse în baia lui proprie, îşi dădu pe faţă cu apă rece, se spălă pe dinţi, se pieptănă. Avea nevoie să bea ceva.

Foster era acel gen de om căruia îi plăcea rutina, dar, în dimineaţa aceea, petrecu o jumătate de oră în plus la masa lui de pe terasa Sheratonului, bînd Tom Collinsuri şi privind lumea cum trecea pe lîngă el. Cînd se reîntoarse la birou,

pe masă îl aştepta un dosar avînd ca emblemă un steag roşu – un fax al originalului care se găsea la Langley. Dosarul era datat 1967, anul în care Downey fusese angajat la Companie. Foster se aşează confortabil şi îl deschise.

Trecuseră mai mult de douăzeci de ani de cînd Downey îşi făcuse primele fotografii. În ciuda pregătirii pe care o avea, lui Foster îi era greu să facă asociaţia între Jack Downey pe care îl ştia el şi bărbatul din poză. Era acelaşi chip şi totuşi, nu era acelaşi. Sau, poate, se gîndi Foster – cu un presentiment sumbru – era exact aceeaşi faţă dar care aparţinea acum unui
om diferit.

Sări peste amănuntele de la început. Copilăria în Boston. Mama şi tata. Fratele mai mic, talentat, care visase să joace ca aripă stîngă la Bruins, dar ajunsese ţintuit pe viaţă într-un scaun cu rotile.

Colegiul.

Prietena. Căsătoria. Soţia însărcinată. Divorţul. Cîţiva ani la IBM. O problemă cu pensia alimentară pentru copil. Recrutarea de către C.I.A.

Downey îşi petrecuse primii doi ani ai carierei sale la Washington. Un post într-un loc bun; aveai un ochi aţintit spre vîrful ierarhiei. În iulie ’69 fusese transferat în Libia. Nu se specifica în dosar de ce plecase sau cine-l trimisese. Dar, două luni mai tîrziu, pe 1 septembrie, Gadaffi declanşase lovitura de stat care-l lăsase ţintuit pe Regele Idris al-Sanussi pe coasta turcească fără nici un castel asupra căruia să domnească, în afară de unul de nisip.

Nu se cunoştea, dar lovitura de stat fusese parţial finanţată de către Companie. Era chiar posibil ca Downey să fi fost implicat.

Dosarul era gros cît încheietura mîinii sale. Foster o sună pe Dorothy şi îi spuse să nu fie deranjat toată după-amiaza. La ora şapte seara, cu ochii înceţoşaţi şi extenuat, dădu peste singura referinţă din dosar asupra lui Edward Forsyth, tatăl lui Jennifer.

În timpul anilor ce au urmat loviturii de stat, Downey umblase prin toată lumea, aprinzînd unele focuri şi stingînd

altele. În 1972, la trei ani după lovitură, se întorsese pentru scurt timp în Libia. Motivul vizitei era neclar.

În conformitate cu rapoartele lui Downey, care fuseseră scrise cu cerneală verde şi într-un stil foarte bombastic, adecvat unui operator de la parcul de distracţii şi nu unui agent C.I.A., Edward Forsyth fusese un inginer britanic care lucrase în Libia timp de optsprezece luni şi apoi, la trei zile după sosirea lui Downey, dispăruse fără urmă în deşert, lîngă oraşul Sabha. Într-o noapte caniculară, Forsyth ieşise la o scurtă plimbare după cină, prin deşert şi nu se mai întorsese niciodată. Echipe organizate şi elicoptere măturaseră o arie cu raza de o sută de mile, dar nu găsiseră nici măcar o urmă.

Pînă cînd Jack Downey ţi-a rostogolit piatra de mormînt şi te-a readus la lumină, gîndi Foster. Se întreba cum dracu intenţiona Downey să-şi utilizeze actorii: Charlie şi englezoaica, Jennifer Forsyth, colonelul Butros Murad şi cei doi mercenari, Sweets şi Martin.

Şi unde, acum că se gîndise la asta, intră în schemă Richard Foster, rezidentul C.I.A. din Cairo ?

Foster presimţea că va avea o migrenă. O minge mare de bowling rostogolindu-se pe alee spre creierul său. Avea însă o presimţire că durerea de cap reprezintă cea mai insignifiantă dintre probleme.

După cum se dovedi mai tîrziu, avea dreptate.

27

DEŞERTUL EGIPTEAN

Sweets închisese bine uşa barăcii şi apoi trăsese zăvorul. Geamurile fuseseră acoperite cu cartoane, iar crăpăturile înfundate cu cîrpe.

Aerul era vîscos şi fierbinte ca supa. Întunericul absolut.

— Gata ? – vocea imaterială a lui Mungo răsună în pereţii de metal şi în tavanul curbat; sărea spre Jennifer din toate direcţiile.

Ea încuviinţă şi apoi realiză că, desigur, el nu o putea vedea.

— Oricînd, spuse ea.

— Charlie ?

— Da, bineînţeles. În întuneric, Jennifer auzi schimbarea din vocea lui. Sugera forţă, încredere în sine şi vigoare. Era a zecea zi petrecută în deşert. Marşurile forţate din fiecare zi îl fortificaseră pe Charlie, îl făcuseră mai puternic. Pielea i se bronzase. Ochii îi erau limpezi, privirea sigură.

— Porniţi ! – strigă Mungo.

Jennifer stătea cu picioarele încrucişate pe pătura militară, jerpelită, care fusese întinsă peste podeaua de ciment a barăcii. Se aplecă; mîinile ei măturau orbeşte de-a lungul materialului aspru. Degetul mare de la mîna stîngă lovi ceva de metal – încărcătorul de oţel a Steyrului. Aşeză încărcătorul de metal pe unul dintre picioarele sale. La stînga ei auzi clinchetul uşor de metal pe metal făcut de Charlie în timp ce-şi asambla arma.

Sweets dezasamblase cele două Steyruri şi acum, Jennifer şi Charlie aveau la dispoziţie şaizeci de secunde să refacă armele şi să umple încărcătoarele. La sfîrşitul acestei perioade, Mungo va acţiona un întrerupător, iluminînd astfel o pereche de ţinte de luptă, situate în capătul îndepărtat al clădirii, la o distanţă de douăzeci de metri.

Ţintele vor fi iluminate exact cinci secunde, apoi Mungo va stinge luminile. Ca să facă exerciţiul mai interesant, el şi Sweets hotărîseră că acela care va marca mai puţine puncte, va căra în plus încă zece kilograme în timpul alergării de cinci mile prin deşert din după-amiaza aceea.

Instinctiv, Jennifer, asamblîndu-şi arma, număra în gînd secundele pe care le mai avea la dispoziţie. În interiorul barăcii era zăpuşeală şi mîinile ei deveniseră lipicioase din cauza transpiraţiei. Îşi şterse mîini pe blugi, introduse arcul recuperator în locaşul lui şi puse deasupra manşonul de

protecţie. Arma era acum gata de tragere. Orbecăi prin întuneric după cutia cu gloanţe, calibru 9 mm.

Douăzeci de secunde.

Jennifer smulse capacul cutiei. Gloanţele erau grele şi reci, alunecoase. Folosi metoda „mîna-găseşte-mîna", învăţată de la Mungo şi stivuia încă gloanţele în încărcător, cînd luminile de deasupra ţintelor se aprinseră brusc. Vîrî în armă încărcătorul incomplet încărcat, trase mînerul închizătorului şi ridică piedica aducînd, în acelaşi timp, arma în poziţie de tragere. Patul armei i se izbi de umăr. Apăsă pe trăgaci.

Steyrul erupse. Flacăra portocalie de la gura armei o orbi. Se luptă să înfrîngă reculul, să menţină ţeava puştii orizontal.

— E timpul ! – strigă Mungo.

Luminile de deasupra oamenilor de carton se stinseră brusc. Jennifer continuă să tragă, descărcîndu-şi arma.

Urmă o pauză scurtă, un moment de tăcere. Îl auzi pe Charlie înjurînd încet şi realiză că el nu trăsese nici un glonţ.

— Puneţi piedica de siguranţă şi lăsaţi armele jos, spuse Mungo.

Se auzi un clinchet acut cînd Charlie trase minerul închizătorului şi scoase piedica.

— *Pune arma jos* ! – răcni Mungo. Căldura şi plictiseala din deşert îi marcaseră. Nervii le erau încordaţi. Nu vroia să se întîmple nici un accident.

Cu Steyrul pus pe foc automat, trebuiau mai puţin de trei secunde ca să înfigi treizeci şi două de gloanţe în tavanul de metal al barăcii. Stînd drept, încordat, cu arma în mînă, Charlie fu înconjurat de treizeci şi două de luminiţe. Acestea îi amintiră de timpurile bune de la Clubul Mitocanilor.

Aerul se încărcase de mirosul acru al prafului de puşcă. Sweets aprinse luminile. Neoanele de deasupra îi îmbrăcară într-un păienjeniş de umbre. Deschise o uşă.

Jennifer tuşi. Aerul supraîncălzit care ieşea prin uşa deschisă făcea fumul să se învolbureze în jurul ei. Se uită la

găurile din tavan. Erau grupate strîns.

— Ce bine-mi pare că nu plouă ! – spuse Mungo. Nu cred că am avea destule găleţi. Arătă spre Jennifer şi spuse: Hai să vedem cîţi băieţi răi ai omorît.

Se îndreptară spre ţinte – erau cele standard furnizate de armata egipteană, similare cu toate ţintele militare din toată lumea. Făcute din carton gri, gros, înfăţişau capul şi pieptul unui soldat androgin ţinînd în mînă o puşcă automată; corpul soldatului marcat cu cercuri concentrice, albe care delimitau zonele fatale şi cele care-l scoteau din acţiune.

Ea se uită fix, numărînd. În ţintă erau cincisprezece găuri, unsprezece din ele fatale.

— Încărător plin ? – întrebă Mungo.

Jennifer clătină din cap.

— Nu, nu cred. Cînd s-au aprins luminile, îl încărcăm încă.

— Încarcă şi numără, spuse Mungo. E o regulă şi nu trebuie niciodată să treci peste ea.

Jennifer dădu din cap că a înţeles. Mai discutaseră această problemă de multe ori. Se plictisise să alerge prin deşert, să capete arsuri de la soare şi să-l tot respingă pe Sweets. Avusese mult timp să reflecteze şi se decisese că intenţia primă a lui Downey era să-i forţeze pe toţi patru să se cunoască, să devină o echipă.

Mungo îi dădu un ghiont în umăr, făcînd-o să tresară.

— Un *piastru* pentru gîndurile tale.

— Nu merită.

El zîmbi.

— E aproape ora unu. Hai să ne oprim din procesul de a te transforma pe tine într-un instrument perfect al morţii şi distrugerii şi să îmbucăm ceva de prînz.

Îşi făcuseră un obicei să mănînce în hangar – o structură ca o cavernă, imensă. Din cauza mărimii lui, hangarul era cea mai răcoroasă clădire din întreaga bază militară.

Stocul de alimente proaspete fusese consumat în primele cinci zile. De o săptămînă încoace nu aveau altceva

decît conserve şi fructe deshidratate. Downey nu fusese de acord cu nici un fel de alcooluri tari, dar Sweets îl convinsese să aducă cu ei patru duzini de cutii de bere Miller; le raţionalizaseră la una pe zi, de persoană. Mai aveau opt.

Sweets deschise o cutie de bere. Spuma i se răspîndi pe mînă şi căzu pe cimentul pătat de ulei. Îi oferi lui Jennifer berea; aceasta o refuză cu o fluturare a mîinii.

— Nu-ţi place să te amesteci cu negrii ?

— De ce nu încerci s-o bei ? – spuse Jennifer. Sau e mai mare distracţia s-o verşi pe podea ?

Charlie rîse.

— Crezi că-i amuzantă, hm ? Sweets îşi bău berea. Aruncă cutia goală spre Charlie, lovindu-l în piept. Cutia zăngăni pe ciment. Sweets se îndreptă spre Charlie, cu pumnii ridicaţi, dansînd uşor pe vîrfurile picioarelor.

— Hei – spuse Mungo – terminaţi cu prostiile.

— Am de gînd să-i zbor capul; asta vreau să fac.

Jennifer se aştepta ca Mungo să-i despartă, dar el doar ridică din umeri, ca şi cînd considera că lupta era inevitabilă şi el nu putea să facă nimic.

— Să nu-l atingi la faţă. Dacă-i faci vreun semn, Jack o să te omoare.

Rînjind, Sweets se întoarse să-i spună ceva lui Jennifer.

Charlie profită din plin de ocazie: cu un croşeu de dreapta îl lovi pe Sweets cît putu de tare, nimerindu-l la cap.

Sweets se retrase împleticindu-se. Lovi cu picioarele cutia goală de bere care se rostogoli cu zgomot pe podea. Se lăsă în genunchi.

— Acum ai încurcat-o, spuse Mungo.

Sweets se rănise. Sîngele îi ţîşnea, năclăindu-i părul tuns scurt, se încolăcea pe după ureche şi apoi cădea pe podea. Se uită fix la picăturile roşii şi strălucitoare. Îşi scutură capul, împroşcând cimentul cu sînge.

Se ridică în picioare.

Charlie se retrase precaut spre Land-Rover. Sweets merse după el. Charlie se împiedică. Îşi pierdu echilibrul şi

aproape căzu cu mîinile fluturînd. Sweets se aruncă în faţă. Piciorul drept al lui Charlie era întins, dar Sweets ţintea piciorul stîng, plonjînd într-o parte. Charlie îl lovi în nas cu o directă de dreapta, punînd în lovitură toată greutatea şi puterea sa. Capul lui Sweets zbură pe spate. Faţa îi era o masă de sînge. Gemu de surpriză şi durere. Charlie lovi încă o dată cu dreapta sperînd să-l doboare definitiv. Sweets văzu lovitura şi îşi trase capul într-o parte. Pumnul lui Charlie lovi razant.

Sweets avea nevoie de o pauză. Se trase înapoi creînd între ei o distanţă mică. Se şterse cu dosul palmei la gură, uitîndu-se rece la Charlie în timp ce se apropia de el, cu grijă de data aceasta, fără să se grăbească.

Charlie aştepta, măsurînd distanţa dintre ei. Îşi îndoi iarăşi mîna dreaptă şi lovi cu stînga. Sweets, aşteptîndu-se la încă un truc, fu luat prin surprindere cînd Charlie continuă, lovindu-l în coaste cu destulă putere ca să-l facă să se cutremure de durere.

Charlie ezită, retrăgîndu-se.

De două ori lovit, Sweets abandonă prudenţa şi se repezi la el. Charlie lovi de două ori brusc, nimerindu-l în sprînceana stîngă şi în maxilar.

Sweets era ameţit dar continua să atace. Charlie îl pocni a treia oară, direct în gura însîngerată. Sweets grohăi. Îl lovi pe Charlie cu dreapta, în piept, direct deasupra inimii. Charlie îşi lăsă mîinile în jos. Sweets îl ţinu în picioare şi îi dădu iarăşi un pumn, în acelaşi loc. Genunchii lui Charlie se înmuiară. Sweets încercă să-l lovească în timp ce cădea, nu nimeri şi înjură de ciudă.

Charlie căzuse pe spate, pe cimentul pătat. Sweets se aplecă asupra lui. Rînji; dinţii îi erau roşii de sînge.

— Cum te simţi acum, durule ?

Charlie nu spuse nimic, nu se mişcă. Cînd primise lovitura în piept, i se păruse că inima i s-a oprit, că arterele au explodat. Îşi pierduse respiraţia, era ameţit. Toată partea dreaptă a corpului îi era paralizată.

Dar nu era terminat.

Îşi petrecuse ultimele zece zile mărşăluind prin deşert

cu un rucsac de douăzeci de kilograme în spate, sprintînd cîte zece minute la fiecare oră, fugind puţin mai repede de fiecare dată, pînă cînd Sweets trebuise să depună eforturi deosebite ca să rămînă în frunte. Se lăsase de fumat şi de băut. Era bronzat, zvelt şi foarte voinic. Stătea întins pe ciment, aşteptînd să-i revină treptat puterea.

Sweets îi întoarse spatele. Îi aruncă lui Jennifer o privire posesivă.

Charlie se concentră asupra bătăilor inimii; bufniturile lente, constante. Cînd se simţi pregătit, se ridică în picioare.

Sweets îl fulgeră cu privirea, arătînd mai mult surprins decît supărat. Făcu trei paşi grăbiţi, încercînd să-l apuce de cămaşă, nerăbdător să vadă frica din ochii lui Charlie.

Coordonîndu-se perfect, Charlie îşi ridică piciorul încălţat cu cizmă, pocnindu-l pe Sweets în genunchi. Piciorul lui Sweets se îndoi. Se rostogoli pe o parte, luptîndu-se să-şi recapete echilibrul. Charlie îl lovi iarăşi cu piciorul. Sweets urlă; un strigăt al ciudei şi durerii. Charlie se apropie de el, înconjurîndu-l ca să-l atace în punctul slab.

Sweets încercă să se îndepărteze, dar fu prea încet, ologit de durerea acută, înjunghietoare din genunchi.

Charlie îi trimise o nouă lovitură. Sweets se încovoie. Primi un pumn în faţă. Încercă să se protejeze. Charlie cîntă o melodie pe coastele lui. Încercă să se retragă şi realiză că şi-a pierdut mobilitatea. Charlie îl lovi în rinichi. Oftă zgomotos, pierzîndu-şi respiraţia.

— Ţi-ajunge ?

Sweets dădu din cap, împroşcîndu-l pe Charlie cu picături de sînge. Căzu în genunchi.

Charlie se apropie, încercînd să-l ajute. Sweets îi înşfăcă glezna şi trase tare. Charlie rezistă şi Sweets se crispă, trăgînd de picior în spate şi în acelaşi timp ridicînd glezna în sus şi răsucind-o, folosind laba piciorului ca pe o manetă.

Charlie se roti în aer şi căzu jos cu putere. Luminile fluorescente de pe tavan trecură nebuneşte prin raza lui vizuală, explodînd în fulgere albe, fierbinţi. Se lovi cu capul de ciment. Totul în jur se întunecă

Sweets se aplecă asupra lui. Picături de sînge căzură în

gura deschisă a lui Charlie. Sweets rîse hîrîit, se întoarse şi se îndepărtă încet.

— Bietul Charlie !

Deschise ochii. Chipul lui Jennifer apărea şi dispărea. Privi cruciş în lumina orbitoare a becurilor, încercă să se ridice, se împletici şi căzu în genunchi.

— Lasă-mă să te ajut.

— N-am nevoie de nici un ajutor.

— Ba bine că nu !

O ignoră, concentrîndu-se asupra muştelor grase şi negre care bîzîiau în jurul lui, înfruptîndu-se din sîngele său. Ascultă zumzetul slab făcut de zborul lor şi le privi aripile sclipind în lumină.

Jennifer îngenunche lîngă el. Îl înconjură cu braţele şi îl ajută să se ridice. Charlie îi simţi corpul lipit de al lui. Ea se îndepărtă, îi luă mîna şi îl conduse spre un dreptunghi mare, luminos – uşa deschisă a hangarului.

Sweets şi Mungo stăteau ghemuiţi la umbră, cu spatele lipit de zidul din placaj. Îi priviră pe Jennifer şi Charlie ieşind afară, mergînd încet pe drumul asfaltat spre clădirea de cărămidă unde îşi aveau dormitoarele.

— Se ţin de mînă ?

— S-ar putea.

— Omul ăla cred că nici nu bănuieşte, dar îmi datorează un mare favor.

— O să-i spui, Hubie, mai devreme sau mai tîrziu.

— Ai dreptate, spuse Sweets. Genunchiul îl durea ca dracu de tare. Începuse deja să se umfle, să se rotunjească precum un balon. Ar fi avut nevoie de nişte gheaţă, dar cea mai apropiată sursă se afla la mai mult de o sută de mile depărtare. O privi pe Jennifer mergînd şi admiră modul cum îşi unduia şoldurile şi acele picioare lungi şi zvelte.

— Ce ai de gînd, Hubie ?

— La fel ca şi tine, cred.

— Mă îndoiesc.

Sweets mormăi, masîndu-şi uşor genunchiul. Îşi îndepărtă pansamentul de pe nas. Sîngerarea se oprise.

Charlie se luptase destul de bine. Sweets îl subestimase şi plătise preţul. Îşi mişcă genunchiul. Îmbătrînea; ar fi trebuit să anticipeze acea lovitură înainte ca Charlie să realizeze că intenţiona s-o dea.

Îşi supse sîngele dintre dinţi; scuipă. Ideea de a-i apropia pe Charlie şi Jennifer unul de altul prin întărîtarea constantă a acestuia fusese a lui Downey. Nu prea îi plăcuse ideea să joace rolul lui Cupidon, dar mersese înainte, în mare parte, doar ca să-l poată folosi pe Charlie drept sac de box. Ciudat cum lucrurile luau cîteodată o altă întorsătură decît cea dorită. Îşi protejă ochii cu palma de razele soarelui, privind-o pe Jennifer, făcîndu-i plăcere să vadă cum lumina şi umbrele îi defineau forma corpului.

Îşi apăsă uşor tăietura de deasupra ochiului. O să se aleagă cu o cicatrice – un handicap important în meseria lui, deoarece îl făcea uşor de recunoscut. Trebuia să aleagă – o operaţie estetică sau pensionarea prematură.

Sweets avea o teamă justificată de spitale, anestezişti obosiţi şi bisturie. Îşi plimbă degetul de-a lungul pielii contuzionate, însîngerate. Charlie îi era dator. Şi o să plătească.

28

CAIRO

Downey mersese de la baza militară din deşert, direct la Cairo şi ajunsese după-amiaza tîrziu, în ziua următoare. Săptămîna care a urmat şi-a petrecut-o vîrît în apartamentul său – o locuinţă mohorîtă, de celibatar, într-un bloc anonim din Dokki, un district rezidenţial, burghez, în partea vestică a Nilului. A băut bere şi a ascultat discurile lui Charlie Parker, în timp ce studia cartierul prin

intermediul binoclului său Zeiss. Cea mai mare parte din ultima zi petrecută în apartament şi-a ocupat-o studiind un tînăr de la capătul străzii, care-şi instala un casetofon în Peugeotul său părăginit. Tînărul purta blugi, o cămaşă militară uzată şi ochelari de soare cu lentile oglindă. De fiecare dată cînd se mişca, spoturi strălucitoare luminau interiorul Peugeotului şi ferestrele clădirilor înconjurătoare.

Consumă o rola de film, 400 ASA Fujichrome, făcînd instantanee, folosind aparatul său de fotografiat Nikon, cu teleobiectiv. Developă filmul mărind imaginea feţei pînă obţinu şase poze de dimensiuni douăzeci ori optsprezece cm. Vîrful nasului omului lipsea. Îl cuprinse un sentiment de uşurare – era sigur că nu-l mai văzuse pe individ niciodată. Cam o oră mai tîrziu, tînărul termină de fixat casetofonul la bordul Peugeotului şi se îndepărtă zgomotos.

Downey puse o pizza congelată în cuptor, apoi luă cîteva îmbucături, mai bău nişte bere, făcu un duş şi se băgă în pat.

Ceasul deşteptător îl trezi la ora trei dimineaţa. Pe întuneric, se îmbrăcă cu pantaloni de catifea, cămaşă verde-deschis şi pantofi de sport Nike cu o săgeată argintie. În afara murmurului făcut de frigider, în apartament era linişte. În blocul alăturat o femeie dădea cu aspiratorul. Avea insomnie ? Focaliză binoclul şi o privi mişcîndu-se lent, languros, de-a lungul camerei, cu şoldurile grăsuţe unduind. Dansează, se gîndi Downey. Zîmbi. E ora trei dimineaţa şi ea dansează în praf ! Puse binoclul pe pervaz, se întoarse înapoi în dormitor, înşfacă hanoracul din dulap şi agită umeraşele. Verifică dacă şi-a luat portofelul şi cheile şi părăsi apartamentul, făcînd o pauză scurtă ca să pună zăvorul şi s-a activeze sistemul de alarmă.

Muzicienii din lift păreau întotdeauna că fredonează aceeaşi melodie: un vaiet persistent care suna ca un cuartet de ţînţari nu prea talentaţi.

Liftul cobora spasmodic spre parter; se gîndise să folosească scările, dar se răzgîndise. Nu merita să se obosească inutil. Dacă Foster îl pusese sub supraveghere, nu prea conta modul în care părăsea clădirea – important

era unde avea de gînd să meargă şi ce va face după aceea.

Liftul se opri brusc. Uşile se deschiseră. Holul, construit spartan din ciment nefinisat, era gol. Downey se uită la ceas în timp ce se îndrepta hotărît spre uşile de sticlă. Era ora trei şi douăzeci şi cinci de minute.

Afară, se opri şi cercetă cu atenţie strada şi locurile întunecoase dintre blocurile monotone care se înălţau de-o parte şi de alta a ei, ca şi stîlpii unui gard monstruos.

În lumina lămpilor, liliecii din Cairo vînau insectele nopţii, în cercuri strînse, repezi, ale morţii.

Downey îşi băgă mîinile în buzunar, merse pînă la colţul străzii, o luă la stînga şi traversă grăbit strada. Pe la mijlocul ei, era parcat un Volkswagen Beatle de culoare verde. Urmărise discret maşina. Proprietarul pleca dis-de-dimineaţă cu ea la serviciu, unde rămînea toată ziua şi se întorcea acasă la ora cinci. Vopseaua maşinii şi mînerele de a lamă n-aveau nici o pată şi străluceau. Motorul suna bine, puternic. Cauciucurile erau mai bune decît în mod normal.

Downey se duse la maşină şi lovi puternic, brusc, în geamul portierei pasagerului. Geamul se umplu de o reţea de fisuri, ţesută parcă de un păianjen psihopat, dar refuză să se spargă. Downey îl lovi iarăşi mult mai tare de această dată. Geamul se deformă şi el înjură mormăit, se îndepărtă şi lovi cu piciorul. Sticla explodă.

Descuie şi deschise uşa, mătură cioburile de pe scaun şi se urcă în maşină.

În mai puţin de treizeci de secunde, reuşi să facă contactul frînelor electrice de la motor. Radioul porni strigînd parcă la el. Îl opri, aprinse farurile şi se îndepărtă brusc de lîngă bordură, schimbînd repede vitezele şi accelerînd.

În jurul lui, în faţă, lateral şi în spate, nu văzu nici un fel de mişcare. După două intersecţii se opri, stinse luminile, îşi aprinse o ţigară, întoarse maşina şi se îndreptă înapoi pe drumul pe care venise.

Nu îl urmărea nimeni; nu încă. Merse înainte pe stradă, îndreptîndu-se spre sud, către Shari el-Giza şi şoseaua lungă şi aproape dreaptă de-a lungul Nilului, care ducea la

podul El-Gama. Acum, dis-de-dimineaţă, traficul era atît de rar pe cît putea deveni într-un oraş cu douăsprezece milioane de suflete. Dacă conducea prin zonele rezidenţiale, va realiza în curînd dacă este urmărit sau nu.

Prin geamul spart îl asalta un vînt uscat, aspru. Gîndurile îi zburară spre problema de primă urgenţă care se ivise.

Cînd ieşise valsînd din ambasadă, ducîndu-l sub braţ pe McPhee, ştiuse că nu era o treabă pe care rezidentul C.I.A., Richard Foster, o va ignora. Foster *trebuia* să se dea peste cap de îngrijorare. Fiind limitat, nenorocitul nu avea altă alternativă. Dar, Foster nu era singurul înghesuit la colţ. Downey construise o casă din cărţi de joc atît de fragilă, încît cea mai mică adiere de vînt o putea împrăştia în tot Egiptul. Era doar ghinionul lui că Charlie reprezenta temelia întregului edificiu.

Problema de bază era motivaţia. În contrast cu majoritatea oamenilor pe care Downey îi cunoştea, Charlie nu saliva la gîndul unor bani obţinuţi relativ uşor. Şi nu se îndrăgostise al dracului, pînă-n vîrful urechilor de Jennifer. Ameninţarea lui Downey că îl aruncă în ghearele celor de la Secţia Criminalistică din Cairo, îl mai liniştise, dar cît va ţine asta ? Atuurile care-i mai rămîneau lui Downey erau nevasta şi puştoaica din L.A. Cum va reacţiona la ameninţarea că le va omorî ? Începea să se simtă rău cînd îşi imagina că aleargă prin sudul Californiei cu un pistol în mînă, ca un fel de Charlie Manson supradimensionat.

Trebuia să-şi fi luat tălpăşiţa cînd Sweets şi Mungo apăruseră fără Liam O’Brady. Liam fusese marea lui speranţă. Charlie era un înlocuitor al dracului de nefericit.

Acum ar trebui să-i dea un picior în fund lui Charlie, să-l trimită înapoi la ambasadă şi să-şi cumpere bilet pentru un loc foarte, foarte îndepărtat.

Downey coti pe două roţi, merse pînă la jumătatea străzii, întoarse brusc şi parcă aproape de un morman de gunoi,
stingînd farurile. Numără rar în gînd pînă la o sută şi apoi îşi continuă călătoria.

Avea două probleme. Prima era Richard Foster, care-l vroia pe Charlie, dar căruia nu i se putea permite sub nici o formă să pună mîna pe el şi care-l văzuse pe colonelul Butros Murad şi mirosise că ceva era putred.

A doua problemă era că timpul începuse să-l preseze, dar era prins ca într-o plasă într-o situaţie afurisită, în care nu-şi putea permite să se grăbească.

Trezindu-se în mijlocul unei intersecţii, îşi dădu seama că a trecut pe roşu. Nu mai treceau maşini – dar ăsta era doar un noroc prostesc. Lovi în volan. De ce să se sinucidă, cînd atîţia oameni aşteptau la rînd ? Mintea-i lucra cu repeziciune, cîntărind toate posibilităţile. Foster putea să facă ce dracu poftea, ceea ce, cînd ajungeai la miezul problemei, nu era prea mult. Să lase mesaje răspicate în automatul telefonic al lui Downey. Să autorizeze, poate, o descindere în apartamentul său anost. Şi ce putea echipa de spiriduşi şi draci a lui Foster să găsească cînd vor viermui înăuntru ? Cîteva cutii goale de bere, nişte pizza stricată şi cheile Fordului albastru pe care Downey îl luase din garajul ambasadei.

Şi apoi ? *Gîndeşte* !

Apoi îl vor aştepta să apară. Îi vor bea berea şi o să-i folosească toaleta. O să scormonească prin dulap şi pe sub pat, încercînd apoi să pună totul la loc exact aşa cum fusese. Eventual, o să se plictisească şi o să înceapă să pună întrebări vecinilor, făcînd, ceea ce considerau ei, o investigaţie discretă.

Îl afecta aceasta în vreun fel ? Nu. Bineînţeles că nu.

Se concentră la volan, conducînd Volkswagenul prin oraş pe o rută fără o ţintă precisă, dar foarte bine studiată, schimbînd viteza şi direcţia în funcţie de teren şi privind în spate cu aceeaşi atenţie cu care se uita în faţă.

Pe la ora cinci şi cinci minute ajunse în vecinătatea cartierului Maadi şi parcă maşina furată la cîteva străzi depărtare de casa clandestină. Îngenunchind, dezumflă unul dintre cauciucurile din faţă. Pana va îndepărta curioşii, va încetini investigaţiile poliţiei, dîndu-i un mic respiro.

În lumina falsă a zorilor timpurii, acompaniat de un cor

din ce în ce mai intens de cîini care lătrau şi schelălăiau peste tot în jur, merse pe jos pe străzile pustii pînă la casa clandestină. Deschise poarta, scîrţîind zgomotos pe pietriş. Pînă cînd îşi alese cheile, majoritatea cîinilor tăcuseră. Deschise uşa şi intră în casă.

Era obosit, sleit, epuizat. Avea nevoie de un pahar mare plin cu alcool şi de un somn scurt. Dar era un tip prevăzător şi precaut, un om al obiceiurilor cultivate cu grijă. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să verifice dacă vila era sigură. Aşa că, inspectă fiecare cameră, controlînd geamurile, ca să se asigure că nimeni nu umblase la grilaje, se uită şi scotoci prin sertare şi dulapuri, îşi plimbă uşor degetele peste peliculele de praf adunate pe mobilă, adulmecă aerul şi analiză fiecare detaliu, mare sau mic.

În camera unde dormise Jennifer îşi închipui că simte urme ale parfumului ei, mirosul corpului ei pe aşternuturi. Adevăr sau imaginaţie, erau acelaşi lucru. Memoria vagă a mirosului şi a corpului ei îl făcură să se simtă abătut, trist. Încrezător că nu se atentase la securitatea casei, se duse în bucătărie, deşurubă dopul unei sticle de Dewar’s şi îşi turnă două degete într-un bol de sticlă.

Se pregătea să deschidă uşa frigiderului ca să ia nişte cuburi de gheaţă, cînd observă raftul cromat de pe bufetul de lîngă chiuvetă. Raftul trebuia să fie *în interiorul* frigiderului. Ce căuta pe bufet ?

Îşi îndreptă mîna spre armă – un gest reflex. În interiorul frigiderului se putea ascunde un om, dacă acesta cîntărea mai puţin de patruzeci şi cinci de kilograme, dacă avea flexibilitatea unui şi gimnast şi nu avea nici o obiecţie împotriva morţii prin sufocare. Dar dacă deţinea un aparat miniatural de respiraţie ? Unul dintre acele dispozitive autoreîncărcătoare folosite de scafandri ? Ridicol… Îşi scoase revolverul din buzunarul jachetei. Moarte pentru un obiect de importanţă majoră dintr-o casă. Dar dacă-şi împuşca frigiderul, cum îşi va mai putea menţine berea rece – să bage sticlele în fundul lui Dick Foster ? Puse arma de-o parte şi deschise brusc uşa.

În interior era o cutie de carton. De forma unui cub cu

latura de patruzeci şi cinci de centimetri – prea mare ca să încapă în frigider fără să scoţi raftul. Fusese, de asemenea, nevoie să se rearanjeze rezerva lui Downey de bere Fürstenburg. Sticlele erau culcate. Simţi că îl apucă un acces de furie: gustul se altera serios cînd berea atingea capacele de metal.

Scoase cutia afară din frigider şi îl surprinse greutatea ei. Dacă înăuntru era un tort, trebuia să fie foarte bun.

Puse cutia pe bufet. Luă gheaţă din congelator şi îşi puse cîteva cuburi în Dewar's. Amestecă cu degetul băutura, sorbi nervos; îşi a prinse o ţigară. Cutia stătea pe bufet, aşteptînd parcă ceva. Cartonul gros, închis la culoare avea un luciu neted, cerat, ca şi cînd cutia ar fi fost impermeabilă la apă. O ridică iarăşi, o cîntări, ajungînd la concluzia că ar avea în jur de şase kilograme.

Puse la loc cutia, îşi luă paharul şi sticla de Dewar's şi trecu prin sufragerie, prin uşile glisante, afară, în curtea interioară. Porni fîntîna arteziană. Piscina începu să se umple. Merse la capătul opus şi se aşeză pe scaunul pe care stătuse Jennifer, cel care se afla sub cel mai stufos dintre palmieri.

Sticla de Dewar's scoase un clinchet ascuţit cînd o aşeză pe dalele de pe jos. Trase din ţigară imaginîndu-şi că simte forma dosului lui Jennifer în împletitura de răchită. Putea vedea în bucătărie prin geamurile înconjurătoare. Lăsase uşa frigiderului deschisă. Şocant ! Cineva fusese în casă şi el nu remarcase.

Aruncă ţigara în bazin privind apoi undele jucîndu-se cu mucul. Vestele de salvare ar trebui făcute din filtre de ţigară – se părea că acestea nu se scufundă niciodată. Îşi mai turnă un scotch. Undeva sus, deasupra lui, cerul dimineţii se transforma din vernil în albastru ca de cobalt, lumina pală, apoasă, strecurîndu-se printre frunzele ca nişte lănci ale palmierilor. Umbrele începeau să se adune pe podeaua de dale.

Downey aprinse încă o ţigară. Îşi goli paharul, oftă obosit, înşurubă dopul sticlei de Dewar's şi se întoarse în bucătărie.

Putea fi cutia unei pălării, deoarece era destul de mare ca să conţină una. Ceva cu o calotă mare, cu un buchet de flori de mătase şi bor mare, ondulat. Dar ştia în străfundul inimii că nu era nici o pălărie.

Colonelul egiptean pe care-l întîlniseră la Beni-Suef specificase că încă mai are un mic rol în piesa lui Downey şi avea dreptate. Fusese plătit cu cîţiva dolari în plus, ca să facă pe curierul, să predea ceva. Cutia conţinea ceea ce, de obicei, găseşti *sub* o pălărie.

Downey continuă să fumeze, trăgînd de timp. Apoi, cu un gest brusc, decisiv, smulse capacul şi se uită fix la investiţia proastă care fusese Ahmed Mah.

Ahmed rînjea, privind în gol. Acum, cînd aproape toată pielea îi putrezise, dinţii lui păreau mult mai proeminenţi.

Stomacul lui Downey parcă se roti încet. Scotchul şi rămăşiţele de la cină i se înfipseră în gît. Colonelul îşi îndeplinise treaba doar pe jumătate. Fusese angajat să aducă un craniu. Nimic în plus. Fără carne, de exemplu. Doar oasele. Dumnezeule, dar era greu să găseşti un ajutor decent. Downey se lăsă pe vine, deschise uşa bufetului, căută printre cratiţe, oale şi tigăi pînă găsi una destul de mare în care să intre rămăşiţele lui Ahmed Mah. Oala era din aluminiu, uzată de timp. Nu putea, fir-ar al dracului, să găsească un capac.

Umplu oala pe jumătate cu apă, o duse la aragaz, o puse pe arzătorul din spate şi dădu flacăra la maximum. Se plimbă nerăbdător prin casă pînă cînd apa începu să fiarbă şi apoi, cu grijă, introduse capul cadavrului în oală. Apa se linişti. Un glob de grăsime galbenă se ridică la suprafaţă. Apa începu din nou să fiarbă; un sunet ciudat, obraznic. Downey potrivi flacăra. Se îndepărtă uşor de aburii care se degajau din oală.

Era ora şase şi un sfert. Avea o presimţire sumbră că aceasta va fi o zi foarte lungă.

29

DEŞERTUL EGIPTEAN

Dormise prost, visînd-o pe Cynthia. Nu fusese un vis frumos. Fostul ei soţ, William, venise s-o revendice pe fată, cerîndu-şi zgomotos drepturile. Se luptaseră. William apucase o mînă a Cynthiei şi ea pe cealaltă. Trăseseră de copil din direcţii opuse şi, în vis, corpul fetei se distorsionase oribil şi ea ţipase de durere. Jennifer, disperată, o ţinuse strîns. Urmase un sunet ca şi cum s-ar fi sfîşiat un material. Fiica ei se rupsese brusc, dezintegrîndu-se în bucăţi ca un ceas ieftin de jucărie.

Jennifer se ridică brusc în pat, cu corpul scăldat în sudoare şi inima bătîndu-i tare. Un vis. Nu, un coşmar. Văzu că uşa camerei ei se deschidea încet şi realiză că o salvase din acea oroare ţăcănitul uşor al zăvorului.

Downey răsucise clanţa pînă la refuz, apoi deschisese uşa, folosind forţa pe care o aplicase asupra mînerului ca s-a creeze o presiune de jos în sus, care să preia greutatea din balamale. Dar, în ciuda eforturilor lui, acestea scîrţîiră, scoţînd un sunet acut ca un guiţat.

Ridicînd mai sus lampa, intră în cameră.

Jennifer stătea încordată, cu spatele lipit de peretele murdar. Ţeava Steyrului ei ţintea stomacul proeminent al lui Downey. Probabil că dormise cu obiectul acela afurisit sub pernă. Ce dracu se întîmplase cît fusese el la Cairo ? Mersese Sweets prea departe, sau îndemînarea ei în folosirea armei era rezultatul antrenamentului intens ? Ochii ei priveau sălbatic şi faţa îi strălucea din cauza transpiraţiei. Îşi luă privirile de la armă.

— Jennifer, sînt eu, Jack.

— Ce vrei ?

— Plecăm. Downey puse lanterna fîşîitoare pe podea. Se întoarse cu spatele la ea şi închise uşa.

Jennifer se uită la ceas. Era ora două dimineaţa.

Executînd ordinele lui Downey, îşi împachetară lucrurile personale, lăsînd tot ce le prisosea acolo. Aerul nopţii era rece şi nemişcat. Nu răsărise luna şi bolta era înţesată de stele.

Jennifer îl auzi prima; un zumzăit vag care părea că vine dinspre est. Îşi ridică privirea, spre cerul plin de stele. Downey se uita la ea.

— Ce este ?

— Nu ştiu... un avion ?

Downey rămase nemişcat, ascultînd. După un moment, spuse foarte încet:

— Fir-ar să fie !

Sweets şi Mungo ieşiră pe uşa cazărmii.

— Mascaţi luminile – spuse Downey – şi îndepărtaţi vehiculele de clădire. Nu porniţi motoarele. *Împingeţi-le* !

— Bine, spuse Mungo gîndindu-se: a spus *vehicule* ? Cît de încordat poate deveni un om ?

Sweets se lăsă pe vine şi stinse lămpile. Fîsîitul gazului se opri şi imediat întunericul deveni total.

Acum, puteau toţi auzi avionul. După cum suna, se afla la două-trei mile depărtare şi se apropia repede.

— Charlie, dă-mi o mînă de ajutor, spuse Mungo. Îşi puse Steyrul pe umăr, se întinse prin geamul deschis al Land-Roverului, îl scoase din viteză şi începu să-l împingă. Cauciucurile scîrţîiau pe pietriş. Duseră Land-Roverul cam la treizeci de metri în întuneric, apoi veniră în fuga înapoi şi îl mutară şi pe celălalt.

Mungo ştia ce-avea de gînd Downey. Dacă se va da o luptă, nu vroia ca roţile să fie perforate. I-ar fi aşteptat o plimbare lungă prin deşert.

Charlie transpira. Auzi un clinchet acut cînd cineva îşi armă puşca mitralieră.

— Unde-i Jennifer ? Fu uimit cînd ea îi răspunse:

— Chiar aici ! Se întinse şi îi atinse braţul.

Downey, vorbind în şoaptă dar părînd că strigă, spuse:

— Tre’ să fie paraşutişti. După sunet, cred că avionul e un monoplan. Nu pot să fie mulţi, şase sau şapte, cel mult. Jennifer, tu şi cu Charlie ascundeţi-vă în spatele unuia

dintre jeepuri. Staţi jos. Nu-mi pot permite să vă pierd. Hubie ?

— Aici, Jack.

— Tu şi Mungo, faceţi un cuib de mitralieră lîngă uşă. După cum văd eu situaţia, ar fi mai bine să-i lăsam să vină spre noi. Se gîndesc că sîntem adormiţi. În interiorul clădirii, nu cred că i-am fi auzit. Păstraţi-vă sîngele rece şi aşteptaţi. Ai înţeles ?

— Să ne păstrăm sîngele rece, spuse Sweets. Mda, cred că pot.

— Aşa am fost toată viaţa, zise Mungo. Ai putea spune că m-am născut în frigider.

— Eu m-am născut cu o sticlă de bere în gură, spuse Sweets şi chicoti încet.

Avionul se apropiase foarte mult, era chiar deasupra lor. Surprinzător, sunetul motorului nu mai era atît de tare ca mai înainte. Un truc jucat de vînt, probabil. Downey se întreba dacă nu cumva fusese prevăzut cu un fel de amortizor special. Spuse:

— Hei, terminaţi cu băşcălia. Charlie, adu-ţi aminte ce ţi-am spus. Staţi ascunşi. În ordine, hai să ne pregătim.

Charlie o conduse pe Jennifer spre unul dintre Land-Rovere, îngenunchind în spatele lui. Nu îl deranja să se protejeze, dar nu avea de gînd să se lase pe burtă şi să se tîrască *sub* maşina aia nenorocită. Se uită în sus la cerul nopţii. Un întreg grup de stele fu acoperit, apoi reapăru. Auzi vîntul şuierînd în paraşute, prima bufnitură înfundată atunci cînd unul dintre paraşutişti ateriză.

Se lăsă puţin mai jos.

Mungo stătea întins, cu faţa în jos, la douăzeci de metri în faţa uşii cazărmii. Nu îşi putea aminti dacă închisese uşa sau o lăsase deschisă. Acum era prea tîrziu. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi numără cinci paraşutişti, dar puteau fi mai mulţi. Erau îmbrăcaţi în negru, aveau arme automate şi fuseseră cu siguranţă bine prelucraţi, deoarece îşi ocupaseră poziţiile fără nici un zgomot.

Downey, ghemuit în spatele unui butoi gol de petrol, se întreba cum se vor descurca. Va afla în curînd. Cîţiva

indivizi intrară în clădire. Doi rămaseră afară, păzind ieşirea. Trecură treizeci de secunde, apoi izbucni o lumină orbitoare şi bangul răsunător făcut de explozia grenadelor; urletul mortal al armelor automate.

Aşteptaţi – gîndi Downey.

Explodă încă o grenadă. Se mai auziră cîteva rafale prelungite. Unul dintre bărbaţii de lîngă uşă îl privi ţintă pe Downey şi apoi se uită în altă parte.

Dinspre clădire se răspîndi mirosul de praf de puşcă. Downey simţi fum. Paraşutiştii începură să iasă afară. Nu mai păreau aşa de disciplinaţi ca atunci cînd intraseră înăuntru. Ştia exact ce simţeau ei – gustul rînced din cerul gurii pe care-l aveai atunci cînd sîngele îţi era plin de adrenalină şi nu aveai pe cine să ucizi. Cineva lătră un ordin în arabă. Bărbaţii se grăbiră să formeze un semicerc, cu spatele la clădire. Downey se întinse în praf. Urmă un tunet asurzitor, înfricoşător, făcut de focurile de armă; scînteile de la gura puştilor luminînd noaptea. Butoiul de petrol gol vibră sub impactul zecilor de gloanţe.

Împuşcăturile încetară.

Acum – gîndi Downey – *în timp ce ei reîncarcă*. Cuvintele i se formau încă în minte, cînd auzi focurile de răspuns. Auzi bufniturile gloanţelor care intrau în carne, văzu oameni căzînd. Noaptea era plină de strigăte şi ţipete.

Gloanţele sfîrtecau aerul de deasupra lui Charlie. Îşi feri capul. Una din laturile jeepului fu lovită de o rafală. Observă o formă neagră alergînd spre el. Se ghidă după corpul omului şi începu să apese pe trăgaci. Înainte de a putea să-l împuşte, Sweets trase o rafală de trei gloanţe care-l prinse pe bărbat în timp ce păşea, îl roti şi îl aruncă la pămînt.

Downey îşi goli Steyrul în formele nemişcate întinse în faţa uşii luminate. Ultimul ricoşeu gemu, pierzîndu-se în noapte.

Ascultă cu atenţie, încercînd să audă sunetul făcut de vreun avion, dar nu îşi auzi decît respiraţia şuierătoare. Întotdeauna se întîmpla aşa. Aşteptai şi aşteptai şi apoi totul se termina; se întîmplase atît de repede, încît nici nu avuseseşi timp să te gîndeşti ori să reacţionezi. Îşi aruncă

pe umăr puşca mitralieră, îşi scoase Colţul 45 şi îi ridică piedica.

Mungo şi Sweets ştiau cum să realizeze un foc încrucişat. Paraşutiştii fuseseră sfîrtecaţi de la primul schimb de focuri. Mungo îi numără, unul cîte unul. Patru morţi, doi răniţi.

Downey îl trimise pe Mungo înăuntru, în cazarmă, ca să se asigure că nu se mai ascundea nimeni acolo. Le ordonă lui Charlie şi Jennifer să patruleze în întuneric perimetrul. El şi cu Sweets îi tîrîră pe cei doi paraşutişti răniţi lîngă clădire şi îi aşezară în fund, astfel încît să se sprijine cu spatele de zid.

Amîndoi bărbaţii aveau multe răni şi erau într-o formă foarte proastă. Downey nu avea prea mult timp la dispoziţie, aşa că le puse la fiecare cîte o singură întrebare, întîi în arabă şi apoi în engleză.

— Cine v-a angajat ?

Nici un răspuns. Abdel al-Hony scuipă spre Downey şi nu nimeri. Downey făcu un pas înapoi. Abdel avea ambele rotule sfărîmate. Se afla într-o stare de şoc; corpul îi era paralizat fără simţire. Se uită la picioarele sale distruse. În curînd, ştia asta, va începe să simtă durerea. Se uită la cer. Omar Jalloud va fi foarte supărat cînd va afla că atacul dăduse greş. Abdel văzu faţa lui Jalloud înroşindu-se. Îl văzu dezvelindu-şi dinţii şi începînd să facă spume la gură. Abdel se întreba asupra cărui suflet nefericit îşi va revărsa Jalloud mînia de această dată.

— Cine dracu sînt ăştia ? – întrebă Sweets.

— Habar n-am.

— Asta nu prea mă satisface, Jack. Downey ridică din umeri, sperînd să afişeze o privire nepăsătoare. Mintea îi lucra nebuneşte…

— Într-o operaţiune aşa de mare, există întotdeauna scurgeri, spuse el.

— Dacă ai fost compromis, eu şi Mungo plecăm acasă.

— Următoarea voastră oprire e Tunis. O să mă interesez să aflu ce dracu s-a întîmplat. Dacă nu putem afla de unde provine scurgerea şi s-o astupăm, o să ne facem toţi

bagajele şi o să plecăm.

— Poţi să fii sigur !

— În orice caz, salariul vostru s-a dublat.

Downey îngenunche lîngă celălalt paraşutist şi îi puse întrebarea simplă în arabă şi în engleză. Omul nu răspunse nimic, dar se uită repede spre tovarăşul lui. Acum Downey ştia cine era şeful. Se întoarse spre Abdel şi repetă întrebarea. Abdel încercă iarăşi să-l scuipe, dar gura îi era uscată. Downey se întoarse spre celălalt.

— Pentru cine lucrezi ? – spuse el şi îl împuşcă între ochi înainte ca acesta să aibă timp să răspundă. De data asta avu puţin mai multă răbdare cu Abdel al-Hony. Nu ajunse la un rezultat mai bun. Pînă la urmă, îl împuşcă şi pe acesta.

Luminile farurilor Land-Roverelor alunecau cu repeziciune peste nisip şi pietre. La insistenţa lui Downey, se întorceau la
Cairo în aceeaşi formaţie cum veniseră; el, Jennifer şi Mungo în maşina din faţă, Sweets şi Charlie în cea din spate. Jennifer nu trăsese nici un foc, dar se simţea rău, şocată. Vroise să meargă cu Charlie, dar Downey, din motive numai de el ştiute, respinsese ideea. Se întreba cum se înţelegea Charlie cu Sweets. Din ziua în care se bătuseră, se ocoliseră unul pe altul cu mare grijă. Rana lui Mungo se vindecase aproape complet şi supraveghease el marşurile zilnice din deşert, antrenamentul de luptă corp la corp şi tragerile cu arma.

În faţă, Downey şi Mungo vorbeau încet. Era dificil să îi auzi din cauza zgomotului motorului, dar reuşi să prindă întrebarea pusă de Mungo lui Downey: de ce nu au încercat să ascundă cadavrele şi de ce şi-au abandonat armele şi echipamentul ? Părea îngrijorat. Downey îl lămuri că colonelul egiptean şi oamenii săi fuseseră bine plătiţi ca să facă curăţenie.

Pe Jennifer o cuprinseră fiorii. În mintea ei nu era nici un dubiu că paraşutiştii încercaseră să-i omoare. Şi totuşi, carnagiul a dezgustat-o şi a înfuriat-o, a umplut-o de remuşcări. Se aşeză cît mai confortabil cu putinţă şi închise

ochii, dar somnul o ocolea.

ALEXANDRIA

După aproximativ trei ore, în timp ce lumina zorilor păta în gri cu nuanţe trandafirii cerul, trecură podul peste Nil şi ajunseră în Beni-Suef. În curînd lăsară oraşul în urmă şi accelerară spre vest, pe autostrada principală spre Cairo, trecînd pe lîngă lanurile verzi; gospodăriile de familie, mici dar intensiv lucrate. Jennifer privea prin geamul prăfuit.

La Cairo, în umbra Citadelei, îi aştepta un Fiat alb, închiriat de la Hertz. Downey se urcă la volan. Bătu uşor cu mîna pe scaunul din faţă şi Jennifer se aşeză lîngă el. Charlie stătea singur în spate. Cele două Land-Rovere se îndepărtară fără ca nici Mungo, nici Sweets să se uite în urmă.

— Unde se duc ? – întrebă Charlie.

Downey porni Fiatul.

— Nu-ţi face griji.

— N-am zis că sînt îngrijorat, am întrebat doar – unde se duc ?

— Tunisia. Downey se uită repede peste umăr şi se înscrise în trafic.

Rulară de-a lungul Deltei, spre Mediterana, de-a lungul unui teritoriu în mare parte plat şi monoton de un verde nesfîrşit. Downey împachetase mîncarea pentru prînz, pe care-l luară la umbra unui pîlc de portocali. De-abia deschisese capacul coşului de răchită, cînd fură înconjuraţi de o duzină de copii veseli, jucăuşi. Le aruncă acestora un baton de ciocolată şi îi alungă. Liniştea era întreruptă doar de zgomotul îndepărtat al traficului de pe autostradă şi de sunetul pe care-l făcea Downey lingîndu-şi fragmentele lipicioase de curmale de pe degete.

Ajunseră la periferiile Alexandriei, după-amiază tîrziu. Lui
Downey îi făcu o mare plăcere să-i informeze pedant că oraşul a fost fondat de către Alexandru cel Mare în 331

î.e.n.

Rezervase un apartament pentru Charlie şi Jennifer la luxosul hotel Montazah Palace – o îngemănare fantastică de piatră albă şi cărămidă roz, cîndva reşedinţa de vară a Casei Regale. Palatul era amplasat la capătul autostrăzii Corniche, pe faleza Alexandriei.

Downey alesese acest hotel deoarece îl credea cel mai romantic loc din tot Egiptul. Apartamentul avea două dormitoare şi vedere directă la mare. Camerele lui Downey erau mult mai puţin luxoase, dar erau aşezate strategic vizavi pe hol.

Jennifer ieşi pe balcon, se sprijini de o coloană imensă şi se uită peste o peluză imaculată la licărirea albastră a Mediteranei. Briza sărată i se juca prin păr. Jos pe plajă, un pescăruş patrula ţanţoş pe plajă cu umerii încordaţi şi capul întins în faţă. În spatele ei, auzi zornăitul înfundat al gheţii într-un pahar. Intră înăuntru, anticipînd chemarea plîngăreaţă a lui Downey.

Apartamentul cu aer condiţionat era încărcat cu mobilă masivă din lemn negru, cu sculpturi complicate şi tapiţerie de catifea. Efectul creat i se păru puţin claustrofobic. Se aşeză pe o canapea bombată de catifea roşie. De-a lungul pieptului ei se jucau umbre subţiri. Privi în sus. Deasupra, un enorm ventilator cu lame lăcuite de mahon tăia leneş aerul.

La bar, Downey se juca cu sticla de gin. Prepara nişte Tom Collins-uri şi, cu vocea sa încîlcită şi neconvingătoare, îi tot spunea cît de bune vor fi şi că erau exact ceea ce aveau ei nevoie acum. Veni rînjind spre ei, le dădu paharele şi îl ridică pe al său.

— Pentru succes ! – cîrîi pe un ton mult prea ridicat.

Bău jumătate din conţinut, se lăsă să cadă pe canapea lîngă Jennifer, îşi pocni călcîiele pe o măsuţă de cafea din lemn de trandafir şi oftă de mulţumire. Charlie îşi terminase băutura. Arăta foarte nervos, încordat.

Downey o bătu pe Jennifer pe genunchi, se ridică brusc în picioare şi se duse la fereastră. Trase perdelele groase, scăldând camera într-o lumină ca de amurg – totul se vedea

vag, nimic nu avea contur. Se întoarse la bar şi dădu drumul aparatului de proiecţie.

— Toată lumea stă confortabil ?

Nu primi nici un răspuns. Ridică telecomanda şi apăsă un buton. Caruselul se învîrti şi ecranul se umplu de culoare.

— Charlie, îl recunoşti ?

— Nu.

— Jennifer ?

— E Gaddafi. Scuipă parcă numele cu acelaşi ton pe care l-ar fi folosit să descrie o reptilă otrăvitoare.

— Colonelul Mu'ammar al-Gaddafi, corectă Downey. Marele tip în persoană. Numărul unu.

Gaddafi stătea nepăsător pe un tractor, în mijlocul unui lan. Plantele erau înalte şi galbene. Un fel de grîu. Pămîntul era plat şi fără sfîrşit. Fotografia ar fi putut fi luată într-o preerie canadiană dacă undeva, în fundal, nu ar fi apărut nişte soldaţi libieni bine înarmaţi. Gaddafi purta cizme negre de piele, lungi pînă la genunchi, pantaloni gri bufanţi şi ceva ce semăna cu o jachetă de schi. Jacheta era de culoare gri-închis cu vipuşcă roşie, avea un guler înalt şi manşete strînse. Pe cap, pînă la nivelul sprîncenelor, purta ceva ce arăta ca un turban. Capătul liber al turbanului atîrna pe spate şi era apoi adus în faţă, acoperindu-i bărbia şi pieptul. Ambele mîini şi le ţinea pe volanul tractorului şi – un amănunt amuzant – purta mănuşi de lînă neagră ca să se protejeze de frig.

Caruselul se roti. De această dată era o poză de aproape. Tr ăsăturile întunecate ale lui Gaddafi umplură ecranul. Jennifer se uită în ochii lui, distanţaţi şi foarte serioşi, de un maro atît de închis, încît erau aproape negri. Nasul îi era puternic, cu rădăcina dreapta şi nările largi. Gura putea să formeze un obiect de studiu al contrastelor, buza de sus subţire şi crudă, cea de jos mare şi generoasă, cu o uşoară urmă de umor. Bărbia era bine proporţionată, lată şi fermă, necompromiţătoare. Jennifer studie ochii lui Gaddafi. Ei îi inspirau ochii unui om capabil de orice. Şi totuşi, dacă priveai obiectiv, erau calmi şi adînci şi nu

trădau nimic.

Poza se schimbă iarăşi, faţa fiind înlocuită de fotografia, ca o ilustrată, a unei mici oaze. Un cort roz era ridicat la umbra unui palmier.

— S-a născut într-un cort din piele de capră, cam ca ăsta la care vă uitaţi acum – spuse Downey, invizibil în spatele razei strălucitoare de lumină. Părinţii lui erau beduini. Păstori paşnici. El a fost unul dintre cei şapte copii. Au trebuit să facă o mulţime de sacrificii ca să-l poată trimite la şcoală. El e singurul membru al familiei care a primit o educaţie riguroasă.

Apăru încă o fotografie a capului, de data aceasta din profil.

— După cum probabil ştiţi, Gaddafi e un ofiţer de carieră, un colonel. Falsă modestie. Dacă ar vrea, ar putea fi şi un afurisit de general cu zece stele. E cea mai mare legumă din Libia din ’69 încoace, cînd el şi o adunătură de amici ai lui i-au dat un şut în fund Regelui Idris. Că tot veni vorba, nu e nici un secret că în spatele loviturii de stat s-a aflat o porţie mare din banii Companiei. Downey zîmbi. În lumina proiectorului, părea ca un rînjet din Cheshire *. **Hei, toţi facem greşeli.**

Puse aparatul de proiecţie pe funcţionare automată. Jennifer şi Charlie fură trataţi cu o serie de poze înfăţişîndu-l pe Gaddafi admirînd o serie de aruncătoare mobile de rachete, camuflate.

— Ruseşti, spuse Downey. Kremlinul îi vinde orice lucru nenorocit vrea el, de la puşti la Mig-uri cu echipament nuclear. El plăteşte bani gheaţă, petrodolari. Afurisiţii de ruşi umblă, de fapt, cu limba scoasă după un cap de pod mediteranean.

Downey continuă. Ca mulţi alţii, era un profesor înnăscut.

— O mulţime dintre lucrurile mărunte pe care Gaddafi le cumpără nu sînt pentru consum domestic. De-a lungul anilor, a furnizat bani şi arme organizaţiilor Septembrie Negru, Brigada Roşie, afurisitei Baader-Meinhof, Armatei

* Cheshire = regiune din Anglia.

Roşii Japoneze şi lui Ilich Ramirez Sanchez, alias Carlos. Acel măcelar ticălos. Aici, în Egipt, finanţează organizaţia Al Takfir Wal Higra. De asemenea, a furnizat arme şi echipament către PLFP, PIRA, NAYLP ŞI PLO. Întregul alfabet nenorocit al terorismului internaţional. Şi credeţi-mă, nu vorbim aici de mărunţiş. De-a lungul ultimilor ani, numai celor de la Septembrie Negru le-a dat mai mult de patruzeci de milioane de dolari. Această sumă include zece milioane pe care i-a plătit pentru masacrul de la München, dacă cineva îşi mai poate aminti ceva aşa de îndepărtat. Ăsta-i celălalt motiv din cauza căruia ai fost tu invitat la petrecere, Charlie. Avem foarte mult ajutor din interior în escapada asta. Dar, ceea ce prietenii noştri libieni nu ştiu, e că avem de gînd să extragem toate informaţiile pe care ei le deţin asupra ticăloşilor ăştia de asasini terorişti. Vrem să aflăm cine sînt lepădăturile de informatori şi să-i terminăm. Totuşi, ca să realizez asta, am nevoie de cineva care să ştie cum să deschidă un seif.

Ecranul se umplu de un instantaneu cu Gaddafi îmbrăcat în uniformă albă militară. Purta ochelari de soare de aviator şi o cravată de culoare verde-închis. Era o fotografie, în mod ciudat, foarte formală. În mîna stîngă ţinea un baston ofiţeresc şi saluta aparatul de fotografiat cu dreapta. Drapate pe umăr şi de-a lungul caschetei, avea destule şnururi aurii, gîndi Charlie, ca să-şi asigure cu succes slujba de portar la Beverly Hills Hilton. Din cauza ochelarilor fumurii, faţa întunecată şi ridată a lui Gadaffi era dominată de gură. Arăta, în ciuda tuturor celor pe care Downey le spusese despre el, ca un om care ştia cum să spună o glumă.

— E un ticălos fără scrupule, spuse Downey, ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile lui Charlie. Un ucigaş şi noi o să-l anihilăm.

— Nu eu, spuse Charlie.

— Nu crezi că ai putea-o face ? Downey rîse amuzat, făcînd în acelaşi timp un gest scurt de respingere a ideii. Nici o problemă. Tot ceea ce tu şi Jennifer trebuie să faceţi e să-i întindeţi cursa. Cînd voi veţi părăsi Libia, el va fi acolo

pentru ceremonia de plecare. O şansă pentru el ca să-şi îmbrace una dintre acele minunate uniforme revoluţionare. Tipul are mai multe uniforme la trei rînduri decît are Imelda Marcos perechi de pantofi. Tot ce trebuie să faceţi e să-i daţi de ştire lui
Sweets, cînd şi unde. Cum ţi-am mai spus, ei vor apăsa pe trăgaci.

Charlie scutură din cap.

— N-o s-o fac ! Scoate-mă din schemă !

Downey roti proiectorul astfel încît raza strălucitoare de lumină era îndreptată direct spre Charlie, ţintuindu-l în scaun, orbindu-l.

— L-ai şi uitat pe Ahmed Mah ? – ţipă el. Vocea îi era şocant de stridentă, acută ca a unui copil. Urmă o tăcere spartă doar de zumzetul făcut de proiector şi de fîşîitul paletelor ventilatorului. Apoi Downey spuse:

— Dacă vrei să-ţi petreci ce ţi-a mai rămas din viaţa ta mizerabilă într-o închisoare din Cairo, pot să aranjez asta.

Jennifer se duse în faţa aparatului de proiecţie, blocînd lumina.

— Destul, spuse ea. Opreşte-l !

— Nu te băga ! – o avertiză Downey.

Jennifer îl ignoră. Trecu pe lîngă el şi se aplecă să smulgă cordonul de alimentare al aparatului din priză.

Downey se repezi la ea.

— Lasă-ne singuri, spuse Jennifer, menţinîndu-şi poziţia.

Downey arătă acuzator cu degetul spre Charlie. Cu o voce abia perceptibilă, dar încărcată parcă cu tensiune statică, spuse:

— Ţi-am salvat c... mic şi alb, amice. Îmi eşti îndatorat şi ar fi bine să nu uiţi.

— Te-ai supăra dacă ne-ai lăsa singuri puţin ? Cred că Charlie şi cu mine trebuie să purtăm o mică discuţie, spuse Jennifer.

Downey ridică din umeri, se întoarse hotărît spre uşă şi o deschise brusc. Camera fu inundată de o lumină intensă. Silueta lui umplea cadrul uşii şi pentru un moment umbra lui imensă şi distorsionată înnegri covorul. Apoi, uşa se

trînti în spatele lui.

Jennifer se duse la fereastră şi trase perdelele. Era îmbrăcată cu o bluză de bumbac şi o fustă albă, lungă pînă la glezne. Picioarele îi erau goale, cu unghiile nefăcute cu ojă. În ciuda părului roşcat, se bronza uşor şi pielea-i era de culoarea unei nuci. Afară, cerul era de un albastru fără pată şi Mediterana sclipea în depărtare. O barcă mică cu pînze naviga în vînt.

— Spune-mi ceva, zise Charlie. Ce dracu cauţi tu aici ? De ce lucrezi pentru Downey ?

— Adică cu ce mă are el pe mine la mînă, nu ? Zîmbi. Cred că amîndoi avem nevoie de nişte aer curat. Hai să facem o plimbare şi o să-ţi spun totul.

Pe peluza din faţa hotelului, un băiat încălţat cu o pereche de Nike, îmbrăcat în Levi’s decoloraţi şi un tricou cu *I Love New York* pe piept, încerca, folosind o foarfecă de bucătărie, să scoată din pămînt o buruiană de forma unui gărduleţ verde de nuiele. Le zîmbi cînd trecură pe lîngă el. Charlie se trezi întrebîndu-se dacă puştiul lucra pentru Downey.

Merseră agale de-a lungul Corniche-ului spre inima Alexandriei. La dreapta lor, marea se zbuciuma şi sclipea şi apoi se prăbuşea obosită pe plajă. În depărtare se vedea Fortul Qaitbay, amplasat pe istmul care separa cele două porţiuni ale oraşului: Estic şi Vestic. Fortul data din secolul cincisprezece.

Rămăşiţele palatelor Cleopatrei fuseseră recent descoperite sub nămolul de pe fundul portului, la mai puţin de nouă metri sub apă.

Jennifer se uită la Charlie, se apropie de el şi îl luă de braţ.

El se arătă surprins, dar nu făcu nici o mişcare să se îndepărteze. Sub cămaşa albă de bumbac, îi simţi coapsele cu muşchi bine conturaţi. Săptămînile petrecute în deşert îl întăriseră şi îl căliseră.

Braţ la braţ, îşi continuară plimbarea. După puţin timp, Jennifer îl conduse pe Charlie spre o bancă aşezată la umbra unui măslin strîmb şi pipernicit.

— Cît timp are de gînd Downey să ne ţină în Alexandria ? – spuse Charlie.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Ţi-a povestit cum ne-am cunoscut ?

— La ambasada din Cairo, nu-i aşa ? Aveai nişte necazuri şi el te-a ajutat.

— Pentru un anumit preţ. Charlie zîmbi, dar zîmbetul n-avea pic de căldură. Mi-ai spus mai demult că tu te-ai angajat în treaba asta ca să te răzbuni.

— Nu ţi-a spus Jack despre tatăl meu ? Nu, bineînţeles că nu.

Downey era un profesionist. Cunoştea impactul pe care-l putea avea o asemenea dezvăluire; venind din partea ei, va fi mult mai puternic decît orice ar fi putut el dobîndi.

O pală neaşteptată de vînt agită ramurile măslinului. Pe faţa lui Charlie, umbrele ca nişte lănci începură să danseze.

— Era în septembrie ’69 cînd Gaddafi şi o mînă de alţi ofiţeri ai Armatei libiene au declanşat lovitura de stat. Atunci, Regele Idris nu se afla în ţară. Lovitura a fost foarte bine organizată şi s-a desfăşurat aproape fără vărsare de sînge, spuse Jennifer. Tatăl meu era inginer. Lucra pentru o firmă britanică cu sediul la Londra. A fos trimis în Libia în martie 1971 să lucreze la un proiect în deşert, în apropiere de Sabha.

Vîntul răsturnase un windsurfer în apă. Charlie îl privi pe om urcîndu-se pe burtă înapoi pe placă şi luptîndu-se să-şi ridice pînza.

— Optsprezece luni mai tîrziu, pe 10 august 1972, a dispărut.

Bărbatul reuşise să-şi ridice vela, dar vîntul contenise şi acum nu mai putea înainta.

— Ani de zile – continuă Jennifer – nimeni n-a ştiut ce s-a întîmplat cu tatăl meu. Apoi mi s-a spus că a fost un accident, că o componentă a unei maşini grele căzuse peste el. Mi-au spus că băuse. Mi-au zis că l-au îngropat în Cimitirul Creştin, pe strada Al Jala, din Tripoli.

— Dar nu era adevărat ?

— Pînă acum un an, da. Eu am un magazin de

antichităţi în King’s Road. Într-o zi, Jack Downey a intrat pe uşă. S-a prezentat şi mi-a spus că ştie ce s-a întîmplat de fapt cu tatăl meu. Jack mi-a spus că lucrează pentru C.I.A. şi că tatăl meu lucra şi el pentru C.I.A. Mi-a zis că au fost prieteni. Am fost şocată. Nu mai ştiam ce să cred. S-a întors a doua zi după-amiază. Am mers la un restaurant din apropiere ca să bem un ceai. În mod ciudat, totul părea foarte neoficial. Jack a spus că tatăl meu a fost arestat de ofiţeri ai Armatei libiene şi că a fost torturat pînă la moarte. A fost omorît, mi-a spus Jack. Şi avea cîteva fotografii care să-mi dovedească că-mi spune adevărul.

— Şi după ce te-ai uitat bine la ele, le-a pus înapoi în buzunar şi te-a întrebat dacă nu cumva eşti interesată să-ţi răzbuni tatăl.

— Simplu, nu ? O şuviţă de păr îi căzuse peste faţă. O îndepărtă.

— Şi apoi ?

— A spus că mă va mai căuta. Dar asta a fost acum mai mult de un an de zile şi nu l-am mai văzut pînă cu cîteva zile înainte de a veni eu la Cairo. Cred că era îngrijorat că eu m-am răzgîndit. Avea un film cu el. Dura doar cîteva minute, dar erau ultimele din viaţa tatălui meu.

Jennifer făcu o pauză uitîndu-se absent la mare.

— Îl legaseră de o masă de metal, într-o cameră fără ferestre şi îl ardeau încet cu curent electric. Charlie, l-am auzit urlînd. L-am auzit ţipînd şi l-am văzut cum a murit.

Vîntul se înteţise. Cel cu windsurful îşi potrivise înclinaţia velei şi se îndepărta cu viteză.

— O să mă ajuţi ? – spuse Jennifer.

Charlie se ridică.

— Da, dacă mă conving că spui adevărul, spuse el şi se întoarse cu spatele, pornind pe Corniche spre oraş.

Băiatul de pe peluză smulgea încă buruienile. Scoase un sunet apreciativ cînd ea trecu pe lîngă el, îşi flutură genele şi o salută, făcîndu-i semn cu foarfeca.

Jennifer intră în apartament, aşteptîndu-se parcă să-l găsească acolo pe Downey, tolănit pe canapea, mîncînd un baton de ciocolată. Ghinion. Trecu agitată prin toate

camerele, ridicînd lucruri şi punîndu-le înapoi la loc. În dormitor, porni televizorul şi adormi privind un documentar despre construirea barajului de la Aswan. Cînd se trezi, camera începuse să se întunece şi televizorul era luminat de luminile intense de început al unei emisiuni „Cine-ştie-cîştigă”.

Se uită la ceas. Era aproape nouă. Se hotărî să mănînce ceva. Nu îi era foame, dar cina o va ajuta să-şi omoare timpul.

La restaurant, comandă o friptură de miel şi o sticlă de Veuve Clicquot. Se jucă un timp cu mîncarea, apoi o abandonă şi luă sticla de vin în cameră.

Luă sticla şi o pătură de pe pat şi se duse afară pe balcon. Aerul nopţii era răcoros, umed şi mirosea a sare. Spre stînga, luminile Corniche-ului se curbau graţios spre luminile mai intense ale Alexandriei. Se cuibări într-un scaun de răchită vopsit în alb, îşi aranjă pledul în jurul umerilor. Departe pe mare, luminiţele verzi şi roşii ale bărcilor de pescuit pluteau în întuneric.

Timpul se scurse încet. Aerul se răci. Tot sorbi din sticlă pînă cînd aceasta se goli pe trei sferturi, iar luminiţele de pe apă deveniră vagi, neclare. Se îmbătase oare ? Se gîndea încă la această posibilitate cînd căzu într-un somn adînc şi fără vise.

Charlie veni împleticindu-se, puţin după ora patru. Trînti uşa, se scuză zgomotos, se lovi la fluierul piciorului de o măsuţă pentru cafea şi şuieră exasperat, reuşi să răstoarne un lampadar. Mormăi printre dinţi o serie de înjurături şi scuze şi se îndreptă nesigur spre dormitor. Pe covorul din hol apăru o rază de lumină, apoi uşa fu închisă cu o grijă exagerată.

Pe Jennifer o trezi zgomotul ca de tunet făcut de duş. Era încă un pic ameţită de băutură, dar nu îndeajuns. Termină vinul şi apoi se îndreptă spre baie, aruncîndu-şi hainele de pe ea, în timp ce străbătea camerele întunecate. În baie, dădu la o parte uşile de sticlă şi intră goală în cascada de apă fierbinte. Charlie se uită fix la ea, dar nu spuse nimic. Îşi încolăci braţele în jurul lui, se lipi de el şi îl

sărută pe gură.

Charlie stătea acolo, fără să se mişte, parcă paralizat. Apoi, cu un gest stîngaci, convulsiv, o luă în braţe şi o ţinu strîns.

Downey plasase în apartament un număr mai mare de microfoane decît cel al gîndacilor de bucătărie din Harlem. Trase cu urechea pînă cînd se convinse că cei doi porumbei nu aveau nici o problemă pe care să nu şi-o poată rezolva singuri, apoi îşi împachetă lucrurile şi conduse Fiatul închiriat de la
Hertz pînă la aeroport, unde închirie un avion care să-l ducă repede la Cairo.

În timp ce Jennifer şi Charlie se plimbaseră de-a lungul Corniche-ului, îl sunase pe Foster. Cu taxă inversă, bineînţeles. Fusese o mutare norocoasă. Craniul ajunsese la destinaţie, dar Foster îşi dăduse seama că nu îi aparţinea lui Charlie. Toată acea trudă deasupra aragazului încins, şi pentru ce ? Nimic.

Ajunsese, în sfîrşit, pe ultima sută de metri. Foster era ultimul obstacol care trebuia trecut şi Downey era convins că acesta va constitui o săritură foarte uşoară, fără probleme deosebite.

Foarte curînd, se încurajă el, singura lui problemă va fi: cum să cheltuiască acea sumă imensă de bani.

30

CAIRO

Downey formă numărul personal al lui Foster de la un telefon public din Shari Bab el-Wazir. Foster ridică la al treilea apel. Primul lucru pe care-l spuse, fu:

— Unde dracu ai fost ?

Un scuter cu motor trecu în viteză pe lîngă el, lăsînd în urmă un nor de fum albăstrui. Downey aşteptă pînă cînd sunetul motorului se pierdu în depărtare.

— Pe aici. Prin preajmă, ştii, nu ?

— Mişcă-ţi c... pînă la ambasadă. Ne întîlnim acolo peste o jumătate de oră.

— Nu pot. Pînă la zece seara nu am nici un minut liber. La zece e prea tîrziu ?

Receptorul zbîrnîia parcă din cauza exasperării ţinute în frîu. Downey lăsă tăcerea să se prelungească. În final, Foster spuse:

— Bine, ora zece. Să ajungi la timp. Să nu mă faci să te aştept. Nici măcar un singur minut !

Downey făcu o pauză scurtă.

— Ascultă, trebuie să facem chestia asta la birou ? Aş fi mai relaxat dacă ne-am putea întîlni la Shepheard’s, poate chiar s-ă uşurăm discuţia cu cîteva Tom Collins-uri.

Foster realiză cu un puternic acces de mînie că Downey, acea netrebnică minge de grăsime, îl urmărise cel puţin o dată într-una din excursiile sale de prînz. *Ticălosule*, gîndi el şi trînti receptorul.

Downey, stînd cu spatele la agitaţia şi zumzetul traficului, ţinu receptorul lipit de ureche mult timp după ce Foster întrerupsese legătura. Nu auzi nimic în afară de pîrîiturile specifice centralelor telefonice din Cairo şi se convinse că Dorothy nu a tras cu urechea şi închise. Trecuse cu puţin de ora două; avea la dispoziţie aproximativ opt ore pînă la întîlnire. Nu prea mult timp de pierdut. Trebuia să-şi redecoreze apartamentul şi asta va dura destul de mult. Dar, priorităţile întîi. Simţea nevoia unei femei. Cei doi porumbei de la hotelul Montazah Palace, îi treziseră apetitul său care era în mod normal aţipit, îi provocaseră o poftă nebună.

Unde putea găsi în acest oraş de douăsprezece milioane de suflete, o prostituată care să semene măcar puţin cu
Jennifer ?

Era cu neputinţă. Imposibil.

Se scarpină la nas, zîmbind melancolic. Viaţa era o serie de compromisuri. Va ajunge, ca întotdeauna, la Madame Tussad. Tussad nu era, bineînţeles, numele ei adevărat, dar din cauza febleţei ei pentru produsele de machiaj, era binemeritat.

La bordelul Tussad avea o cameră favorită. Camera era mobilată ca şi una de copil mic. Pentru el, sexul îi aducea cea mai mare plăcere într-un leagăn imens sau pe un pat moale înţesat cu jucării: ursuleţi pluşaţi, lei cu ochii verzi, elefănţei cu trompe scurte – toate creaturile din Arca lui Noe. Exista acolo un pick-up uzat, marca Fischer-Price, la care asculta albumul său preferat din creaţia lui Dr. Seuss, în timp ce drăguţa sa din acel moment se unduia sub el, făcînd tot posibilul ca şi ea să cînte cît mai bine. Din experienţele trecute, ştia că era înţelept să sune înainte, să facă o rezervare...

Downey părăsi bordelul în jurul orei şase. Luă un taxi pînă la Dokki, se dădu jos din el, din precauţie de rutină, la două cvartale depărtare de apartamentul său. Stînd în faţa uşii, studie cu grijă sistemul de alarmă, broaştele. Nu exista nici un semn că cineva ar fi intrat în secret înăuntru – dar, nu era ăsta scopul unei descinderi în secret ? Linse cheia cu limba pentru a unge metalul ca să intre mai uşor în broască, îşi scoase pistolul şi îl armă; un Browning automatic, calibru 9 mm. Cu mîna stîngă, întoarse cu multă grijă cheia şi apoi deschise brusc uşa.

În apartament era aşa de linişte, încît aproape că putea auzi covorul uzîndu-se. Închise uşa şi o încuie, cercetînd apoi metodic fiecare cameră. Cînd fu satisfăcut că apartamentul este gol, îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc, se duse la bucătărie şi îşi luă din frigider o cutie de bere Miller. Nu avea nici un sens să caute microfoane. Lipsise aproape o săptămînă, mai mult decît suficient pentru o echipă a C.I.A.
să dărîme şi să reconstruiască zidurile, să instaleze o grămadă de microfoane mai mici decît urechile unui ţînţar – o tonă de aparatură care i-ar lua un an s-o descopere. Dar,

de fapt, avea o bănuială că Foster pur şi simplu nu s-ar fi obosit să facă asta.

Dacă se înşela, ei bine…

Bău nişte bere şi apoi deschise sertarul unde-şi ţinea tacîmurile. Alese un cuţit, se duse în camera de zi şi începu sistematic să sfîşie mobila. Vroia să creeze impresia că acolo lucrase un nebun; împunse de mai multe ori sofaua cu cuţitul, ciopîrţi şi reteză la întîmplare, îşi băgă mîinile înmănuşate în găurile făcute, scoţînd afară pumni întregi de umplutură. Era o muncă grea. Trebuia să facă cîte o pauză la fiecare cinci minute ca să îşi recapete respiraţia şi să aştepte ca bătăile inimii să i se potolească. Pe cînd ajunse în dormitor, era în cămaşă, cu mînecile suflecate şi băuse trei beri. Ciopîrţi salteaua şi lăsă cuţitul înfipt în tăblia de stejar furniruit de la capul patului, apoi îşi îndreptă atenţia spre scrin, aruncînd din el hainele şi golind orbeşte sertarele.

Cînd camera fu transformată într-un adevărat dezastru se aşeză pe patul distrus şi se uită la ceas. Era nouă şi zece. Se reîntoarse în bucătărie, mîncă nişte pizza veche şi bău însetat încă o bere.

Cu forţele reîmprospătate, se duse în camera de zi şi ataşă
Browningului un amortizor de sunet de construcţie israeliană.

Deasupra şemineului fals, era agăţată o oglindă mare. Trase în ea trei gloanţe. Cioburile de sticlă argintată căzură pe şemineu şi pe dalele de gresie din jur.

Downey aruncă Browningul pe un scaun şi scoase o trusă de seringi. Îşi suflecă mînecile şi îşi încordă bicepşii. Seringa era într-o învelitoare de celofan. Rupse ambalajul, ridică pistonul, trase adînc aer în piept şi se împunse în îndoitura mîinii. Vîrful acului lovi un tendon şi intră într-un muşchi. Durerea fu foarte intensă. Nici o mirare că asistentele medicale erau întotdeauna foarte grijulii.

Îşi muşcă buza şi încercă din nou, înfigîndu-şi acul ca un vicios frenetic dar controlat.

Sîngele ţîşni în interiorul rezervorului de sticlă. Apucă

seringa cu mîna dreaptă şi luă pistonul între dinţi, dîndu-şi încet capul pe spate pînă cînd extrase 150 centilitri de sînge B cu RH negativ.

Fiind o grupă de sînge atît de rară, avea un avantaj în plus.

Scoase uşor acul din mîna sa, pielea umflîndu-se ca un vulcan mic, atunci cînd vîrful ieşi afară. Un firişor subţire de sînge se scurse pînă la încheietura mîinii şi căzu apoi jos pe covor. Nu făcu nici o încercare să oprească scurgerea.

Simţindu-se puţin ameţit, îndreptă acul în sus şi apăsă violent pe piston.

Sîngele se împrăştie de-a lungul tavanului alb. Cîteva picături îi căzură pe pantofi. Se aşeză pe braţul sofalei distruse şi reuşi iarăşi să-şi găsească vena.

Umplu rezervorul şi aşteptă un moment, cu seringa aşezată în poală. Mîinile îi tremurau. Se simţea buimac şi bolnav.

Respiră adînc de cîteva ori, limpezindu-şi mintea, apoi se ridică şi se îndreptă cu grijă spre şemineu. De această dată împroşcă sîngele, formînd un arc care pornea de la înălţimea gîtului, trecea peste oglinda spartă şi se îndrepta spre podea. Se odihni cîteva momente şi apoi, cu stomacul întors pe dos, umplu şi goli pentru a treia oară seringa.

Destul. Apartamentul arăta ca un abator. Cristoase, era ca şi cînd vărsai cafeaua. Totdeauna era mai multă pe jos, decît în cană !

Se duse la baie, îşi spălă rănile cu apă rece şi se şterse cu cu un prosop, îşi întinse mînecile şi îşi încheie manşetele. Şterse cu prosopul sîngele de pe etajeră şi apoi îl aruncă pe suportul duşului.

Se întoarse în camera de zi, scoase amortizorul, reîncărcă Browningul şi părăsi apartamentul.

Coridorul era gol, părăsit. Zăvorul se închise cu un pocnet satisfăcător; ceva ce punea punct episodului.

La biroul lui Dorothy, stătea un caporal cu o faţă parcă atunci ieşită dintr-un afiş american. Citea un exemplar vechi din *Sports Illustrated* şi îşi ridică ochii în momentul în

care Downey ieşi din lift. Jack îl ignoră, ducîndu-se direct la uşa mare de stejar a biroului lui Foster, şi apăsă pe clanţă. Caporalul lăsă revista jos. Downey se uită la ceas. Pe geamul de cristal era o pată uscată de sînge. Îşi umezi degetul şi o şterse.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule ?

— A venit ?

— Domnule ?

Downey arăta spre telefonul lui Dorothy.

— A scos lucrul ăsta mic şi negru, în ultima jumătate de oră, vreun sunet de parcă cineva te-ar fi lovit în cap ?

— Nu a sunat nimeni, domnule.

Foster, privind miop ceasul de aur de buzunar, ieşi din lift la ora zece jumătate. Modul lui de a se scuza era să se plîngă zgomotos despre unii care-l ţineau pînă seara tîrziu, împiedicîndu-l să se distreze. Downey stătu pe un scaun, în timp ce Foster încerca să deschidă uşa cu cheile BMW-ului. Era Foster beat ? Poate că nu, dar cu siguranţă băuse. Downey îi făcu cu ochiul soldatului care se uită plin de tact în altă parte. Foster reuşi pînă în final să-şi deschidă uşa biroului. Downey se ridică în picioare şi îl urmă înăuntru.

Foster înconjură masa de lucru şi aprinse o lampă de alamă cu abajur din sticlă verde. Downey închise uşa şi se îndreptă spre el, tocurile lui lăsînd mici adîncituri în covorul proaspăt aspirat. Se aşeză în scaunul Queen Anne, rezervat pentru vizitatori. Un picior al scaunului scîrţîi. Nu era un defect de fabricaţie. Cu trecerea timpului, lemnul se tasa, cleiul se spărgea în bucăţele şi diblurile începeau să joace. Orice lucru nenorocit de pe lumea asta se uza pînă la urmă: asta era o certitudine. Partea cea mai grea era să anticipeze corect cînd urma să se întîmple prăbuşirea. Downey îşi încrucişă picioarele. Aprinse o ţigară. Fusese o greşeală că făcuse dragoste. Era obosit. Îşi rearanjă poziţia şi vîrful ţevii Browningului îi intră în coastă.

Foster era îmbrăcat într-un smoching negru, făcut dintr-o stofă aşa de mată, încît materialul părea să absoarbă toată lumina din cameră. Smochingul combinat cu expresia solemnă şi tăcerea nefirească a clădirii goale îi dădeau un

aer aproape judecătoresc.

Downey începu să simtă primii fiori de nelinişte că ceva era în neregulă. Poate că însărcinarea soldatului nu era aceea de a nu-l lăsa să intre în biroul lui Foster, ci *au contraire*, să-l oprească să iasă de acolo.

Acum, cînd avusese timp să reflecteze, se îndoia pînă şi de faptul că Foster era beat. Omul părea mai degrabă nervos, decît intoxicat. Se întrebă: de ce ?

Foster nu-l lăsă să aştepte.

— Nu demult – spuse el – ai venit la mine cu o poveste despre un colonel libian din Serviciul Secret, pe nume Butros Murad. Mi-ai spus că Butros de abia aşteaptă să dezerteze şi mi-ai cerut autorizaţia să formezi o echipă.

— Autorizaţia şi fondurile.

— Corect. Unde sînt Sweets şi Martin ?

— Sidi Mahares.

Foster îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— E o staţiune pe malul mării în insula Djerba, lîngă coasta Tunisului.

— Ce dracu fac ei acolo ?

— Scufundări sub apă. Beau. Se hîrjonesc cu talentele de acolo. Downey făcu o pauză. A, da, şi îl aşteaptă pe colonelul Butros să apară.

— Şi apoi ?

— Iau avionul înapoi spre continent, apoi un Air France 747 spre Istanbul, cu escală la Roma, unde colonelul va coborî şi va anunţa că a dezertat.

— Care-i rolul lui Jennifer Forsyth ?

— Cine ? – întrebă stupid Downey. Căută prin buzunare şi scoase un baton de ciocolată Snack, îi rupse ambalajul şi muşcă vîrtos. Firimituri de ciocolată şi nuci prăjite îi căzură în poală. Mestecă cu vigoare şi mai muşcă încă o dată din baton.

— Ai vorbit cu ea la Londra, spuse Foster. Fără nici o îndoială că aţi discutat despre moartea tatălui ei.

— *M-ai spionat* ? – spuse Downey, uluit.

— Unde e ea acum ?

— În Djerba, cu Hubie şi Mungo.

— Ce face acolo ?

— Îşi omoară timpul. Ea e hm… *ceva care să distragă atenţia*, în eventualitatea că o să avem nevoie de aşa ceva.

— În primul rînd, cum a fost ea implicată în chestia asta ?

— A fost ideea ei. Avea nevoie de un pic de acţiune. Îi datoram un mare favor.

Foster ridică întrebător din sprîncene.

— E ceva personal, spuse Downey şi îşi înghesui în gură restul ciocolăţii.

— Erai în Libia cînd tatăl ei a dispărut. Asta se întîmpla în ’72. Corect ?

— Dumnezeule, chiar aşa de mult timp a trecut ?

— Jack, ce făceai acolo ?

— Analizam informaţiile. Hîrţogăraie. Aveam sediul la Wheeler şi aproape că nu am părăsit baza. Nu era nimic foarte important, crede-mă. Dacă nu aş fi fost în stare să bat la maşină treizeci de cuvinte pe minut, m-ar fi trimis probabil acasă.

— Negi că ai fi fost implicat în dispariţia lui Forsyth ?

Downey era de-a dreptul şocat – nu avea nevoie să joace teatru.

— Nu am avut nimic de-a face cu asta, Richard. Nici cel mai mic lucru. Jennifer era o puştoaică dulce. Am fost mişcat. Poate că a fost o greşeală, dar i-am promis că dacă voi afla vreodată ce s-a întîmplat cu tatăl ei, o s-o înştiinţez.

— Ceea ce ai şi făcut, luna trecută la Londra.

— Corect.

— Şi din moment ce colonelul are o legătură cu moartea tatălui ei, o să te ajute să-l prinzi.

— Nu chiar, nu. Adică, bineînţeles că nu. Dar la asta se va gîndi ea, aşa că va fi fericită.

— Dacă spui tu, Jack.

Foster se răsuci să ia ceva din spatele său. Ridică craniul pe care i-l trimisese Downey, îşi înfipse degetele în orbite ca şi cînd tigva ar fi fost o minge de bowling. Amplasă craniul în mijlocul biroului şi îl făcu să se rotească. Găurile negre şi oasele albe se roteau în lumina dată de

lampa de pe birou.

— Ai auzit vreodată de Amm Khalil ? – întrebă el.

Downey clătină din cap în semn că nu.

— E un medic legist specializat în odontologie. Printre altele, mi-a spus că analiza odontologică a ajutat la identificarea corpului nevestei lui Nero, datat din 66 î.e.n.

— Uimitor.

— Nici nu se compară cu ce pot face astăzi. Khalil a comparat fişa post-mortem făcută acestui craniu cu fişa stomatologică a lui Charlie pe care dentistul lui din L.A. ne-a trimis-o prin fax. Khalil a fost foarte impresionat. A spus că lucrarea de aur e de primă calitate. Uzura ocluzionară a mandibulelor e, că veni vorba, identică.

Foster îl privi pe Downey cu ochii unei vrăbii, mici şi agitaţi.

— Jack, ai făcut o singură greşeală.

Downey zîmbi politicos, aplecîndu-se puţin în scaun.

— Caracterele rasiale, spuse Foster.

— Nu sînt sigur că te înţeleg.

— Cel mai specific caracter rasial din craniul uman e un dinte – incisivul lopăţică. Apare la douăzeci şi cinci la sută dintre indienii americani, la mai mult de nouăzeci la sută dintre chinezi şi la aproximativ jumătate din populaţia palestiniană arabă.

Foster răsuci craniul altfel încît orbitele goale să fie îndreptate spre Downey.

— Charlie nu era indian american sau chinez, şi al dracului de sigur nu era un nenorocit de palestinian. Deci, de ce craniul lui are incisivi lopăţică ? Haide, Jack. Mărturiseşte. Trăieşte, nu-i aşa ? Se zbenguie pe plaja din Djerba alături de ceilalţi.

— De fapt, el e aici, în Cairo.

Foster bătu triumfător cu pumnul în masă.

— Ştiam eu ! Toate prostiile despre Butros... Nu a avut niciodată intenţia să dezerteze. Tu plănuieşti să-l răpeşti.

Downey era împietrit. Reuşi să afişeze pe faţă o mină admirativă.

— Mossadul vrea cu tot dinadinsul să pună mîna pe el.

Noi o să facem un schimb.

— Cu israelienii ? De ce ? De ce dracu îl vor ?

— Sirienii au o uzină nucleară şi Butros ştie toate detaliile.

— *Ce* ?

— E ultra secret, dar au reuşit să pună mîna pe o armă israeliană cu autopropulsie şi cîteva încărcături nucleare.

— Iisuse Crisioase ! Foster se încruntă, muşcîndu-şi buza inferioara. Care e rolul lui Charlie ?

— Vrei să vorbeşti cu el ?

Foster ezită, îşi scoase ceasul, stătu în cumpănă aproape o eternitate sau poate chiar mai mult.

Lăsară BMW-ul lui Foster în garajul ambasadei. Downey nu avu nici o dificultate să-l convingă pe Foster că avea mult mai mult sens, din motive de securitate, să folosească una dintre maşinile ambasadei. Alese un Ford Tempo de culoare verde închis. Ca toate vehiculele ambasadei, maşina avea uşile consolidate şi geamuri blindate.

Downey se opri afară, în faţa porţii, să verifice funcţionarea radioului. Fata de serviciu avea o voce de parcă ar fi avut gura plină cu fulgi de ovăz, dar răspunse repede la apelul lui. Îi relată fetei gluma aceea veche şi suculentă despre conducătorul de cămile care era întotdeauna fugărit dar nu reuşea niciodată să se culce cu cineva şi dădu volumul microfonului la maximum, astfel încît hohotele de rîs ale fetei umplură maşina.

Foster, înfundat în scaun, rînji dulceag. Downey simţi mirosul whiskyului din respiraţia lui. Ticălosul ăsta nesimţit era pe jumătate beat, binecuvîntat să fie sufletul lui.

Conduse cu viteza maximă legală în susul rîului pe lîngă insula Roda şi Palatul Manyal luminat strălucitor. La capătul sudic al insulei erau reflectoarele puternice ale Palatului Manisterli şi apoi faimosul Nilometer al Cairou-lui, fără folos acum cu excepţia faptului că reprezenta o curiozitate pentru turiştii inculţi.

Downey se gîndi că dacă Nilul va mai ieşi vreodată din matcă, aceasta se va întîmpla doar dacă israelienii sau libienii ar arunca în aer barajul de la Aswan.

După o jumătate de oră, lăsaseră mult în urmă hotelurile luxoase şi treceau cu viteză printr-o zonă de depozite şi fabrici mici. Străzile erau înguste şi prost luminate, înţesate pe fiecare parte de trailere imense care aşteptau să fie încărcate sau descărcate în primele ore ale dimineţii următoare. Downey observă că Foster stătea puţin mai încordat în scaun. Începuse, poate, să se trezească din beţie.

— Radioul o să mai funcţioneze, dacă avem nevoie să comunicăm ceva, la distanţa asta de ambasadă ? – întrebă el.

— Nici o problemă, spuse Downey. Nu te îngrijora. Urmări încă un sfert de oră harta pe care şi-o întipărise în minte mergînd pe numeroase străzi înguste şi alei şi apoi ajunse brusc şi fără nici o avertizare, înapoi la rîu. Trecură pe lîngă un teren plin de gunoaie, pe lîngă o şalupă înconjurată de şiruri de becuri.

Foster se foi agitat.

— Sîntem foarte aproape.

Downey intră pe o alee nepavată dintre două clădiri de cărămidă şi parcă în lumina galbenă a unui bec fixat în vîrful unui stîlp de lemn. Opri motorul şi coborî din maşină.

Foster îl urmă pe o alee murdară şi alunecoasă spre apele mişcătoare ale Nilului.

Aerul era răcoros, umed şi mirosea a nămol fetid şi putred. Ceaţa li se încolăcea leneş printre picioare. Poteca deveni mai abruptă şi lumina din ce în ce mai slabă. Foster alunecă, căzu în genunchi şi înjură zgomotos. În faţa lui apăru o formă lungă şi întunecată: profilul fantomatic al unui screper-ladă masiv, folosit la transportul calcarului de la carieră spre oraş.

Downey continuă să meargă pe potecă spre prova navei. Fluviul era o masă solidă, neagră care se tîra cu un calm înşelător spre Cairo şi Deltă, ca să se verse în Mediterana. Lîngă provă, o pasarelă îngustă, lungă cam de treizeci de picioare, urca brusc de pe mal pînă la puntea vasului.

Înaintea pasarelei era o poartă încuiată, de sîrmă

împletită, avînd în partea de sus sîrmă ghimpată. Downey avea cheie. Deschise poarta şi îi făcu semn lui Foster să treacă înainte, apoi închise poarta şi o încuie.

— Ce face Charlie *aici* ? – întrebă Foster.

— Citeşte. Doarme. Se ascunde de mine şi de tine. Downey începu să urce pasarela. Arătă cu mîna spre screper: E ancorat aici de şase luni. Proprietarii s-au certat şi acum se judecă prin tribunale.

Foster încercă prudent pasarela. Părea destul de sigură. Undeva departe, pe apa neagră o pasăre croncăni sinistru şi, pentru scurt timp, i se păru că aude voci fantomatice, uşoare şi vagi, care păreau că vin de foarte departe.

Downey ajunse la capătul pasarelei. Tocurile lui bocăniră liniştitor pe placajul solid de metal al punţii. Se întoarse şi îi oferi lui Foster mîna ca să-l ajute, cînd acesta ajunse şi el la capătul pasarelei.

Foster se îndepărtă instinctiv. Mult prea tîrziu observă licărirea crudă din ochii lui Downey. Vîrfurile degetelor lor se atinseră pentru un moment. Foster îşi retrase brusc mîna îndreptîndu-şi-o spre revolver.

Downey înşfăcă jacheta lui Foster, dezechilibrîndu-l, şi îl lovi în genunchi. Foster se lovi cu capul de punte. Îşi îndreptă arma spre stomacul gras al lui Downey. Acesta îl lovi cu piciorul în figură. Foster scăpă arma şi primi o nouă lovitură. Vomită zgomotos. Nasul lui fusese rupt. O ploaie de picături de sînge se întinse pe cămaşa sa.

Downey îl legă la mîini şi la picioare cu o sfoară galbenă de nailon. Arma, un Colt 38 cu ţeava retezată, zăcea pe punte la cîteva degete de nasul însîngerat. Găsi cutia cu gloanţele de rezervă în unul din buzunarele lui Foster.

— Un dobitoc mi-a aruncat în aer camera de la hotelul din Londra. A folosit un Claymore. A fost ideea ta ?

Foster mormăi ceva neinteligibil.

Downey îl lovi cu piciorul în cap.

— Mai tare, te rog !

Foster scuipă pe punte sîngele din gură.

— Jack, astea sînt noutăţi pentru mine !

— Un detaşament de paraşutişti mi-a atacat tabăra din

deşert. Despre asta ce ştii ?

— Ce tabără ? Nimic !

— Nu te străduieşti îndeajuns, Dick !

— E adevărul adevărat !

— Exact de asta îmi era teamă, spuse Downey; îl apucă pe Foster de guler şi îl tîrî obligîndu-l să stea în şezut, îşi băgă braţele sub subsuorile lui şi îl tîrî pînă la parapet. Foster se luptă slăbit ca o pisică de-abia născută atîrnată deasupra unei găleţi cu apă. Downey se aplecă, îl ridică în sus şi îl aruncă peste parapet.

Ecoul împroşcăturii la impactul cu apa fu înghiţit de ceaţa deasă care se aşternuse peste fluviu. Downey se uită peste parapet. Foster stătea pe spate, braţele şi picioarele agitînd apa, creînd spumă în timp ce se străduia să se menţină la suprafaţă. Downey traversă în partea cealaltă a screperului. Unul din capetele frînghiei lungi care lega gleznele lui Foster era fixat de parapet printr-un nod marinăresc. Cercetă tensiunea din sfoară. Era cam ca şi la pescuit – aceeaşi senzaţie febrilă de zbatere şi suferinţă telegrafiată prin fir. Se propti şi începu să tragă încet de frînghie.

Foster, agitîndu-se şi răsucindu-se frenetic la suprafaţa rece şi neagră a apei, simţi deodată ceva trăgîndu-l tare de picioare, scufundîndu-l. Ţipă. Peretele ruginit al navei parcă se apleca spre el. Sfoara care-i lega mîinile plutea, încolăcindu-se pe suprafaţa apei. Se apucă de frînghie şi reuşi să se ridice cu capul şi umerii afară din apă.

Downey fu luat pe nepregătite de acest puseu de forţă. Se lovi cu pumnii de parapetul de oţel, pierzînd teren, înjură ca un marinar şi apoi smuci sălbatic frînghia de nailon începînd să se încolăcească la picioarele lui.

Foster trase aer ceţos în piept, reuşind să-şi umple plămînii pentru ultima oară. Pielea de pe palme căpătă arsuri în timp ce era forţat să se scufunde în adîncuri. Corpul i se lovi de peretele screperului, ciocnindu-se şi răsucindu-se în timp ce se cufunda tot mai adînc în Nil, peste cînd tocurile lui loviră chila navei.

Downey asigură sfoara de parapet, rotind-o în jurul lui şi

făcînd două noduri, se duse în partea cealaltă şi făcu acelaşi lucru cu sfoară legată de mîinile lui Foster. Cercetă cu atenţie puntea. Ceasul mult preţuit de către Foster căzuse aproape de Colt. Deschise butoiaşul Coltului. Revolverul era încărcat. Ce tip bănuitor ! Puse arma în buzunarul său, se întoarse pe pasarelă şi urcă poteca murdară spre Ford.

Sheila, noua achiziţie cu degete magice a biroului de copiat acte, subînchiriase un apartament în districtul Giza, destul de aproape de Universitatea din Cairo. Downey făcuse investigaţii şi aflase că locuia singură.

Deci, intrînd tiptil şi începînd să meargă prin apartamentul ei, fu luat total prin surprindere cînd auzi rîsul unui bărbat.

Închise încetişor uşa. Se auzi încă un hohot răguşit de rîs.

Aruncă ceasul pe covor şi călcă cu tocul pantofului peste el, oprindu-l la ora unu şi patruzeci şi două de minute. Îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc, scoase Coltul lui Foster şi se strecură fără zgomot de-a lungul holului. Uşa dormitorului era larg deschisă. Riscă o ocheadă scurtă. Sheila stătea pe vine deasupra unui sergent negru de la ambasadă. Downey îi cunoştea numele, dar în tensiunea momentului, nu şi-l putea aminti. Ea îşi mişca şoldurile. Sergentul scoase un sunet animalic şi îşi ridică mîinile să-i mîngîie sînii.

Downey, lipit de peretele de lîngă uşă, ţinînd Coltul cu ambele mîini, rînji larg. Înecat şi încornorat în decursul unei singure ore. Foster avusese o noapte grea.

Era timpul să-i pună capăt.

Ţinti la baza coloanei vertebrale a fetei şi apăsă de două ori pe trăgaci. Stropi mari de sînge se împrăştiară pe aşternuturi şi pe pernă, pe tăblia de la capul patului şi pe bibliotecă, pe ceasul electronic, pe pereţi şi pe corpul mare şi fără păr al sergentului. Sheila căzu peste iubitul ei, apăsîndu-l cu o povară de cincizeci de kilograme.

Downey mai trase încă două gloanţe, găurind inima ei

înşelătoare şi distrugînd o pernă. Aerul era acum plin de pene de gîscă şi mult mai mult sînge.

Sergentul aruncă corpul la o parte, se rostogoli din pat şi dispăru. Oho, era foarte agil ! Downey trase în saltea sub un unghi foarte ascuţit. Sergentul ţipă de durere. Downey sări pe pat, sperînd să vadă de acolo mai bine. Aşternuturile erau din mătase şi foarte alunecoase. Îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Sergentul îl atacă cu un cuţit de dimensiunea unei machete. Downey îl ochi în piept, trase de la o distanţă foarte mică şi spălă puţina spre marginea patului. Acolo era sergentul, gol şi însîngerat, ţinînd cuţitul jos în faţa lui. Downey ţinti cu grijă, intenţionînd să-l împuşte între ochi.

Apăsă pe trăgaci. Percutorul ţăcăni peste un cartuş folosit.

Sergentul rînji, arătîndu-şi dinţii pătaţi de sînge.

Downey aruncă Coltul lui Foster şi îşi smulse din toc Browningul său automatic. Sergentul nu era un prost. Fugise.

Downey alergă după el, prudent totuşi din cauza cuţitului, amintindu-şi cum murise Liam O’Brady.

Sergentul ajunse pînă în camera de zi, apoi căzu cu capul înainte peste o măsuţă de servit cafeaua, confecţionată dintr-o placă de sticlă de forma unui rinichi. Masa se sparse şi omul se prăbuşi pe podea, cu sîngele ţîşnind din rănile de la piept.

Downey se apropie precaut de el şi apoi se îndepărtă. Respiraţia sergentului era rapidă şi superficială. Gura îi era larg deschisă, moale. Avea în ochii mari căprui acea privire specială; detaşată, îndepărtată. Downey îşi înfipse Browningul în curea, se întoarse în dormitor, înşfăcă Coltul lui Foster şi îl reîncărcă. Lipsise mai puţin de un minut, dar cînd se reîntoarse, sergentul dispăruse.

Downey îl găsi în baie, îndesîndu-şi hîrtie igienică în răni.

Apoi smulse din perete un suport cromat pentru prosop şi îl lovi pe Downey în claviculă, îngenunchindu-l. Downey fugi brusc afară din baie.

Sergentul veni după el, vînîndu-l de-a lungul holului, pe lîngă dormitor şi în camera de zi. Ochii îi erau roşii şi ucigaşi, pupilele, puncte mici de răutate. Downey grăbi pasul, mergînd cu spatele. Bodogănind, sergentul merse tîrşîit după el. Downey înconjură sofaua. Sergentul lovi cu putere spre el. Cuţitul fîşîi prin aer.

Retrăgîndu-se, Downey îl conduse pe om în bucătărie, pe lîngă masa pe care se aflau rămăşiţele cinei. Drace, ticălosul era neobosit ! Downey se întoarse de-a lungul holului spre dormitor, dar de această dată sergentul nu îl urmă. Terminase cu vînătoarea şi se îndreptase spre telefon.

Downey îl atacă. Sergentul îl ameninţă cu cuţitul şi ridică receptorul. Începuse să tremure necontrolat. Fiecare respiraţie a lui suna de parcă cineva ar fi dezumflat un balon supraîncărcat. Formă două cifre, apoi se prelinse pe perete aşezîndu-se în şezut, lăsînd pe zid o dîră de sînge ca un semn uriaş de exclamaţie.

Downey se mişca în cerc, apropiindu-se. Sergentul formă a treia cifră. Receptorul îi căzu din mînă. Se uita în gol la instrument de parcă ar fi uitat la ce folosea acesta. Downey fandă. Sergentul scăpă cuţitul din mînă şi se rostogoli pe o parte. Pluşul covorului îi intră în ochi. Nu mai clipi.

Înainte de a ieşi din apartament, Downey aruncă o privire rapidă în dormitor, încercînd să perceapă scena cu ochi neutri. O vedea pe iubita lui Richard Foster în pat cu un negru, încălcînd regulile ierarhiei, într-un mod în care nu putea fi iertată. Echipa care va cerceta cazul şi-l va imagina pe Foster sosind pe neaşteptate, neanunţat. O să-l vadă înroşindu-se ca sfecla, începînd să ardă, scoţîndu-şi Coltul şi trăgînd o serie de gloanţe calibrul 38 în coşmarul din faţa lui.

Downey se gîndi la ce se va întîmpla după aceea. Poliţiştii de la Secţia de Criminalistică din Cairo îl vor vîna pe Foster şi ambasada, de asemenea. Vor încerca să-l contacteze pe Downey, printre altele. Primul loc unde-l vor căuta va fi la apartamentul său.

Acolo, tot ce vor găsi va fi o harababură de mobilă distrusă, alte găuri de gloanţe şi sînge coagulat.

Nu era crima perfectă, dar îi îndeplinea scopurile.

31

TUNIS

La aeroportul din Tunis, Mungo şi Sweets au fost întîmpinaţi de un grăsan care se asemăna izbitor cu Peter Lorre, care îi conduse prin vamă pînă la o clădire părăginită de la marginea unui cartier de depozite de mărfuri. Blocul avea trei etaje. Camera lor se afla la ultimul etaj şi avea două paturi şi o chiuvetă cu apă rece. Lumina provenea de la un bec fără abajur care atîrna din tavan prin intermediul unui fir uzat. Fereastra era bătută în cuie. Mungo îndepărtă cu palma funinginea de pe geam.

Sweets îşi aprinse o ţigară. Aerul, în ciuda ferestrei închise, mirosea puternic a sînge.

— Ce dracu facem aici, amice ? – întrebă el.

— A intervenit o amînare. Aşteptaţi aici, vă rog. Cu ochii parcă ieşiţi din orbite, Peter Lorre închise uşa.

Sweets îşi înclină capul şi adulmecă aerul.

— Ce-i cu mirosul ăsta ?

— Să-ţi explic; dacă ni se face foame, sîntem foarte aproape de o halcă de carne.

Sweets se duse la fereastră, lîngă Mungo. La capătul îndepărtat al străzii, nişte oameni scunzi, purtînd pe cap turbane şi în jurul corpului şorţuri murdare de sînge, descărcau din roabe de lemn măruntaie de oaie, pe care le puneau în butoaie de metal de cincizeci de galoane. În timp ce ei priveau, unul dintre bărbaţi ridică un mai de cauciuc şi capacul unui butoi. Amplasă cu grijă capacul deasupra

butoiului plin cu intestine, sînge şi bucăţi de grăsime albă, strălucitoare şi îl fixă strîns prin intermediul maiului. Unul dintre tovarăşii săi îi spuse ceva şi el rîse, începînd să cînte o melodie, bătînd cu mîna liberă în butoi în timp ce lovea cu ciocanul în capac.

Mungo se uită de-a lungul străzii. Se îndepărtă de fereastră şi se aşeză pe cel mai apropiat pat. Era nasol să te afli într-un oraş ciudat. Să încerci să te menţii cu ochii-n patru şi în acelaşi timp să rămîi rece şi să nu te uiţi prea des la ceas.

Îşi studie dosul palmei. Pielea i se umezise de transpiraţie. Nu dormise toată noaptea şi era obosit pînă-n măduva oaselor, dar nu putea sta liniştit. Discutaseră ore întregi despre atacul paraşutiştilor. Downey le spusese că va face cercetări şi va anula operaţiunea dacă va fi necesar. Credea chiar, că şeful său din Cairo era implicat. Un tîmpit pe nume Foster. Downey fusese întotdeauna un tip corect. Mungo avea încredere în el. Dar era îngrijorat, nehotărît, gata să se retragă.

Neavînd astîmpăr, se întoarse la fereastră şi se uită pe geam. Un bărbat îmbrăcat în costum vernil mergea pe mijlocul străzii. Tipul avea un aer de parcă s-ar fi pregătit să cumpere toată lumea şi avea banii în buzunar. Mungo nu mai văzuse niciodată un tip care să arate aşa de ţanţoş, plin de sine.

— Ţi-aduci aminte de Bogota ? – îi spuse lui Sweets.

— N-o s-o uit niciodată. Şi-o închipui pe Lolita ieşind graţios din cadă. Stătuse mult timp în deşert şi acum, asta. Simţea foarte acut nevoia unei femei. Era ca una dintre acele melodii melancolice country-western. Tînjea după aşa ceva.

— Iisuse, noi am crezut că în Columbia e cald şi plin de praf ! – spuse Mungo. Ce ştiam noi despre căldură ? Nimic. Ce ştiam noi despre praf ? Nici cel mai mic lucru.

O jumătate de oră mai tîrziu, cineva bătu uşor, întrucîtva comic, la uşă.

Era – nici o surpriză – bărbatul în costum vernil.

— Domnul Sweets şi domnul Martin ?

Glasul îi era plăcut ca o piele de căprioară. Îi aruncă lui Mungo un zîmbet larg. Sweets se strecură în spatele lui şi îl apucă de cravata de culoarea oului prăjit, îi băgă c... fără culoare în cameră, îl roti şi îl lovi cu capul de uşă.

— Care-i numele tău, chipeşule ?

— André.

— Francezii se îmbracă totdeauna drăguţ, remarcă Sweets.

Mungo îl lovi pe André în gleznă. André îşi crăcănă picioarele – un gest instinctiv. Mungo îl percheziţionă.

— Acum pot să mă întorc, vă rog ?

— Da.

— Domnul Downey m-a angajat. Mi-a spus...

— Cine ? – întrerupse Sweets.

— Downey, răspunse André, plasînd accentul pe ultima silabă. Trebuie să vă duc cu maşina la Zuwarah, în partea libiană a graniţei. Trebuie să vă las în faţa unui Citröen verde, parcat pe strada principală, în faţa magazinului unui argintar şi apoi eu mă întorc în Tunis.

— Asta ştim, spuse Sweets. Problema e, unde dracu ai fost tu pînă acum ?

André schiţă prin aer o clepsidră.

— Am fost, cum să vă spun, reţinut, fără posibilitatea de a pleca.

Îi aruncă lui Sweets un zîmbet conspirativ, căută prin buzunarele jachetei ţipătoare şi scoase două paşapoarte tunisiene destul de uzate.

— Astea sînt pentru voi.

Sweets înşfăcă paşapoartele şi le deschise. Nu recunoscu numele, dar poza era, fără îndoială, a lui. Îi întinse lui Mungo paşaportul. Mungo studie fotografia, timbrul, ştampilele şi legătura. Îndoi paşaportul sub forma unui cilindru şi îl împunse pe André – dacă acesta era numele lui adevărat – în coaste.

— Hai să plecăm, amice.

Coborîră grăbiţi scările şi ajunseră în atmosfera călduroasă, în zgomotul străzii şi în mirosul puternic de sînge. În lumina galben-orbitoare, firele strălucitoare de

praf pluteau leneş.

Uşile abatorului erau larg deschise. În interiorul slab luminat al clădirii, Mungo văzu razele de soare sclipind pe lanţurile şi troliile unse şi pe burţile albe şi grase ale oilor care aşteptau să fie măcelărite.

Animalele erau atîrnate cu capul în jos, în cîrlige de oţel. Picioarele din spate ale oilor erau legate cu sfori scurte de sisal *. **Se auzea sunetul unui motor electric. Lanţul înainta cu intermitenţe, arunc**înd săgeţi de lumină. Oile behăiau de panică, corpurile lor grăsuţe zvîrcolindu-se.

Un bărbat cu ochelari de protecţie de plastic şi cu un şorţ imens de cauciuc, înşfăcă o oaie de ureche şi îi răsuci capul în sus. Oaia behăi de frică, apoi lama strălucitoare îi reteză gîtul, aproape decapitînd-o.

Sîngele ţîşni pe ochelarii de protecţie şi pe şorţ. Ochii oii se măriră ca şi cum ar fi vrut să arunce o ultimă privire lumii. Apoi lanţul porni din nou şi omul se şterse, pregătindu-se pentru următoarea sacrificare.

Mungo stătea acolo, în mijlocul străzii, ca un turist nenorocit. Se simţea rău, slăbit şi ameţit. Se forţă să meargă. Niciodată în viaţa lui nu îşi permisese luxul de a se îngrijora pentru ce-i va aduce viitorul, dar a avut dintr-odată o presimţire că totul va merge foarte prost şi că el nu putea să se împotrivească cu nimic.

Maşina lui André era un Mercedes 180 foarte uzat, cu vopseaua decolorată de soare şi plin de praf. Podeaua era înţesată de ziare vechi şi sticle de plastic. Scaunele de piele erau pătate cu noroi întărit şi ulei. Sweets se aşeză în faţă, alături de André.

André porni maşina şi o băgă în marşarier. Ţeava de eşapament scoase un nor de fum albăstrui. Băgă maşina în viteză şi apăsă pe acceleraţie.

Mungo îşi deschise geamul, se aplecă peste el şi privi oraşul. Clădirile văruite de la periferie erau scunde şi simple, cu foarte puţine înfloriturі arhitecturale; nu ca şi cele din Egipt. Trecură pe lîngă magazinul unui fabricant de

* sisal = plantă textilă din regiunile tropicale, din ale cărei frunze se extrag fibre pentru confecţionarea sforilor, funiilor.

covoare, a cărui uşă era ornată cu ţesături de lînă viu colorate.

După cîteva minute părăsiseră Tunisul şi mergeau cu viteză prin căldura dată de soare, de-a lungul şoselei de pe coastă care ducea la ce era cunoscut oficial ca: Jamahiria Arabă Libiană Populară şi Socialistă.

Traversară Capul Bon şi trecură pe lîngă oraşele turistice Nabeul şi Hammamet – lanţuri de hoteluri, de terase şi plaje albe acoperite cu păduri de umbrele viu colorate. În interior, erau cîmpuri sărăturoase. La nord de Nabeul se aflau ferme bogate şi oraşele erau mai mici şi mai distanţate. De la Sousse la Sfax coasta era plină de golfuleţe nisipoase şi de livezi de măslini; arborii distorsionaţi de către vînturile de coastă. Trecură pe lîngă un om care vîna vrăbii cu o puşcă cu aer comprimat. André claxonă şi omul le făcu cu mîna, ţeava armei sale strălucind în soare.

Călătoriră toată după-amiaza şi o bună parte din noapte, oprindu-se în final la Gabes, un oraş-staţiune, faimos pentru oaza lui imensă şi pădurea de trei sute de mii de palmieri. Downey le rezervase camere la un hotel ieftin de pe plajă. Mungo, respectînd instrucţiunile, plăti bani gheaţă şi ceru o chitanţă.

Cînd soarele răsărea, ei erau deja pe drum. Căldura în creştere a zilei, combinată cu zgomotul monoton făcut de maşină îl adormiră repede pe Mungo. Sweets îl trezi cu cîteva minute înainte de graniţa libiană, într-un oraş numit Ras Jdayr.

La graniţă, singurul care vorbi fu André. Grănicerii erau înarmaţi cu arme automate, dar erau plictisiţi şi soarele le secase toată energia. André riscă o glumă şi cel mai tînăr dintre grăniceri rîse copios, ţinîndu-şi strîns arma ca să nu-i cadă de pe umăr. Paşapoartele lor tunisiene fură ştampilate cu indiferenţă şi li se făcu semn să treacă peste graniţă. Mungo se trase puţin mai jos în scaun. André pricepu semnificaţia mişcării. Zîmbi în oglinda retrovizoare.

— În Libia lucrează opt mii de tunisieni. Totdeauna trec pe la postul de graniţă, venind sau plecînd. Atîta timp cît

Gaddafi are nevoie de mînă de lucru calificată, vor continua să fie bineveniţi.

Autostrada se întindea paralel cu Mediterana. Mungo se uita la mare: verde-albăstruie lîngă ţărm şi devenind de un albastru intens spre orizont, unde începea să se confunde cu cerul senin fără nici un nor.

— La ce te gîndeşti ? – spuse Sweets. Nu era genul de întrebare pe care o punea de obicei. Se răsucise spre el şi îl privea direct în ochi.

— Mă gîndeam ce bine ar fi să pot să înot.

— Pînă-n Italia ? Sweets îşi masă tăietura de deasupra ochiului. Mda, cred că ştiu la ce te referi.

După mai mult de două ore de la trecerea graniţei, ajunseră în Zuwarah. Citröenul – o dubă – era parcat în faţa argintarului, aşa cum promisese Downey.

— Nu te opri, continuă să conduci – spuse Sweets. Înconjură cvartalul. Nu încetini.

André zîmbi.

— Relaxează-te, prietene. Dacă vroiau să te ridice, o făceau la graniţă.

— Nu comenta ! Fă ce ţi s-a spus !

Zuwarah se situa la aproximativ treizeci de mile de Tripoli, la intersecţia a doua autostrăzi. În timp ce înconjurară cvartalul, trecură printr-o serie de locuri luminate şi altele umbroase, o sută de configuraţii diferite, sunete şi mirosuri. Cînd ajunseră la o sută de metri de Citröen. Sweets îl bătu pe André pe umăr.

— Opreşte aici.

Una din roţi se frecă de bordura trotuarului. André scoase un sunet slab de supărare.

Sweets deschise uşa lui.

— O să conduc eu.

— Unde vrei să ne întîlnim ? – întrebă Mungo.

— Hai să spunem două intersecţii înainte şi apoi prima la stînga. Peste zece minute, O.K ?

Mungo aprobă, uitîndu-se cu atenţie la ceas.

— Să nu vă rătăciţi. Sweets trînti uşa şi o porni pe trotuarul gaurit, spre Citröen. Mercedesul acceleră de lîngă

bordură, dar Sweets nu se uită la maşină cînd trecu pe lîngă el – era prea ocupat să cerceteze strada. Era nervos, încordat. În situaţii de acestea, orice lucru neînsemnat îl putea nenoroci.

Se apropie de partea din spate a Citröenului şi se opri să arunce o privire fugară în ţeava de eşapament. Nimic, doar funingine. Uşa şoferului nu era încuiată. Se urcă în vehicul. Nimeni nu părea că îi acordă atenţie. Compartimentul pentru mănuşi era închis, dar pe tabloul de bord găsi o şurubelniţă pe care o folosi ca să-l deschidă.

Cheia de contact se găsea într-un plic alb, împreună cu o hartă schematică a centrului Tripoliului şi cu o adresă de pe strada Sidi Issa.

Sweets îndoi plicul şi îl băgă în buzunarul cămăşii. Încercă cheia. Se potrivea. Motorul porni imediat. Îşi verifică ceasul. Trecuseră patru minute şi mai avea la dispoziţie şase. Băgă maşina în viteză, se uită în oglinda retrovizoare laterală, aşteptînd un taxi verde să treacă. Ridică uşor piciorul de pe ambreiaj, nevrînd să gripeze motorul. Motorul urui, duba tremură şi apoi se îndepărtă brusc de bordură. Sweets corectă direcţia, obişnuindu-se cu maşina. La prima intersecţie, întoarse la stînga.

După cum vedea André lucrurile, el îşi îndeplinise misiunea pentru care fusese plătit şi nu mai avea nici un motiv să rămînă prin preajmă. Problema era că Mungo nu vroia să-l lase să plece pînă cînd nu se reîntîlneau cu Sweets. André stătea îmbufnat la volanul Mercedesului. Luă de sub scaunul din faţă o sticlă de plastic plină cu apă minerală, bău însetat şi i-o oferi în silă lui Mungo.

Mungo goli sticla. Apa era caldă, răsuflată şi avea un gust vag de portocale. Citröenul coti. Nimic în jur nu-i trezea suspiciuni. Auzi zgomotul scos de motor în momentul în care Sweets schimbă vitezele. Deschise uşa şi coborî din Mercedes. André îi zîmbi. Tipul probabil că se gîndea deja cum să-şi cheltuiască banii.

Sweets opri duba în spatele Mercedesului, umbrindu-l.

Mungo urcă în maşină.

— Ne întoarcem pe autostradă, nu ? – spuse el.

Sweets aprobă.

Mungo se uită în spate. Partea din spate a vehiculului era plină cu lăzi de lemn marcate cu litere arabe, negre.

— Te-ai uitat în ele ? – întrebă el.

— N-am avut timp.

Mercedesul porni. Sweets îl lăsă pe André să se îndepărteze, apoi îl urmă, menţinînd distanţa. Un bătrîn, care stătea într-o băltoacă, strigă spre ei, agitînd în mînă o sfoară plină cu peşti. Pielea neagră de pe mîinile şi faţa lui era plină de solzi, dîndu-i în lumina soarelui, un aspect de carnaval. Părăsiră strada principală a oraşului, înscriindu-se pe una din străzile de acces spre autostradă. Strada era în construcţie, fiind plină de maşini grele parcate pe o parte şi pe alta. Uneltele de lucru erau împrăştiate peste tot ca şi cînd muncitorii s-ar fi hotărît dintr-odată să facă grevă, şi-au aruncat lopeţile şi tîrnăcoapele şi pur şi simplu au plecat.

— Trebuie să fie ora rugăciunii, spuse Sweets oarecum îngrijorat.

Un morman imens de pămînt fusese ridicat pe stradă, îngustînd-o. Mercedesul trecu pe lîngă un buldozer. Sweets văzu luminile de frînă aprinzîndu-se atunci cînd maşina coti brusc. Duba era mai lată decît Mercedesul. De-abia avea loc să se strecoare.

Sweets se concentra asupra oglinzilor retrovizoare, în timp ce trecea pe lîngă buldozer şi Mungo fu acela care văzu luminile de frînă aprinzîndu-se atunci cînd madaţi bine înarmaţi, un jeep cu o mitralieră uşoară şi un tanc rusesc, T-52. Mercedesul, frînînd brusc, se oprise oblic pe stradă.

Mungo auzi zgomotul înfundat făcut de nişte aparate hidraulice. Ţeava tunului tancului T-52 se îndrepta spre ei.

— Mişcă-te ! – ţipă el.

În spatele lor, din ţeava de eşapament a buldozerului ieşi fum negru. Imensa maşinărie se roti blocînd strada, cu şenilele păcănind. Sweets băgă în marşarier. Spatele dubei se izbi de buldozer. Schimbă în viteza întîi, dar nu avea unde să meargă – erau prinşi în capcană, între Mercedes şi buldozer.

Zumzăitul aparatelor hidraulice ale tancului încetă, tunul bubui. Mercedesul sări în aer şi explodă, capota tîrîndu-se apoi pe stradă şi lovind în soldaţi. Maşina ateriză cu roţile în sus, aruncînd flăcări portocalii şi valuri de fum negru.

— Iisuse Cristoase ! şopti Sweets.

Parbrizul Mercedesului era crăpat, pătat cu sînge şi bucăţi de carne.

Zgomotul aparatelor hidraulice se auzi din nou. Gura tunului se îndreptă spre ei.

32

ALEXANDRIA

Alarma Braun-ului portabil cu baterii sună la ora şase fix. Cîteva clipe mai tîrziu, ţîrîi telefonul. Era recepţia, care-i suna ca să-i trezească. Ca întotdeauna, Downey nu omisese nimic.

Charlie şi Jennifer luară micul dejun în restaurantul hotelului – felul de mîncare preferat de turişti, omletă cu roşii prăjite, chifteluţe şi pîine prăjită.

Erau la a doua cană de cafea cînd, un arab înalt, slab, purtînd sandale de piele, pantaloni kaki şifonaţi şi o cămaşă viu colorată, se îndreptă şchiopătînd spre masa lor. Îl ignoră pe Charlie, îi zîmbi lui Jennifer, arătîndu-şi dinţii superbi şi le comunică că el era şoferul lor şi că trebuiau să plece imediat.

Charlie îl strînse de braţ.

— Cum te numeşti, amice ?

Omul ridică din umeri.

— Dacă vrei, poţi să-mi spui Amir. Grăbiţi-vă, vă rog. Nu trebuie să întîrziem.

La aeroport îi aştepta un avion bi-motor Beechcraft. Amir se sui în carlingă şi porni motoarele. La radio se auziră o serie de bîrîieli şi apoi cineva vorbi în arabă. Amir răspunse lapidar. Reglă admisia. Avionul efectuă o întoarcere strînsă şi apoi se îndreptă încet spre o pistă secundară. Elicele gemură. Beechcraftul vibră, apoi se înscrise pe pistă, accelerînd repede. Amir roti manşa; botul avionului începu brusc să se ridice şi apoi pămîntul se îndepărtă cu repeziciune.

Charlie privi prin fereastra foarte zgîriată apele puţin adînci ale lacului Maryut şi oraşul din ce în ce mai mic. Razele soarelui scînteiau în parbrizele automobilelor de pe autostrada Corniche. O mulţime de cargouri erau ancorate în rada portului. Încercă să localizeze Hotelul Montazah Palace, dar aripa avionului îi obtura priveliştea.

Întoarseră spre vest, spre graniţa egipteano-libiană. Beechcraftul se înălţă la două mii cinci sute de metri, urmănd un culoar aerian paralel cu coasta. Văzută de la o înălţime aşa de mare, marea era liniştită; o întindere albastră fără sfîrşit; coasta conturată de o linie subţire de spumă albă. Distanţa dintre Alexandria şi destinaţia lor, punctul de trecere al graniţei de la Amsaad, avea ceva mai mult de trei sute de mile. Viteza avionului era în jur de o sută treizeci de mile pe oră şi Amir le spusese că vor ajunge în jur de ora zece.

Jennifer îl strînse pe Charlie de mînă.

— La ce te gîndeşti ?

— La nimic special. Îi vedea chipul reflectat în geam. Ea îl privea cu atenţie.

— Te gîndeşti la ce bine ar fi fost să nu fi fost implicat în operaţiunea asta şi să te afli acum înapoi în Cairo.

Charlie îşi aminti camera lui micuţă şi sordidă; razele de lumină roşii, verzi şi albastre care alunecau uşor pe pereţi; dezolarea, singurătatea.

— Aş dori să fim altundeva, asta-i tot. Amîndoi.

Se aplecă spre el, sărutîndu-l pe gură.

— Te iubesc, Charlie.

— Adevărat ?

— Da. Foarte mult.

La zece şi cîteva minute, zgomotul făcut de motor îşi schimbă tonalitatea – deveni mai grav – şi începură să piardă din altitudine. Peisajul – ca o pictură abstractă în tonuri galbene şi albastre – începu treptat să capete formă şi substanţă, să fie definit.

Jennifer arătă pe geam.

— E un oraş acolo jos.

— Amsaad.

Continuară să coboare. Charlie observă punctul de graniţă; clădirea vameşilor, barierele vopsite în alb şi negru, Land-Roverele din parcare. Din postul de control ieşi un bărbat, îşi întinse larg braţele şi apoi îşi umbri ochii cu palma uitîndu-se la avion. Acesta făcu un viraj larg. Pămîntul parcă se grăbea spre ei.

Charlie auzi un sunet subţire, acut – Amir fluierînd fals printre dinţi. Aeroportul era mic; o pistă de pămînt bătătorit şi cîteva barăci de metal. Aterizară brusc. Amortizoarele hidraulice preluară mult din şocul impactului, dar acesta fu destul de puternic. Charlie se felicită pentru că îşi pusese centura de siguranţă. Amir înjură în arabă. Motoarele scoaseră un sunet asurzitor atunci cînd folosi frînele cu aer comprimat. În jurul lor se ridică praf, aproape instantaneu îndepărtat de vîrtejul provocat de elice.

Amir îşi dădu jos de pe cap casca şi îşi desfăcu centura de siguranţă. Trecu pe lîngă ei, descuie uşa, o deschise şi lovi cu piciorul scările rabatabile.

— Ieşiţi afară, vă rog.

Îl apucă pe Charlie de braţ. Acesta se scutură, eliberîndu-se din strînsoare. Amir rînji ca un idiot; foarte nervos. Jennifer se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşa deschisă, lumina intensă şi praf. Amir îi şopti ceva lui Charlie la ureche dar, cu uşa cabinei deschisă, sunetul motoarelor la relanti era foarte intens şi nu putea distinge nimic din ce i s-a spus.

Charlie coborî scările de aluminiu în urma lui Jennifer. Curenţii de aer proveniţi de la elice îi învolburau hainele. Privi în urmă. Amir stătea în cadrul uşii. Ochii li se întîlniră.

Charlie văzu acolo o urmă de compasiune, chiar milă. Apoi ochii lui Amir sclipiră ca şi cei ai unui lup, uşa cabinei se închise cu o bufnitură şi arabul dispăru.

Ce dracu gîndea omul, ca să-l privească aşa ? Charlie se uită spre carlingă, dar soarele se reflecta în parbrize şi era imposibil să vezi înăuntru. Duduitul motoarelor se intensifică. Beechcraftul acceleră pe pistă, fu lovit de un vînt lateral şi viră la stînga Aripile sclipiră. Înălţîndu-se vertiginos, avionul se micşoră pînă cînd ajunse un punct şi dispăru.

Jennifer îl luă pe Charlie de mîna şi se îndreptară spre baraca cea mai apropiată. În ciuda apropierii de coastă, temperatura era în jur de treizeci şi cinci de grade. Aşteptară la umbra clădirii; metalul radia căldură.

— Credeam că Jack ne-a spus că o să ne aştepte o maşină, spuse Jennifer.

— Aşa a zis.

— Ei bine, unde dracu e ?

— Relaxează-te, o să vină mai devreme sau mai tîrziu.

Jennifer încuviinţă. Era foarte încordată. Londra îi părea la fel de departe ca şi Luna. Nu se putea abţine să nu se gîndească la tatăl ei. Îl privise murind. Dar atunci, zumzetul monoton al ventilatorului aparatului de proiecţie umpluse camera mică şi întunecoasă din Chalk Farm şi o parte a minţii ei se concentrase asupra sunetului, protejînd-o, reamintindu-i că ce vedea era doar un film.

Dar acum, cînd era pe cale să intre în ţara în care tatăl ei murise, realitatea teribilă, zdrobitoare, începu s-o copleşească. El era mort şi ea venise să-i preia rămăşiţele.

Maşina era un Audi negru, lucios. Venea lent către ei; o umbră densă care aluneca pe pămînt. Geamurile fumurii erau închise, dar se putea auzi sunetul slab al muzicii arăbeşti. Limuzina trecu încet pe lîngă ei, dispăru în spatele barăcilor şi reapăru cîteva momente mai tîrziu. Radioul fusese oprit. Singurul zgomot provenit de la maşină era uruitul slab al cauciucurilor în contact cu pămîntul bine bătătorit.

— Crezi că ne pot vedea prin geamul ăla ? – întrebă

Jennifer.

— Să sperăm.

Audi-ul se repezi dintr-odată spre ei, ca şi cum ar fi fost teleghidat. Se opri lîngă ei, derapînd uşor, ridicînd un nor mare de praf. Uşa din spate se deschise.

Charlie avu viziunea că Jennifer se urcă în maşină şi că uşa se trînteşte în timp ce maşina se depărtează cu viteză, lăsîndu-l pe el singur şi fără apărare.

— Urc eu primul, spuse încet.

Şoferul purta o caschetă şi o uniformă gri, fără nici un fel de semne de armă. Putea fi şofer sau ofiţer de carieră. Audi-ul se depărtă de barăci.

— Unde mergem ? – întrebă Charlie. Omul se încruntă şi ridică din umeri, umflîndu-şi obrajii.

— Vorbeşti engleza ? – spuse Jennifer.

Încă o ridicare din umeri. Şoferul umblă la casetofonul maşinii. Din difuzoarele bine mascate începu să se răspîndească muzica, şi vocea cunoscutei cîntăreţe egiptene Oum Kalthoum umplu maşina. Charlie cunoştea reputaţia femeii – era o suporteră acerbă a cauzei palestiniene.

Audi-ul acceleră, lăsînd în urmă barăcile. Charlie se uita pe geam. Peisajul, văzut prin sticla fumurie, părea fără viaţă, mohorît, dezolant.

Trecură peste graniţă fără să încetinească. Steagul Libiei – roşu, alb, negru – flutura în briza realizată cu ajutorul unui ventilator aşezat pe acoperişul clădirii grănicerilor. Chiar şi prin geamul închis, Charlie auzea zumzetul şi zăngănitul paletelor.

Merseră cîteva mile pe autostradă, apoi cotiră pe o şosea secundară, pavată, care se îndrepta în serpentine spre mare, printre pîlcuri de acacia. Copacii aveau deasupra plase verzi cu desene maro de camuflaj.

La mai puţin de o milă depărtare, maşina ieşi din umbra precară, punctată, a pădurii, intrînd într-un luminiş dominat de masa robustă, ameninţătoare a unui elicopter.

Elicopterul era de provenienţă italiană; un Agusta A-109 Hirundo. Motorul turbo uruia acut. Elicea principală începu

să se rotească. Şoferul lor se dădu jos din Audi, deschise uşa din spate şi îi oferi lui Jennifer mîna.

Elicopterul îi duse opt mile nautice pînă la oraşul Abdun Nasser din deşert, unde se îmbarcară într-un bombardier de luptă lucios, rusesc – un SU-20/22 *Fitter* E/F/J. Interiorul avionului era îngust, înghesuit, plin de echipamente electronice. Charlie şi Jennifer se aşezară pe două scaune rabatabile, chiar în spatele carlingii. Un bărbat care se prezentă cu numele de Halim se aşeză vizavi de ei. Era scund şi robust; chel. Nu avea nici o urmă de barbă şi mîinile îi erau lipsite de păr. Halim îşi puse centura de siguranţă şi motorul supersonicului începu să scoată un sunet persistent, acut. Avionul de vînătoare tremură, apoi pilotul ridică frîna şi începură să ruleze pe pistă.

TRIPOLI

Aproape o oră mai tîrziu, aterizară pe Aeroportul Internaţional Tarabulus. Un Mercedes verde îi preluă pe Charlie, Jennifer şi Halim de la avion şi îi conduse la clădirea principală. Înăuntru, fură întîmpinaţi de un bărbat înalt, slab, cu părul pieptănat pe spate, cu pielea ciupită de vărsat şi cu ochii somnoroşi. Se prezentă – îl chema Mustafa – şi îi strînse mîna lui Charlie. Pielea îi era fierbinte şi umedă, moale ca şi cea a unui copil. Îi conduse de-a lungul unei serii de coridoare largi şi bine luminate pînă la o sală de conferinţe imensă.

Înăuntru era murmur de voci; un amalgam de multe limbi.

Cînd Jennifer şi Charlie intrară în sală, se lăsă un moment de tăcere, urmat de o explozie de întrebări şi de sunetele metalice ale prelungitoarelor microfoanelor agitate.

— Ce dracu-i asta ? – întrebă Charlie.

— O conferinţă de presă, bineînţeles.

Zîmbind, Mustafa îl batu uşor pe umăr, ca şi cînd ar fi fost un băieţel care ar fi avut nevoie de o îmbărbătare.

— Am crezut că ne vom întîlni cu presa *după* ce vorbim

cu Colonelul Gaddafi.

— Conducătorul nu poate fi deranjat acum. Am fost nevoiţi să modificăm desfăşurarea vizitei. Vă rog să aveţi răbdare.

În timp ce Halim îi conduse spre o mică estradă ridicată în sală şi le arătă să se aşeze pe nişte scaune în spatele unui podium de plexiglas plin cu microfoane, izbucni o altă avalanşă de întrebări. Pe una din laturile sălii şi în spate, erau două camere de televiziune. Halim îi prezentă grămezii de ziarişti, într-o succesiune rapidă de arabă, franceză, engleză, germană şi italiană şi arătă apoi spre un bărbat negricios, oacheş care stătea în faţa mulţimii.

Bărbatul tuşi, dregîndu-şi glasul.

— Ibn Saad, *Al-Siyasah*. Doamnă McPhee, e adevărat că vă aflaţi în Libia la invitaţia expresă a Colonelului Gaddafi ?

— E adevărat, răspunse prompt Halim. Domnul şi doamna McPhee sînt oaspeţii de onoare ai poporului libian.

— Cît timp o să rămîneţi în Libia ? – întrebă cineva din audienţă.

Jennifer ezită, întorcîndu-se spre Charlie. Halim făcu un pas în faţă; vorbi în faţa microfoanelor.

— Doamna McPhee şi soţul ei sînt bineveniţi să stea în Jamahiria Arabă Libiană Populară şi Socialista atîta timp cît le va face plăcere, spuse el. Poporul libian îi primeşte cu braţele deschise şi inimile calde.

Cu un gest teatral de bunăvoinţă, îi îmbrăţişă pe Charlie şi Jennifer.

— Cît timp se află în Libia – continuă el – sînt liberi să meargă unde doresc ei, deşi, bineînţeles, le-am pus la dispoziţie un ghid ca să poată vedea cum se cuvine principalele obiective culturale ale marelui oraş Tarabulus. Zîmbi. Sau Tripoli, aşa cum e cunoscut el în Vest.

Pe măsură ce conferinţa de presă continua, Charlie realiză că era ceva aranjat dinainte; o serie de întrebări şi răspunsuri gîndite astfel încît să ridice imaginea Libiei în ochii lumii. *Iisuse, de ce nu s-a gîndit Downey la asta* ? Charlie se strecură pe lîngă Halim.

— Soţia mea şi cu mine am avut o călătorie foarte

dificilă. Sîntem epuizaţi şi avem nevoie de odihnă. Desigur, vom fi bucuroşi să răspundem la celelalte întrebări, dar, cu altă ocazie.

Halim se încruntă, dar îşi reveni repede.

— Oaspeţii noştri o să stea la Bab Al Madinah, spuse el în microfoane. Este un hotel de lux. De cinci stele.

Charlie o luă pe Jennifer de mînă şi coborîră podiumul. Nu avea nici o idee unde se duce; tot ce ştia era că trebuie să iasă de acolo. Cum dracu a putut Downey să omită din calcul certitudinea unei astfel de conferinţe de presă, înţesată de întrebări regizate şi ziarişti dresaţi ? Era pur şi simplu visul unui om însărcinat cu relaţiile cu publicul. Şi îl mai sîcîia ceva. De ce nu fusese nici o întrebare referitoare la tatăl lui
Jennifer ?

Halim îi conduse pe Charlie şi Jennifer printre reporterii zgomotoşi, printre fotografi şi luminile orbitoare ale reflectoarelor pentru camerele de televiziune. Se vedea clar că era supărat că Charlie scurtase conferinţa de presă.

— Aveţi cam două ore pentru ca să vă pregătiţi pentru întîlnirea cu Conducătorul Nostru. E timp destul pentru un somn scurt şi o şansă ca să vă reîmprospătaţi forţele, nu-i aşa ? – spuse el pe un ton crispat.

Apartamentul de la Bab Al Madinah era la ultimul etaj. Charlie stătea la fereastră, cu umerii lăsaţi, uitîndu-se la mare. Înainte, se plictisise de deşert, acum, de mare.

Jennifer veni lîngă el, îl îmbrăţişă şi îl sărută. Charlie stătea nemişcat ca un stîlp.

— Ce este, ce s-a întîmplat ? – întrebă ea.

— Conferinţa de presă. Sincronizarea a fost total greşită. Şi nu s-a făcut nici o referire la tatăl tău, nici cea mai inofensivă întrebare.

— Da, ştiu.

— Cristoase, nu eşti îngrijorată din cauza asta ?

Jennifer se lipi de el, ţinîndu-l strîns.

— Am nevoie ca tu să fii puternic, Charlie.

Îi luă capul în mîini şi îl sărută de nenumărate ori, uşor, ca şi frunzele căzînd din copaci.

— Halim a spus că avem la dispoziţie o oră şi jumătate. Nu e prea mult. Cînd toată treaba asta se va termina, n-ar fi frumos să ne amintim cum am petrecut-o ?

Făcuseră o dată dragoste şi începuseră să exploreze noi posibilităţi, cînd telefonul de la capul patului începu să sune. Era Halim, care-i chema din holul hotelului ca să-i informeze că o maşină îi aştepta să-i ducă la Gaddafi.

— Coborîm peste cîteva minute, spuse Charlie, în timp ce Jennifer îl muşca uşor de umăr.

— Colonelului Gaddafi nu îi place să aştepte, zise Halim.

— Există vreun colonel căruia îi place aşa ceva ?

Maşina era acelaşi Mercedes lucios care îi aşteptase la aeroport. Un bărbat îmbrăcat într-un costum alb şifonat le ţinea uşa deschisă. Avea o mustaţă stufoasă, căzută, ochi trişti, dezinteresaţi şi îşi rosese unghiile pînă la sînge. Charlie şi Jennifer se urcară în spate. Spre surpriza lor, bărbatul se urcă lîngă ei.

— El e Adem Jedalla, spuse Omar Halim, care se aşezase în faţă. E beduin. Ca şi toţi membrii tribului său, e foarte gelos pentru ceea ce-i al lui. Halim chicoti zgomotos ca şi cînd ar fi făcut o glumă. Cînd se îndepărtară de hotel, Jedalla se răsuci şi Charlie observă că sub costumul larg se ascundea un revolver băgat într-un toc, sub umăr.

Merseră puţin pe şoseaua Al Kurnish; cotiră pe lîngă sediul organizaţiei Islamic Call Society; în jurul unui sens giratoriu; pe strada Al Fat’h; portul interior; piaţa tîmplărilor şi Castelul Vechi construit sub forma unui vapor, la joncţiunea cu strada Umar Al Mukhtar. Arhitectura din această parte a oraşului era modernă şi străzile înţesate de automobile; Fiaturi italiene şi Ziluri ruseşti. Aproape toate maşinile aveau geamurile închise. În Tripoli, aerul condiţionat era, aparent, considerat mai degrabă o necesitate decît un lux.

Mercedesul continuă să meargă pe strada Al Fat’h pînă cînd ajunseră la Ash Sharif, bulevardul principal care străbătea cartierul ambasadelor. Şoferul coti la dreapta, apoi iar la dreapta, pe strada Sidi Issa. Parcă în faţa unei

clădiri înalte, înguste, făcute din cărămidă gri.

— Departamentul de Investigaţii Criminale, spuse Halim zîmbind.

Clădirea D.I.C.–ului fusese construită după lovitura de stat din 1969 şi arăta ca o fortăreaţă. Într-un birou înghesuit de la parter, un oficial cu înfăţişarea unui frizer le făcu poze Polaroid lui Jennifer şi Charlie, le lipi pe două legitimaţii de intrare valabile pentru o zi, pe care le ataşă cu nişte agrafe mari de hainele lor.

— Pe aici, spuse Halim, conducîndu-i spre lifturi.

— Aici o să ne întîlnim cu Colonelul Gaddafi ? – întrebă Jennifer.

— Nu fi ridicolă !

— Ce vrei să spui ? – întrebă Charlie.

Halim zîmbi.

— Ai răbdare, prietene.

Liftul se opri şi uşile se deschiseră într-un hol îngust pardosit cu dale negre şi vopsit într-o culoare gri, anostă. Coridorul era pustiu. Jedalla îi mînă afară din lift şi de-a lungul culoarului.

Din şase în şase metri era cîte o uşă verde, alternînd de o parte şi de alta a holului. Halim se opri la a doua uşă pe stînga şi o deschise. Făcu semn spre Charlie şi spuse:

— Intră înăuntru, te rog.

Charlie se uită la Jennifer.

— Ea şi Jedalla vor avea o cameră numai pentru ei. Dezbină şi vei cuceri, nu ?

— Vreau să-l văd pe consulul britanic, spuse Jennifer.

Jedalla puse mîna pe umărul ei şi o împinse de-a lungul holului.

Charlie se repezi la el. Jedalla se feri şi îşi scoase arma. O îndreptă spre faţa lui Charlie, apoi spre inimă, burtă, genunchi, înapoi spre faţă. Charlie se retrase încet.

Halim rîse:

— Aşa-i corect, fii rezonabil. Poate că astfel vei supravieţui puţin mai mult.

Camera de anchetă era mică – cam patru metri lungime şi trei lăţime. Nu avea ferestre, dar unul dintre pereţi era

din oglindă. În cameră se aflau doi bărbaţi, amîndoi îndesaţi şi musculoşi.

— Dacă cooperezi – spuse Halim – n-ai nici un motiv să te temi de ei.

Camera era luminată de neoane băgate în perete şi era mobilată cu o masă mică de metal şi patru scaune.

— Stai jos ! – comandă Halim ca şi cum ar fi vorbit unui cîine.

Charlie se aşeză pe cel mai apropiat scaun.

— Nu acela. E al meu.

Charlie se mută pe cel alăturat, dar Halim îi făcu semn să nu stea nici pe acela.

— E mai bine să fim în părţi opuse ale mesei. Vreau să te privesc direct în ochi. Înţelegi ?

Halim căută în buzunarul cămăşii, scoase un pachet cu bomboane de mentă. Apucă unul dintre drajeuri între degete şi i-l oferi lui Charlie.

— Nu, mulţumesc.

— Din punctul meu de vedere, ar trebui să iei una.

— De ce ?

— O să creeze o mică legătură între noi. Halim se bătu cu degetul la tîmplă. Psihologie. O ştiinţă foarte folositoare pentru activitatea mea.

Charlie îl privi fix. Felul ciudat în care vorbea libianul îl dezorienta.

— Unde-i Jennifer ? De ce ne-aţi despărţit ?

Halim îşi băgă bomboana în gură. Mestecă de parcă ar fi reflectat.

— Aceste camere le folosim doar cînd avem de-a face cu criminali înrăiţi – asasini sau extremişti politici ca voi.

— Nu ştiu despre ce dracu vorbeşti !

— Închide gura aia nătîngă !

În liniştea care urmă acestei ieşiri zgomotoase, Charlie auzi un fîşîit – Halim, excitat, mototolea pachetul de celofan.

— Ai observat cît de *curată* e camera asta, chiar dacă clădirea are douăzeci de ani vechime ? Poţi să ghiceşti motivul ? Este pentru că de fiecare dată cînd o folosim,

după aceea trebuie să frecăm pereţii, chiar şi tavanul...

O bucată de drajeu i se înfipse între dinţii din faţă. O supse şi apoi îşi continuă expunerea.

— De obicei, avem nevoie de cameră cînd trebuie să interogăm pe cineva ca tine, un străin. Aproape de fiecare dată, un lucrător de pe o platformă petrolieră. Americanii au probleme în ce priveşte băutura, italienii se înfurie repede... Dar munca este cel mai bine răsplătită cînd capturăm un terorist: un suflet sărman, nechibzuit, periculos.

— Nu sînt un terorist.

— Eşti angajat de C.I.A. şi ai fost trimis aici ca să-l ucizi pe Cconducător. Eşti un asasin ratat. Ştim fiecare detaliu al planului tău condamnabil. Tot ce îţi rămîne e să dictezi şi să-ţi semnezi mărturia.

— S-a făcut o... greşeală.

Halim hohoti de rîs. Bătu cu palmele în masă, deranjînd bomboanele, făcîndu-le să salte. Cei doi bătăuşi rînjiră voios.

— Lasă-mă să-ţi spun cum va fi. La început, vom vorbi cu tine, încercînd să te facem să înţelegi. Apoi, dacă aşa nu merge, devenim violenţi. Încruntîndu-se, îi arătă pe cei doi bărbaţi din spatele lui. Ce fac ei este foarte neplăcut. Nu sînt un sadic şi nu pretind că aprob metodele lor. Dar, trebuie să te previn, tactica lor e eficientă.

— Nu sînt terorist, spuse Charlie. Şi nici soţia mea nu este.

— Cine ? – întrebă Halim rînjind.

— Jennifer. Dacă...

— Ai nevoie de timp să te calmezi, să gîndeşti raţional. Îţi ofer douăzeci de minute. Între timp, ăştia doi o să-ţi ţină companie. Halim se opri la uşă. Nu ştiu nimic despre tine, Charlie. Probabil că anticipezi durerea, chiar o cauţi. Dar trebuie să-ţi spun ceva. Dacă ţii cît de puţin la Jennifer Forsyth, vei coopera fără nici cea mai mică amînare.

Halim deschise uşa.

— Aşteaptă, spuse Charlie. Se ridică şi un pumn îl lovi în ceafă, proiectîndu-i faţa în tăblia mesei de metal.

Halim închise uşa.

Charlie rămase prăbuşit în scaun. Ştia că Halim are dreptate cînd se referea la Adem Jedalla şi că în Libia nu exista nici una dintre legile vestice care, în mod normal, ar proteja o femeie în situaţia lui Jennifer. Se gîndi la felul cum o privise Jedalla pe Jennifer. Ca şi cum ea ar fi fost ceva cu care să te joci, o insectă care să fie ciopîrţită cu cruzime de un copil vicios.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd Halim intră în cameră, văzu imediat că hotărîrea de a rezista a lui Charlie începuse să se fărîmiţeze şi că interogatoriul va decurge fără incidente. Era mai mult decît dezamăgit. Nu avusese niciodată prilejul să lucreze cu un spion american şi aşteptase cu nerăbdare şansa de a-şi exersa tehnica, metodele variate pe care el şi toţi membrii de elită ai biroului de Securitate Externă le învăţaseră de la profesorii lor cehoslovaci.

Charlie McPhee era un om mare, dar nu era puternic în interior, acolo unde conta mai mult. Halim îi vedea în ochi slăbiciunea. Păcat, pentru că anticipase cu mare nerăbdare conflictul dintre ei şi sfărîmarea lentă, dar inexorabilă, a tuturor speranţelor.

Totuşi, mai exista o parte luminoasă a lucrurilor. În perioada în care îl lăsase singur pe Charlie ca să se domolească, se dusese în cealaltă cameră de anchetă şi privise prin geam – te puteai uita prin el dintr-o singură parte – în timp ce Jedalla o interoga expert pe femeie. Jedalla era blînd cu ea – o tehnică adoptată ca să sublimeze cruzimea care va urma în curînd. O s-o îngenuncheze, dar o va face cînd va avea el chef. Aceasta era slăbiciunea lui – îi plăcea prea mult meseria sa. Jedalla se va mai juca cu Jennifer, în timp ce Gaddafi va studia raportul lui Halim, aflînd tot ce dorea să ştie despre Jennifer Forsyth şi despre laşul Charlie McPhee.

— Dezbracă-te !

Charlie se uită la el, clipind repede, îngrozit.

— Dă-ţi jos hainele, spuse Halim. Vorbea foarte lent, cu grijă exagerată, ca şi cînd Charlie ar fi fost un copil idiot.

Charlie se ridică în picioare. Începu să-şi descheie cămaşa. O parte a minţii lui se întreba dacă şi Jennifer este supusă aceleiaşi rutine. Simţindu-se fără ajutor şi furios, îşi mototoli cămaşa şi o aruncă supărat pe podea.

— O femeie cu temperament, spuse Halim prietenos. Cine ar putea cere mai mult ? Îl bătu pe umăr cu blîndeţe. Halim era un om ambiţios, dar adevărul era îngropat adînc în inima lui şi zăcea acolo ca o piatră de moară.

Era plin de invidie; acidă şi amară. Ar fi preferat s-o interogheze pe femeie.

33

ZUWARAH

Mungo îi privi pe libienii care montau camera de luat vederi, un Paraflex 35 mm, pe un trepied mare de lemn. Echipamentul nu era cel mai bun posibil, dar pe de altă parte, era evident că se cheltuiau mulţi bani. Era un film în care sute de uniforme alergau peste tot. Unii strigau şi alţii ţipau la ei. De asemenea, era acel pluton de băieţi cu ochii vioi, înarmaţi cu arme automate, care-i păzeau. Soldaţii păreau nervoşi chiar dacă el şi Sweets erau legaţi cu lanţuri la picioare şi bine fixaţi cu cătuşe de tancul T-52.

Mungo îi privea lucrînd la camera de luat vederi, focalizînd-o. Cum era cîntecul acela… *Îmi doresc să joc în filme. /Vreau să fiu un star…*

— Îmi amintesc cînd eram copil şi mama încerca să mă înveţe să folosesc toaleta, spuse Mungo.

Unul din soldaţi îl lovi în coaste cu ţeava Kalashnikovului. Mungo îi aruncă o privire lungă şi foarte rece. Băiatul se îndepărtă încet.

— Ştii, obişnuia să-mi cînte.

— Ţi-e dor de ea, nu ?

— Hai să văd dacă îmi amintesc cîntecul.

Mungo îşi subţie glasul, falsînd.

Dacă ai fi o stea, micuţule, ai licări. /Dar, deoarece nu eşti, te rog ţiuie...

— O voce ca asta – spuse Sweets – cred că m-ar băga în sperieţi.

Libienii mai filmară încă o jumătate de oră, luînd imagini din toate unghiurile posibile. Prinseră pe peliculă trupele, maşinile blindate, tancul T-52, Mercedesul care ardea mocnit, ofiţerii superiori. Cînd terminară, înlăturară lanţurile de la picioarele lor şi îi mînară înapoi spre Citröen.

— Ce dracu au de gînd să facă acum ? – spuse Sweets în timp ce se aşeza la volan.

— Probabil au realizat că au făcut o greşeală şi au hotărît să ne lase să plecăm.

— Da. Bine.

Sweets privi prin parbrizul prăfuit şi plin de sînge. Pe capotă se urcase un soldat care începuse să şteargă geamul cu o cîrpă.

Sweets observă noua aşezare a camerei de filmat şi trupele care-i înconjurau.

— Reluăm totul de la început, spuse el.

— Ce să facem ?

— O să conducem maşina, o să dăm colţul şi o să observăm tancul. Vom încerca să spălăm putina, apoi o să renunţăm, arătînd ca nişte proşti. Doar că de data asta vor fi pregătiţi să filmeze totul.

— Dar André ? O să-l arunce iarăşi în aer ?

— Pariez pe cinci dolari că da.

— Nu mai ai nici un ban, Hubie, şi nici eu. Ar trebui să ne obişnuim cu asta.

Filmarea dură toată după-amiaza. Pentru scena finală, Mungo şi Sweets au fost forţaţi să stea lîngă Mercedes şi să agite steguleţe americane.

— Ştii ce-aş dori ? – spuse Mungo.

— Nu, ce ?

— Să-mi împrumute cineva o copie a scenariului, ca să

aflu şi eu ce dracu se întîmplă.

— În ultima scenă, o să te lege de un stîlp şi o să-ţi dea o ultimă ţigară. Plutonul de execuţie o să se alinieze. Îţi vor oferi o bucată de pînză ca să te legi la ochi, dar tu o să refuzi. Apoi *tu* o să le oferi *baticuri să se lege la ochi* şi ei o să accepte...

Sweets tăcu.

— Ce s-a întîmplat ? – întrebă Mungo. Auzi atunci sunetul greu şi percutant. Îşi suci gîtul, să se uite în spate şi văzu elicopterul apropiindu-se repede şi foarte jos, ca pentru luptă. Era un Bell-121, fabricat în bătrîna S.U.A.

— Crezi că ne salvează cineva ?

— Dacă sînt îndeajuns de proşti să folosească un elicopter american mă îndoiesc că ar fi atît de idioţi să pună pe el însemne libiene.

— Cred că ai dreptate.

Mungo răsuci steguleţul în jurul băţului, îl puse în buzunarul cămăşii şi-şi încheie nasturele.

— Ce dracu ai de gînd să faci cu ăla ?

— O să-l ţin ca o amintire preţioasă.

Elicopterul îi transportă patru sute de mile, în deşert, la unitatea militară din Sabha. Cînd ajunseră, se înnoptase. În timpul zborului Mungo dormise cu intermitenţe, dar cînd aterizară se trezi instantaneu. Se uită la ceas şi observă că nu-l mai avea. Se frecă la încheietura mîinii, se întoarse şi se uită bănuitor la Sweets.

— Nu te uita la mine, omule. Nu l-am luat eu.

— Cine ?

Sweets arătă spre unul dintre militarii îmbrăcaţi în uniformă verde; un locotenent.

— Hei ! – spuse Mungo. Dă-mi ceasul înapoi.

Ofiţerul se încruntă. Mungo se ridică în picioare.

— E un Seiko, amice. Făcut în Japonia. M-a costat o sută cincizeci de dolari.

— A luat şi Rolexul meu, spuse Sweets.

— Nu zău !

— Bine, bine, Timexul. Totuşi, îl vreau înapoi.

Mungo îşi ridică manşeta şi se bătu cu palma peste

încheietura mîinii.

Ofiţerul îşi băgă mîna în buzunar şi scoase ceasul lui Mungo. Zîmbind, se apropie de el şi începu să agite ceasul în faţa lui Mungo.

— Fii atent, cred că vrea să te hipnotizeze. Nu poţi să ştii ce are de gînd.

Locotenentul zbieră un ordin. Sweets şi Mungo fură tîrîţi afară din Bell, de-a lungul curţii şi într-o maşină blindată, neagră, un EE-9 Urutu, brazilian. Uşa se închise.

Pe scaunele de metal din faţa lor, stăteau patru bărbaţi înarmaţi, îmbrăcaţi în uniformă de luptă.

Cînd transportorul de trupe porni, Mungo se lovi cu capul de peretele de metal. Duduitul motorului diesel reverbera prin pereţi. Bărbaţii care stăteau în faţa lui erau mai în vîrstă şi mai versaţi decît trupeţii cu care veniseră în elicopter. Îşi dezmorţi muşchii, făcînd nişte exerciţii. Transportorul coti brusc la stînga şi frînă, oprindu-se. Coborîră din maşină într-o curte împrejmuită de ziduri.

Unul dintre soldaţi se aplecă să le scoată lanţurile. Un bărbat scund, purtînd un costum larg maro, se îndreptă către ei, salutîndu-i scurt din cap. Locotenentul îi ocoli privirile. Mungo şi Sweets fură conduşi de-a lungul curţii spre o clădire lungă şi scundă. Uşa era din oţel masiv. Zidurile de ciment ale clădirii aveau cel puţin optsprezece degete grosime.

— Cînd au întrebat dacă să mergem la noi sau la ei – spuse Sweets – am făcut o alegere proastă.

Omul în costum chicoti uşor.

— Vorbeşti engleza ? – întrebă Mungo.

— Da, bineînţeles. Zîmbi. Sînt Dr. Abdel Hamid Asfar. Este un nume de care vă veţi aminti toată viaţa. Indiferent cît de scurtă va fi ea.

Sweets îşi dădu ironic ochii peste cap.

Luară liftul şi coborîră la nivelul doi, sub pămînt. Merseră pe un coridor lat, cu pereţi şi tavan de ciment nevăruit cu excepţia a trei linii – roşie, verde şi galbenă. Se auzea zumzetul unui motor. Deasupra capului pîlpîiau neoane.

Dr. Asfar se opri în faţa unor uşi de metal. Pocni din degete. Unul dintre soldaţi se apropie şi activă un circuit electronic. Uşile se deschiseră lăsînd să se vadă o cameră intens luminată. O sală de operaţii.

Dr. Asfar le făcu semn să intre înăuntru.

Podeaua şi pereţii – pînă la înălţimea umerilor – erau acoperite cu faianţă albă. Iluminarea era rece, intensă. Înăuntru erau şase mese de operaţie, fiecare acoperită cu un cearşaf alb, apretat. Un rotocol de abur se ridica dintr-un aparat de sterilizat, aşezat la picioarele celei mai apropiate dintre mese.

Dr. Asfar se îndreptă repede spre aparat şi deschise sertarul de sus. În interior era un sortiment întreg de scalpeluri şi alte instrumente de tăiat, care scînteiau în lumină. Luă un scalpel, îl ţinu cu delicateţe între degete.

— Spitalul nostru este mic, dar modern – spuse el. A fost construit pentru a servi în eventualitatea unui război, dar, bineînţeles, din cînd în cînd, cîte un soldat sau un membru al personalului cazărmii se îmbolnăveşte sau se răneşte în timpul antrenamentului şi are nevoie de tratament. Zîmbetul lui era rece. Totuşi, pentru moment, zona aceasta este doar pentru noi, în exclusivitate. Cît sîntem noi aici, nimeni nu ne va deranja.

— Scuzaţi-mă – spuse Sweets – dar cred că s-a făcut o greşeală. Vedeţi, nu e nimic *în neregulă* cu noi.

— Nu încă, probabil. Ţeava unei puşti îl împunse pe Sweets în spate.

— Nu te mişca, sau vei fi împuşcat – spuse Asfar. Trecu lama ascuţită a scalpelului peste pleoapa lui Sweets, apoi făcu un pas înapoi.

Durerea pe care o simţise cînd lama cuţitului îi tăiase pielea fusese foarte acută, dar îl îngrozi ameninţarea orbirii. Începu să tremure violent. Sîngele îi curgea printre gene şi îi cădea pe obraji.

— Dorim o mărturie completă, spuse Asfar. Şi este exact ceea ce ne veţi furniza voi.

— Ce-ar trebui să mărturisim ? – întrebă Mungo.

— Amîndoi sînteţi agenţi C.I.A., lucraţi sub controlul

direct al rezidentului vostru din Cairo, Richard Foster. Misiunea voastră era să-l asasinaţi pe Conducător.

— Da, bine. Şi apoi ?

— O să fiţi executaţi.

— Chestia asta nu prezintă un interes prea mare, doctore.

— În curînd va fi, vă asigur.

Ieşiră din sală, se întoarseră la lifturi, urcară un etaj, trecură prin alt hol spre o uşă de oţel care ducea la o serie de celule.

Sweets fu aruncat în prima. Uşa se închise cu un zgomot înfricoşător, care îi aminti de maşina tatălui său, un De Soto vechi.

Celula avea aproximativ trei metri lungime şi doi lăţime. Tavanul atît de jos încît nu putea sta drept. Nu avea geamuri şi nici un fel de mobilă. Lumina provenea de la un bec închis într-o nişă acoperită cu sticlă, care se afla deasupra uşii. Sweets lovi geamul cu podul palmei. Trebuia să aibă grosimea de 30 de centimetri. Inspectă camera, examinînd fiecare milimetru al podelei, al pereţilor şi tavanului. Cimentul era neted şi fără nici o îmbinare; uşa şi rama erau făcute din oţel.

Sweets se aşeză pe podeaua de ciment. Îi luaseră jacheta şi acum îi era frig. Sîngerarea i se oprise, dar pleoapa îl durea de fiecare dată cînd clipea – o amintire constantă şi dureroasă a ceea ce îi pregătea Asfar pentru viitor.

După cîteva ore care trecură înnebunitor de încet, uşa se deschise, doctorul împreună cu trei soldaţi înghesuindu-se în cameră.

— Prietenul tău a fost de acord să semneze o mărturisire.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva: Room-Service-ul de aici e al dracu de prost. Unde dracu e coaja mea de pîine şi paharul cu apă ?

— De ce nu mărturiseşti şi tu, Hubie ?

— Cine a decorat interiorul, Idi Amin ?

Uşa se trînti. Sweets se întreba cum a putut un

profesionist ca Downey să greşească în asemenea hal ? Trebuia să existe o cale de ieşire, dar, pentru nimic în lume, nu o vedea.

TRIPOLI

Mustafa întrerupse interogatoriul, se duse în biroul său şi formă numărul de telefon al doctorului Asfar din unitatea militară de lîngă Sabha. Îi trebui doar o secundă ca să verifice că prizonierii au fost luaţi în primire şi că Asfar putea să se descurce cu ei. Mustafa îi dădu mînă liberă doctorului, închise şi se întoarse grăbit în camera albă, curată, de la etajul cinci al clădirii Departamentului de Investigaţii Criminale.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, Jennifer. Te simţi bine ?

Ea răspunse în şoaptă.

— Ce-ai spus ? Enervat: Vorbeşte mai tare, te rog. Nu te aud.

— Am spus că da.

— Eşti sigură ?

Jennifer aprobă dînd moale din cap.

Mustafa îşi puse mîinile pe umerii ei, lăsînd-o să-i simtă grcutatea, puterea. Perii aspri ai mustăţii lui îi înţepau obrajii.

— Mai este ceva, orice lucru mărunt, ce ai dori să-mi spui despre Charlie McPhee ?

Jennifer clătină din cap.

— Deschide ochii !

Ea clipi, căscă. Mustafa zîmbi.

— Te repeţi. Pierdere de timp.

Buzele lui îi atinseră lobul urechii. Inspiră adînc, simţind mirosul dulce al epuizării şi fricii ei.

Jennifer nu fusese lăsată să doarmă. I se dăduse o raţie de apă foarte bine măsurată, dar nici un fel de mîncare. În celula mică şi intens luminată, fusese menţinută o temperatură constantă de 10°C. Tot timpul fusese

supravegheată. Cînd trebuia să-şi facă nevoile i se dăduse o oliţă, dar nu o lăsaseră singură.

Ea ceruse de nenumărate ori să vadă o persoană oficială de la una din cele cîteva ambasade din Tripoli, care menţineau relaţii diplomatice cu Marea Britanie sau Statele Unite. Mustafa ridicase din umeri şi spusese că acest lucru este imposibil. Cînd ceruse să-l vadă pe Charlie, arabul izbucnise în hohote de rîs, făcînd o glumă din rugămintea ei, punîndu-şi mîna pe fruntea ei ca şi cînd i-ar fi controlat febra.

— Este soţul meu. Insist să mă lăsaţi să-l văd.

— Nu e soţul tău. Şi tu nu eşti sigur nevasta lui.

— Unde e ?

— Jack Downey ţi-a spus că l-a găsit pe Charlie în una din mahalalele Cairoului. Jack spune minciuni minunate. Adevărul, Jennifer, este că Charlie e agent C.I.A. La fel ca şi Mungo Martin şi Hubie Sweets.

— Nu te cred.

— Ba da. Bineînţeles că mă crezi. Charlie a lucrat pentru C. I.A. toată viaţa. A fost recrutat la U.C.L.A.* **Jack a crezut că este exact omul de care ai** tu nevoie. Un iubit, un tip chipeş care să te ţină de mînă.

— Minţi.

— Oare ?

Mustafa începu să maseze uşor umerii lui Jennifer.

— Lasă-mă.

— Nu-ţi place ?

— Opreşte-te !

Cînd se aplecă încercînd să se îndepărteze, el văzu bareta albă a sutienului şi pielea fină, fără pată. Părul des îi flutura printre mîini şi unele şuviţe luceau auriu în lumină. În acea după-amiază, se dusese la Hotelul Palace de pe strada Khalid Ibn al Walid. Hotelul vindea în magazinele lui produse pentru turiştii străini. De la drogheria din hol, cumpărase o sticlă de şampon parfumat, italian, foarte scump şi un săpun cu miros plăcut, de forma unei scoici. Îi dăduse şamponul şi săpunul, apoi îi trimisese afară din

* U.C.L.A. = prescurtarea de la University College of Los Angeles.

camera de observaţie pe ceilalţi şi o privise în monitoarele color cum umpluse cada şi se dezbrăcase languros. Modul în care îşi scosese hainele, lent şi nonşalant, îl făcuse să se întrebe dacă ea nu cumva ştia că este urmărită. Privise multitudinea de imagini de pe ecrane, ochii sărindu-i de la un televizor la altul în timp ce ea intra în cadă şi se cufunda în apa fierbinte. Cînd ea se săpunise şi începuse să-şi spele sînii, crezuse că o să leşine de plăcere.

Acum, cînd degetele îi atingeau umerii, inspira adînc, savurîndu-i mirosul şi amintindu-şi cum arăta ea în cadă, suplă şi umedă, foarte bronzată.

Se duse la fereastră. Era ora trei şi cîteva minute dimineaţa. Luminile oraşului estompau stelele, dar cerul era senin şi spre est răsărise luna plină. Se întoarse şi pocni din degete.

— Hai cu mine.

— Unde ?

— Unde am eu chef. N-ai învăţat pînă acum nici măcar atît ?

Afară, lîngă bordura trotuarului îi aştepta o maşină şi un şofer. Mustafa deschise uşa din spate şi îi făcu semn să urce. În loc să se aşeze lîngă ea, închise uşa, înconjură automobilul şi se urcă pe locul de lîngă şofer. Merseră cu viteză pe strada Sidi Issa, pe lîngă Hotelul Palace, cotiră la stînga, după două intersecţii întoarseră la dreapta pe strada Al Fat'h; o arteră principală, paralelă cu portul interior al oraşului şi cu zona docurilor. După cinci minute opriră brusc. Şoferul stinse farurile. Mustafa îi spuse ceva în arabă, apoi deschise geamul fumuriu.

Mustafa arătă spre o zonă de teren viran care se întindea între stradă şi mare.

— Cimitirul american. Aici este îngropat tatăl tău.

— Aici l-aţi îngropat după ce l-aţi torturat pînă a murit.

— Moartea lui a fost un accident. Şi-a pierdut echilibrul şi a căzut de pe un stîlp de oţel. Şi-a rupt gîtul. Filmul pe care Downey ţi l-a arătat... Era un trucaj.

Jennifer încercă să deschidă uşa, dar era încuiată. Mustafa îl bătu pe umăr pe şofer şi maşina se depărtă de

cimitir, înapoi spre Sidi Issa şi Departamentul de Investigaţii Criminale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai fi putut să mă laşi să-i văd mormîntul !

— Nu e marcat. Anonim. Imposibil de găsit. Ştiu pentru că am încercat. Îi oferi o batistă cu monogramă. Încercam să-ţi fac un bine. Dacă am greşit, îmi pare rău.

— Pe dracu, ticălosule !

Mustafa o pălmui puternic pe obraz. Ea îşi masă faţa cu pumnii, făcînd eforturi disperate să nu izbucnească în plîns.

Tatăl ei nu cedase şi nici ea nu va face asta.

A doua zi, tîrziu, Mustafa veni neanunţat în celula ei şi îi arătă fotografiile Cynthiei.

În majoritatea pozelor, fata era însoţită de un tînăr înalt, slab, bine îmbrăcat, care părea conştient de existenţa aparatului de fotografiat. Fata nu. Fotografie după fotografie, rînjea ca un lup, ca şi cînd ar fi împărtăşit cu cel care poza o glumă secretă. Ultimele poze o înfăţişau pe Cynthia într-o cameră de hotel, întinsă, în diferite poziţii, pe un pat. Era goală. Ochii îi erau neclari. Arăta ca şi cum ar fi fost drogată.

Mustafa o mîngîie pe braţ pe Jennifer. Îi ţinu mîna în mîna sa, cu degetele împletite şi se aplecă să i-o sărute.

— Dacă nu ne spui ce dorim noi să aflăm, tînărul acela frumos o va omorî.

Jennifer împinse fotografiile la o parte.

— Nu va fi necesar.

— O să cooperezi ?

Mustafa arăta surprins, de parcă nu s-ar fi aşteptat ca ameninţarea uciderii copilului să aibă vreo consecinţă.

— Da, o să mărturisesc.

— Dar ce ? – întrebă el, jucîndu-se cu ea.

— Tot ce doreşti tu.

— Admiţi că eşti agent C.I.A ? Şi că ai fost autorizată de rezidentul C.I.A. din Cairo, Richard Foster, să-l asasinezi pe Gaddafi ?

— Ţi-am spus, tot ce vrei tu.

— Admiţi, deci ?

— Da, bineînţeles. Sînt o asasină.

Mustafa zîmbi. Se aplecă şi o sărută uşor pe gură.

— Sînt aşa de fericit. Ştii de ce ?

Ea clătină din cap.

— Pentru că acum nu vom mai avea nevoie să folosim curentul electric. Nu mai trebuie să-ţi zdrobim oasele sau să-ţi injectăm în plămîni particule de fibră de azbest.

Rîsul lui Mustafa era cristalin, melodios. Ţinu capul lui Jennifer între mîinile sale şi o privi în ochi.

— În altă ordine de idei, realizezi că în momentul în care semnezi declaraţia, Charlie va muri.

— Ce are de-a face mărturia *mea* cu el ?

— O să-l implici, bineînţeles. De asemenea, pe Hubie Sweets şi Mungo Martin. Gîndeşte-te cum va reacţiona toată lumea la aflarea ştirii că C.I.A. a pregătit şi a trimis o echipă de terorişti în Orientul Mijlociu ca să asasineze un preşedinte. Ce lovitură nimicitoare vom da Directorului C.I.A., William Webster şi brigăzii lui de ucigaşi, Americii şi preşedintelui ei turbat şi militarist.

Pe masă era o carafă cu apă rece, de la gheaţă. Mustafa îşi turnă un pahar şi bău însetat. Se şterse la gură cu dosul palmei.

— Imaginează-ţi urmările pe care le va avea vestea în Europa. Pierderea imensă de prestigiu pe care o vor suferi Marea Britanie şi America în Orientul Mijlociu şi pe Bătrînul Continent.

Îşi mai turnă nişte apă.

— Procesul vostru va constitui subiectul principal al tuturor ziarelor din toată lumea. Domnul Downey ne-a furnizat probe mai mult decît suficiente ca să demonstrăm că sînteţi agenţi C.I.A, Avem originalele tuturor documentelor şi chitanţelor pe care tu şi ceilalţi le-aţi semnat; fotografii cu tine şi Downey la Londra şi Cairo. Ştim de întîlnirea din Beni-Suef cu ofiţerul egiptean, poze cu voi patru, antrenîndu-vă în deşert, perfecţionîndu-vă talentele ucigaşe.

Mustafa zîmbi trist.

— Trebuie să-ţi spun că deţinem un film cu tine şi cu Charlie făcînd dragoste în Hotelul Monazah Palace.

Mai bău nişte apă şi îşi linse buzele.

— Sîntem îngrijoraţi că vestea arestării voastre ar putea determina Statele Unite să reacţioneze iraţional. Deci, cu puţin înainte de a-i condamna pe prietenii tăi la moarte, vom anunţa că tu ai fost un pion nevinovat, o victimă. Aceasta îi va domoli pe britanici şi îi va fi nedumeri pe americani. Apoi, pentru că sîntem nişte oameni blînzi şi generoşi, te vom trimite acasă. Dar, întîi, Jennifer, trebuie să-ţi mărturiseşti păcatele.

Mustafa aruncă pe pat un stilou şi un teanc de hîrtie. Se duse la uşă, se opri, o privi pe Jennifer lung şi apoi zise:

— Îţi reamintesc că viaţa fiicei tale depinde de tine. Zîmbi. Dă-ţi jos hainele, te rog.

— Ce ai spus ?

— Cred că m-ai auzit foarte bine.

Jennifer începu să-şi descheie bluza.

Mustafa o privea, ochii lui nescăpînd nici un amănunt. I se ordonase să-i ducă pe Jennifer şi pe Charlie la Sabha. Soarta ei fusese plasată în mîinile însîngerate ale doctorului Asfar. Aşteptă pînă cînd ea rămase goală.

— Crezi poate că te doresc, spuse el. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

Apoi, îi întoarse spatele – ca să-şi ascundă expresia ochilor – şi ieşi hotărît din celulă. Uşa de oţel se trînti în urma lui.

Stilolul era de metal; un cilindru de aluminiu cu vîrful tare şi ascuţit, letal ca un stilet. Îşi duse mîna la gît căutîndu-şi pulsul. Dacă se sinucidea, Mustafa se va răzbuna ucigînd-o pe Cynthia.

Dar dacă va semna declaraţia, îl va trimite pe Charlie la moarte.

UNITATEA MILITARĂ DIN SABHA

Lui Mustafa îi era frică de înălţimi. Zborul de la Tripoli, cu elicopterul, fusese ca întotdeauna o experienţă neplăcută. Cînd dădu la o parte discul de oţel şi privi în celulă prin ferestruica acoperită cu sticlă securit, era într-o dispoziţie foarte proastă. Pentru că nu era înalt, trebui să se ridice pe vîrfuri ca să poată cuprinde cu privirea interiorul celulei. Pereţii albi erau bine luminaţi, dar, deoarece Charlie purta cămaşă şi pantaloni albi, Mustafa nu îl observă imediat. Simţi pentru o clipă panică, gîndindu-se că Charlie a reuşit cumva să evadeze.

Dar nu, era acolo, ghemuit în colţul îndepărtat, cu ochii inchişi.

Mustafa se întoarse spre gardian.

— A cerut ceva ?

— Nu, nimic.

— A spus ceva ?

— Nici un cuvînt.

— Ce-a făcut ?

— Nimic. Toată noaptea a stat aşa. Bărbatul îşi potrivi pe umăr cureaua armei automate. Judecînd după cum arată, ar putea fi deja mort.

Mustafa zîmbi. Gardianul era din Al Khalij, o zonă muntoasă, aspră, de lîngă graniţa cu Egiptul. Oamenii din acea regiune erau cunoscuţi pentru înclinaţia lor spre meditaţie şi pentru firea lor bătăioasă.

— Cît de mult a dormit ?

— Foarte puţin. E supravegheat continuu. Îl verific la fiecare sfert de oră. În momentul cînd deschid uşa, se uită la mine.

— Dar nu spune nimic, nu cere nimic ?

— Poate că vrea să moară.

— Deschide uşa.

Gardianul din Al Khalij îşi bătu numărul de identificare

apoi codul de şase cifre din acea zi în tastatura electronică fixată în perete, în partea stîngă a uşii. Se activă o sonerie. Se auziră două păcănituri cînd se retraseră zăvoarele de oţel. Deschise uşa. Charlie nu ridică privirea.

— Închide şi urmăreşte-l cu atenţie, spuse Mustafa.

Gardianul încuviinţă, deşi credea că Mustafa este exagerat de precaut, purtîndu-se ca o femeie bătrînă, nu ca un agent al Mukhabaratului, elita Poliţiei Secrete libiene. Dar nu era prost şi nu făcu nici un comentariu.

Mustafa intră în celulă. Charlie nu se mişcă, dar ochii lui albaştri îl fixau pe libian din spatele mînecii cămăşii. Acum, cînd se apropiase, Mustafa observă că bluza nu era chiar atît de albă pe cît i se păruse a fi. Pe piept şi în jurul gîtului era pătată de sînge închegat, manşetele şi zonele de la subraţ erau negre de praf şi transpiraţie. Mustafa făcu un pas spre Charlie – un pas care reprezenta jumătate din lungimea celulei. Uşa se închise şi zăvoarele ţăcăniră. Îngenunche lîngă Charlie. Se trase mai aproape, ignorînd mirosul acru, de nespălare.

— Cum te simţi ? – şopti el. Nici o reacţie. Ai vrea să mănînci ceva ?

Gardianul avea dreptate. Charlie ar fi putut să fie deja mort. Mustafa îl muşcă de lobul urechii. Strînse tare, pînă începu să curgă sînge.

Charlie ţipă. Se zvîrcoli, încercînd să se elibereze, dar era înghesuit în colţ şi nu avea unde să se retragă. Mustafa menţinu presiunea, strîngînd din dinţi. Gîtul lui Charlie era plin de sînge. Lovea cu călcîiele goale în ciment, agitîndu-se. Mustafa îşi linse buzele, simţind gustul sîngelui: cald şi sărat.

— Acum îmi acorzi atenţie, Charlie ?

Charlie încuviinţă, tremurînd.

— Spune cu voce tare !

— Da, da ! Vocea avea un ton ascuţit, aproape isteric.

— Ţi-ar plăcea să vorbeşti puţin cu prietenii tăi, Mungo Martin şi Hubie Sweets ?

Mustafa îl bătu prieteneşte pe spate.

— Ultimele trei zile nu au fost prea uşoare pentru ei. Au

suportat durerea mult mai bine decît ne aşteptam, dar credem că a sosit momentul să tragem concluziile.

Charlie se ghemui aşteptînd încordat.

Mustafa îşi puse mîna pe umărul lui Charlie.

— Hai să vorbim despre Jennifer. O iubeşti ? Dacă da, trebuie să vorbeşti cu ea. Să-i explici situaţia. Ştie că o dată ce mărturiseşte, tu şi prietenii tăi veţi fi împuşcaţi. Dar refuză să creadă, deşi i-am spus-o de multe ori, că, în orice caz, voi veţi muri. Singura problemă este să micşorăm cantitatea de suferinţă pe care aţi îndura-o între timp. Deci ce trebuie să faci tu, Charlie, este s-o convingi să vă lase pe tine şi pe prietenii tăi să muriţi fără dureri. Am organizat o conferinţă de presă care va avea loc peste trei zile. Va fi ultima voastră ocazie să mărturisiţi. Am ceva să-ţi arăt. După aceea, poate că vei putea să vezi situaţia în felul meu. Zîmbi compătimitor. Cum îţi simţi picioarele ? Am înţeles că te-au bătut. Poţi să mergi ?

— Nu ştiu.

Mustafa merse la uşă, care se deschise imediat.

— Adu scaunul cu rotile, ordonă el.

Mustafa, fluierînd vesel, îl duse pe Charlie de-a lungul holului pînă la lifturi şi de acolo, un etaj mai jos pînă la spital. Una dintre roţi era neunsă şi scaunul scîrţîia enervant de fiecare dată cînd trebuiau să întoarcă la un colţ.

Charlie îşi ţinuse tot timpul drumului privirile în pămînt, dar şi le ridică cînd nişte uşi duble se deschiseră cu un fîsîit făcut de aerul comprimat. Mustafa împinse scaunul cu rotile în sala de operaţii. Rulmentul roţii scîrţîi cînd întoarse brusc scaunul spre capătul îndepărtat al sălii.

Două dintre mesele de operaţie fuseseră puse una lîngă alta. Sweets era legat de masa cea mai apropiată. Mungo zăcea întins lîngă el, aproape atingîndu-l. Dr. Asfar stătea cu spatele la Charlie, lîngă Sweets.

— A început cu încheietura mîinii stîngi – spuse Mustafa. Dr.Asfar va scoate toate arterele principale din corpul lui. Asta nu înseamnă că le va distruge sau că le va înlătura de tot. Intenţia e doar să le scoată la vedere, pe suprafaţa

pielii.

Charlie privi lama scalpelului coborînd lent pe braţul lui Sweets.

— Foloseşte un anestezic local, spuse Mustafa. Mi s-a spus că atunci cînd nu mai are efect, durerea e de nesuportat. La început operaţia nu va fi complicată, pentru că arterele sînt la suprafaţă. Dar o dată ce înaintează spre gît, în zona pieptului…

Asfar se aplecă deasupra lui Sweets şi făcu o incizie în mîna stîngă, de la încheietura cotului pînă la palmă. Introduse în rană un instrument care semăna cu o croşetă, căută cu atenţie şi apoi aplică o presiune de jos în sus. Artera, pe porţiunea antebraţului zvîcni dintr-o dată afară, ca un vierme ieşind din pămînt. Vasul de sînge era de culoare roşie-gelatinoasă, gros ca o sfoară de măcelărie, unsuros, lucind vag.

Asfar curăţă sîngele cu un burete şi începu să coasă rana.

Artera pulsa, măsurînd bătăile rapide ale inimii lui Sweets.

— Mîine va intra cealaltă sub cuţit – spuse Mustafa. Cît timp crezi tu că ne va trebui să le scoatem măruntaiele ? Zîmbi. Este o temă serioasă de meditaţie, nu ?

Charlie fu trimis înapoi în celulă, unde o găsi pe Jennifer care-l aştepta. Purta o bluză albă, o fustă largă, lungă şi mirosea vag a parfum de trandafir. Ochii i se măriră cînd observă scaunul de invalid.

— Cinci minute, spuse Mustafa. Ieşi, apropiind uşa, lăsînd-o uşor întredeschisă.

Jennifer îngenunche lîngă Charlie şi îl luă în braţe.

— O, Charlie, ce ţi-au făcut !

— Nu e aşa de rău precum pare, spuse Charlie răguşit. O trase pe Jennifer mai aproape şi îi şopti: Libienii pun la cale o altă conferinţă de presă. Hubie şi Mungo trebuie să-l convingă pe Mustafa că vor coopera. E singura şansă pe care o avem ca să fim iar împreună.

— O să încerc să-l conving pe Mustafa să mă lase să-i văd, spuse Jennifer încet.

Ţipînd ininteligibil, Charlie o apucă de umeri; unghiile lui

murdare şi rupte zgîriindu-i pielea.

Uşa se deschise instantaneu şi Mustafa se grăbi să intre în celulă.

Două zile mai tîrziu, Mustafa, însoţit de patru soldaţi intră pe neaşteptate, îl luă pe Charlie din celulă şi îl duse afară în lumina orbitoare a soarelui după-amiezii. Fu tîrît de-a lungul unei zone acoperite de pămînt, spre un dîmb cu iarbă unde fu aşezat pe un scaun de lemn. Un frizer îmbrăcat în uniformă îl tunse şi apoi îl bărbieri cu un brici. Cînd frizerul îşi termină treaba, Charlie fu dus într-o clădire din apropiere. Acolo îl lăsară la baia comună, dîndu-i o bucată de săpun, o periuţă de unghii şi două prosoape subţiri.

Mustafa îi acordă cinci minute, apoi închise apa. Îl lovi jucăuş cu prosopul peste fund.

— Eşti destul de curat. Şterge-te şi îmbracă-te.

Hainele sale murdare fuseseră înlocuite cu o cămaşă albă, apretată, bocanci negri şi un costum negru cu revere înguste. Oare acesta era, se întrebă el, stilul preferat al teroriştilor şi asasinilor ? Haina îi era strîmtă la umeri. Pantalonii erau cu cîteva numere mai mari, dar aveau o curea îngustă, de plastic transparent verde.

Mustafa îl înconjură lent pe Charlie, examinîndu-l în mod critic din fiecare parte, apoi se opri şi făcu o întreagă mascaradă din faptul că îi aranjă gulerul cămăşii. Îl ciupi pe Charlie de obraji.

— Uită-te în ochii mei !

Charlie se uită la Mustafa, apoi se înfioră şi se uită în altă parte.

— Minunat ! Dacă poţi să repeţi această privire furişă în faţa camerei de televiziune, totul va fi perfect !

Cînd se înapoie în celula sa, Charlie primi prima masă în decursul mai multor zile; o farfurie mică cu orez şi legume fierte. Mîncă cît de încet putu, ştiind că dacă ar înfuleca mîncarea, nu ar putea s-o ţină în stomac.

La cîteva minute după miezul nopţii, Charlie fu condus într-o sală de conferinţe, improvizată la parterul clădirii. În

capătul îndepărtat al camerei era ridicat un podium şi pe el erau aşezate, în spatele unei mese de lemn, patru scaune de metal. Pe masă se aflau cîteva carafe cu apă şi mai multe microfoane. În spatele lor era o fotografie color, imensă, cu faţa impasibilă a Colonelului Mu'ammar Al-Gaddafi; porii feţei erau mari ca nişte monezi. Charlie fu împins pe podium şi i se indică să se aşeze pe al doilea scaun din stînga.

În cameră erau doisprezece soldaţi înarmaţi şi cîţiva tehnicieni care lucrau în spatele cîtorva camere de televiziune. De asemenea, erau cam o sută de scaune aşezate în rînduri ordonate.

Charlie parcă simţea pe spate ochii lui Gaddafi; întunecaţi şi acuzatori.

Uşa din spatele sălii se deschise şi Mustafa intră înăuntru urmat de Mungo şi de Sweets. În spatele lor venea un soldat înarmat cu o puşcă mitralieră. Prizonierii purtau uniforme de camuflaj verzi cu desene maro. Sweets îşi ţinea în mod ciudat mîna stîngă. Mîneca fusese lăsată în jos ca să-i ascundă rănile.

Bărbaţii urcară scările de lemn ale podiumului. Mustafa se aşeză lîngă Charlie. Le făcu semn lui Mungo şi Sweets să-şi ocupe scaunele lor, îl privi pe soldatul cu pistolul mitralieră şi îi făcu semn cu mîna. Omul se grăbi să iasă din raza camerelor de luat vederi.

— Unde-i Jennifer ?

Mustafa ezită, dar tonul lui Charlie, strident şi speriat, îl linişti.

— O să apară la sfîrşitul conferinţei de presă, după ce voi veţi fi duşi înapoi în celule.

— De ce ? Charlie clipi, tresărind. În costumul negru, larg, se asemăna puţin cu Charlie Chaplin; o figură inofensivă, comică.

Mustafa zîmbi.

— Din motive de securitate, prietene. Noi credem că e mai bine să fiţi separaţi.

Deasupra capului se aprinseră luminile. Tehnicienii erau ocupaţi cu camerele de luat vederi, făcînd ultimele ajustări.

În sală începură să intre ofiţeri superiori în grupuri de cîte doi-trei, care se aşezară pe scaunele din faţă. Charlie nu ştia cînd trebuiau să vină reporterii. Nu avea nici o intenţie să-i lase pe libieni să filmeze ceva. Se aplecă deasupra lui Mustafa, spre Mungo. Spuse pe un ton nepăsător:

— Tu te ocupi de tipul cu pistolul mitralieră.

— Da, bine. Cînd vrei să fac asta ?

— *Acum* !

Mungo îşi împinse scaunul în spate. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre soldat. Mustafa îl privea şocat şi neîncrezător pe Charlie. Acesta aşteptă pînă cînd libianul vroi să-şi scoată pistolul, apoi îi dădu acestuia o lovitură cu latul palmei, în ceafă.

Mustafa gemu şi căzu cu faţa în jos. Charlie înşfăcă pistolul. În spatele lui auzi un strigăt de surpriză şi apoi o bufnitură înfundată. Masa căzu pe o parte, Sweets sări de pe podium îndreptîndu-se spre primul rînd de scaune plin cu ofiţeri.

Arma lui Mustafa era automată. Charlie acţionă pîrghia de armare.

Jos, Sweets îl lovi în burtă pe un general cu cinci stele, îi luă acestuia pistolul şi trase un foc de avertisment în tavan. În cameră se lăsă o linişte rece, şocată. Dar acest moment nu dură la nesfîrşit. Mustafa gemu. Charlie îl ridică în picioare. Una dintre camerele de televiziune se îndreptă spre ei. Mungo trase o rafală scurtă. Lentilele camerei se sparseră şi operatorul căzu pe podea, cu faţa în jos, avînd încă peste urechi căştile. Unul dintre soldaţii care se aflau în spatele camerei îşi lua puşca de pe umăr. Sweets băgă ţeava pistolului în gura generalului, strigînd un avertisment. Soldatul scăpă arma.

— Ia-l pe general ! – urlă Charlie la Sweets. Îl apucă pe Mustafa de păr şi îl ridică în picioare.

— Tu vii cu noi

— Nu, refuz.

— Atunci îi ucidem pe tablagii. Spune-le şi lor asta, dacă vrei. Dar repede !

Mustafa se întoarse spre ofiţeri şi vorbi repede în arabă,

vocea lui avînd un ton foarte ascuţit, aproape necontrolat.

— Hai să mergem, spuse Charlie.

Se grăbiră spre spatele sălii, unde Charlie deschise uşa. Un soldat veni în fugă spre ei. Mungo trase. Picioarele omului se înmuiară.

Charlie îndreptă pistolul spre Mustafa.

— Unde e ea ?

Mustafa ridică din umeri, privind în altă direcţie.

Charlie îl împuşcă în încheietura mîinii. Mustafa ţipă, strîngînd rana cu cealaltă mînă.

Charlie îi lipi de piept ţeava armei.

— Unde este ?

— La spital. Asfar îi dă nişte sedative.

Un soldat scoase capul de după colţul holului. Sweets trase în el şi omul îşi retrase imediat capul.

— Scările, spuse Charlie.

— O să fim aşteptaţi. Mungo trase de epoleţii aurii ai generalului.

— Nicio problemă, nu-i aşa ?

Sweets îşi scutură dezaprobator capul.

— Chiar dacă tipul ar avea mai multe stele decît bulevardul Hollywood, ăştia tot nu ne-ar lăsa să trecem.

— Ne pierdem timpul.

Charlie îl împinse pe Mustafa de-a lungul coridorului. Ridică arma soldatului mort. Mungo îl prinse pe general de braţ. Se grăbiră să coboare scările; cizmele bocăneau pe ciment. La capătul scărilor era o uşă de sticlă şi în spatele ei, doi soldaţi libieni. În spaţiul strîmt al casei scărilor, urletul scos de mitraliera lui Mungo era asurzitor. Uşa se prăbuşi într-un talmeş-balmeş de sticlă şi sînge.

Fugiră pe culoar spre sala de operaţii, într-o ploaie de gloanţe care ciuruiau pereţii, ricoşînd pe toată lungimea coridorului. Mungo se învîrtea şi trăgea de la nivelul şoldului. Generalul urlă ceva în arabă şi libienii se retraseră.

Se auzi fîsîitul aerului comprimat cînd uşile automate ale sălii de operaţii se deschiseră. Asfar stătea în fundul camerei, lîngă o uşă deschisă, cu spatele la perete. O ţinea pe Jennifer strîns lipită de el. Acul unei seringi împungea

uşor gîtul ei.

Charlie merse încet spre ei, cu pistolul în mînă.

— Nu te apropia ! Asfar apăsă acul.

Charlie se apropie puţin.

Degetul mare al lui Asfar tremura pe piston. În rezervor se agita un lichid galben.

Charlie ridică lent pistolul, ţintind undeva între pupilele dilatate ale doctorului.

— Fă-o ! – spuse Sweets.

Nervii lui Asfar cedară. Seringa căzu, spărgîndu-se pe dalele de gresie.

Jennifer scoase un strigăt scurt şi se repezi în braţele lui Charlie. O ţinu strîns, minunîndu-se de căldura şi fineţea ei.

Afară pe coridor, se trăgea în rafale.

— Oare în ce trag ? – întrebă Sweets.

Mungo rînji.

— Unii în alţii, probabil.

— Există altă cale de ieşire de aici ? – îl întrebă Charlie pe Mustafa. Libianul nu răspunse. Era palid şi transpirat, şocat. Charlie se duse la uşa deschisă. Aceasta conducea într-un depozit de materiale. Privirea îi rămăsese pe două canistre cu benzină. Canistrele aveau cam un metru douăzeci lungime, opt degete diametru şi erau legate pe un cărucior. Împinse căruciorul afară din debara.

— Bună idee, spuse Mungo. Dar am una şi mai bună. Îl forţă pe Asfar să-şi pună braţele în jurul canistrelor şi apoi îl fixă de ele cu leucoplast.

— Eşti josnic ! – spuse Sweets.

— Fii pe fază că încă n-ai văzut nimic. Mungo împinse căruciorul spre uşile automate.

— Mişcaţi-vă ! Sweets îi ameninţă cu puşca pe Mustafa şi pe general.

— Predaţi-vă, pînă nu este prea tîrziu ! – şuieră Asfar.

— Deja e prea tîrziu, spuse Sweets. Îi făcu lui Jennifer cu ochiul. Vezi tu, noi venim dintr-o zonă cu alt fus orar.

Uşile se deschiseră. Mungo aruncă o privire în hol. Un glonţ îi şuieră pe lîngă cap. Se trase înapoi.

— Acum ce facem ? – întrebă Jennifer.

— Tragem în becuri. Liftul e cam la zece metri depărtare de aici, spre stînga. Îl băgăm pe Dr. Caligari înăuntru şi-l trimitem la parter. Pînă acum, cine ne aşteaptă acolo trebuie să fie foarte nerăbdător să apese pe trăgaci.

— O diversiune, spuse Sweets. Îi zîmbi lui Asfar. Îmi place. Îmi place foarte mult.

— Unde mergem noi ? – întrebă Jennifer.

— Urcăm scările pînă la parter, spuse Charlie. Dacă stăm prea mult aici, au timp să închidă ieşirile şi vom fi prinşi în cursă.

Sweets ţinti cu grijă, apăsă pe trăgaci şi trase într-un neon de pe tavan. Ca răspuns, se auzi o rafală de gloanţe. Aerul era încărcat de praf, aşchii de ciment şi de gresie.

— Se pare că au instalat o mitralieră, spuse Mungo. Sări înapoi cînd o grenadă trecu pe lîngă el, bocănind şi zăngănind pe ciment. Urmă o explozie asurzitoare şi un fulger orbitor. Schijele ricoşau pe dalele de gresie şi faianţă. Coridorul se întunecă la stingerea unei serii de tuburi fluorescente.

— A aruncat cu prea multă putere, spuse Sweets.

— Dă-le timp. Mai devreme sau mai tîrziu o să reuşească.

Încă o grenadă se rostogoli spre ei. Sweets o opri cu piciorul, o ridică şi o aruncă înapoi. Grenada explodă şi holul se întunecă complet. Mitraliera tăcu. Cineva strigă; un geamăt slab de durere.

Charlie îşi îndreptă arma de-a lungul coridorului şi trase orbeşte. Imediat i se răspunse cu rafale de mitralieră. Un ofiţer ţipă isteric. Împuşcăturile încetară.

— Hai să mergem !

Charlie îşi ţinu arma îndreptată spre Mustafa şi general. Mungo împingea căruciorul cu încărcătura de butoaie cu benzină spre lift. Jennifer era lîngă Charlie; Sweets le asigura spatele. Pe hol răsunau gemetele libienilor răniţi. Lumina era foarte slabă, dar le dădea totuşi posibilitatea să vadă liftul cu uşile zgîriate de schije. Mungo apăsă pe butonul SUS. Uşile se deschiseră şi lumina din interior se răspîndi pe hol.

Urmă un strigăt înciudat şi o rafală de gloanţe. Charlie şi Sweets răspunseră şi ei cu focuri, în timp ce alergau spre scări. Mungo împinse căruciorul în lift. Apăsă pe butonul pentru parter, folosindu-se de patul armei ca să spargă becul din interior.

Uşile începură să se închidă. Asfar ţipă de frică, cu ochii ieşindu-i din orbite.

Urcau al doilea rînd de trepte cînd liftul ajunse la parter. Seria scurtă de împuşcături care urmă fu înghiţită de un tunet asurzitor şi apoi o minge portocalie de flăcări lumină scările, apoi se stinse, lăsînd în urmă un iz de vopsea arsă şi carne friptă; sunetul acut şi pocniturile flăcărilor.

Continuară să urce scările. Charlie se aştepta, la fiecare pas, să se izbească de un pluton de libieni, dar clădirea imensă era goală, părăsită. Ajunseră la etajul doi. Holul central era intens luminat dar capetele lui erau întunecate, tăcute.

— Unde dracu-i toată lumea ? – întrebă Sweets.

— Afară, spuse Charlie.

Mungo dădu din cap încuviinţînd. Libienii, crezînd că ei nu vor ajunge atît de departe, neglijaseră să blocheze etajele superioare al clădirii.

— Acoperişul ? – sugeră Mungo

— Şi de acolo unde să mergem ?

Charlie alergă pînă la capătul holului şi riscă o privire scurtă pe geam. O adunătură de transportoare de trupe, jeepuri, camioane uşoare şi maşini blindate înconjurau clădirea. Întunericul şi strălucirea farurilor făceau imposibil să vezi cîţi soldaţi fuseseră desfăşuraţi. Se îndepărtară de geam.

Jennifer şi Sweets ieşiră din unul dintre birourile întunecate.

— Chiar lîngă una din laturile clădirii este parcat un tanc, spuse Sweets.

— Hai să aruncăm o privire.

Tancul se afla chiar sub geamul biroului. Capacul turelei era deschis. Mitraliorul, purtînd căşti de protecţie şi o jachetă de antiaeriană, stătea cocoţat pe margine,

jumătate înăuntru, jumătate în afară.

Pe lăţimea camerei erau o mulţime de geamuri; fiecare fereastră avea cam doi metri înălţime şi unu lăţime şi era proiectată să se deschidă spre exterior şi în sus, rotindu-se în jurul unor balamale.

Mungo roti zăvorul şi deschise geamul de deasupra tancului. Una dintre balamale scîrţîi. Se urcă pe pervazul ferestrei, stînd ghemuit. Puşcaşul se uită în sus. Charlie îl împuşcă. Mungo se lăsă să cadă pe tanc, trăgînd orbeşte prin turelă, în interior.

— Săriţi !

Jennifer fu prima, urmată de Sweets. Charlie îi ameninţă cu pistolul pe Mustafa şi pe general, ţinîndu-i la distanţă. Sări şi el. Mungo rostogoli corpul puşcaşului de pe turelă şi începu să tragă cu mitraliera tancului, calibru 50.

— Toată lumea înăuntru ! – urlă Charlie acoperind răpăitul mitralierei.

Spre ei venea cu viteză un vehicul blindat. Mungo trase o rafală lungă, dar acesta nu se opri. Jennifer intră în tanc. Sweets urlă ceva la Charlie. De la o mitralieră plasată între nişte palmieri veni spre ei un val de trasoare. Se înghesuiră în tanc. Gloanţele scoteau scîntei cînd se loveau de blindajul tancului. Charlie se întinse să închidă şi să asigure capacul turelei.

În interiorul tancului erau doi soldaţi, amîndoi morţi.

Mungo stătea înghesuit într-un scăunel, încercînd să se familiarizeze cu aparatura tancului şi privind afară prin vizorul îngust. Apucă ceva ce arăta ca o manşă şi o îndepărtă de el.

Tancul înaintă brusc.

— Ce facem cu transportorul de trupe ? – urlă Sweets.

— Trage în el.

Sweets privi prin telescopul puşcaşului. Sistemul de control al tragerii includea un computer şi un telemetru cu laser. „Trăgaciul” era o manetă de oţel cu un mîner rotund la capăt. Un joc video. Împinse băţul spre stînga. Se auzi un duduit înfundat. Mecanismul de ochire era prevăzut cu senzor infraroşu. Profilul transportorului de trupe strălucea

verde în reticul. Sweets împinse maneta puţin spre stînga. Într-o nişă de deasupra manetei se aprinse un buton roşu.

Lovi butonul cu degetul mare. La gura ţevii tunului calibru
125 mm apăru o flacără portocalie. Transportorul de trupe explodă într-un balon de foc.

Gloanţele cădeau ca ploaia torenţială pe blindajul tancului. Jennifer se agăţase de Charlie, ţinîndu-l strîns.

— Poţi să găseşti aeroportul ? – urlă Charlie la Mungo.

— Trebuie să încerc.

Libienii ridicaseră o barieră la intersecţia şoselei care ducea la unitatea militară, cu autostrada spre aeroport. Mungo părăsi drumul şi o luă peste un lan de orz. În timp ce traversau cîmpul, se trăgea în ei cu o arma cu autopropulsie, obuzele ridicînd în aer bucăţi mari de pămînt.

Trecînd peste un şanţ de drenaj de la periferia aeroportului, tancul se clătină serios. Rupseră o poartă de lanţuri şi se înscriseră pe o pistă. Mungo apăsă pe acceleraţie şi T-72 ajunse repede la viteza maximă de treizeci şi şapte de mile pe oră.

Nu departe în faţa lor, luminile sălii de aşteptare străluceau intens.

— Charlie – spuse Mungo – deschide capacul turelei şi trage cu mitraliera. Se uită la Sweets, la sîngele care-i udase mîneca

— Te simţi bine, Hubie ?

— Perfect, spuse Sweets. Ca întotdeauna.

— Ce pot eu să fac ? – întrebă Jennifer.

— Să stai de-o parte şi să te fereşti.

Mungo îi întinse lui Charlie o pereche de ochelari de protecţie.:

— Dacă vezi unde-s hangarele, strigă-mă. Uită-te după furnizori, camioane de marfă sau avioane care se alimentează cu combustibil.

Charlie deschise turela, îşi luă elan şi se ridică în mîini. Vîntul îl asaltă. Roti mitraliera. La stînga sa, pe o pistă

paralelă, un avion de pasageri mergea cu viteză mare, cu toate luminile aprinse. Se aflau la mai puţin de jumătate de milă de clădirea principală a aeroportului, grăbindu-se prin întuneric spre lumină. În jurul clădirii, parcate în semicerc, erau cel puţin şase avioane. Ţinti şi trase o rafală lungă, ţinîndu-şi ochii întredeschişi în lumina orbitoare dată de scînteile scoase de mitralieră. Tancul coti brusc la dreapta, proiectîndu-l în marginea turelei. Trase încă o dată şi unul dintre avioane explodă, aruncînd flăcări pînă la o sută de metri înălţime. Aripa apropiată a unui 747 parcat alături luă foc.

Ţipetele ascuţite ale sirenelor umplură noaptea.

Reflectoarele începură să măture pista, căutîndu-i. Cei de la securitatea aeroportului trăgeau furioşi în ei. Gloanţele şuierau în jurul lor, ricoşînd pe ciment.

Charlie ridică ţeava mitralierei în sus, ca să ţintească turnul de control. Trase cîteva rafale fără nici un efect vizibil, înălţă vîrful armei şi trase iarăşi, consumînd cîţiva metri din cartuşieră. Un grup de persoane care stăteau lîngă geam începu să se împrăştie şi realiză atunci că a nimerit.

Ajunseseră la mai puţin de o sută de metri de aeroport, apropiindu-se dintr-o direcţie paralelă cu clădirea. Mungo întoarse brusc tancul spre un elicopter parcat pe o rampă lîngă aeroport. Elicopterul era vopsit în dungi negre şi galbene, ca o viespe uriaşă. Luminile de navigaţie sclipeau şi paletele rotorului se învîrteau leneş. Charlie observă forma pilotului prin parbrizul de plexiglas.

Mungo urlă ceva. Şenilele tancului muşcară din ciment.

Charlie ştia ce avea Mungo de gînd. Aşteptă pînă cînd se opriră, ţinti cu atenţie şi trase. Pilotul o luă la fugă. Charlie îl urmări în timp ce acesta se îndrepta spre clădire, dar nu trase.

Spre capătul celălalt al clădirii se auzi încă o explozie teribilă; sărise în aer celălalt avion.

Charlie se ghemui cînd o mulţime de gloanţe căzură pe tanc. Elicele elicopterului murmurau deasupra capului său. Jennifer se tîrî afară din tanc, urmată îndeaproape de

Sweets şi Mungo. Sweets îşi ţinea mîna lipită de corp. Cămaşa îi era leoarcă de sînge, de la cot pînă la manşetă. Gloanţele se izbeau de fuselajul elicopterului. Mungo se urcă pe scaunul pilotului.
Murmurul constant al motorului se înteţi pînă cînd ajunse la intensitatea unui tunet.

Charlie îi împinse înăuntru pe Jennifer şi pe Sweets, apoi se urcă şi el. Dinspre aeroport veni încă o rafală de gloanţe. Elicopterul se ridică cîţiva metri în aer, apoi căzu abrupt înapoi, lovind puternic pămîntul. Un glonţ intră în parbrizul de plexiglas. Mungo înjură cu furie, ambală motorul la maximum şi trase tare de manşă. Aparatul se ridică în aer, apoi dădu un rateu. Charlie văzu pămîntul apropiindu-se cu repeziciune. Pe lîngă parbriz trecură o mulţime de trasoare.

— Fir’ar al dracului ! – strigă Mungo.

Elicopterul îşi reveni şi trecură peste aeroport cu o viteză de o sută şaptezeci de mile pe oră, la o altitudine mult prea mică încît să poată fi detectată prin radar. Se aprinse o lumină roşie şi începu să sune una dintre alarme. Mungo urcă la cincisprezece metri şi coti larg. Exista o singură direcţie în care puteau merge – est – spre graniţa egipteană.

— Vrei să ne întoarcem să-i nimicim pe ticăloşi ? – strigă Mungo spre Sweets.

Sweets, trîntit în scaunul copilotului, scutură obosit din cap.

Mungo se întoarse să vadă ce făceau Jennifer şi Charlie.

Stăteau unul în braţele altuia şi se părea că se simt foarte bine.

Acum trebuiau să se gîndească cum să străbată şapte sute de mile de deşert ostil într-un elicopter ciuruit de gloanţe, care nu putea să-i ducă mai mult de o treime din distanţă.

DEŞERTUL LIBIAN

Mungo pilota Hirundoul la viteza lui maximă posibilă de o sută patruzeci şi două de noduri pe oră. Zburau la lumina stelelor, la o altitudine de aproximativ treizeci de metri. Peisajul deşertic luminat de lună era o masă nedefinită de umbre care făceau imposibilă o percepţie corectă a distanţelor.

— V-aţi lămurit unde sîntem ? – strigă Mungo încercînd să se facă auzit deasupra zgomotului infernal făcut de motor.

Sweets stătea în scaunul copilotului, ţinîndu-şi mîna rănită. Charlie şi Jennifer stăteau ghemuiţi în spatele său, studiind o hartă mică a Libiei. Harta era cifrată cu culori. În lumina verde a echipamentelor de bord ale elicopterului, era imposibil să deosebeşti nuanţele. Charlie arătă cu degetul.

— Spre dreapta, la orizont. Vezi luminile roşii ?

Mungo încuviinţă.

— Este autostrada nouă pe care Gaddafi o construieşte ca să facă legătura între Sabha şi oaza Tazirbu. E o regiune cu multe puţuri de apă…

Mungo roti puţin manşa.

— E ceva în urma noastră, Charlie ?

— Nimic. Charlie se împinse în faţă strecurîndu-se în spaţiul îngust dintre cele două scaune.

— Autostrada face o buclă spre sud şi apoi se întoarce din nou spre nord. Dacă o luăm direct, cît de departe crezi că ajungem ?

Mungo arătă cu degetul pe hartă.

— Pe undeva pe aici, cam la două sute cincizeci de mile de Sabha.

Charlie privi îndelung urma pe care unghia lui Mungo o lăsase pe hartă. La cincizeci de mile distanţă de oază şi de cîmpul de fîntîni de la Tazirbu, exista o şosea paralelă cu

graniţa. După şosea nu era nimic altceva decît o întindere vastă galbenă; sute de mile pătrate de deşert.

Pe hartă figura şi o fîşie îngustă din teritoriul egiptean: douăzeci şi cinci sau treizeci de mile. În partea egipteană nu figurau oraşe sau sate, doar un semn de marcaj şi atîta tot.

— Dacă construiesc o autostradă importantă – spuse Charlie – înseamnă că au tot felul de maşini şi echipamente grele. Combustibil. Poate alt elicopter.

— Da, corect. Hai să mergem.

Charlie o luă pe Jennifer în braţe, ţinînd-o strîns.

Zburau de două ore, în momentul în care observă cele două elicoptere de vînătoare care-i urmăreau.

Mungo înjură şi bătu cu degetul în aparatul care arăta cantitatea de combustibil din rezervor. Acul sări de pe poziţia zero şi reveni la loc.

— Şi acum ce facem ? – întrebă Jennifer. Elicopterele de vînătoare erau la trei-patru mile în spatele lor şi se apropiau încet.

— Dacă sînt deştepţi, o să aştepte pînă cînd noi rămînem fără combustibil, spuse Charlie. Probabil că asta şi fac, iar noi nu i-am observat pînă acum.

Sweets ridică privirile.

— Aterizează. Vocea îi era joasă, slăbită, iar ochii mult prea strălucitori.

— Ce ai de gînd, Hubie ?

Sweets îşi îndepărtă puţin braţul de lîngă corp. Partea din faţă a cămăşii era zdrenţuită. Pieptul se umpluse de sînge. Pantalonii îi erau, de asemenea, roşii şi între picioarele sale se formase o băltoacă.

Charlie îşi aminti cum gemuse Hubie şi cum, dintr-odată, se ţinuse de stomac, chiar în momentele în care se ridicau deasupra aeroportului.

Şi Mungo, privindu-l pe Sweets, îşi aminti de rănitul pe care-l omorîseră în Columbia, în lanul de coca. Hubie avea exact aceeaşi expresie în ochi. Pe durata unei secunde înnebunitoare, ţipetele papagalilor înecară tunetul motorului elicopterului.

— Iisuse, Hubie…

— Te rog, nu-ţi fie milă de mine.

Solul se apropia mai repede decît se aştepta Mungo şi Hirundoul ateriză brusc. Mungo îi aruncă lui Sweets o privire care cerea iertare.

— Iartă-mă, omule.

Sweets rînji.

— Nu te îngrijora, nu-i elicopterul meu.

Jennifer rămase cu Sweets, în timp ce Mungo şi Charlie căutau în spatele cabinei trusa de prim-ajutor şi arme; orice i-ar fi putut ajuta să supravieţuiască în deşert.

— Am fi putut crea o muzică minunată împreună, şopti Sweets.

— Adică Muzak, spuse Jennifer.

Hubie încercă să rîdă, dar scuipă sînge. Jennifer îl sărută uşor pe buze. Mungo o trase de braţ. Uruitul motoarelor care se apropiau umplea noaptea; se puteau auzi bătăile ritmice ale elicelor şi vaietul prelung al turboreactoarelor.

Charlie sări primul din elicopter, urmat de Jennifer. Mungo îngenunche lîngă Sweets. Pe obraji îi curgeau lacrimile şi, pur şi simplu, nu putea să creadă. Nu mai plînsese de mic copil.

— Vrei să-l salut din partea ta pe Liam O’Brady ? – întrebă Sweets.

— Nici vorbă ! Ocoleşte-l pe ticălos.

— Da. Bună idee. Dar, te rog, să-l săruţi pe Jack din partea mea.

— Sărutul de adio, Hubie. E un om mort. Te asigur. Mungo strînse umărul lui Sweets şi sări afară.

Hubie trase de manşă. Uruitul motorului se intensifică.

Vîrtejul de aer provocat de elicele rotorului ridică un nor de praf. Mungo se ghemui, protejîndu-şi ochii. Sweets aprinse farurile. Se întoarse în direcţia Sabhei. Elicopterele libiene erau la mai puţin de o milă depărtare, apropiindu-se repede. Piloţii, înghiţind momeala, se grăbiră spre Sweets.

Mungo privi, ştiind exact ceea ce se va întîmpla, aşteptînd neputincios. Sweets viră la dreapta. Libienii îi tăiară calea. Sweets pierdu altitudine. Unul dintre

elicoptere se plasă în spatele lui, celălalt, în partea stîngă. Sweets acceleră, îndreptîndu-se direct spre el. Elicele principale ale celor două aparate de zbor se loviră una de alta, ca două săbii. O fracţiune de secundă mai tîrziu, cele două aparate fură învăluite într-o minge de foc şi se prăbuşiră amîndouă în deşert.

Muniţia începu să explodeze, rachetele bubuiră, cartuşierele luară foc ca artificiile, trasoarele descriind arcuri de lumină pe cerul întunecat.

— Îngropaţi-vă ! – urlă Charlie şi începu să sape cu mîinile o groapă în nisip. Jennifer se uită la el, nemişcată. Era şocată. El o trase de picioare, trîntind-o la pămînt.

— Închide ochii şi acoperă-ţi faţa cu mîinile ! Nu te mişca !

Charlie şi Mungo o îngropară pe Jennifer sub o pojghiţă de nisip şi pietre, apoi începură să-şi sape repede propriile gropi.

Elicopterul supravieţuitor zbură în jurul epavelor. Charlie aruncă cîţiva pumni de nisip peste proviziile lor şi peste Kalashnicovul AK-47 pe care-l luaseră din elicopter. Se întrebă dacă aparatul de zbor libian era echipat cu senzori în infraroşu.

Farurile libianului măturară solul deşertului. Urmă o rafală de mitralieră. Charlie ştia că trăgeau la întîmplare, sperînd să-i facă pe eventualii supravieţuitori să se ridice şi să fugă.

Elicopterul se îndreptă leneş spre ei. Pămîntul vibra din cauza tunetului motorului şi paletele rotorului învolburau nisipul. Luminile strălucitoare ale farurilor îl orbiră. Charlie se strădui să nu se mişte. Mitralierele începură să tragă; pocnete asurzitoare.

Elicopterul acceleră spre est, zburînd în cercuri din ce în ce mai largi. Se ridică în picioare, scuturîndu-şi nisipul din ochi, scuipînd praful din gură. O ajută pe Jennifer să se ridice. Mungo luă raniţele şi puşca, uitîndu-se la Hirundoul care ardea intens – rugul funerar al lui Sweets.

— Hai să plecăm, spuse Charlie.

Se îndreptară spre est, folosindu-se de stele ca să se

ghideze. Timp de aproximativ o oră, terenul fu în continuă urcare, apoi deveni plat şi în depărtare se observă şirul de lumini care marcau autostrada nouă pe care Gaddafi o construia de la Sabha la Tazirbu.

— Cît de departe este ? – întrebă Jennifer.

— Greu de spus, zise Charlie. Un aer atît de limpede te face să te înşeli asupra distanţelor. Undeva între opt şi zece mile.

Ajunseseră cam la o milă depărtare de autostradă cînd, spre est, cerul începu să se lumineze, o porţiune mică a orizontului schimbîndu-şi culoarea din bleumarin într-un galben bolnăvicios. Urmaseră albia unui wadi. În jurul lor, în întuneric auziseră din cînd în cînd ţipetele animalelor mici, de deşert. Dar acum, cînd se lumina şi stelele începeau să dispară de pe bolta cerească, deşertul deveni tăcut şi nemişcat.

La scurt timp după aceea, auziră uruitul unui motor diesel. Libierii începeau lucrul foarte devreme, se odihneau la amiază cînd căldura era foarte intensă şi apoi continuau să muncească pînă la apusul soarelui.

— Dacă nu ne adăpostim – spuse Mungo – o să ne prăjim.

— Şoseaua, zise Charlie.

Mungo încuviinţă. Dacă vor putea găsi o magazie goală de unelte sau o altă clădire…

Cînd soarele răsări, se împiedicară de rămăşiţele unei basculante. Parbrizul era spart. Sub axul din faţă era o baltă de motorină. Capota fusese luată şi motorul scos.

Charlie cercetă autostrada. Suprafaţa fusese pregătită pentru echipa de betonişti, apoi muncitorii şi maşinile plecaseră mai departe. Umbra intensă de sub basculantă îi va proteja de soare. Dacă cineva va trece pe acolo accidental, era greu de crezut că îi va descoperi. În orice caz, alt loc unde să se ascundă nu aveau.

Mingea roşie a soarelui se ridica atît de repede deasupra orizontului, de parcă ar fi fost umplută cu heliu. Aerul fierbinte, uscat mirosea a petrol şi a gaze de eşapament. Deasupra nisipului dansau valuri de căldură.

Un milion de pietre mici stăteau ghemuite în propria umbră.

Charlie se lăsă pe vine în umbra de sub şasiul camionului, se gîndi la pozele pe care Downey le făcuse la baza militară abandonată, din deşertul Estic. Îşi aminti de insistenţa lui Jack ca ei să semneze o chitanţă pentru fiecare bănuţ cheltuit şi pentru fiecare glonţ tras. Acum totul avea sens. Downey colecta probe, pregătind terenul pentru libieni. Un atentat nereuşit asupra lui Gaddafi ar fi avut un enorm efect negativ asupra influenţei Americii în Orientul Mijlociu. Charlie se întrebă cu cît îl plătise Gaddafi pe Downey, ca acesta să alcătuiască o echipă de sacrificiu formată din agenţi C.I.A.

Mungo, stînd sprijinit de unul dintre cauciucurile imense, se gîndea de asemenea la Downey, încercînd să intuiască unde se afla acesta în acel moment. Nu în Libia. Dacă un tip ca Jack ştia bine un lucru, acela era că nu avea nici o importanţă cît de bine organizai o acţiune, totdeauna exista o şansă să se întîmple ceva rău.

Ei bine, lucrurile cu siguranţă merseseră prost. Sweets plătise preţul, iar Downey nu. Nu încă.

— Te gîndeşti la Hubie ? – îl întrebă Jennifer.

Mungo se scărpină la braţ. Unghiile lăsară urme care imediat se estompară. Ridică în palmă nişte nisip, lăsîndu-l apoi să i se scurgă printre degete.

— Jack. Unde ar putea fi şi cum o să-l ucid cînd o să-l găsesc. Privi pietrele, umbrele mici pe care le făceau pe suprafaţa drumului. Timpul se scurgea încet, soarele ridicîndu-se leneş spre amiază.

— Crezi că el i-a abordat pe libieni, sau a fost invers ?

— Nu ştiu. Dar lui Jack îi place ca el să aibă întotdeauna iniţiativa.

În depărtare se auzea uruitul făcut de utilajele grele. Muncitorii aveau, sigur, cîtă apă doreau. Îşi linse buzele, încercînd să nu se gîndească cît de însetat era, cît de puţină apă aveau la dispoziţie şi cît de fierbinte va deveni aerul în cursul acelei zile lungi pe care o aveau în faţă.

Charlie se întrebă ce l-a trezit, apoi realiză că fusese

liniştea perfectă care se aşternuse peste tot, lipsa de zgomot. Soarele era la zenit, libienii îşi lăsaseră jos uneltele şi făceau o pauză. Căldura îl apăsa, aerul era greu şi nemişcat, atît de cald, încît parcă îi astupa gîtul. Transpira, corpul lui străduindu-se să-şi menţină o temperatură scăzută. Jennifer se înroşise şi arăta înfierbîntată. Îşi deschise raniţa şi scoase o sticlă de plastic de doi litri, îl treazi pe Mungo şi o scutură uşor pe Jennifer.

— Este timpul să bem ceva.

Mungo se uită la soare, apoi încuviinţă.

Băură fiecare cîte o înghiţitură. Apa era caldă şi sălcie, avînd un gust vag de clor.

— Au ameninţat-o pe Cynthia, spuse Jennifer. Mi-au spus că o vor omorî.

— E în siguranţă. Charlie o mîngîie pe păr, sperînd că ceea ce spunea era adevărat. O foloseau ca să facă presiuni asupra ta. Acum, cînd am evadat, nu mai au ce să facă cu ea.

Ea îi luă mîna, încercînd să se liniştească. Charlie se aplecă şi o sărută, se trase înapoi şi o privi în ochi, apoi o sărută iaraşi. Se îmbrăţişară şi după puţin timp Jennifer aţipi, dormind agitată din cauza căldurii.

După cîteva ore, reîncepu lucrul la autostradă. Charlie asculta cu atenţie împărţită uruitul înfundat al utilajelor. La periferia razei sale vizuale, orizontul tremura, sălta, pietricelele şi rocile dansînd în lumină ca şi cînd ar fi fost vii.

Clipi, se şterse la ochi. Îşi aminti de saloanele din Cairo unde se fuma haşiş; cum aştepta nerăbdător ca ţigara să ajungă la el, cum sugea fumul înecăcios, adînc în plămîni. În Cairo vînase halucinaţiile. Acum ele îl vînau pe el.

Aţipi iarăşi, căzînd într-un somn uşor, fără vise. Cînd se trezi, şoseaua era în umbră şi cerul avea o culoare aurie. Se tîrî de sub camion. Soarele era agăţat deasupra orizontului, atît de aproape încît i se părea că-l poate atinge dacă întinde mîna. În cîteva minute, cerul se acoperi de o lumină purpurie şi începură să apară mii de stele.

Îi trezi pe Mungo şi pe Jennifer. Băură toată apa care le

mai rămăsese, ieşiră de sub camion şi începură să meargă de-a lungul drumului.

După douăzeci de minute, după un cot al şoselei, apărură dintr-o dată luminile şantierului de construcţii, la o distanţă de aproximativ două-trei mile. În timp ce se apropiară, începură să distingă în întuneric o clădire lungă, joasă şi apoi o zonă îngrădită în care erau cîteva basculante, maşini de profilat şi tot felul de utilaje grele. O sută de metri mai încolo era un şir de rulote intens luminate. În întuneric, se auzea murmurul conversaţiilor, rîsete, zumzetul televizoarelor. Mungo trebui să gîndească intens, dar recunoscu în final tema muzicală a programului. Libienii priveau *The Brady Bunch*.

De asemenea, se mai auzea un zgomot; uruitul unui motor care se apropia. Fugiră de pe şosea, ascunzîndu-se în întuneric, întinzîndu-se pe pămînt. Cîteva clipe mai tîrziu, trecu pe lîngă ei un jeep. În vehicul erau doi bărbaţi şi era echipat cu o mitralieră uşoară. Pe bancheta din spate era o puşcă. Charlie auzi nişte cuvinte în arabă provenite de la radioul maşinii.

Mungo privi jeepul în timp ce se îndepărta de ei, farurile străpungînd întunericul.

— Charlie, cît de departe e graniţa egipteană ?

— Cam patru sute cincizeci de mile.

— Avem la dispoziţie aproape şase ore pînă la răsăritul soarelui. Cu puţin noroc, pînă cînd o să constate că lipseşte jeepul, vom fi la o sută cincizeci de mile depărtare. Un ac foarte mic în carul cu fîn foarte mare.

— Avem nevoie de apă pentru trei zile, spuse Charlie. Mîncare, benzină, arme…

Charlie stătu de pază, în timp ce Mungo şi Jennifer dădură un raid printr-una dintre rulote, luînd sticle cu apă şi toate conservele pe care le putură căra. Jennifer duse mîncarea şi apa afară, iar Mungo cercetă celelalte camere. Într-o debara găsi doi saci de dormit pe care-i luă subraţ.

Le trebui un sfert de oră – foarte tensionat – ca să adune mîncare şi apă. Cu benzina fu mai uşor – lîngă camioanele parcate, era un şir de butoaie de o sută de

galoane fiecare şi, într-o magazie apropiată, găsiră canistre de cîte zece galoane. Umplură şase canistre; ar fi luat mai multe, dar Charlie nu credea că jeepul putea duce atîta greutate.

După o jumătate de oră depozitaseră proviziile undeva pe drum, în întuneric. Jeepul patrulase de două ori pe şosea de cînd îl văzuseră prima dată. Charlie estimă că îi trebuiau vehiculului cam douăzeci de minute ca să înconjoare şantierul.

Se ascunseră lîngă drum, în întuneric, aşteptînd.

Jennifer fu prima care văzu farurile. Se întinse pe şosea, cu braţele larg desfăcute, ţinîndu-şi picioarele într-o poziţie nefirească.

Jeepul trecu pe lîngă ei, apoi şoferul o văzu, strigă ceva şi apăsă brusc pe frînă.

Charlie puse piciorul pe bara de protecţie din spate, chiar în momentul în care jeepul se opri. Vehiculul se clătină iar şoferul se întoarse ca să se uite în spate cu o expresie alarmată pe faţă. Charlie îl lovi în gît, sub urechea stîngă. Capul omului căpătă o poziţie ciudată. Mungo lovi celălalt soldat cu ţeava AK-ului 47. Jennifer pornise deja spre mormanul de provizii. Charlie se urcă la volan. Stinse farurile.

Încărcară prima dată benzina, apoi apa, conservele şi o husă de pînză pe care Mungo o găsise în cabina unei basculante. Charlie apăsă pe acceleraţie, traversară strada şi începură să urce o pantă uşoară, pierzîndu-se în deşert.

Jennifer deschise compartimentul de sub bord. Conţinea un pistol de semnalizare, trei încărcătoare, o cutie cu chibrituri, două perechi de ochelari de plastic de protecţie şi un *Coran* ponosit.

Bolta cerului era înţesată de stele – luminiţe mici, albe care tremurau şi sclipeau ca şi diamantele pe care Aziz Mehanna le ţinuse în mîinile sale sinucigaşe, pe drumul spre Cairo.

La zece mile depărtare de şantierul de construcţii îngropară cadavrele soldaţilor într-o groapă puţin adîncă.

Şase ore mai tîrziu, parcurseseră o sută cincizeci de

mile şi cerul începuse să se lumineze spre est. Cît puteau vedea cu ochii, în jurul lor nu era nimic altceva decît pămînt, pietre şi cer senin.

În decursul nopţii, deliberaseră dacă să continue să meargă şi în timpul zilei, sau să se oprească şi să aştepte adăpostul oferit de întunericul nopţii. Jennifer vroia să nu se oprească. Mungo sublinie că mergînd prin deşert, ridicau în urma lor coloane de praf care puteau fi uşor văzute din aer. Deci, se deciseseră să călătorească numai noaptea.

Mai străbătură cîteva mile, apoi se opriră la adăpostul unui deal mic. Charlie şi Mungo întinseră husa peste jeep. Pînza avea culoarea galben-pal. Va reflecta o mare parte din căldura radiată de soare şi, de asemenea, îi va face aproape imposibil de detectat din aer.

— O să stau primul de pază, spuse Mungo. Îşi puse puşca pe umăr şi începu să urce dealul.

Jennifer îl îmbrăţişă pe Charlie, îl sărută pe gură, îl luă de mînă şi intrară sub prelată.

Desfăcură fermoarul unui sac de dormit, îl întinseră pe nisip la umbra jeepului. Jennifer sărută obrajii nebărbieriţi ai lui Charlie, gura. El se întinse lîngă ea şi începu s-o dezbrace.

Mungo, întins cu faţa în jos pe vîrful dealului, auzi strigătul îndepărtat al unei păsări, dar nu văzu nici o pasăre. Privi în jos, spre jeep. Zîmbi şi se întoarse cu spatele.

La mijlocul dimineţii, Charlie urcă în fugă dealul, ca să-l înlocuiască pe Mungo. Deşertul licărea în lumina palidă, valurile de căldură unduiau în depărtare ca şi nisipul lichefiat. Mungo arătă spre est, spre orizont.

— Vezi ceva ?

Charlie privi, mijindu-şi ochii. Clatină din cap, nu.

În ciuda valurilor de căldură şi a aburului, spre est orizontul era limpede. Dar, spre sud, era vag şi nedefinit; era imposibil să vezi linia de demarcaţie dintre pămînt şi aer.

— Ce-i ?

— Furtună de nisip.

— Cît de departe crezi că este ?

— Cincisprezece, poate douăzeci de mile. Mungo studie orizontul. Fii atent la ea. Dacă se apropie, scoală-mă. Îi dădu lui Charlie AK-ul şi începu să coboare panta spre jeep.

Charlie se aşeză pe vine. Din cincisprezece în cincisprezece minute lua cîte o înghiţitură de apă, se ridica în picioare şi se uita în jur. Nu se mişca nimic. Deşertul era o natură moartă pictată în tonuri de bej.

Cînd Jennifer veni să-l înlocuiască pe Charlie, în jurul soarelui se formase un inel şi primele fire de nori începuseră să păteze cerul. Dar orizontul sudic reţinea atenţia lui Charlie. Acum părea mult mai apropiat decît atunci cînd luase locul lui Mungo. Poate că ochii îi jucau feste, dar i se părea că vede mişcări acolo, ceva care se rotea lent, un soi de vîrtej.

Jennifer îl sărută, apoi se îndepărtă fără tragere de inimă.

— Du-te şi odihneşte-te, Charlie.

— Dacă ai nevoie de mine, strigă-mă.

— Bine.

La umbra husei, Mungo dormea buştean, sforăind zgomotos. Charlie îşi deschise o cutie cu sardele şi luă nişte pîine neagră. Cînd termină de mîncat, goli una dintre canistre în rezervorul jeepului. Acul indicator arăta că rezervorul este pe trei sferturi plin. Mai goli aproape încă o canistră umplîndu-l. Jeepul avea tracţiune dublă şi aproape toată noaptea merseseră cu viteza întîi sau cu a doua. Se îndoia că un galon le ajungea la mai mult de zece mile, dar chiar şi în situaţia asta, aveau destul combustibil ca să ajungă destul de departe în interiorul Egiptului.

Săpă o groapă şi puse canistra goală înăuntru, verifică radiatorul şi completă apa din el. Nivelul uleiului scăzuse, dar nu putea să facă nimic în privinţa asta. Şterse cu o cîrpă pelicula groasă de praf care se aşezase pe parbriz şi pe faruri. Activitatea îi produse sete. Se aşeză cu spatele sprijinit de roata jeepului şi bău apă.

Sub copertină, lumina era slabă, galbenă; aurie acolo unde o rază de soare pătrundea printr-o gaură. Îi reaminti

lui Charlie cum era lumina filtrată prin vitraliile mashrabiyah-ului din camera lui din Oraşul Vechi. Închise ochii şi văzu imaginea patului de fier părăginit, a chiuvetei ruginite; ticăitul ceasului ieftin. Într-un fel, în ciuda clarităţii imaginii, camera nu îi mai părea reală. Era ca şi cum o parte a vieţii sale fusese doar un vis.

Deschise brusc ochii. Mungo îi striga numele. Sări în picioare.

— Un convoi se îndreaptă direct spre noi !

— Unde ?

— Spre sud. Poate fi o patrulă de rutină, încercînd să fugă din calea furtunii. Dacă ne văd, primul lucru pe care-l vor face va fi să cheme în ajutor aviaţia. Ajut-o pe Jennifer să strîngă husa; trebuie s-o ştergem dracului de aici.

Cerul se întunecase şi soarele era acum o minge de lumină argintie. Charlie se întoarse spre sud. O rafală neaşteptată de vînt făcu nisipul să danseze. Vîrtejuri de praf se ridicară în aer şi fură imediat împrăştiate. O ajută pe Jennifer să strîngă prelata. Jeepul era asaltat de o ploaie de nisip şi pietricele.

Mungo se urcă în spate, înjură cînd îşi rupse o unghie încercînd să desfacă nodurile sforilor ce fixau apărătoarea de praf a mitralierei. Jennifer se urcă pe scaunul de lîngă şofer. Charlie se aşeză la volan şi porni motorul.

— Uită-te acolo ! – spuse Mungo.

Charlie se răsuci şi se uită în spate. Convoiul libian era la o milă sau două depărtare, îndreptîndu-se direct către ei, apropiindu-se cu repeziciune. Ridică piciorul de pe ambreiaj şi începură să urce panta dunei. Cînd se apropiară de creastă, vîntul se intensifică, învolburînd nisipul şi ridicîndu-l în aer, împrăştiindu-l în toate direcţiile. În spatele lor răsunară o serie de pocnituri. Mungo introduse banda cu cartuşe în mitralieră, trase de mînerul închizătorului. Direcţia vîntului se schimbă şi zgomotul împuşcăturilor se intensifică dintr-o dată.

Jennifer luă din compartimentul de la bord o pereche de ochelari de protecţie. Charlie încercă să şi-i pună dar jeepul sălta şi trepida atît de tare, încît trebuia să-şi ţină ambele

mîini pe volan. Se aplecă spre Jennifer şi ea îi puse în jurul capului banda elastică.

Cerul se întunecă brusc. O mulţime de nori negri alergau şi se învolburau deasupra lor. Vizibilitatea nu era mai mare de o milă. Charlie privi spre Jennifer. Îi dăduse lui Mungo cealaltă pereche de ochelari şi apoi se învelise într-un sac de dormit.

Mungo trase cu mitraliera – o rafală lungă, asurzitoare. Charlie riscă o privire scurtă peste umeri şi prinse imaginea unui vehicul vopsit în culori de camuflaj, care se îndrepta cu viteză spre ei. Gloanţele spărgeau aerul deasupra capului său. Trecură peste buza unui wadi, plonjară pe o pantă aproape verticală care cobora cam douăzeci de metri şi se loviră de malul opus.

Motorul muri.

Charlie întoarse cu disperare cheia în contact. Starterul se roti cu o încetineală cumplită. Numără pînă la cinci şi încercă iarăşi. Motorul porni cu un răget. Băgă în marşarier. Cauciucurile se rotiră în gol şi apoi muşcară. Jeepul ţîşni în spate. Wadi-ul era îndeajuns de larg ca să poată să întoarcă. Schimbă în viteza întîi şi apăsă pe acceleraţie. Începură să urce, urmînd cursul wadi-ului pe latura stîncoasă a unui deal. Se uită repede în spate. Libienii dispăruseră. Îi pierduseră sau, probabil, convoiul se decisese să se pună la adăpost în faţa furtunii care se apropia.

Mungo îngenunche în spatele mitralierei, rînjind; dinţii albi sclipeau în contrast cu faţa acoperită de praf.

— Conduci bine, Charlie.

— Autostrăzile din L.A.; nu există un loc mai indicat ca să-ţi perfecţionezi talentele.

Mai merseră încă o oră. Vizibilitatea se limita la mai puţin de un sfert de milă. Soarele dispăruse. Vîntul nu mai era aşa de schimbător, dar mult mai violent, suflînd constant dinspre sud.

Charlie se lăsă cît mai jos în spatele parbrizului. Mîinile îl dureau, iar faţa şi-o simţea fierbinte şi aspră. Se auzi un fîşîit, apoi, mult deasupra lor, izbucni o lumină şi o explozie

asurzitoare.

— Ce dracu a fost asta ! – strigă Mungo.

Urmă încă o explozie. Fulgerele brăzdau cerul, luminînd deşertul şi apoi aruncîndu-l înapoi în întuneric.

Charlie coborî o pantă şi se opri la baza dunei următoare. Lumina era de un roz incandescent, fulgerele ca nişte neoane explodînd pe toată întinderea cerului negru şi ameninţător. Tunete asurzitoare bubuiau în jurul lor. Aerul mirosea a ars. Vîntul şuiera pe lîngă ei. Peisajul deşertului se schimba nebuneşte în lumina intermitentă.

Charlie întoarse jeepul cu spatele la vînt, apăsă pe frîne. Stătu la volan în timp ce Jennifer şi Mungo întinseră pe jos prelata, apoi porni maşina şi înaintă fixînd un capăt al pînzei groase cu roţile din faţă. Trecură prelata pe deasupra jeepului şi o ţinură fix în timp ce el dădu vehiculul puţin înapoi ca să asigure şi celălalt capăt. Cînd copertina fu fixată, ţinută bine de cele patru roţi, opri motorul. Jennifer şi Mungo se tîrîră sub acoperitoare şi se suiră în jeep.

Parbrizul, la capătul din faţă şi mitraliera, în spate, ridicau puţin prelata, oferindu-le loc destul ca să-şi ţină capul. În întunericul din ce în ce mai intens, încropiră o cină din pîine uscată şi porumb din conservă. Charlie socoti că rezerva de apă le ajungea pentru două zile. Pe partea cealaltă a husei, fulgerele sfîrtecau cerul, vîntul învolbura nisipul, înghesuindu-l în pînză.

Charlie se întreba cît de mult va dura furtuna. Jeepul era deja îngropat pînă la osii. Îşi aminti că citise ceva despre înmormîntările tradiţionale musulmane; triburile din deşert lăsau pe seama nisipului ca să le acopere morţii.

Dacă mureau acolo, căldura va usca repede toată umezeala lor.

Îi va mumifica.

Ascultă plesniturile şi huruitul furtunii, şuieratul vîntului şi fîşîitul nisipului care se acumula lîngă prelată; toate sunetele îngrozitoare ale deşertului în mişcare.

O luă pe Jennifer în braţe, o ţinu strîns, protejînd-o cu dragostea lui.

EPILOG

ARMAÇAO DE BUZIOS, BRAZILIA

Satul pescăresc Buzios este situat în peninsula Cabo Frio, la şaptezeci de mile depărtare de Rio. Downey îşi planificase să-şi irosească anii de aur la capătul unui drum nepavat, cam la douăzeci de mile distanţă de oraş – mult în afara zonei în care se plimbau majoritatea turiştilor.

Casa era joasă şi masivă, construită din foi imense de sticlă verzuie aşezată între stîlpi de ciment, suspendată deasupra pantei abrupte a unui deal, spre a-i da lui Downey o perspectivă mai amplă; să se poată relaxa pe verandă lîngă piscina cu apă încălzită, să admire insulele şi să privească soarele apunînd în Atlantic.

Mungo stătea pe marginea acoperişului plat, acoperit cu gudron şi pietriş, cu picioarele lui lungi atîrnînd în gol. Casa era amplasată la distanţa necesară faţă de plajă, încît iarna să fie ferită de eroziune în timpul furtunilor violente. Ascultă clipocitul vesel făcut de valurile care se spărgeau pe plajă, murmurul brizei de dimineaţă care se juca cu frunzele smochinilor.

Era ora şapte fără un sfert. Soarele răsărise de aproape două ore. În fundal, în spatele frunzelor foşnitoare ale smochinului se auzea o muzică liniştitoare şi o respiraţie adîncă. În camera de zi, aproape direct sub el, Downey stătea cu fundul pe mocheta care acoperea toată podeaua camerei, cu vîrfurile picioarelor băgate sub o sofa de piele gri, salivînd privind ultima casetă video cu Jane Fonda şi mîrîind printre dinţi în timp ce executa exerciţiul.

Mungo luă în mînă cîteva pietricele de pe acoperiş, o aruncă pe cea mai mică, păstrîndu-le pe celelalte.

În ciuda flecărelilor de la televizor, era plăcut să stai pe

acoperiş. Era mijlocul lui februarie, vară în Brazilia, temperatura fiind de peste 20°C. Smochinii şi palmierii din jur îl protejau de razele soarelui şi briza oceanului îndepărta insectele. Mungo studie smochinii. Îi plăcea felul cum arătau. Copacii erau mari, aveau poate douăzeci şi cinci-treizeci de metri înălţime, cu trunchiul şi ramurile acoperite de viţa sugrumătoare. Cunoştea denumirea viţei deoarece îl întrebase pe unul dintre băieţii care-l păzeau pe Downey, înainte de a-i acoperi gura cu leucoplast şi a-l arunca undeva unde să stea liniştit şi să nu le facă probleme.

Se uită la ceas. Banda se va termina peste cîteva momente şi Downey, creatura obiceiurilor bine stabilite, va apăsa butonul de derulare şi se va îndrepta spre piscină, avînd sub braţ cîteva prosoape flauşate, în mînă un cocteil făcut din suc de portocale şi în gură un trabuc. Apoi, urmînd rutina de dimineaţă, va pune totul pe masa de pe verandă, se va dezbrăca de trening cu mare greutate, va intra încet în piscină şi va înota lent cele douăzeci şi cinci de lungimi de bazin pe care le făcea zilnic.

De obicei una dintre cameriste sau o fată adusă de la Rio înota goală alături de el.

Dar, în această dimineaţă, Downey era singur.

Mungo numără pietricelele din mînă ca să treacă timpul, încercînd să nu se plictisească. Îşi ridică privirea şi se uită spre ocean, la unduirea ţărmului. Se gîndi, nu pentru prima dată în viaţă, că pentru cei care au bani lumea era minunată.

Sub el, uşile de sticlă se deschiseră. Sandalele lui Downey lipăiră pe dalele lustruite de ciment. Mungo întinse mîna şi răsfiră degetele. Ziua aceasta venise foarte încet. Era puţin nervos – îşi simţea transpiraţia uscîndu-i-se pe mînă.

Downey se opri sub el, vîrful capului său care începuse să chelească sclipind în soare. Traversă veranda spre o masă fantezistă făcută din fier forjat, cu tăblie de sticlă. Se îngrăşase cu cîteva kilograme de cînd plecase din Cairo. Umbra lui era bombată, stînjenitoare, o ancoră care părea că-l împovărează, că-l încetineşte. Mungo îl privi punîndu-şi

sucul şi prosoapele pe masă, aruncînd trabucul şi o brichetă de aur Ronson în scrumiera de cristal masiv şi apoi îndreptîndu-se spre balustrada verandei.

Downey admiră timp de cîteva minute peisajul, apoi se întoarse la masă, îşi aruncă sandalele, se dezbrăcă de trening. Dedesubt avea un şort alb cu inimioare roşii. Îşi dădu şortul jos, se scărpină pe burtă şi se uită în casă, întrebîndu-se probabil unde erau toţi ceilalţi. Mungo îl privi ajungînd la capătul adînc al piscinei şi, fără să ezite sau să se oprească, se scufundă.

Apa se învolbură peste marginea bazinului, schimbînd în roşu închis culoarea dalelor. Downey ieşi gîfîind la suprafaţă, se deplasă pînă în capătul opus, se roti încet şi o luă înapoi.

Mungo se uită la ceas. Lui Downey îi trebuiseră două minute şi cincisprezece secunde ca să înoate douăzeci de metri. Dacă intenţiona să-şi facă cele douăzeci şi cinci de ture, ticălosul ăsta va avea nevoie de patru ore.

Mult mai mult timp decît avea Mungo de gînd să-i acorde.

Aşteptă pînă cînd Downey reveni la capătul apropiat al piscinei şi începu să arunce cu pietricele în el. Înălţimea şi forma de broască ţestoasă a ţintei făcea ca traiectoria să poată fi calculată foarte uşor. Îl nimeri din prima încercare, aruncă cîteva pe spatele lui Downey, apoi îl pocni direct în capul lucios şi chel.

Downey se opri din înotat. Se rostogoli cu greutate cu stomacul în sus şi începu să bată apa. Zîmbea nerăbdător în direcţia casei, dar zîmbetul îi dispăru cînd observă că acolo nu era nimeni.

— Sus, Jack.

Downey îşi dădu brusc capul pe spate. Mungo aruncă restul de pietricele direct în faţa lui şi se lăsă să cadă de pe acoperiş. Pînă la dale era o distanţă de aproape patru metri. Ateriză uşor ca o pisică, cu genunchii îndoiţi şi braţele desfăcute pentru a se echilibra. Downey se holba la el. Apa se învolbura făcînd spumă în timp ce el se străduia să nu se scufunde.

— Dacă tot mă aflam prin împrejurimi – spuse Mungo – m-am gîndit să-ţi fac o vizită.

— Nu încerca să-mi vinzi gogoşi – rînji Downey, arătîndu-şi toţi dinţii. Cum dracu m-ai găsit ?

— M-am întors în direcţia vîntului şi am adulmecat. Mungo purta costum, o cămaşă fină, albă, fără cravată şi o pereche de cizme ciocate din piele de şarpe, pe care le cumpărase din Rio. A fost o călătorie lungă şi costisitoare. M-a finanţat un tip pe nume Jalloud.

— Dobitocul de la Serviciul Secret libian care nu ştia ce se întîmplă ?

— Ăsta-i idiotul. Un adevărat tîmpit. Nu ştie să piardă. Omul era ofticat că nu i-ai dat toate chitanţele, toate fotografiile pe care le-ai făcut. Fără probele de la tine, nu avea nici o dovadă adevărată că a existat vreodată un complot împotriva lui Gaddafi.

— Mi-am dat seama, ce dracu. După cum s-au desfăşurat lucrurile, nu pot să fie prea fericiţi. Dacă-i bal…

— Jalloud m-a căutat acum şase luni. De la un automat de lîngă un McDonald din cartierul unde stau eu. Ne-am întîlnit acolo, i-am comandat o budincă de ciocolată şi nişte McNuggeturi. I-am spus gluma cu ştoarfa şi cocoşul. Ai auzit-o ?

— Nu, spuse Downey, clătinînd din cap.

— E foarte bună, dar Jalloud mi-a aruncat o privire… Moarte curată. N-are simţul umorului, nici măcar n-a zîmbit. El ţi-a pus bomba în camera de hotel din Londra.

— A omorît oamenii ăia nevinovaţi din Miami.

— Mda, şi a organizat brigada de paraşutişti. A răpit-o pe puştoaica lui Jennifer, Cynthia. Vezi tu, a aflat că plănuiai să-l loveşti pe Gaddafi. Nu i-a spus nimeni că totul era o înscenare. Cum e proverbul ăla, cîteva cunoştinţe…

— Tu i-ai spus de baza noastră de antrenament din deşert ?

— Nici o şansă, Jack. Ţi-l aminteşti pe colonelul egiptean cu care ne-am întîlnit în Beni-Suef ? Se pare că-i un tip căruia-i place să sugă la două vaci. Cum a luat Jalloud legătura cu el habar n-am. Probabil că are spioni peste tot,

sau a fost norocos.

— Cum te-a găsit Jalloud ?

— Dacă un om are motive serioase, poate să facă aproape tot ce vrea în America. În deşert, i-ai executat cel mai bun prieten.

— Bine, dar nu pot să înţeleg cum a aflat despre asta.

— *Eu* i-am spus, zise Mungo. Am purtat o discuţie, am ajuns la concluzia că amîndoi te detestăm. Înţelegerea e următoarea: eu mă ocup de tine şi el uită de mine, Jennifer, Charlie şi Cynthia.

— *Te ocupi de mine*, spuse Downey. Îmi place cum sună.

— Nu prea sesizezi nuanţele, Jack.

Mungo îşi ridică haina, astfel încît Downey să vadă că e înarmat.

— Jalloud s-a învoit chiar să trimită în Anglia corpul tatălui lui Jennifer, dacă eu te găsesc. Un cadavru în schimbul altuia. Un troc. Mungo zîmbi sinistru. Mai bine ţi-ai extrage curu din apă.

Mungo se îndepărtă de piscină, în timp ce Downey înota puternic spre partea mai puţin adîncă a bazinului. Era bătrîn şi gras, dar plin de tertipuri şi, dacă făcea douăzeci şi cinci de lungimi de bazin zilnic, trebuia să mai aibă ceva putere în el.

Downey ieşi din apă şi se îndreptă spre masă, picioarele lui plate lăsînd urme de apă pe dalele de ciment.

— Felul cum ai aterizat de pe acoperiş – spuse Jack – mi-a reamintit de tipii ăia din deşert care au venit din cer. Mă înnebunea chestia asta. Cine *erau* nenorociţii, de ce dracu mi-au pus gînd rău ? Jalloud nu ştia despre înţelegerea mea cu Gaddafi. Totul era o înscenare; omul nu era în pericol. În primul rînd, nu ştiu cum de au aflat ticăloşii despre mine.

Downey întinse mîna ca să-şi ia treningul. Mungo îi spuse să folosească un prosop ca să rămînă gol.

Jack era amuzat.

— Crezi că ţin vreo armă în casă ?

— Dacă nu, pariez că acum regreţi.

Downey îşi înfăşură în jurul burţii un prosop purpuriu. Deşi prosopul era mare, de-abia îl cuprindea.

— Ce ai făcut cu personalul de serviciu ?

— Chiar te interesează ?

— Sînt doar curios.

— I-am încuiat în garaj. I-am pus în portbagajul Mercedesului

Mungo se aşează la masă, cu spatele la plajă. Îi arătă lui Downey să se aşeze pe scaunul apropiat de casă.

Downey îi aruncă un zîmbet forţat.

— N-o să crezi, dar ştii ceva ? Sînt fericit că aţi scăpat.

— Ai dreptate. Nu te cred. Mungo bău nişte suc de portocale, apoi luă trabucul, muşcă la capăt şi îl aprinse cu bricheta de aur.

Downey se încruntă, dar nu spuse nimic.

— De ce ai ales Brazilia, Jack ?

— Columb nu a descoperit-o – m-am gîndit că poate că n-o s-o găseşti nici tu.

Jack se juca cu *figa* de aur – o amuletă în forma unui pumn strîns, dar cu degetul mare ieşind dintre primul şi al doilea deget – care atîrna pe un lanţ de aur la gîtul său. Figa era foarte răspîndită în Brazilia. Se credea că te apără de spiritele rele, dar era eficientă doar dacă ţi-o dăruia cineva. Downey, neştiind acest lucru, şi-o cumpărase. Ridică din umeri:

— Îmi place clima. Rio e un orăşel superb, te poţi descurca uşor în el. Cameristele sînt multe şi ieftine. Rînji. Dar cel mai mult îmi place să dansez bossa-nova.

Mungo arătă în jur cu mîna; piscina, veranda, casa…

— Cît a costat totul, Jack ?

— Nu îmi aparţine. La asta te gîndeai ? Iisuse, nimeni n-are atîţia bani ! Am închiriat-o.

— Gogoşi ! Eşti prea supus pericolului ca să-ţi permiţi să închiriezi. Mungo scuipă un fir de tutun. Cu cît te-a plătit Gaddafi pentru înscenarea aia ?

— N-am luat nici măcar un cent. Downey îşi înclină capul, îşi băgă un deget în ureche şi scoase cîteva picături de apă. Îşi şterse degetul pe prosopul purpuriu şi îşi curăţă

cealaltă ureche.

— Ce s-a întîmplat cu Hubie, Jennifer şi cu bunul nostru prieten Charlie ?

Mungo îşi duse mîna la buzunarul cămăşii şi scoase o fotografie Polaroid, un instantaneu color cu Jennifer, Charlie, Cynthia şi un bebeluş, stînd pe o bancă în părculeţul din King's Road. Cerul era albastru. Platanii erau verzi. Toată lumea zîmbea. Zile fericite...

Downey îşi curăţi nasul; o nară după alta.

— Deci Cynthia e bine, nu ? Foarte bine.

— E o parte din înţelegerea pe care am avut-o cu Jalloud. Mungo mai bău nişte suc de portocale. Sucul era proaspăt, bun şi rece.

— Dar Hubie ? – întrebă Downey.

Mungo zîmbi.

Downey se obişnuise cu căldura, dar acum, dintr-o dată începu să transpire.

— Am trei milioane de dolari ascunşi într-un cont secret în Zürich, spuse el. Trebuie doar să-mi spui cît vrei.

— Totul, spuse Mungo. Pînă la ultima centimă. Îşi băgă mîna sub jachetă.

Arma era un Colt automatic, cromatat, calibrul 45. Lumea era plină de ele, dar, din cîte ştia Downey, doar Sweets avea unul cu un rubin montat la gura ţevii. Umerii i se lăsară în jos. Toată forţa şi inteligenţa îi dispărură de pe faţă.

— Hubie aproape că a reuşit să scape, dar nu de tot. A pilotat un elicopter în deşert. Toate aliajele alea de înaltă calitate, magneziu şi rahat, au ars foarte frumos. Pe cînd focul s-a stins, tot ce a rămas din el a fost un pumn de cenuşă caldă.

Downey dădu plictisit din mînă.

— Banii sînt în Elveţia, la Banca Centrală din Zürich.

— Credeam că voi ăştia avizi de bani vă ascundeţi prada în Panama sau Bahamas.

— Nu am încredere în negri, spuse Downey impasibil.

Mungo rînji.

— Ştii ce m-a ofticat cel mai mult ? Camera din Tunis,

chiar în faţa abatorului ăla nenorocit. Omule, ai făcut un lucru foarte murdar.

— Nu există nimeni în lumea asta care să nu poată fi cumpărat, zise Downey, spunînd adevărul din punctul lui de vedere. Cel puţin, preţul meu a fost foarte mare.

— Contul. Spune-mi parola. Dă-mi numerele magice.

— Da, bine. În ordine. Dar…

Mungo clătină din cap, întrerupîndu-l.

— Astăzi e ultima zi din viaţa ta, Jack. Singurul lucru la care trebuie să te gîndeşti este cui vrei să-i dai banii, mie, lui Jennifer şi lui Charlie, sau unui ticălos de bancher.

Mungo împinse paharul cu suc de portocale de-a lungul mesei şi aruncă trabucul aprins în scrumieră.

Downey sorbi din sirop şi pufăi gînditor din trabuc. Privi jocul de lumini de pe ocean, urmări zborul superb al pescăruşilor de-a lungul cerului albastru. Ultima zi din viaţă şi se simţea de parcă atunci s-ar fi născut. Iisuse, nu ştiuse niciodată cît de viu se putea simţi ! Toate cele şapte simţuri îi erau treze. Dorea o femeie. Ştia că dacă l-ar fi atins, ar fi explodat.

Mungo trase piedica Coltului. Era mult prea aproape ca să ochească, aşa că pur şi simplu îndreptă pistolul spre Jack. Downey se uită la rubinul ca un ochi roşu. Îşi aşeză coatele pe braţele scaunului şi-şi împreună palmele.

— Jennifer. Cynthia. Charlie. Ai mai pus ceva la cale în legătură cu ei, despre care ar trebui să ştiu ? – spuse Mungo.

Downey îşi clătină capul.

— Sînt în siguranţă. Hei, n-a fost nimic personal la mijloc.

— Aş vrea să pot spune acelaşi lucru, Jack.

Downey, trăgînd de timp, fumă trabucul pînă cînd îi arse degetele. Strivi mucul în scrumieră şi îi spuse lui Mungo parola şi cifrul. Apoi apucă marginea mesei şi o rostogoli pe o parte, se aruncă sub ea şi înşfăcă Ronsonul de aur.

Mungo realiză că e pe cale să fie omorît cu o brichetă cu gaz otrăvitor. Ce păcăleală stupidă ! Gîndi: *Nu, te rog, nu*

lăsa să se întîmple aşa ceva.

Charlie, stînd la umbra smochinilor, în partea îndepărtată a piscinei, apăsă pe trăgaciul Remingtonului pe care-l cumpăraseră de la un magazin de amanet din Rio. Arma era încărcată. Încărcătura de alice îl nimeri pe Downey în piciorul drept, distrugîndu-i în totalitate rotula. Downey ţipă, mai mult de supărare decît de durere. Mungo smulse una dintre dale şi îl lovi în încheietura mîinii. Stropi de sînge săriră în aer. Bricheta se rostogoli pe jos. Mungo o lovi cu piciorul, proiectînd-o în piscină, unde se scufundă fără urmă.

— Vrei să te rogi ?

Downey deschise gura, vrînd să spună ceva. Care ar fi fost răspunsul lui este imposibil de spus, deoarece înainte de a putea articula măcar un singur cuvînt, Mungo îndreptă Coltul spre el şi-l împuşcă în inimă. Downey îşi deschise larg braţele. Prosopul purpuriu se desfăcu. Corpul gras, bine bronzat, se întinse pe dalele de ciment. Mungo făcu un pas înapoi şi descărcă pistolul în el, toate cele şapte gloanţe; aşa, ca să aibă noroc. Gloanţele acoperite cu cartuşe de cupru îl ciuruiră pe Downey, ricoşară în dale, muşcară uşile de sticlă şi pereţii de beton. Downey tresări o singură dată, apoi rămase nemişcat.

Ecoul împuşcăturilor se stinse. Se auzea din nou foşnetul făcut de frunzele smochinilor, clipocitul valurilor pe plajă. Charlie veni spre el, ţinînd în braţe puşca de vînătoare.

— Frumoasă lovitură ! – spuse Mungo. Abia dacă te-am observat cînd te-ai strecurat peste balustradă.

Charlie era palid, tremura.

— Avea de gînd să te ucidă, nu-i aşa ? Am ochit în piept, dar…

— Nu te subestima. Dacă vrei vreodată să practici meseria, o să te descurci foarte bine.

Charlie apucă Remingtonul de vîrful ţevii şi îl aruncă de la marginea falezei, în ocean.

— Nu, nu cred că vreau.

Mungo folosi un aparat de fotografiat Polaroid ca să-i

facă lui Downey cîteva poze, înconjurîndu-l lent ca să fotografieze carnagiul din toate unghiurile. Trimise prin poştă seturi separate de poze la Langley şi la Tripoli ca să-i liniştească pe spiriduşii de la C.I.A. şi pe bătăuşii lui Gaddafi.

Îşi şterse amprentele de pe Colt cu un colţ al prosopului însîngerat şi strecură arma în mîna lui Downey.

Poate că, doar ca să concluzioneze cazul, poliţiştii locali o vor numi sinucidere.

Se întîmplaseră lucruri stranii, nu-i aşa ?

colecția comando

20

LAURENCE GOUGH

JACK DOWNEY, AGENT CIA, PUNE LA CALE UN PLAN ÎNDRĂZNEȚ; ȚINTA - UN CONTROVERSAT LIDER ARAB... CEL PUȚIN AȘA CRED CEI DIN ECHIPA DE ȘOC PE CARE O ANTRENEAZĂ ÎN ARȘIȚA NIMICITOARE A DEȘERTULUI EGIPTEAN. DOWNEY ÎNSĂ ARE UN CU TOTUL ALT SCOP, ASCUNS ÎN SPATELE UNUI JOC CU PUTERI DEVASTATOARE PENTRU AMERICA ȘI MAREA BRITANIE, DACĂ S-AR DERULA PÎNĂ LA SFÎRȘIT AȘA CUM A FOST CONCEPUT.

Charlie se răsuci și se uită în spate. Convoiul libian era la o milă depărtare, îndreptîndu-se direct către ei. Ridică piciorul de pe ambreiaj și începură să urce panta dunei. În spatele lor răsunară o serie de pocnituri. Mungo introduse banda cu cartușe în mitralieră, trase de mînerul închizătorului. Direcția vîntului se schimbă și zgomotul împușcăturilor se intensifică dintr-o dată.

ISBN 973-9144-35-7